

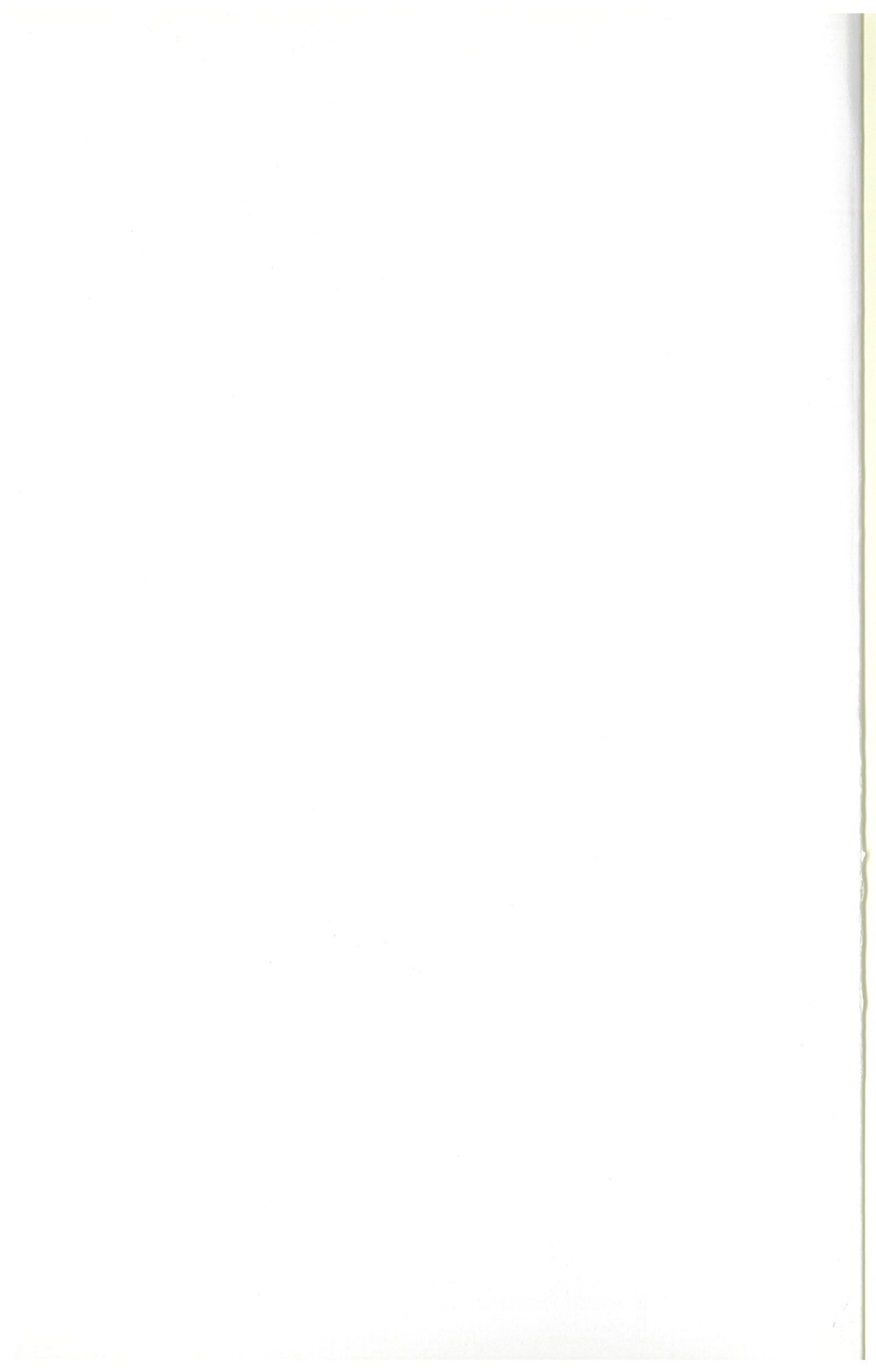
นวนิยายร้อยวันของผม

กา ไก่จิกโลก

จุมพล อภิสุข

พิมพ์กลาง-คืน-วัน

Between-Night-Day Publishing

801/3 ซอยเสนานิคม 2 (พหลโยธิน 34) แขวงเสนานิคม
เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ : 02 9418538 , 0815837493
e-mail : jittima.len@gmail.com

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์

จุมพล อภิสุข
ชาติ กอบจิตติ
ชมัยพร แสงกระจ่าง
สมพงษ์ ทวี'

จัดพิมพ์ และ บรรณาธิการสำนักพิมพ์

จิตติมา ผลเสวก

ภาพปก

ประสาธ นีรันดรประเสริฐ

ออกแบบปก - จัดรูปเล่ม

ชิตะวา มุนินโท

เลขมาตรฐานสากลหนังสือ 978-616-455-537-2

พิมพ์ครั้งแรก กุมภาพันธ์ 2561 จำนวน 1,000 เล่ม

พิมพ์ที่ บริษัท ส. เอเชียเพลส (1989) จำกัด

143 - 145 ซอยรามคำแหง 42 ถนนรามคำแหง แขวงหัวหมาก
เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ 10240

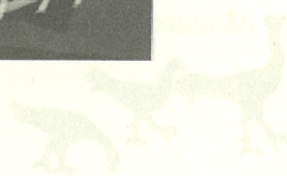
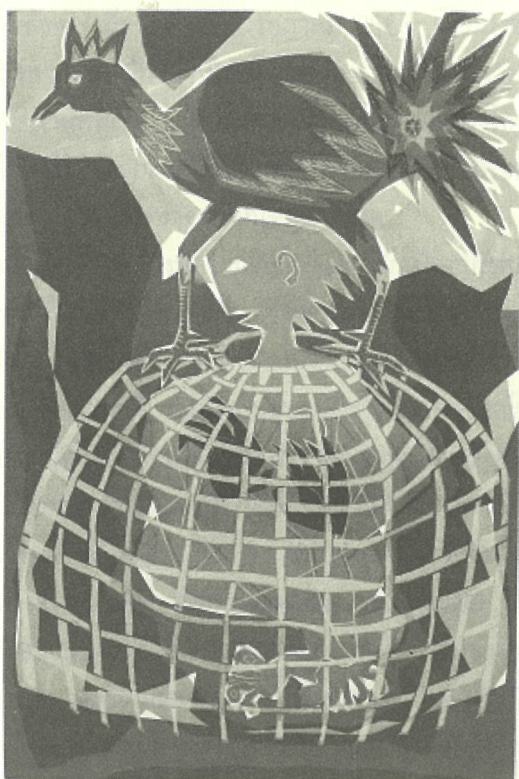
โทรศัพท์ : 02-732-3101-6 , 08-1845-4422 e-mail : asiapress1989@gmail.com

ราคา 260 บาท

นวนิยายร้อยวันของผม

กาไก่จิกโลก

จุมพล อภิสุข

កម្ពុជា

កសិកម្មកម្ពុជា

ប្រតិបត្តិការ

คำนำ
ไก่อสามตัวจิกโลก

สำนักพิมพ์กลาง-คิน-วัน ก่อตั้งขึ้นหลังการจากไปของ **ไพศาล เปลี่ยนบางช้าง** เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม 2558 โดยนำชื่อหนังสือ **รวมบทกวีกลาง-คิน-วัน** ซึ่งเป็นหนังสือเล่มแรกและเล่มเดียวของเขา มาตั้งเป็นชื่อสำนักพิมพ์ โดยมุ่งหวังว่าจะพิมพ์งานของไพศาลที่เขาเขียนเก็บไว้ยังไม่ได้เผยแพร่เป็นปฐม พร้อมกับจัดพิมพ์ผลงานของนักเขียนท่านอื่นซึ่งมีแนวทางแปลกใหม่น่าสนใจ

ทางสำนักพิมพ์จึงมีความตั้งใจ และรู้สึกเป็นเกียรติยิ่งที่ได้รับ ความไว้วางใจให้จัดพิมพ์หนังสือ **“ไก่อสามตัวจิกโลก”** ของ **จุมพล อภิสุข** ศิลปินแสดงสดซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในแวดวงศิลปะร่วมสมัยของ ไทยและระดับนานาชาติ ทั้งยังเป็นผู้บุกเบิกศิลปะแสดงสดในประเทศไทย นอกจากนี้ยังเป็นนักเคลื่อนไหวที่ผ่านกิจกรรมทางสังคมมาหลากหลาย แต่อีกบทบาทที่ผู้คนไม่ใคร่รู้คือเขาเป็นนักเขียนและนักกวี อัน มีลีลาการเขียนที่เหมือนเรียบนิ่ง ทว่าเต็มไปด้วยความเคลื่อนไหวอยู่ในที่

หากใครเคยชม **ศิลปะแสดงสด** ของ **จุมพล อภิสุข** จะ สัมผัสได้ถึงความนิ่งแต่เคลื่อนไหวอย่างทรงพลัง ที่เปล่งออกมาจาก ผลงานของเขา นั่นคงไม่ต่างกับงานเขียนของเขา แถวตัวอักษรเรียบ นิ่งทว่าชวนติดตามไม่รู้เบื่อ บางช่วงคล้ายถูกผลักให้ทงายหลังจมบ่อลึก อืดอืด หายใจติดขัด

หลังจากกลับไปใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ที่บ้านน้ำครก จังหวัดน่าน บรรยากาศกับวิถีชนบทคงจะเขย่าบางสิ่งอย่างในตัวเขา เคล้าผสมกับความเป็นไปของสังคมไทยในยุคที่ภาวะทางด้านการเมืองอึมครึมแบบฝนตั้งเค้าตลอดปี ฉมกลิ้นอิสราภาพที่ขึ้นอับปนกับซีไก่ในกรงที่ครอบคลุมและทับด้วยก้อนหินหนักหน่วง เยี่ยงนี้ไก่อ่หนุ่มสาวจึงออกแสวงหาพื้นที่ใหม่ อันสงบสะอาดปลอดภัยไปพร้อมด้วยเสรีภาพ เพื่อเปล่งเสียงชนให้กึกก้องด้วยท่วงทำนองของตัวเอง

คลับคล้ายการแสวงหาของหนุ่มสาวเมืองไทยในยุคของจุมพล อันเคยนำเมืองไทยก้าวพ้นอำนาจมืดไปช่วงหนึ่งก่อนจะวนกลับมาเหมือนเดิม เพียงแต่ไก่อ่สามตัวที่จักโลกให้ตื่นมารับสายลมแห่งอิสราภาพนั้น ประหนึ่งจะได้เรใจกับจุดหมายที่มุ่งไปถึง ท่างไกลกับความเป็นจริงของสังคมไทยที่ดูราวกับจะยิ่งถอยหลังตกขอบโลก

กลิ่นหอมของสายลมในโลกกว้างแม้จะฟุ้งดงหนามความลำบากบ้าง แต่สุขภาพของปีก ปอด และหัวใจน่าจะแข็งแรงกว่าในกรุงฉมขึ้นกลิ่นซีไก่ที่ทับถม แม้จะมีอาหารร่อยยุทุกมือให้อิ่มหน้า แต่แน่ใจได้อย่างไรว่าจะมีอาหารมือต่อไปให้จักกิน. . .

ขอเสรีภาพจงมีแต่ไก่อ่ที่ไม่ขลาดเขลา

จิตติมา ผลเสวก

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

คำนำ

จาก ผู้เขียน

เมื่อผมตัดสินใจจะทำงานเขียนเรื่องนี้ ผมตั้งโจทย์ให้กับตัวเองว่า ผมจะเขียนบนหน้าเฟซบุ๊กของผมทุกวัน เป็นเวลา 100 วัน หากครบวันแล้ว ถึงมันจะดูเหมือนไม่จบ ผมก็จะหยุดมันแค่นั้น เพื่อให้โอกาสผู้อ่าน ไปคิดตอนจบเอาเอง แต่ผมก็จะพยายามที่จะให้เรื่อง ไก่จิกโลกของผมนี้ จบลงให้ได้ในวันที่ 100 ของการเขียน เพราะเป็นภารกิจที่นักเขียนพึงทำ

ผมถือว่า ภารกิจนี้เป็นการทำงานศิลปะอย่างหนึ่งของผม ในกระบวนการทำงานศิลปะแสดงสดจะมีกรอบของเวลาเป็นตัวกำหนด และเพราะเราไม่อาจจะтикทักเอาว่า การดำเนินชีวิตประจำวันแต่ละวันเป็นปฏิบัติการศิลปะ ข้อจำกัดเราก็จะมี เป็นต้นว่าผู้ชมที่มานั่งชม และนักแสดงอื่นๆ ที่รอคิวแสดงอยู่ และเวลาที่แกลเลอรี่จะปิดในแต่ละวันคืน อันนี้เป็นกรอบของเวลาที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ นอกเหนือไปจากการวิเคราะห์ทางจิตวิทยาว่าระยะเวลาแค่ไหนจึงจะเหมาะสมสำหรับความอดทนของผู้ชม อย่างไรก็ตามเพื่อทำทนายข้อจำกัดของร่างกายเรา ศิลปินจำนวนมาก ก็ชอบที่จะหาโอกาสกำหนดเวลาการแสดงเองซึ่งอีกทางหนึ่งก็ทำให้มีเสรีภาพจากกรอบเวลาด้วย

การสร้างงานศิลปะ เสรีภาพ เป็นเรื่องใหญ่ ในประวัติศาสตร์ของโลกศิลปะ ในยุคหลายร้อยปีมาแล้ว ศิลปินเป็นประหนึ่งช่างที่ทำงานรับใช้ศาสนจักร หรือผู้ปกครองบ้านเมือง แต่เมื่อ

สังคมมนุษย์พัฒนาไป เราก็ค้นพบว่า **เสรีภาพ** เป็นต้นทางของการคิดค้นอะไรมากมายที่ทำให้สังคมเราก้าวหน้าไป จนวันนี้ที่เราเห็นชัดเจนถึงความแตกต่าง ในขอบเขตของเสรีภาพ ในแต่ละประเทศ เมื่อเป็นเช่นนี้ **อุดมคติเสรีภาพ** จึงเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ และทำทนายกรอบข้อจำกัดต่างๆ ทางสังคมและการเมืองมากขึ้นเรื่อยๆ

นิยายเรื่อง **ไกจิกโลก** นี้ ก็ถูกกำหนดขึ้นประหนึ่งเป็นปฏิบัติการศิลปะแสดงสดที่คุ้นเคย รูปแบบการนำเสนอ ก็เสนอไปเป็นวันๆ ให้เห็นเรื่องที่กำลังดำเนินไป วันต่อวัน เวลาต่อเวลา

อย่างไรก็ตาม **การทำงานเขียนนิยาย** กับ **การทำงานศิลปะแสดงสด** นั้นไม่เหมือนกันเลย การเขียนหนังสือนั้นจะต้องมีข้อมูลรูปธรรมที่จะนำเสนอ ผมไม่อาจจะเขียนนวนิยาย 100 ตอนโดยที่ไม่มีคำตอบเนื่องกันเลย และก็ออกจะพิลึกพิลั่นมากถ้าผมจะเขียนโดยไม่มีตัวละครเลย หากในการดูการแสดงสด ผู้ชมยังอาศัยตัวศิลปินและวัสดุอุปกรณ์ที่ศิลปินใช้เป็นรูปธรรม ดันดันไปหาข้อมูลแฝงที่มีอยู่ในบริบทของศิลปิน ในทำนองเดียวกัน ผมไม่อาจจะเขียนนวนิยายที่เสนอในรูปกระดาะเปลา์ให้ผู้อ่าน ซึ่งก็ยิ่งเป็นไปไม่ได้ใหญ่

การพัฒนาเนื้อหา เรื่องราวที่เกิดขึ้นในเรื่อง **ก.ไกจิกโลก** นี้ ตั้งต้นเมื่อผมคิดขึ้นเองว่า ถ้าไกจะหนีไปจากเล้า อย่างเป็นทางการลักษณะนั้นควรจะมียุทธศาสตร์เช่นไรดี

ผมเห็นไกถูกเลี้ยงในเล้า เห็นวัวถูกผูกเชือกไว้ในที่แหล่ง และมีไกหายออกจากเล้าทุกวัน และบ่อยครั้งผู้ใหญ่บ้านก็ประกาศให้ลูกบ้านช่วยหาวัวที่หลุดจากแหล่ง และที่บ้านผม ไก่เพื่อนบ้านจะเข้ามาหากินทุกวันแต่เช้าถึงเย็น มากน้อยขึ้นอยู่กับความสามารถของไก บางตัวที่หนีออกจากเล้ามาได้ สำหรับคนเราธรรมดา คิดได้ไม่ยากเลย ที่จะเปรียบเทียบเข้าหากการปลดปล่อยตนเองสู่เสรีภาพ ไม่ว่าไกและวัวจะคิดหรือไม่ก็ตาม แต่ที่แน่ๆ **เสรีภาพ** เป็นสิ่งหนึ่งที่คนเรา

ทุกคนมีความต้องการ

ศิลปินชาวไอริช คนหนึ่งเขียนเอาไว้ว่า “เสรีภาพ เป็นสิ่งที่ติดตัวเราออกมาแต่เกิด แต่เราได้สูญเสียมันไปในระหว่างการเติบโตของเรา” (Brian Patterson) มันเป็นเรื่องที่น่าคิด ว่าหากเราไม่สูญเสียเสรีภาพไป เราก็คงไม่ต้องแสวงหาเสรีภาพ และขบวนการสูญเสียของเรามันเริ่มต้นที่ไหน

ไก้จักโลก ในนวนิยายเล่มนี้ ก็ได้เสนอการวิเคราะห์แบบไก้ๆ เอาไว้ให้เราได้เห็นเป็นระยะๆ เมื่อเขาตระหวัดคิดวิเคราะห์ถึงพฤติกรรมมนุษย์ ที่ถือเอาการจัดแจงระเบียบต่างๆ มาเป็นพัฒนาการของสังคม แล้วเราก็สร้างระบอบประชาธิปไตยขึ้นมา นัยยะว่าเพื่อเปิดโอกาสให้เราได้ใช้เสรีภาพ ที่ถูกล้อมกรอบเอาไว้แล้วนั้นบ้างในบางด้าน

สำหรับไก้ กรอบของการดำเนินชีวิตของเขา ก็คือเป็นไปตามสิ่งที่มนุษย์กำหนดขึ้น โดยให้มีคุณค่าแค่อาหารจานหนึ่งเท่านั้น เสรีภาพที่ไก้ใฝ่หา ก็เชื่อว่าจะไม่ถูกรายล้อมด้วยนักล่า ที่จะเอาไก้มาเป็นอาหาร หากแต่ชีวิตอิสระของไก้ป่า ยังมีทางเลือกที่จะหลบหนีจากการถูกล่าได้

ทัศนะของไก้ป่าที่ในนวนิยายเล่มนี้เรียกว่า “ไก้อิสระ” นั้น ไม่ได้เห็นว่าเสรีภาพมีความหมายอะไรเลย เพราะเขามีอยู่แล้วแต่เกิด แต่การดำรงชีวิตนั้นไก้ป่า จะต้องรู้จักรักษาตัว และมีวินัยในฝูงอย่างเคร่งครัด เพื่อความรอดพ้นจากเขี้ยวเล็บของสัตว์ที่จะเอาไก้เป็นอาหาร การจะดำรงตนอยู่ได้อย่างมีอิสระเสรี จะต้องแข็งแรงทั้งทางกายและทางจิตใจ จะต้องกล้าหาญ และไม่หวั่นศัตรู และจะต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวได้

เมื่อไก้จักโลกรู้จักหลบหนี และออกเดินทางเพื่อหาความหมายของเสรีภาพ ก่อนที่จะกลับมาบ้านเพื่อปลดปล่อยพี่น้องที่อยู่ในเล้า ไก้ทั้งสามตัวเอกในเรื่องของเรา จึงเป็นไก้ที่ช่างคิด วิเคราะห์ และเรียนรู้

อยู่ตลอดเวลา เพื่อให้การหนีรอดของมันทั้งสาม เป็นแบบอย่างที่ดี และ
ส่งผลสะท้อนต่อไก่อื่นๆ ที่ถูกขังอยู่ในเล้า

อีกประการหนึ่ง เนื่องด้วยเรื่อง ก.ไกจิกโลก นี้ เขียนขึ้นโดย
มีฉากเป็นชนบท ทางภาคเหนือ ผมไม่อาจจะเขียนฉากเป็นที่ยื่นไปได้
เพราะผมรู้จักแต่ที่นี่ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องทัศนคติของผู้คน ความเป็นอยู่
สภาพชุมชน ตลอดจนวิถีชีวิตและความเชื่อต่างๆ มีส่วนที่ทำให้ผู้อ่าน
ได้เห็นถึงสังคมที่เป็นจริงของผู้คน ที่แม้ด้านหนึ่งจะเป็นสังคมที่อยู่ร่วมกัน
ที่นับให้เราเป็นสัตว์โลก ที่มีพัฒนาการล้ำหน้าสัตว์อื่นๆ แต่ในเวลา
เดียวกัน เราก็คงจะหากรอบความเชื่อที่กำหนดวิธีคิด และการ
ดำรงชีวิตของเรามากมายอย่างน่าขัน

ความเชื่อต่อโซกลาง ผี และธรรมชาติพิโรธ ในอีกด้านหนึ่ง
กลับกลายเป็นเรื่องดีๆ ต่อไก่ และสามารถทำให้การเจรจาล้นติภาพ
ระหว่างไก่อกับมนุษย์เกิดขึ้นได้

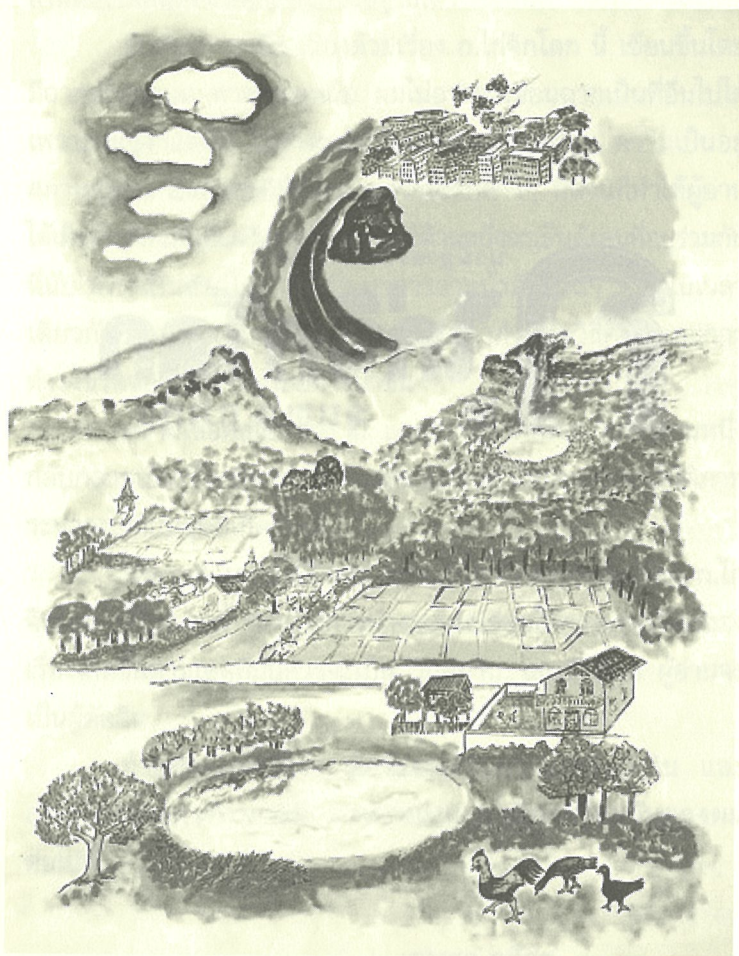
ให้ตายสิ ผมไม่ได้คิดว่า ผมจะสามารถลงเอยกับเรื่อง ก.ไก
จิกโลก ได้ถึงแบบนี้ ระหว่างการทำงานผมปล่อยให้ความต่อเนื่องของ
เรื่องเกิดขึ้นตามเหตุที่มันควรจะเป็น วันต่อวัน...และถึงที่สุด ผู้อ่านจะ
เป็นผู้ตัดสิน

ท้ายที่สุดผมหวังว่า ผู้อ่านจะได้รับความเพลิดเพลิน และ
สาระบางประการหากจะมี จากการอ่าน นวนิยายร้อยวันของผม
ต่อไปนี้...

จุมพล อภิสุข

บ้านน้ำครกใหม่ ต.กองควาย จ. น่าน

มีนาคม 2560

21 พฤศจิกายน 2559

ก. ไก่บ้าน

ตั้งแต่บริเวณสนามหน้าบ้านไปจนถึงถนน เป็นหมอกคลุมขาวสวยงาม แต่ก็ชวนยะเยือก เปิดเทศสองตัวเดินสายตัวเหมือนเต็นรำ สีสันสวยงามประหนึ่งดอกไม้เคลื่อนที่ได้ เปิดเทศสองตัวนี้น่ารักกว่าไก่ตรงที่มันไม่ขึ้นมาขึ้นบ้านให้เราเช็ดถูทุกเช้า และมันไม่ไปคืบเขี่ยกองใบไม้แห้งที่เรากวาดมากองไว้ ไก่เป็นสัตว์แปลก ฉลาด เอาแต่หากินเหมือนอะไรก็ไม่รู้ บอกไปอาจจะทำให้หลายคนโกรธเอา

เพื่อนบ้านสองบ้านที่ติดกัน เลี้ยงไก่ไว้รวมๆ กันแล้วน่าจะไก่อล้อย หรือเกินก็ไม่รู้ๆ แต่ว่ามันเยอะเหลือเกิน ตอนหลังมานี้ เขาล้อมกรงให้มันอยู่แต่ในบ้าน ซึ่งก็ทำให้เราไม่ต้องขี้ขี้เคียดกัน ก็ทำให้มีแต่ไก่ที่ชาญฉลาดบางตัวเล็ดลอดกรงมาใช้บ้านเราเป็นที่หากินและขี้

ไก่มีแต่ทาร์ก กิน และขี้ มันปี้กันให้เห็นบ่อยๆ ด้วย อยู่กันเป็นแบบครอบครัว มีพ่อตัวผู้ตัวใหญ่ ขนคอแดง สีสันลวดลาย เห็นก็รู้ว่า เป็นไก่ คอยกำกับไก่ในครอบครัว สีห้าตัวหรือมากกว่านั้น ก็จะมีแม่ไก่ ตัวหรือบางตัวผู้ก็มีแม่ไก่มากถึงสองหรือสาม และลูกไก่ตัวเล็กๆ ยังไม่ออกลายให้เห็นว่าเป็นตัวผู้ หรือตัวเมียอีกสีห้าตัว ไก่ละอ่อนพวกนี้แหละร้ายเหลือ มันก้มหน้าก้มหัวจิกตามพื้นดิน เดินรุดไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว จนเลยเข้าไปในสตูดิโอเราในครัวเรา

และจะมาหยุดก๊ก ตรงพื้นสะอาดๆ ที่เรากวาดเช็ดแล้ว ขี้ เป็นเช่นนี้ทุกตัวไป ไม่มียกเว้น พวกมันจะเดินจตุๆ ทะลุไปอีกด้านหนึ่งถึงแปลงผัก ถ้าไม่ล้อมรั้วไว้ ท่านนั้จกทั้งหลายก็จะพากันไปทิ้งใบผัก จนไม่เหลือให้เราได้กิน ลองเลี้ยงไก่สักคู่ แล้วปลูกผักโดยไม่ล้อมรั้วไว้

เถอะครีบ ไก่พวกนี้จะเดินรุดไปข้างหน้าอย่างเดียว ไม่เดินเป็นวงกลม
อย่างวัวที่เขาผูกไว้ บางตัวก็ฉลาดล้ำ ทำท่าจะบินข้ามรั้วแปลงผัก
เข้าไปข้างใน เมื่อทำไม่ได้มันก็เดินจตุๆ โยกหัวไปข้างหน้า
อย่างไม่ไยดี แต่พ่อแม่มันจะไม่ปล่อยให้เดินไปพันสายตา มันจะร้อง
เรียก กุกๆ เสียงต่ำๆ เจ้าไก่เชื่องที่ซุกซนเหล่านี้ ก็จะหยุดก๊ก แล้วก็
เดินย้อนกลับมา ผ่านครัวเรา เข้ามาที่ห้องทำงานศิลปะเรา แล้วก็มา
หยุดตรงพื้นสะอาดที่เราเพิ่งเช็ดถูเมื่อกี้ พวกเธอก็บรรจงหยดกัน วาง
ขี้แหมะ ลงอีกตัวละก้อน เราลุกพรวดพราดจากเก้าอี้ที่นั่งทำงานอยู่
ไม่ทันการณส์สักที แล้วมันก็จะทำท่าตกใจ วิ่งพรวดพราดแบบไร้ทิศทาง
ข้ามกองกระดาษ และวัสดุ ที่เราเพิ่งเอามาวางไว้จนกระจาย เหมือน
ในหนังการ์ตูนไก่ ไม่มีผิด บ้า บ้า บ้า ไ้ไก่ บ้า...

แล้วมันทั้งหมดก็รวบรวมฝูงเป็นครอบครัว เดินเป็นแถวเป็น
แนว ออกจากสนามบ้านเรา ไปหาจิกกิน บนถนนต่อไป
ไก่แถวนี้ตัวเมียไม่ค่อยจะมีสีลัน ส่วนใหญ่จะสีด่างๆ แต่หน้า
แดง ตัวผู้จึงจะเปล่งปลั่งแต่งกายร้ายรำ และส่งเสียง ชันตั้งแต่ตีกิน
จนเข้า จนสาย มันก็ขัน ชันไม่เป็นเวลา ชันได้ในทุกเวลาที่
บรรยากาศเงียบสบายๆ เหมือนวิทยุเก่าๆ ที่ติดบ้าง ไม่ติดบ้าง บางที
ก็ส่งเสียงครืดคราดๆ แล้วก็เงียบไปจนเราลืม แล้วจู่ๆ ก็พรวดพราด
เสียงดัง...ไอค็อกไอแค้ก กินยาแก้ไอ ลิงสองตัวเมอะกันกินบั้งขวิด
รับรองว่าหายแฮบ...พอมึง ใครหาย คนกินหรือว่าทั้งขวิดหายแฮบ...
โยนทิ้งไปเลย...มันจะเป็นแบบนี้ วิทยุเก่าๆ รับสัญญาณได้ดี เฉพาะ
ตอนโฆษณาโง่ๆ เช่นเดียวกันกับไก่ขัน...มันเป็นแบบนี้จริงๆ

22 พฤศจิกายน 2559

เดินทาง จิกโลก

จากอากัปกริยาของไก่กระทง ในการเดินจิกหาอาหารบนดิน อย่างไม่ยอมเงยหน้าดูฟ้าดิน มันทำให้เกิดจินตนาการแบบไก่ๆ ใ กว้างไกลไปถึงขั้นที่อาจจะเปลี่ยนแปลงสายพันธุ์ไก่แบบใหม่ ที่มี พัฒนาการทางสมอง และนวัตกรรมไก่ไปได้

กรุณาติดตามอย่างไม่ลดละ ที่เจ้าไก่อุ่นกระทงของผมนสามตัว เดินหน้าจุกๆ ไม่เงยดูฟ้าดิน และทำการจิกหาอาหารบนดินอย่างไม่รู้ เหนื่อยรู้อ้อม มันจะเดินหน้าของมันเรื่อยไป ไม่ไยดีกับเสียงกึกๆ ทุ้มๆ ของพ่อไก่ ที่เรียกให้กลับหาครอบครัวอย่างลั่นหวังอยู่ ณ ลานหญ้า หน้าบ้าน แต่เจ้าไก่กระทงทั้งสามได้ เดินหน้าจุกๆ ไปจนเลยรั้วหลัง บ้านไปแล้ว และไม่มีทีท่าว่าจะหยุด

ไก่กระทงทั้งสามเดินลอดรั้วหลังบ้าน ไม่ยอมหันหลังกลับ หรือแม้แต่เงยหน้าขึ้นมองสิ่งรอบตัว มันตั้งหน้าตั้งตาเดินจุกหน้าจิก จิก และจิก อย่างไม่ลดละ

มันจะต้องไม่เป็นการจิกหาอาหารตามลานบ้าน เหมือนหนึ่ง เป็นขโมย ที่จะต้องคอยวังหนเจ้าของบ้านที่ตามไล่ไม่ให้ได้กินอาหาร ตามใจอิสระแห่งใก่ออย่างพวกเรา

แน่นอนว่าการกระทำเช่นนี้ ย่อมไม่ใช่เป็นการกินอย่างบ้า เลือดไก่เท่านั้นแน่นอน ไก่อกระทงทั้งสามจะต้องมีการสมคบคิดกันล่วงหน้ามาแล้ว ที่จะก่อการอันยิ่งใหญ่แห่งสายพันธุ์ไก่อุ่น สู่การจิกโลก

เราจะต้องทำการให้ใหญ่ เพื่อเปลี่ยนแปลงการจิกของไก่อุ่น หน้าหน้าดำ อย่างเรา ไปสู่กระบวนการจิกโลก นำการเปลี่ยนแปลง

และความภูมิใจ อันยิ่งใหญ่แห่งนวัตกรรมไก่บ้าน

มันจะต้องเป็นไก่ที่สร้างอนาคตแห่งเผ่าพันธุ์ไก่ เป็นไก่โลก ไม่ใช่จิกดินกินขี้หญ้าตามลานบ้านอีกต่อไป สู่การเดินทางจิกที่ยิ่งใหญ่ เป็นนวัตกรรมแห่งเผ่าพันธุ์ไก่ FREEDOM FOR ALL CHICKEN อีสรภาพแก่ไก่ทั้งมวล

มันเดินต่อไปอย่างอาจหาญ ลัดเลาะทะเลสาบอันอุดมด้วย สัตว์น้ำ ประเภทหอยเชอร์รี่ หอยทาก หอยโข่ง และปลาที่หลุดลอด เชียงกระโจนสู่สายน้ำอันกว้างใหญ่แห่งนี้ อันสัตว์อื่นใหญ่น้อย หากจะมีอยู่ในทะเลสาบอันมหัศจรรย์นี้ ก็นับว่ายากที่เราจะมีเวลารอคอยให้มัน ปรากฏ เพราะไก่ทั้งสามของเรากำลังก่อการอันยิ่งใหญ่ที่ไม่เคย ปรากฏมาก่อน ซึ่งจะต้องเป็นการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ตามทฤษฎี วิวัฒนาการอย่างแน่นอน เราจึงไม่มีเวลาที่จะเอาใจใส่ใจกับปรากฏ การณ์อื่นใดอีกต่อไป

จากไก่จิกดินสู่ไก่โลก ที่จะสร้างนวัตกรรมไก่ให้ระบือไปสู่ การปลดปล่อยไก่ทั้งมวลจากความต่ำต้อยในฐานะสัตว์ที่จิกหาอาหาร ตามพื้นดินอันต่ำกว่าเท้า สู่การเดินทางครั้งยิ่งใหญ่ที่จะเปิดประตูทั้ง โลก ให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่แห่งการจิกโลก ของไก่บ้านสู่ฐานะไก่รุ่น บุกเบิก

แน่นอนว่า ภารกิจอันยิ่งใหญ่นี้ จะกระทำโดยการวางแผนที่ เลวนั้นย่อมเป็นไปได้ หากแต่ว่า ภารกิจการจิกโลก ที่จะต้องเดินรุด หน้าไปไม่หยุดยั้งนี้ จะต้องได้รับการขานรับ ไม่ว่าจะด้วยเสียงขันของ ไก่ที่เป็นสัญลักษณ์แห่งการสื่อสารทางไกลของชาวไก่ แต่เพียงแค่นั้น หาเพียงพอไม่ ต่อการนำสารกลับสู่ปิตุภูมิเพื่อก่อการเปลี่ยนแปลงแห่ง ขบวนการไก่โลก

ไก่กระทงทั้งสามจะต้องสร้างเครือข่ายแห่งการสื่อสาร ที่จะ ส่งกลับไปสู่ครอบครัวของมัน คอกของมัน และเผ่าพันธุ์ไก่บ้านที่พึงจะ

ได้รับความภูมิใจอันยิ่งใหญ่ และปลดปล่อยตนเองในกาลต่อไป

เครือข่ายการสื่อสาร อันนี้นับเป็นเรื่องใหญ่ หนอนผีเสื้อจะต้องถูกละเว้นการจิกกินบางตัว เพื่อให้โอกาสเติบโตเป็นผีเสื้อบินกลับไปส่งข่าวสารอันยิ่งใหญ่ต่อไป ตึกแต่นตัวน้อยๆ ที่เพิ่งจะรู้จักโลกในวินาทีแรก บางตัวก็จะถูกคัดสรร ละเว้นเพื่อการนี้เช่นกัน และ ฯลฯ

เจ้าไก่กระทงทั้งสามน่าจะได้หารือกันแล้วว่า จะใช้เครือข่ายการสื่อสารเช่นไร แน่นนอนมันไม่ต้องฟัง เอไอเอส ทู หรือ ดีแทค ฯลฯ มันก้มหน้าก้มตาใช้การจิกอย่างไม่หยุดยั้งของมัน อย่างสร้างสรรค์ อย่างเลือกสรร และบรรจงฝากข้อความสื่อสารที่สามัญที่สุด เป็นธรรมชาติที่สุด ด้วยประโยคที่ไร้รูป แต่เป็นถ้อยความที่จับใจ และปลุกเร้าให้ไก่ทั้งหลายที่อยู่เบื้องหลัง รับรู้ถึงการเดินทางอันยิ่งใหญ่ ที่ ณ บัดนี้ ไก่กระทงทั้งสามก็ได้เดินทางอ้อมทะเลสาบ มาได้ค่อนข้างทางแล้ว

แสงตะวันเริ่มคลายความจัดจ้า และความอุ่นจากผืนดินเริ่มกรุ่นไอลอยหลิกทางให้ความเย็นที่จะคืบคลานตามมาในยามที่ตะวันลับขอบฟ้าจนหมดแสง ธรรมชาติแห่งไก่ ย่อมรู้ว่า ถึงเวลาที่จะต้องพักผ่อน เพื่อภารกิจการจิกโลกอันยิ่งใหญ่จะเกิดขึ้นต่อไป เมื่อแสงสว่างแห่งวันใหม่ปรากฏบนฟ้าขาว และตรานั้น เราจะเริ่มต้นภารกิจแห่งการรุดไปข้างหน้า ไม่มีอะไรจะหยุดยั้งพวกเขาได้...

แปลงร่าง

ไก่อ่านจะนอนคอน ไม่นอนในราง หรือนอนบนดิน เช่นเดียวกันกับไก่กระทงทั้งสามที่ออกเดินทางจิกโลก ตามที่เล่ามาก่อนหน้านี้แล้ว มันหาต้นไม้กิ่งก้านที่เหมาะสมพอจะกระโจนกิ่งบิน ขึ้นไปได้ตามความคุ้นเคยของมัน ทั้งนี้มันจะต้องหาที่นอนให้เสร็จสรรพก่อนที่จะจะมีตสทิท

เสียงหมาเห่าดังมาไกลๆ ส่งสัญญาณบอกถึงอันตรายที่จะต้องเผชิญ ไม่คืนนี้ ก็รุ่งนี้เช้า ไก่เจ้าความคิดของเราทั้งสาม จัดแจงที่นอนของตนให้รอดพ้นจากหมา ไม่ว่าจะเป็นตัวนั้นหรือตัวไหน เสียงเห่าของหมาตัวหนึ่งก็เป็นสัญญาณเตือนภัยที่ต้องรับฟังอย่างเคร่งครัด

มีเสียงสวบสาบ และผู้คนจำนวนหนึ่งตามมาข้างหลังมัน แม้เวลาจะมีตค้ำ แต่เจ้าของเสียงก็มีไฟฉายที่จะส่องหา น่าจะเป็นเจ้าของไก่ ออกตามหาไก่ที่หายไปสามตัว มันจำต้องไม่แสดงตน และปลอมตัวให้แนบเนียน เพื่อไม่ให้เจ้าของไก่จับได้ว่ามันคือไก่ ตามข้อเท็จจริงทั่วไป ไก่จะไม่ทำเช่นนั้น แต่จะคอยจิ้งหะที่จะบินระเบิดออกไป เมื่อคนเห็นมันเข้าและจะเข้ามาจับมัน คนคิดว่าไก่จะไปไม่เป็นในความมืด ไก่ไม่คิดว่าคนจะว่องไวพอในความมืดเช่นกัน เป็นการวัดใจกันทีเดียว แต่สำหรับไก่อันกบูกเบิกโลกของเราสามตัวนี้ หาได้คิดเช่นไก่อธรรมดาไม่ เพราะมันได้กลายเป็นไก่อจิกโลกไปแล้ว จะให้หรือความเสี่ยงที่จะถูกจับไปให้เป็นไก่อจิกดินกินหญ้า เช่นที่เป็นมานั้น ล้วนเป็นความเชื่อที่เหลวไหล และไม่กล้าหาญสันติ ว่าแล้วมันก็บรรจงแต่งกายให้ซ่อนเร้นอยู่ในสุมทุมพุ่มไม้ให้เหมาะเจาะ หาเห็นได้ยากด้วยสายตา

ปกติของคนธรรมดาทั่วไป

มันเหมาะสมแต่กับผู้คนี่ชาญฉลาด และเห็นถึงความ
อาจหาญของโกที่จะก้าวไกลถึงการจิกโลก ผู้คนเช่นนี้เท่านั้นจึงจะ
คู่ควรกับมัน เพราะคนพวกนี้ไม่เลี้ยงไก่ ไม่เลี้ยงสัตว์ แม้ว่าพวกเขาจะ
กินเนื้อสัตว์ แต่เขาก็ไม่ฆ่า และทำร้ายสัตว์ เขาเข้าใจในความหมาย
ของอิสสระรีได้ดี พอๆ กับไกจิกโลกทั้งสามตัวของเรานี้ แต่อย่างกระนั้น
เลย ณ เวลานั้นศัตรูเฉพาะหน้าของเราที่จะต้องฝ่าฟันไปให้ได้ คือเหล่า
ผู้คนธรรมดาสามัญที่ถือไฟฉายเหล่านี้ เราจะต้องเตรียมการ ที่จะเฝ
บินไปทิศเบื้องหน้า แม้เราจะมองไม่เห็นในความมืด แต่การวิ่งบนพื้น
ราบของเราก็จะรวดเร็วกว่าพวกผู้คนเหล่านี้ ที่ชอบถือถู่ ไฟฉาย
เชือก กันอย่างพะรุงพะรัง ก็ย่อมจะไม่มีทางไล่จับเราได้

แล้วหมาล่ะ ถ้ามันได้ยินเสียงกะโตกกะตัก อ้ออึง โดยธรรม
ชาติหมาก็ย่อมมาเพื่อจะคอยสวมโรง มันคิดและส่งต่อความคิดถึงกัน
ด้วยสัญชาตญาณแบบไก่ ไก่ไม่ต้องปรึกษากันแบบคน ที่จะต้องนั่ง
ล้อมโต๊ะแล้วคุยกันด้วยเสียงอэндัง สำหรับไก่ การอยู่ใกล้กันก็จะ
สามารถส่งสัญญาณถึงกันได้ด้วยรหัสลับบางประการ ที่คนอย่างเราไม่
อาจจะล่วงรู้ได้ เอาเป็นว่ามันทำได้ก็แล้วกัน

มันตกลงกันด้วยสัญญาณบางอย่างที่กล่าวมาแล้วนั้นว่า ถ้า
หมามาต่อนั้น เราเสร็จแน่ ก็ได้แต่ภาวนาว่าหมาจะถูกเก็บไว้ในรั้ว
บ้าน ไม่สามารถเล็ดลอดออกมาไล่กัดไก่ได้เป็นแน่แท้ คิดในทางดีเอา
ไว้ก่อน ถ้ามันแยกว่านั้นก็ตัวใครตัวมัน ว่าแล้วมันก็ทำการพรางตัวต่อ
ไป

ข้างฝ่ายเจ้าของไก่ เมื่อได้รับรายงานว่าลูกมันทั้งสามกระห
หายไ้ไม่กลับบ้าน เมื่อเย็นยามให้ข้าวเปลือกไก่ อย่างที่เคยปฏิบัติทุก
เย็น ก็ระดมญาติพี่น้องที่เป็นชายได้สี่คน หลังจากกินข้าวแกลงแล้วจะ
ออกไปตามหาไก่หาย เจ้าของพยายามคาดคั้นเองกับพ่อไก่ว่า มันทั้ง

สามจะเดินหนีไปทางทิศใด พ่อไก่ก็ให้คำตอบไม่ได้ ได้แต่ทำเสียงกุกๆ เท่านั้น

ชะรอยว่าเจ้าของไก่จะรู้ถึงวิสัยไก่ดี ว่าจะเดินเป็นเส้นตรง และคาดเดาเอาว่า คงจะหายไประหว่างทะเลสาบที่อยู่ไปทางหลังบ้านเป็นแน่แท้ นึกเช่นนั้นแล้ว เขาก็มาแจ้งให้ผมรีบทราบ ว่าจะต้องออกหาไก่ที่หายไป โดยใช้เส้นทางผ่านบ้านผมทะเลออกจั่วหลังบ้านตรงไปทางทะเลสาบเท่านั้น จึงจะนำเอาไก่ทั้งสามตัวกลับบ้านได้โดยปลอดภัย แต่รับรองด้วยเกียรติยศว่า เขาไม่ได้ขอยืมไฟฉายผมแน่นอน เขาแต่ละคน ต่างใช้ไฟฉายของตัวเอง ผมหาได้มีส่วนตัวเห็นถึงความพยายามขัดขวางการจิกโลกครั้งนี้ไม่

ในนามของผู้ที่ถือข้างขบวงการจิกโลก ผมวางตัวเป็นผู้สังเกตการณ์ ถึงสภาพการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น ทั้งที่เป็นเหตุการณ์และไม่ใช่ แต่ในเวลาเดียวกัน ผมพยายามทำตัวให้เข้าใจไก่กระต๋องสามตัว นักก่อการจิกโลกนี้ให้มากที่สุด เพื่อจะได้ถ่ายทอดเรื่องราวของมันได้

ที่จริงผมก็มีการสมรู้ร่วมคิดกับมันอยู่บ้างพอสมควร แต่ก็ถือว่าเป็นไปในระดับที่ต่ำมาก เพราะผมต้องการเก็บความไม่รู้ไว้ให้เป็นเรื่องตื่นเต้นสำหรับตัวเอง และเปิดโอกาสให้เขาทำการโดยอิสระของเขาจริงๆ

อย่างไรก็ตาม ผมรู้ว่า ผีเสื้อที่บินมากระซิบข้างหูผมเมื่อเช้านี้ บอกผมว่า น้ำในทะเลสาบเย็นเหลือเกิน ผมกำลังพยายามแปลความหมายอยู่นั้น คือสาส์นที่ส่งมาจากแนวหน้าไก่จิกโลก

24 พฤศจิกายน 2559

วิ่ง วิ่ง วิ่ง วิ่ง วิ่ง...

ผีเสื้อบินมากระซิบข้างหูผมเมื่อเช้านี้ บอกว่าน้ำในทะเลสาบ เย็นเหลือเกิน ผมกำลังพยายามแปลความหมายอยู่ ด้วยเข้าใจว่า เป็น ภาษารหัสของไก่อกระตังโลกสามตัวนั้นเป็นแน่แท้

ผีเสื้อไม่เกาะอยู่นานให้สนทนาพาทิได้ เขามาเพื่อจะฝาก สารบางอย่างประการ เมื่อเสร็จภารกิจอันเดียวที่จำเป็น เขาก็จะกระพือ ปีกอันอ่อนไหวบินจากไป

ผีเสื้อตัวนี้สีส้มค่อนข้างจะแปลกไปกว่าที่เคยเห็นมา ตรงวง กลางปีกที่มักจะเป็นสีน้ำตาล หรือม่วงเข้มๆ กลับเป็นสีน้ำเงินอ่อน เกือบฟ้า จัดด้วยเส้นสายสีเหลืองเข้ม และไล่เฉดสีเป็นร่องริ้วเป็นโทน สีเขียวเข้าไปหาวงตรงกลางที่เป็นสีฟ้าเข้ม ดูเผินๆ ก็เหมือนใบไม้บิน ได้ ตรงปลายปีกค่อนข้างหลัง มีจุดสีส้มๆ ประปรายไล่เรียงกัน กระจายหายเข้าไปในกลางดวงสีฟ้า ที่ลำตัวผมเห็นไม่ค่อยชัดเจน แต่ หัวของเธอค่อนข้างใหญ่ หรืออาจจะเป็นดวงตาก็ได้ ตอนมันบินเข้ามา เกาะที่ริมหูผม ผมเพิ่งจะเอาน้ำแช่ข้าวหนึ่งลูบผม เพื่อที่จะได้ไม่ต้องใช้น้ำยาผมนึ่งตอนสระผม

การเอาน้ำแช่ข้าวหนึ่งมาลูบหัว ตอนเป็นเด็กแม่ทำให้ทุกคน จนคิดไปว่าเป็นพิธีกรรมบางอย่าง ที่เราก็น้อมรับแต่โดยดี น้ำแช่ข้าว หนึ่งมีกลิ่นหอมที่ทำให้รู้สึกสบาย เช่นเดียวกับกลิ่นข้าวหมัก ตอนที่บิน ข้าวหมาก และตอนที่เอาไปกลั่นเป็นเหล้าขาวแล้ว ก็มีกลิ่นหอมหวาน ปานเดียวกัน

ต้องขอโทษที่นอกเรื่องไป ขอบวกเข้าไปหาผีเสื้อส่งสารต่อ

มันเข้ามาตอมที่บริเวณหู แล้วก็เกาะที่ใบหู ก่อนที่กระซิบว่าน้ำใน
ทะเลสาบเย็นเหลือเกิน แล้วมันก็บินวนมาที่ข้างหน้า เลยหายไปทาง
ต้นหม่าตาเสือ เข้าพงใบหนาของตาเสือ มันเป็นการกระทำที่รวดเร็ว
และคาดเดาไม่ได้ ที่ผมจะได้รับความไว้วางใจจากทั้งผีเสื้อ และไก่
กระทงจิกโลกทั้งสามให้เป็นผู้รับข่าวสาร

ผมพยายามทบทวนท่าทางป้องกันตัวตามสัญชาตญาณของ
ผม เมื่อรู้สึกว่ามีผีเสื้อมาบุกรุกถึงตัว มือซ้ายของผมปิดป้องไปที่เหนือ
หัว แต่ผีเสื้อก็บินหลบลงมาเกาะที่ผมข้างดั้งหู มันไม่ใช่ผีเสื้อตัวใหญ่
แบบที่นักท่องเที่ยวยชอบดู แต่มันก็ไม่เล็กจนดูไม่จริง ขนาดที่มัน
กระพือปีกก็จะโตกว่าหัวแม่มือผมเล็กน้อย จากนั้นมันก็มาบินวนอยู่ที่
เบื้องหน้าผม ประหนึ่งจะย้ำเตือนให้ผมรำลึกถึงสาส์นที่มันส่งมาให้
อย่างแผ่วเบา มือขวาผมถือหม้อน้ำข้าวหนึ่งอยู่ ท่าอะไรก็ไม่ถนัด มือ
ซ้ายปิดป้องเป็นพัลวัน ก็ไม่เป็นผล แล้วพลันผมก็สำนึกถึงสาส์นที่กระ
ซิบเบาๆ ที่รูหูข้างซ้ายของผม มันเป็นท่าทางที่น่าหัวเราะเยาะตัวเอง
ที่แม้แต่จะปกป้องจากผีเสื้อก็ยังทำไม่ได้

ไก่กระทงจิกโลกทั้งสาม เริ่มต้นภารกิจในวันใหม่ที่มันสร้างขึ้น
ให้ตนเอง ด้วยการเดินไปข้างหน้าต่อไป การแปลงร่างของมันใน คิน
ที่ผ่านมา ด้วยใบไม้ใบหญ้าสองสามใบ ที่ทำให้มันดูเสมือนนกกระจูด ที่
ไร้ค่าถ้าถูกพบเห็น แต่หากผ่านไป ก็จะเป็นเหมือนส่วนหนึ่งของ
ต้นไม้ใบไม้เท่านั้นเอง มันเป็นการพรางตัวที่ชาญฉลาดมาก

มันปรึกษากันก่อนจะออกเดินในเช้านี้ ก่อนหน้าตะวันจะขึ้น
ด้วยซ้ำ ว่าเมื่อคินเสียงหมาเห่ามาจากทางทิศไหน เราจะหลีกเลี่ยงที่
จะไปทางนั้น แต่ทางที่เราจะตรงขึ้นดิ่งไปนี้ มีกำแพงบ้านสูงใหญ่ตั้ง
ตระหง่านกันทางเราอยู่ แต่ไปทางขวาเล็กน้อย มีต้นไม้ที่เราใช้ปีน
ป่ายขึ้นไปบนกำแพงบ้านได้ แล้วเราค่อยเดินทางตั้งต้น ณ จุดนี้ ก็ได้
แม้จะทำให้อ้อมอีกหน่อย แต่ก็ดีกว่าจะไปทางซ้ายเพื่อเผชิญหน้ากับ

หมาตัวเมื่อคืน และอาจจะมีอีกหลายๆ ตัว

เสียงไก่ขันรับช่วงกันเป็นทอดๆ จากบ้านโน้นสู่บ้านนี้ มันจำเสียงพ้อของมันได้ ซึ่งทำให้มันชะงักไปชั่วคราว ก่อนที่จะก้มหน้าลงจิกจิก จิก ต่อไป จนถึงกำแพงบ้านอันตั้งตระหง่าน แล้วมันก็เดินหน้าตามแผนที่กล่าวมาแล้ว

เมื่อถึงบนกำแพงที่มันจะไต่กลับมา ณ จุดเส้นตรงที่มันวางไว้ในใจ เพื่อที่จะได้จิกต่อไป จูๆ ก็มีหมาตัวใหญ่วิ่งมาที่พวกมัน เล่นเอาใจหายใจคว่ำ แต่แล้วก็สำนึกได้ว่า พวกก็ได้แต่กระโดดหย่องๆ อยู่เบื้องล่าง มันก็เลยรีบวิ่งไปสู่จุดหมายอย่างรวดเร็ว ก่อนที่จะมีอะไรอื่นตามมาอีก เจ้าหมาตัวใหญ่ที่เห่าเสียงทุ้มกังวานน่ากลัว วิ่งไล่และบางทีก็กระโดดตัวลอย แต่เดชะบุญ กำแพงสูงพотиไต่กระทั่งสามจะปลอดภัย แต่เสียงของมันนะซี น่าขนลุกขนพอง ถ้าพลาดพลั้งตกลงไปเห็นท่าจะโดนขยำ ไมมีชิ้นดีแน่แท้ และเสียงของมัน ก็ชวนให้หมานอกกำแพงสี่ห้าตัวพากันวิ่งมาแบบหามาฆ มันไม่มุงเฉยๆ แต่ร่วมเป่าแตรวงแห่กระโชก อยู่อีกข้างหนึ่งของกำแพง เป็นอันว่า เราจะลงไปข้างล่างไม่ได้เด็ดขาด จำจะต้องไต่บนกำแพงนี้ไปจนถึงอีกด้านหนึ่ง แล้วหากหมามันจะตามไปก็คงจะได้สักกระยะหนึ่ง ที่มันจะต้องวิ่งอ้อมรั้วบ้านหลังหนึ่งไป เราก็จะมีเวลาพอที่จะวิ่งไปข้างหน้า ได้ไกลพอที่มันจะตามหาเราไม่ได้

เจ้าประคุณเอ๊ย พื้นสนามบ้านหลังกำแพงตระหง่านนี้ มันสูงเป็นเนินขึ้นในทางด้านหน้าที่เราจะมุ่งไป นี่เจ้าหมายักษ์มันวิ่งไปตั้งขาหน้ารอขยำเราอยู่ตรงโน้นแล้ว เราจะต้องลงจากกำแพงเข้าสู่บริเวณบ้านอีกหลังหนึ่ง ข้างนอกกำแพงที่มีรั้วพองจะมุดออกไปได้ และพวกหมาฆ้องทั้งหลายก็ไม่อาจจะเข้ามาในบริเวณบ้านนี้ได้แน่นอน หากแต่มันกำลังวิ่งอ้อมไปอีกด้านหนึ่งเพื่อมาตักเราตรงข้างหน้าได้อย่างแน่นอน

คิดได้เช่นนั้นก็ต้องไม่รอช้า กระจาณลงสู่พื้นราบบ้านหลังนอก
กำแพง แล้ววิ่ง วิ่ง วิ่ง ไม่คิดชีวิต ไปสู่อีกด้านหนึ่งของรั้ว หลบหมา
ยักษ์มาได้ แต่ก็ต้องคอยดูให้ดี ในพุ่มรั้วนี้แหละ ว่าอีกด้านหนึ่ง เจ้า
พวกหมางูมากันหรือยัง และข้างนอกรั้วจะเป็นที่ทางแบบไหน เราก็ก
ต้องดูเพื่อวางแผนกันต่อไป ความตั้งใจที่จะเดินไป จิกไปเห็นจะเป็น
ไปไม่ได้ตลอดอย่างแน่นอน เพราะพวกศัตรูการปลดปล่อยของเรามี
มากมายเหลือเกิน เราจะต้องเก็บการจิกเอาไว้เมื่อหลังฝ่าฟันแดน
ศัตรูเหล่านี้ไปให้ได้ก่อน

เสียงขันไก่ฟ่อของมันดังแว่วๆ อยู่ข้างหลังไกลๆ ที่ๆ มันอยู่
กับฟ่อ ไม่มีศัตรูที่คอยห้าห้าหน้าขนาดนี้ หมาขาวตัวหนึ่ง กับหมาแดง
อีกตัวหนึ่งก็คุ่นเคยกัน ไม่เคยทำร้ายขบไล่เราเลย คิดแล้วก็ต้องถอน
หายใจลึกเฮือก เพื่อจะได้เดินหน้าต่อไป...

25 พฤศจิกายน 2559

ข้ามถนน สู่ทุ่งนา

ไก่กระทงสามตัวจิกโลก มาหยุดอยู่ตรงถนนหรือทางไม่กว้าง
นัก ราวปูนขาว และเจียบสัจด์ มีแต่เสียงไก่ขันแว่วมาในอากาศ ทาง
โน้นบ้าง ทางนี้บ้าง ที่ข้างหน้าเลยถนนที่เราจะข้ามไป เป็นท้องทุ่งนา
เว้งว้าง ต่ำลงไปกว่าถนน มีรถดีข้าวทำงานอยู่ลิบๆ เสียงหึ่งๆ ฟังแล้ว
ไม่ไกลนัก แต่มองเห็นมันพ่นฟางข้าวพุ่งออกมาทางทางที่ชี้ได้ไปบนฟ้า
มันคิดเหมือนกันทันที อาหารอุดมแน่แล้วที่ข้างหน้า ไม่ต้องมองหา
อะไรแล้ว บนถนนสายเจียบสัจด์ วิ่งอย่างรวดเร็วข้ามพื้นถนนที่เริ่มอุ่นแดด
สลายไปยังทุ่งนาเว้งว้าง

พอถึงริมทุ่ง ไก่ตัวหนึ่งหยุดพริตทันทีเหมือนมีอะไรมาตริงมัน

ไว้ มีเสียงไก่ขัน มีคนเกี่ยวข้าว มีข้าว มีนา มีเครื่องจักร ช่างหน้ามี
หมู่บ้านแน่นอน มีหมู่บ้านก็จะมีหมา มีชวานาก็จะมีหมา หมาชวานา
พวกนี้ ไม่ใช่หมาประจำประจำ มันเป็นหมาหนักกล้า หมานายพราน
กัดทุกอย่าง กินทุกอย่าง ขยี้ลิ่งมีชีวิตที่น่าขยี้ และมันจะต้องมีหลาย
ตัวแน่นอน แล้วมันก็ได้ยินเสียงหมาตะลุมบอนกันแว่วๆ มาทางข้าง
หน้าโน้น

ไม่ได้การณ์ เราจะไม่ตรงไปที่ชายทุ่งที่พวกเขาอยู่อย่าง
แน่นอน แม้ว่าจะเห็นแก่อาหาร คือข้าวเปลือกที่หล่นรายเรียงอยู่ตาม
ผืนดินท้องนา ปะปนอยู่กับกอข้าวแห้ง มันตกลงกันด้วยการสื่อสาร
เชิงรหัส ตามแบบนักปฏิบัติ หรือกองทัพในสมรภูมิ ทั่วไปกระทำกัน
แม้ว่ามันจะเป็นไก่กระทง แต่การสื่อสารโดยรหัสแบบไก่ ก็เป็นไปโดย
ธรรมชาติอยู่แล้ว นอกจากนั้นแล้วเราก็อธิษฐานว่า พวกมันไม่ใช่ไก่
กระทงธรรมดา มันเป็นไก่ที่มีสัญชาตญาณสูงกว่าปกติธรรมดา มัน
อาจจะไม่รู้จักคุณธรรม แต่มันรู้ว่า มันกำลังจะก่อการใหญ่ที่จะต้อง
เผยแพร่ และจรรโลงเผ่าพันธุ์ไก่อิสระ มันเป็นนักปลดปล่อยที่รู้ว่า
มันจะต้องรักษาเนื้อรักษาตัว เพื่อการปลดปล่อยไก่ และปลุกวิญญาณ
อิสระให้กับไก่ทั่วโลก มันส่งรหัสถึงกันเพื่อตกลงว่า มันจะไม่เดินตรงไป
ที่หมู่บ้าน หากแต่ละเลาะชายป่าที่ข้างข้าวแห้งกรอบมากแล้ว
เนื่องจากเกี่ยวมานานก่อนอีกด้านหนึ่ง แต่อย่างไรเสีย เมล็ดข้าว
เปลือกที่ร่วงหล่นก็ยังจะมีอยู่พออิ่ม และให้ได้แรง

บายหัวไปทางขวานิดหน่อย เป็นอันเดินอ้อม พันความสนใจ
ของหมาบ้าน มุ่งเดินพร้อมจิก ไปเบื้องหน้าอย่างมุ่งมั่น

แดดเริ่มร้อนขึ้น ฟ้าเริ่มเป็นสีฟ้ามากขึ้น แต่ลมชายทุ่งก็พัด
แรงจนใบไม้พลิวสะบัดไปมา ข้าวเปลือกที่หล่นเรียงรายอยู่บนพื้นมีมาก
พอที่จะชะลอการเดินทางไปข้างหน้ามันได้พอสมควร ทนทางเดินผ่านทุ่ง
นาเว้งว่างกว้างจนหาขอบเขตไม่ได้ ถ้าเรามัวแต่ละเห็นแก่กินตรงนี้

พอค่าเราก็จะหารไม่ กังไม่นอนไม่ได้ ว่าแล้วมันก็เร่งฝีเท้า และการ
จิกไปพร้อมๆ กัน ไม่มีได้อย่างเสียอย่าง มีแต่ได้ทุกอย่างทุกอย่างตาม
สมควรแก่เวลา

เสียงนกเหยี่ยวแผ่ร้องดังสนั่น ด้วยสัญชาตญาณ มันทั้ง
สามวิ่งเข้าชายป่าไม่คิดชีวิต แล้วมันรอดพ้นจากกรงเล็บเหยี่ยวทุ่งนา
ที่ตั้งตัวลงมาเพื่อจับอาหารกิน ไม่ได้แถมพวกกุหรอก มันคิดในใจ
แม้ว่าใจเต็มแรง ตึกๆ ตักๆ แต่ร่มไม้ก็ช่วยให้มันปลอดภัย และคลาย
ร้อนไปพอสมควร

ถ้ามีพ่อ มีแม่อยู่ใกล้ๆ อีเหยี่ยวร้ายก็คงจะไม่กล้าจิกหัวดังลง
มาจะจับเราไปกิน เพราะพ่อมันก็เป็นไก่อ้นกสู๊ ที่เก่งฉกาจไม่แพ้บัวขาว
บัญชาเมฆ รับรองว่าพ่อเราจะไม่หนีเหยี่ยว แต่จะถอยไปตั้งท่า ชูชน
คอเป็นพวงแดงใหญ่รอบโคนหัว ปากแหลมคมก็จะเตรียมพุ่งใส่ศัตรู
พร้อมขาอันแข็งแรง พร้อมเดือยที่แกร่งดังเหล็ก เหยี่ยวเห็นแบบนี้มา
นักต่อนัก และมันก็จะล่าถอยไปทุกที

ความคิดแบบลูกไก่อ้นกสู๊ ฉายแวบเข้ามาในสำนึกของไก่อ้
กระทั่งทั้งสาม ทำให้มันต้องมองหน้าสบตากัน เขินอายในทีเหมือน
สารภาพว่า เราหลุดออกมาจากการป้องกันภัยใดๆ ทั้งปวงแล้ว ตอนนี้
โลกทั้งโลก ทั้งร้ายและดี จะอยู่ที่เราจะจัดการกับมันอย่างไร ไม่มีวันที่
การปกป้องจากพ่อจากแม่จะยังยืนอยู่ตลอดไปได้ เราจะต้องแข็งแรง
ขึ้น เราจะต้องเข้มแข็งขึ้น ยืนหยัดตามอุดมการณ์ คำมั่นสัญญา ที่ให้
ไว้ร่วมกัน ว่าการก่อการครั้งนี้จะเปลี่ยนโลก เปลี่ยนอุดมลักษณ์ของ
ไก่อ้ทั้งมวล เราคือไก่อ้นกปลดปล่อย ไก่อ้นกคิด ไก่อ้นกต่อสู้ เราคือไก่อ้
อุดมการณ์...

มันโค้งคอขึ้น แต่ก็หยุดชะงักงัน เราจะชนะได้อย่างไร ในเมื่อ
เรายังไม่มีสถานะทางเผ่าพันธุ์ และเพศสภาพที่สมบูรณ์พอที่ จะชนะ
เพื่อประกาศศักดิ์อันเหลวไหล หลงผิดลึนตึ เราจะชนะก็ต่อเมื่อการณ

เราสำเร็จ เราสร้างอุดมโกได้สำเร็จ นี่คือปณิธานของเรา...

เราจะต้องเดินหน้าจิกโลกต่อไป...

26 พฤศจิกายน 2559

ครุ่นคิด

อากาศกลางวันเดือนพฤศจิกายน แสงแดดแผดเหลืองจัดจ้า โดนผิวหนังเพียงครู่เดียวไม่ถึงยาม ก็แสบราวจะไหม้เหมือนหนังไก่บนเตาไฟ ลัตวใหญ่หน่อยหาที่ร่มได้เงาใบไม้บังแดด แม็กกลางทุ่งจะมีลมพัดมา แต่ก็ยังจะพาแสงแดดมาทิ่มแทงผิวหนังเราดังถูกเข็มลนไฟจี้สักพัน ลักหมื่นเล่มก็ไม่ปาน ไก่กระทงสามตัวของเรา หลังจากออกกำลังสุดชีวิตวิ่งหนีปากพญาเหยี่ยวมาแล้วก็ให้เหนื่อยเต็มกำลัง

เมื่อคืนก็ไม่ได้หลับนอนสนิทนัก ด้วยเจ้าของบ้าน ชาวบ้านพากันออกมาตามหาพวกมันอยู่สองสามรอบ ไฟฉายแต่ละดวงสาดแล้วสาดอีก มันต้องเกร็งตัวลึบ ไม่ให้กระดิก ประหนึ่งว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของต้นไม้ ใบไม้ ก็นับว่าโชคดีที่เจ้าของบ้านเรามีหมาขี้เกียจ แต่มันก็น่ารักสำหรับพวกเราชาวไก่ มันไม่ออกมาตามเจ้าของบ้าน หากเป็นหมาหนุ่มอื่นๆ การอำพรางตัวของเรา จะต้องถูกเปิดโปงโดยหมาร้ายเหล่านั้นอย่างแน่นอน

ของแถมที่น่าระทึกก็คือ หมาชาวบ้านแถวนี้ เมื่อเห็นคนบ้านอื่น มากันอีกทีในยามค่ำมืด มันก็ออกมาเห่ากันเกรียวกราว แต่มันก็เห่าเพื่อปกป้องที่อยู่มัน หาใช่จะวิ่งตามออกมาล่าไก่ไม่ แต่เสียงหมาเห่านี้มันบาดอกบาดใจไก่อเราเต็มที หัวใจเต้นไม่เป็นสำ ร่าๆ จะร้องออกมาด้วยความกลัว นี่ถ้ามันไม่ใช่ไก่ที่มีสำนึกในทางพัฒนาการแล้วละก็ สงสัยได้กะตึกๆ ให้พวกเจ้าของหาตัวเจอแน่ๆ

อันนี้คือข้ออ่อน ประการหนึ่งของไก่ทั่วไป โดยมากจะเป็นไก่ตัวเมีย คือซัดใจง่าย และกลายเป็นเหยื่อของความซัดใจ กิ่งไม้ ลูกไม้หล่น ก็ตกใจกะตึกๆ ไข่หลุดออกจากกัน ก็ตกใจกะตึกๆ รังหนีไปชนเอารั้วก็กะตึก ไข่ความซัดใจง่ายแบบไก่นี้ ทำให้ไก่ตกเป็นเหยื่อตลอดมา ถ้าเราสามารถปรับปรุง แก่ไข่อากาศกะตึกได้ ไก่ก็จะพัฒนาตนขึ้นไปได้อีกขั้นหนึ่ง

ไก่ตัวผู้ส่วนมากก็เป็นพวกหลงตัวเอง หยิ่งในตัวเองจนขาดสติ ดูอย่างที่เราหมั่นขัน เอ๊ก อี เอ๊ก เอ๊กๆ ๆ กันได้ทั้งวันเป็นวรรคเป็นเวร จนการขันที่สำแดงความภูมิใจในตัวเรากลายเป็นสิ่งนำรำคาญไป

นี่คือข้อที่เป็นพิเศษในวิถีคิดของไก่กระທးທးທးสาม ที่กำลังก่อการจิกโลก เพื่อปลดปล่อยไก่ทั้งปวงออกจากการมีค่าเพียงอาหาร และเครื่องจักรผลิตไข่ให้เป็นอาหารเข้าของมนุษย์ทั้งโลก ลองคิดดูอย่างง่ายๆ ว่า ถ้าไก่ทั้งโลกร่วมใจกันหยุดไข่สักวันหนึ่ง จะเป็นอย่างไร?

ยังไม่ต้องไปคิดถึงเรื่องอื่นๆ ให้ไกลออกไป เช่นไก่ปฏิเสธอาหารสำเร็จรูป ไก่เรียกร้องให้กำหนดอัตราการฆ่าไก่ให้เป็นอาหารให้เหมาะสม การฆ่าไก่ทุกวันนี้เป็นไปอย่างฟุ่มเฟือย และทารุณโหดร้าย ไม่เห็นแก่คุณค่าชีวิตเลย เราไม่สามารถรอให้คนทั้งโลกมาฉุกคิดเรื่องพรรคนี้ เราพวกชาวไก่ต้องทำให้เขารู้สึกว่า ไก่ก็มีความคิดนึก มีความรู้สึก และความภูมิใจในชาติพันธุ์ของไก่

มีข้ออ่อนด้อยหลายประการที่ชาวไก่จะต้องพัฒนาจิตสำนึกให้เกิดการยกฐานะจากการเป็นไก่จิกดินกินหญ้าเป็นไก่จิกโลก

ถ้าเราตัวใหญ่เท่าวัว ก็คงจะไม่ยากมากนักที่จะดื้อแพ่ง แต่ในเมื่อเราไม่มีวันที่จะใหญ่โตเท่ากับวัวได้ เราก็ต้องกระทำการให้หนักหน่วงขึ้นหลายเท่า เพื่อให้มีน้ำหนักเท่ากับวัวตัวหนึ่ง ในแง่ผลสะท้อน

มันคิดขณะที่นอนกขนในฝุ่นใต้ต้นไม้ แดดร้อนเกินไปที่จะ
ฝ่าไป เราจะรอให้ตะวันคล้อยไปสักหน่อย ค่อยออกเดินจิกโลกต่อไป

27 พฤศจิกายน 2559

ส่งข่าวทางไกล

เย็นย่ำแสงฟ้ายังสว่างโพลน แต่ที่พื้นดินขาดแสงไร้เงา เป็น
เวลาที่ไก่อกระตังสามตัวของเราจะต้องหาที่หลบนอน ต้นไม้พุ่มใบหนา
ที่มีกิ่งก้านระเกะระกะพอที่มันจะอาศัยเกาะนอน หลบซ่อนตัวยาม
กลางคืน มีอะไรเคลื่อนไหวอยู่ที่ยอดไม้ใบหนาข้างบน พลันมีเสียงร้อง
หวู้ด หวู้ด หวู้ด หวู้ด หวู้ด หวู้ด หัวต่างๆ ของนกกระจุดโผล่เหนือยอด
ไม้เล็กน้อย โยกคอรานนักร้องเพลงหรือครุ่นเก่า หวู้ด หวู้ด หวู้ด หวู้ด
หวู้ด หวู้ด อยู่ใกล้กันกระจุดจะปลอดภัยตรงที่ไม่มีมิงู แต่ก็จะไม่ปลอดภัย
ถ้ามีคนมาวางกับดักนกกระจุด สำหรับไก่ นกทุกอย่างยกเว้นเหยี่ยว ไม่
ถือว่าเป็นศัตรู น่าจะพออาศัยร่วมกันได้

มันส่งสัญญาณบอกเจ้าของพื้นที่อย่างนกกระจุดว่าจะขอ
นอนค้างอ้างแรมสักคืน นกกระจุดก็ร้องหวู้ด หวู้ด เป็นสัญญาณบอก
ว่าไม่ว่ากระไรกัน อยู่ได้ก็อยู่ไป เราหาใช้ศัตรู หรืออาหารที่คู่ควรกัน
ไม่

เดินทางมาได้ไกลจากบ้านเจ้านายมากโขอยู่ คงจะไม่มีใคร
ตามมาหาอีกแล้ว แต่ที่นี่ก็เป็นถิ่นใหม่ สัญชาติญาณของไก่ป่ากระตัง
ให้ระมัดระวังตัว อย่าหลับหลงเพลินเหมือนนอนคอนที่บ้าน จิ้งหรีดตัว
หนึ่งกระโดดมาจับอยู่ที่ข้างหน้ามัน จะจับกินก็ไม่ถนัดเพราะแสง
โพล้เพล้ทำให้สายตาวูบวาบ แต่จิ้งหรีดมันก็คงไม่เคยเห็นไก่เช่นกัน
ทำไม่รู้ไม่ชี้ กรีดปีกออกทำเสียงสัญญาณทางไกลได้นำฟังยิ่งนัก

เจ้าโกฟังแล้วก็บอกว่า เจ้าจะช่วยส่งข่าวไปบอกโกทั้งหลาย ว่า บัดนี้เราได้หนีออกมาจากแล้ว จากกรงขังอันอบอุ่น และปลอดภัย ซึ่งความปลอดภัยนั้นจะเป็นไปชั่วขณะที่ตัวเรายังเล็กอยู่ เมื่อเราโตเต็มที่เจ้าของก็จะขายเราให้กับนักฆ่าโก ที่จะเอาร่างกายเราไปขาย เป็นอาหารให้คนทั้งหลายกิน มันไม่ใช่การเลี้ยงดูแบบมิตรภาพ แต่เป็นการกักขังที่จะเอาชีวิตเราในภายหลัง...จิ้งหรีดได้ฟัง แล้วก็กรี๊ดเสียงกรีดๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆ บอกว่า น่าเห็นใจโกยิ่งนัก ว่าแล้ว มันก็ส่งข่าว กรีดๆๆๆๆๆๆๆๆๆ ต่อไป

เสียงจิ้งหรีดดังไปได้ไกล อย่างมีระบบส่งต่อ ระดมส่งข่าวกัน แข็งแกร่งทั้งป่าและทุ่งระงมไปด้วยเสียงจิ้งหรีด ส่งสารสนต่อกันไปยึด ยาว

ย้อนกลับไปยังเล้าโกที่บ้านพ่อไก่อักระทงสามตัวจิกโลก ที่เรามาติดตามอยู่นี่ เสียงข่าวสารสนทางไกลอย่างรวดเร็วปานโทรเลขของเหล่าจิ้งหรีด ได้บอกถ้อยแถลงของไก่อักระทงทั้งสามถึงการประกาศ อิสรภาพของตน ด้วยการหลบหนีออกจากเล้า และการเลี้ยงดูที่โดยเนื้อแท้คือตะแลงแกง ที่จะพามันไปสู่เชียงสังเวทพวกมนุษย์ พวกโกก็ส่งเสียงกะต๋าก กะต๋าก กะต๋าก แข็งแช่ไปทั้งเล้า จากเล้าหนึ่งสู่เล้าสอง สู่เล้าสาม และต่อๆ ไป

พ่อไก่อัสะกิดแม่โก ให้ฟังรหัสสัญญาณแข็งแช่นั้น ลูกน้อย กลอยใจของเราทั้งสาม แน่แท้ พวกเขากำลังอดภัยดี ฟังแถลงการณ์ลูกเราดูสิ มันบอกว่า เราจะต้องคิดถึงเรื่องศักดิ์ศรีของโก อย่าให้คนเอาเรามาเลี้ยงเป็นเครื่องสังเวทความหิวกระหายของเขา ความตายของพวกเขาเราได้กลายเป็นเนื้อหนังมังสาของมนุษย์ จรรโลงให้พวกเขามีชีวิตอยู่ โดยพลีกายของเรา มันพูดได้ดีทีเดียว เป็นความจริงทีเดียว แต่โกแก่ๆ อย่างเราแม่เอ๊ย เขาไม่ขายเราให้โรงฆ่าหรอก เราเพียงแต่กกไข่ ให้กำเนิดลูกน้อย ให้เขาฆ่า...โอ ช่างโหดร้ายเหลือเกิน

แม่ไก่อรำลึกได้ว่า เมื่อหลายเดือนก่อน เจ้าของบ้านก็ขายไก่ไปเกือบหมดแล้ว เหลือแต่พวกเราเอาไว้รอไขให้เขากิน หรือกกลูกออกมาเลี้ยงดูให้เขา เราไม่ได้ตอบแทนอะไรเขา แต่เรามีหน้าที่จะต้องเลี้ยงดูลูกเราให้ดี มีหน้าที่ไข่ตามธรรมชาติของเรา ถ้าไข่ตัวไหนไม่มีเชื้อ ถึงจะกนกนานแค่ไหนก็ไม่มีลูก เขาก็มาเก็บไข่เราไป เหลือไว้แต่ไข่ที่กกออกมาเป็นตัวได้ เราก็เลี้ยงลูกเราต่อไป เขาก็ไม่ได้ทำอะไรเราเลย ทำแต่คอนให้เกาะนอนธรรมดา เพื่อเราจะได้ซุกหัวนอนตอนกลางคืน กลางวันทั้งวัน เราก็ออกหากินของเราเอง เขาไม่ได้เลี้ยงดูเรา แต่เราก็มีหน้าที่ที่จะมีชีวิตของเราไปตามประสาไก่บ้าน จะออกไปอยู่ป่าอยู่ดงได้อย่างไร ในป่าพงรกเต็มไปด้วยสัตว์ร้าย งู อีเห็น เขี้ยหมาป่า แมวป่า บนฟ้าก็มีอีเหยี่ยว พ่อจ๋าไม่ได้หรือที่เกือบจะต้องได้ต่อสู้กับอีเหยี่ยวคราวที่มันโฉบลงมาจะจับลูกน้อยเราไปกิน ฉันทุมิใจพ่อนักหนาในคราวนั้น

ทั้งคู่ปรารถนาถึงชีวิตที่อยู่ร่วมกันกับลูกน้อย ที่บัดนี้เติบโตกล้าถึงกับประกาศชักชวนไก่ให้หนีแล้ว ว่าแล้วก็ถอนหายใจ...

นกกะปูดส่งเสียงหวืด หวืด หวืด หวูด หวืด หวืด หวืด แ่ว่ว มาอีก คราวนี้มีสัญญาณที่แปลกออกไป มีลักษณะปลุกเร้า ให้พวกไก่อารู้สึกคึกคัก แต่ยามค่ำมีดอย่างนี้ ไก่ต่างก็พากันตาฝ้าฟาง จะลุกเดินเหินไปไหนในที่มืดมืดแบบนี้ ไก่ทำไม่ได้หรอก แต่เสียงสัญญาณนี้ทำให้พวกมันรู้สึกฮึกเหิมเหลือเกิน จนต้องส่งเสียงกะต๋าก กะต๋าก กะต๋าก กะต๋าก กันอ้ออึง เป็นที่โกลาหล ในเล้าไก่ทั้งหลายในละแวกนี้

การแสวงหาหนทางปลดปล่อย จำเป็นจะต้องมีแนวร่วมที่หลากหลาย ที่เขาเห็นใจและพร้อมสนับสนุนหรือส่งเสริม เรามีมิตร แม้แต่เพียงน้อยนิด ก็ยังดีกว่ามีศัตรูเพียงนิดหน่อย

ศัตรูโดยธรรมชาติของไก่ เห็นจะเป็นพวกที่เห็นไก่เป็นอาหาร ทั้งหมา งู แมวป่า อีเห็น เขี้ย แม้กระทั่งมด เราก็เคยเห็นมดกัดกิน

ลูกไก่เป็นๆ จนตาย โลกนี้ช่างทารุณโหดร้ายต่อไก่เหลือเกิน...

ยามนี้ท้องฟ้ามืดเต็มด้วยดวงดาวกระจายเต็มท้องฟ้า แต่เรา
เพ่งดูที่ดาวดวงใหญ่สุกสว่างทางตะวันตก บอกให้เรารู้ว่าถ้าเรานอน
ผินหน้าไปทางนั้น รุ่งเช้าขึ้นมาเราก็จะไม่หลงทิศ เราจะมุ่งหน้าไปทิศ
นั้นอย่างหมยมั่น... ไก่กระทรงจิกโลกทั้งสาม ใช้ความคิดร่วมกัน ก่อนที่
มันจะผล็อยหลับไป...

รุ่งเช้าจะมาถึงพร้อมแสงแดด และเสียงหู้ดๆ หู้ด สุดท้าย
ของนกกระปูด...

27 พฤศจิกายน 2559 (ต่อ)

คืนพบ ลัญญาติญาณ

หนทางที่เราจะไปในวันนี้จะลัดเลาะไปตามท้องนา โดยมี
เป้าหมายที่เนินเขาข้างหน้าที่มีพุ่มไม้เตี้ยๆ และเนินหญ้าเขียว เป็น
สำคัญ แต่การเดินทางไปกลางทุ่งนาไม่ปลอดภัย เราจึงต้องเดิน
ลัดเลาะไปชายทุ่ง ชายป่า มีร่มไม้ไว้พักพิงหลบแดด และหลบเหยี่ยว
ร้าย อาหารคือข้าวเปลือกที่หล่นเรียวยาวอยู่บนพื้นดินในทุ่งที่เต็มไปด้วย
ซังข้าวแห้ง บางแห่งก็มีหญ้าเขียวแทงดินขึ้นมา เหมือนผิวหนึ่ง
หมาขี้เรื้อน มันเดินไปจิกไปอย่างสบายใจ

หารู้ไม่ว่า ณ ที่ชายทุ่งข้างหน้าที่มีขอบคั่นนาวางไปชนกับ
ขอบป่า มีหมาสีดำตัวหนึ่งนอนขดตัวขี้เกียจอยู่ โดยไม่ได้สนใจว่าจะมี
อะไรเดินมาทางที่นอนของมัน เสียงไก่ปลุกให้มันลืมตาดูข้างหนึ่ง โดย
ไม่ได้เงยหน้าขึ้น มันน่าจะเห็นไก่สามตัวเดินจิกโลกมาทางมันแน่นอน
แต่เหมือนว่ามันไม่ใส่ใจ ปกติหมาเหล่านี้ไม่ได้มีจริตจะก้าน ดังแมวที่
มักแก้งแอบซ่อนไม่ให้เหยื่อรู้เห็น แต่ถ้ามันเป็นหมาทิว มันก็อาจจะ

พรวดพราดกระโจนเข้าใส่ไก่แล้ว ไม่ว่าจะมันจะอยู่ไกลแค่ไหน แต่นี่มันก็
ทำเป็นหมาไม่รู้ร้อน เฉยแบบหมาท่วงนอนมากกว่าหมาขยับ

ขยับเท้าไปอีกก้าวหนึ่ง ไก่กระทงตัวหนึ่งเหลือบเห็นหมาดำ
นอนนิ่งสนิทอยู่ มันยึดคอมองดูอย่างพินิจว่า จะเป็นหมาหรือก่องขี้
ควาย หมาตายหรือว่าหมาหลับ มองอยู่พัก เพื่อนอีกสองตัวก็มองตาม
มันมองหน้ากันเลิกล้อ แล้วก็ตัดสินใจเดินเงิบๆ ไป ยังไงก็น่าจะดีกว่า
เดินออกไปไกลกว่าชายขอบป่า ถ้าหมามันลุกขึ้นกระโจนมา เราก็จะ
แยกย้ายกันวิ่งไปคนละทาง โดยหาทางเข้าป่าข้างทุ่งนี้โดยเร็ว มันคิด
อย่างรวดเร็ว เป็นทางหนีที่ไล่

ยังงี้เสียเจ้าหมาขี้เกียจตัวนี้ ก็ระนอนอยู่แบบนี้ต่อไป แม้ว่า
อาหารจะมาจ่ออยู่ที่ปากมันก็ยังไม่สนใจขึ้นชื่อว่าหมาขี้เกียจ ก็ใช่ว่าจะ
เป็นนิสัยของหมาเสมอไป แต่มันเป็นพฤติกรรมเป็นช่วงๆ ของหมา
โดยเฉพาะเมื่อมันไม่หิว มันก็จะหลับ และสนใจความฝันอันบรรเจิด
ของมันเท่านั้น แต่หากมันหิวขึ้นมาเมื่อไหร่ ความหิวก็จะผลักดันให้มัน
ขยับขึ้นมาทันทีทันใด ถึงเวลานั้น ต่อให้เป็นรถยนต์ รถไถ มันก็จะกิน
ให้ได้

ไก่กระทงสามตัวเดินอย่างระมัดระวัง แม้จะมีช่วงก้าวที่ยาว
ขึ้นมากกว่าปกติ แต่ก็เป็นไปอย่างระวังตัว ด้วยการโค้งคอสุงๆ เชิดไว้
สลัดกับการก้มจิกโลกเป็นครั้งคราว เพื่อให้ดูดีแบบไก่ใจเย็น

ชะรอยหมาดำที่มีเท้าขี้เกียจจะรำคาญ กลืนอาหารสาม
สำหรับที่โซยมา เข้ายวนใจ พรวดพราดลุกขึ้น เพื่อยึดเส้นยึดสาย
แต่ไก่ทั้งสามของเรา ไม่วางใจ รีบวิ่งเร็วเข้าป่า โดยแยกเป็นสามทาง
อย่างที่ตกลงกันเอาไว้ ตัวหนึ่งถึงกับวิ่งซิกแซก เพื่อให้ศัตรูคง แต่
ปรากฏว่า หมาดำขี้เกียจตัวนั้นได้แต่มองตาม ชะรอยมันจะเป็นหมา
ขี้เกียจโดยสันดานเสียจริง หมาพวกนี้ถูกเจ้าของเลี้ยงขุน ให้อาหาร
อย่างดี จนไม่รู้จักหากินเอง แม้มันจะดีที่เราไม่โดนมันไล่กัด แต่ดูๆ

แล้วก็นำเวทนาหมาที่ไม่รู้หัว

หลุดรอดมาจากหมาที่ไร้ภัยอันตรายใดๆ มาได้ อย่างไม่ได้ออกกำลังวิ่งแข่งกันเอามัน แต่มันก็เริ่มคิดว่า บางทีเดินในชายป่าน่าจะปลอดภัยดีกว่าชายทุ่ง...

28 พฤศจิกายน 2559

ในพงหญ้า

เดินจิกหาอาหารบนพื้นดินมาตามชายป่า มีลมพัดเย็นสบาย มีแดดรำไรแต่พองาม ถ้ามันเป็นไก่ตัวผู้เต็มตัว คงจะเป็นภาพที่สวยงาม เหมือนดอกไม้เคลื่อนไหวที่ได้ ระเบียบไปกับพื้นที่ทับถมด้วยใบไม้แห้งที่ร่วงหล่นถมทับกันมาหลายฤดูกาล จนเกิดเสียงดังกรอบแกรบตามจังหวะก้าววิ้งๆ ของมันทั้งสาม แต่น่าเสียดายที่มันยังเด็กไปหน่อย การแสดงออกถึงเพศผู้ และเพศเมีย ยังไม่ออกนอกหน้า ไม่ว่าจะกรี๊ด อากา หรือสีสั่นเครื่องแต่งกาย มันยังคงเป็นไก่กระทงตัวน้อยๆ สีดำ ที่มีหางสั้นเป็นจุก ดูซุกซนมากกว่างดงาม

ตะวันบ่ายคล้อยลงไปหลังภูเขาเบื้องหน้า แต่แสงแดดยังเลียตามยอดไม้ใบหญ้า และที่กลางทุ่งอยู่ ลมเย็นๆ พัดแรงขึ้น แสดงว่าเวลาบ่ายกำลังใกล้จะล้าลา มันก็มาเดินมาถึงพุ่มไม้ที่หมายตาเอาไว้ แต่แรกที่เห็นก็เป็นพุ่มเล็ก มีรูปมีร่างชัดเจนดี แต่บัดนี้เมื่อมาถึงพุ่มไม่นี้ก็ระกระระกะ ไปด้วยกิ่งไม้แห้งของต้นไม้และเถาวัลย์ เกาะเกี่ยวกัน จนต้นไม้ไม่อาจยืนต้นโตได้ ใบไม้แห้งสุมทับถมกันจนไม่เห็นพื้นดิน แลมหันหญ้าก็สูงทึบบังสายตาอยู่เบื้องถัดไป ซึ่งก็เป็นการณ์ดีที่มันจะเดินหลบลิ้นเข้าไปในดงหญ้ารกมุงตรงขึ้นภูเขา

การเดินในพงหญ้ารก ทำให้มันมองไม่เห็นข้างหน้า แต่มันก็มี

วิธีอันชาญฉลาด คือการหันหัวให้ถูกทิศที่จะไป และตั้งใจมั่นว่า จะต้องไม่ฉีกซ้าย ฉีกขวา หรือหันหลัง แต่จะฉีกไปแต่ข้างหน้า มุ่งขึ้นไป จนกว่าจะถึงลานหญ้าเขียวที่เห็นเมื่อมันอยู่ชายทุ่งใกล้โพ้น หรือว่า ทั้งหมดที่มันเห็นนั้น คือต้นหญ้าารกสูงท่วมฟ้าท่วมภู มันจะต้องหาทาง เดินตรงขึ้นไปข้างบนนั้น เพื่อจะข้ามไปยังอีกฟากหนึ่งของภูเขา มันไม่ได้คิดว่าภูจะสูงแค่ไหน และมันจะต้องใช้เวลาเท่าใด การคำนวณใดๆ ไม่มีประโยชน์ ในเมื่อความตั้งใจอย่างแน่วแน่ของมัน มีเพียงประการเดียว ประกาศศักดาไต่ด้วยการเดินฉีกไปทั่วโลก

จากตรงที่มันยืนอยู่ตรงนี้ แหงนหน้ามองขึ้นไปบนยอดภูข้างบน ถ้าจะเดินตรงไปก็จะมีต้นไม้ ให้ใช้กิ่งเกาะนอนยามค่ำ การนอนในพงหญ้าราก หากมีภัยมาถึงตัวก็จะยุ่งยากพลัดหลงกันไปได้ และการหลบหนีภัยอันตราย ในที่รกแบบนี้ทำให้ตกเป็นเหยื่อได้ง่ายกว่าการปีนขึ้นที่สูง อันตรายในที่รกที่บอบอย่างนี้ น่าจะเป็นพวกงูมากกว่าสัตว์ร้ายอื่นๆ เมื่อเห็นเช่นนี้แล้ว มันทั้งสามก็ตกลงใจพร้อมกันว่า จะต้องเดินอ้อมดงหญ้ารากที่บวมไปหาต้นไม้ข้างหน้า ที่เกาะกลุ่มกันอยู่สี่ห้าต้นหรือเป็นป่าละเมาะอยู่เบื้องหลังไป ก็อาจจะโชคดี ได้อาศัยหลบแดดเวลากลางวัน

มันพิจารณาาร่วมกันแล้วเห็นว่า ไม่ควรจะเดินในพงหญ้ารากนานนัก แต่ใช้เดินอย่างมีแผนการในเวลากลางวันก็อาจจะดีกว่า ยังไงเสียมันก็ต้องหาต้นไม้เอาไว้ใกล้ๆ จะดีกว่าแน่นอน

เมื่อเห็นพ้องต้องกันเป็นมั่นมั้น แล้วจึงตั้งหน้าเดินไปในทิศทางสู่ต้นไม้ ฝ่าพงหญ้ารากสูงที่น่าจะอุดมไปด้วยอาหารหลากหลายพวกไล่เดือน มด ปลวก แมลง และไข่มแมลงต่างๆ รสชาติต่างออกไปจากข้าวเปลือกแข็งๆ เมื่อเข้านี้

เสียงโก๋ขันมาใกล้ๆ ข้างบนฟ้ากำลังเปิดไม่กว้างเท่าใด แต่ก็เริ่มสลัวๆ นี่เรากำลังจะหลับหรือกำลังจะตื่น แต่เสียงโก๋ขันใกล้เข้ามาอีกแล้ว เสียงขันไม่ค่อยจะไพเราะดังพอเราขันเลย ไม่มีแรงพลัง แต่ออกจะเล็กแหลม พลันก็สดุ้งตื่นตาขึ้นเต็มที มีโก๋ตัวเล็กกว่าพอตั้งครึ่งหนึ่ง แต่สีลันสวยงามมาก หางเป็นพวงดำขลับ เหลือบเขียวปนฟ้า ระเบียบระยับเวลามันเดิน ขนปีกสองข้างมีทั้งแดง เหลือง เขียว ฟ้า สดแซมกันอย่างงดงาม มันเดินวนเป็นวงกลม เลาะๆ อยู่ด้านนอกของชายร่มไม้ และหมุน่ากร ไบหน้าของมันเป็นสีแดงเปล่งปลั่งราวผลไม้ มีหงอนเป็นจะงอยสีชมพู เหมือนเครื่องประดับมากกว่าเป็นอวัยวะ แต่เจ้าพ่อเอ๊ย ที่ขามันเวลามันเหยียดอย่างก้าว มีเดือยแหลมปรืด ที่เราไม่เคยเห็นมาก่อน ดูท่าทางมันไม่ใช่โก๋ที่ดูร้าย แต่มันรู้ว่ามันมีโก๋แปลกถิ่นมานอนอยู่ที่ต้นไม้นี้ มันจึงร้องเรียกเพื่อสอบถาม

โก๋กระทงตัวหนึ่งสอบถามมันไปว่า ท่านเป็นใคร หากว่าเรา มาอาศัยที่ถิ่นท่านหลับนอนแค่สักคืนหนึ่ง จะเป็นไรไป โก๋เจ้าถิ่นหยุดเอียงคอกฟัง แล้วขยับเข้ามาใกล้พลงกริดปีกและขนหางออก พองตัวแล้วบอกว่า พวกเจ้าโก๋บ้านมักจะมาหลอกล่อให้มนุษย์มาจับพวกเราไป แต่ดูแกจะไม่เหมือนโก๋ขนสีแดงเหล่านั้น ขนแกยังดำ ไม่ส่งประกายมันขลับ น่าจะยังเป็นโก๋รุ่นไม่โตเต็มที่ แล้วพวกเจ้ามาทำอะไรแถวนี้

มันพยายามอธิบายให้โก๋เจ้าถิ่นฟัง ถึงภารกิจที่มันกำหนดขึ้นให้ตัวมันเอง โก๋เจ้าถิ่นฟังแล้วกึ่งๆ บอกว่า พูดยอะไรไม่เห็นรู้เรื่อง ข้า

ไม่สนใจ และไม่รับรู้อะไรด้วย ข้าหากินอยู่กับครอบครัวข้า ในป่าแห่งนี้มาแต่กำเนิด ไม่มีเจ้าของ ไม่มีใครกักขัง เจ้าพวกมนุษย์มันโหดร้าย และเห็นแก่กิน มันรุกรานเข้ามาแถวนี้บ้างเหมือนกัน มีพวกข้าถูกมันจับไปได้สองสามตัว แต่ข้ารู้เท่าทันพวกมัน ลูกเมียข้าจึงไม่ค่อยอยากจะมาแถวนี้ แต่ข้าได้กลิ่นพวกเจ้า ก็เลยออกมาดูว่ามาตีมาร้าย เอาเถอะข้าไปละ

ว่าแล้วไก่เจ้าถิ่นสี่สวย หางพวงงาม ก็ค่อยๆ เดินไปทางพงหญ่ารกข้างหน้า ช้าก่อนไก่กระทงตัวหนึ่งร้องเรียก พวกข้าทั้งสามสนใจใคร่เรียนรู้ สิ่งที่ท่านว่า ท่านเกิดและอาศัยอยู่ที่นี้ ไม่มีเจ้าของ ท่านจะกรุณา ให้ความรู้แก่พวกข้าในสิ่งที่ท่านพูดได้ไหม? กรุณาเถิด

เจ้าถิ่นหยุด หันกลับมามอง ขนที่เคยพองโตก็สปีบเล็กลง ทำให้เห็นว่า ที่จริงตัวของมันไม่ได้ใหญ่โตกว่าเราเท่าไร แต่เขาดูแคล่คล่อง และมีท่าทีสง่าผ่าเผย ไม่เคยพบเห็นมาก่อน แต่มันไม่ว่าอะไร เดินตุ้มๆ เจียบๆ เข้าพงหญ่ารกนั้นไป

ฟ้าสว่างขึ้นบ้างแล้ว น้ำค้างยามค่ำกลายเป็นหมอกสีขาวลอยมาคลุมภูเขาข้างบน มันทั้งสามตัดสินใจกระโดดลงมาจากต้นไม้ แล้วรีบเดินตามไก่เจ้าบ้านอย่างรวดเร็ว เข้าสู่พงหญ่ารก

มีเสียงสวบสวบ เดินอยู่ข้างหน้า แน่نونว่า เจ้าถิ่นรอเราอยู่ มันรีบเร่งฝีเท้าขึ้น มีเสียงกุกๆ เบาๆ แม้ว่าเสียงจะไม่อวบตุ้มเหมือนเสียงกุกของพ่อมัน แต่มันก็พอใจที่เป็นเสียงที่แสดงถึงน้ำจิตน้ำใจไมตรี

การเดินทางในพงหญ่ารกนี้จะไม่เห็นตัวกัน ต้องใช้สมาธิในการจับทิศทางของเสียง ทั้งเสียงที่นำและเสียงของพวกตัวเอง แต่พงหญ่ารกที่บีบก็ทำให้พวกมันรู้สึกอบอุ่นดีกว่าที่จะยืนอยู่ใต้ต้นไม้ที่นุ่มชื้นด้วยใบไม้แห้ง

มาถึงที่โล่งบริเวณไม่กว้างนัก แต่มีต้นไม้ใหญ่ขึ้นหนาที่บอยู่

มากมาย นี่คือชายป่าที่แท้จริง บริเวณนั้นมีไก่อสวยงามรูปร่างเล็ก ๆ ทะมัดทะแมงที่เป็นแม่ไก่ สองสามตัว ล้วนมีสีลันสวยงามเช่นกัน แม่จะไม่อนุญาตตั้งฟ่อไก่ แต่ชนกลางตัวสีเทาที่แซมสีเขียว เหลือง ส้ม เหมือนดอกหญ้าในชายทุ่ง ที่หัวแม่ไก่มีหงอนสีชมพูสั้น ๆ แต่แม่ไก่ไม่มีหางเป็นพวงแบบฟ่อไก่ มีลูกเจี๊ยบสีเทาหลาย ๆ วังเล่นอยู่สี่ห้าตัว และแม่ของพวกมัน กางปีกออกพองตัวพรางเรียกลูกน้อย เข้ามาอยู่ในอ้อมอก ปีกที่มันกางออกมาเหมือนนักเดินระบำ ในชุดลายเทาขาว และมีสีส้ม เหลือง ขาว แซมที่ปลายขน งดงามยิ่งนัก ไก่บ้านทั้งสามมองดูทุกอย่างด้วยความตื่นตะลึง ไก่ อีกสี่ห้าตัวที่เกาะอยู่บนกิ่งไม้ โปบินลงมา ข้างล่างอย่างคล่องแคล่ว แล้วพลันก็รวมตัวกันเป็นฝูงใหญ่ จับกลุ่มกันโดยมีฟ่อไก่ที่งดงามผู้นั้นเป็นศูนย์กลาง

มันบอกให้ทุกคนฟัง สิ่งที่ไก่กระทงทั้งสามบอกเล่าถึงการเดินทางของมัน มันทั้งสามก็พยายามบอกว่า มันยังจะเดินทางต่อไป เพื่อประกาศให้ไก่ทั่วโลกสำนึกถึงอิสรภาพ และปฏิเสธการเป็นเหยื่อ...การเป็นไก่บ้าน ถูกเจ้าของสร้างกรงเอาไว้ขัง ฐานะของไก่บ้านคืออาหาร และเครื่องผลิตไข่ให้อาหารเช้าแก่มนุษย์...ไก่อิสระทั้งหมดฟังอย่างใจจรดใจจ่อ มันไม่เคยได้ยินเรื่องอะไรแบบนี้มาก่อน และเป็นเรื่องยากที่จะเข้าใจ แล้วทำไมพวกเจ้าทั้งสาม จึงต้องออกเดิน การออกเดินจากบ้าน หมายความว่าอย่างไร พวกข้าไม่เข้าใจ

ใช่แล้ว พวกเขาไม่เคยรู้จักคำว่า มีเจ้าของ ไม่เคยได้ยินคำว่า ออกเดินจิกโลกเพื่ออิสรภาพ มันไม่เข้าใจจริงๆ ว่าการถูกกักขังคืออะไร ทำไมต้องกักขัง และทำไมจึงหนีจากการกักขังไม่ได้ พวกมันไม่เข้าใจว่า การเกิดขึ้นมาแบบมีเจ้าของนั้นเป็นอย่างไร พวกมันก็มีการย้ายที่อยู่เหมือนกัน ก่อนหน้าที่พวกมันจะมาอยู่ที่นี้ พวกมันก็อยู่ไกลเข้าไปในป่า บนภูเขา การหาอาหาร ทำให้พวกมันต้องเคลื่อน ย้ายไปเรื่อยๆ พบที่ไหนมีอาหารอุดมสมบูรณ์ก็อยู่นานหน่อย อีกสักหน่อย

พวกเราก็คงจะเดินกลับขึ้นไปอยู่บนภูเขา เมื่อมีฝนตกเปียกป่า อยู่ข้างบนโน้นมีอาหาร และที่แห้งมากพอให้หลับนอน ข้างล่างจะเปียกน้ำฝน และบางที่พื้นดินก็ฉะเกินไปที่จะอยู่

ไก่อะทรงทั้งสามรู้สึกประทับใจมาก กับประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้กับไก่อิสระฝูงนี้ แต่มันก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่า พวกเขาหมายความว่าอย่างไร ที่ไม่เข้าใจการมีเจ้าของ และไม่เข้าใจเรื่องอิสรภาพ แต่พวก เขาก็อยู่กันในปีาแห่งนี้ ตัดสินใจ กิน อยู่ ดำรงชีวิตด้วยตัวเอง แต่ไม่รู้ว่่าอิสรภาพคืออะไร...อะไรคืออิสรภาพ

มันเริ่มตั้งข้อสงสัยในจุดมุ่งหมายของตนเอง...

30 พฤศจิกายน 2559

เหยื่อ คือผู้ยอมจำนน

มันคิดพลางเดินพลาง จนบางที่ก็ลึ้มจิก เคยเห็นไก่เดินคิดใหม่? มันจะเดินๆ หยุดๆ บางที่ก็จิก บางที่ก็ทำท่าก้าวย่าง แต่ค้ำขาที่ย่างลอยอยู่เหนือพื้นดิน เป็นช่วงขณะ ไก่ทั่วไปไม่คิดอะไรยาว แต่ไก่เพื่อนเราสามตัวนี้ชอบคิด และบางที่ก็คิดจนลึ้มจิก เรียกได้ว่า ไก่สามตัวนี้เดินอย่างเหม่อลอย ออกไปจากชุมชนไก่อิสระเจ้าถิ่น

ในเมื่อเราเกิดมาไม่มีเจ้านาย เราหากินและสร้างครอบครัวสร้างหมู่คณะของเราเอง อยากไปทางไหนก็ไป อยากจะอยู่ที่ไหนก็อยู่ตามแต่ที่ใจคิด ที่จะเห็นเป็นเรื่องดีทั้งต่อการอยู่และการไป แบบนี้พวกเขาก็ล้วนเป็นอิสระแก่ตนอยู่แล้ว เขาจึงไม่ต้องการเป็นอิสระจากการถูกจองจำเช่นไก่บ้าน

การอยู่แบบมีเจ้านายเลี้ยง ก็เชื่อว่าเขาจะเลี้ยงดูเราเปล่าๆ ปลื้ๆ เขาจะขายเราไปให้นักฆ่าไก่ไม่วันใดก็วันหนึ่ง เคยได้ยินเจ้านาย

คุยกันว่า อีกสักสองสามเดือน ไก่รุ่นเราก็จะโตพอขาย นั่นแหละคือ
สิ่งที่กระตุ้นให้เราคิดถึงเรื่องอิสรภาพ มันเป็นเรื่องแปลกที่เราจะต้อง
โทษหาอิสรภาพเมื่อเราถูกจองจำ แต่ในอีกทางหนึ่ง ไก่ที่อยู่ในป่าแบบ
นี้ไม่เคยสนใจในคำว่าอิสรภาพ เพราะเขามีอยู่แล้ว

ชีวิตไก่ล้วนเป็นเหยื่อของความทิวของผู้อื่น แต่พวกเขากลับ
ไม่เห็นเช่นนั้น เขาจะต้องแข็งแรง และตื่นตัวอยู่เสมอ เพื่อหลีกเลี่ยง
และหลบหลีกจากการตกเป็นอาหารของผู้อื่น ไม่ใช่เฉพาะคน
หมาป่าก็มี แมวป่าก็ร้าย เสือ งู อีเห็น เยอะแยะมากมาย ที่เห็นพวก
เราเป็นอาหาร แต่การอยู่โดยไม่มีกรงกั้น พวกเขามีโอกาสหลบหลีก
อันตรายได้ พวกเขาไม่ทุกข์ใจในเรื่องนี้เลย ไม่รู้จักความหมายคำว่า
เป็นเหยื่อด้วยซ้ำ เขาถามตั้งสามสี่หน เพื่อทำความเข้าใจกับคำว่า
เป็นเหยื่อ ถึงที่สุดแล้ว พ่อไก่ก็สรุปว่า ความเห็นพวกเรา คือคำว่า
เป็นเหยื่อหมายถึงการยอมจำนน ถ้าเรายอมให้เขาจับเราไปกิน เราก็
เป็นเหยื่อ ถ้าเราไม่ยอมก็ไม่เป็น มันให้ข้อคิดที่ตีตมมากแก่เรา
แต่เราก็ไม่ค่อยจะเข้าใจเท่าใดนัก

มันลิมพงพญ่ารักไปลัน มุ่งหน้าขึ้นไปยังที่สูง ภายใต้ร่มเงา
ของต้นไม้ เล็กใหญ่ ทั้งที่ตั้งยีนซีฟ้า และที่เอนเอียง และลัมนอนกับ
พื้นหญ้าและดิน ป่ามีความรู้สึกมั่นคง และให้พลังแก่พวกมันทั้งสาม
มันเริ่มคุ้นเคยกับการคิด แม้จะวนเวียนซ้ำซากอยู่แต่เรื่องอิสรภาพ
และเป็นเหยื่อ แต่ก็เบาบางในหัวมากกว่าเดิม มันเริ่มดำเนินการจิก
โลกต่อไปได้แล้ว แต่เป็นการจิกที่เต็มไปด้วยความครุ่นคิดอย่างไม่เคย
เป็นมาก่อน...

30 พฤศจิกายน 2559 (ต่อ)

ห่วงโซ่แห่งการล่า

มันรู้สึกว่ามันกินหนอนดินเข้าไปตัวหนึ่ง ตอนจิกหนอนก็คัน กระแต่่วๆ แต่มันก็หายเข้าไปในท้องโดยเราไม่ทันคิดอะไรเลย ตั้งแต่เกิดมา เพิ่งจะรู้สึกว่ามีสิ่งที่เรากินเข้าไปหลายอย่างก็มีชีวิต แต่เราก็กิน ไม่ได้คิดด้วยซ้ำว่าอร่อยหรือไม่ แต่ทุกอย่างคืออาหาร เรากินเพื่อเรา เติบโต เรากินเพราะเราต้องมีชีวิตอยู่ ร่างกายสั่งว่าเราจะต้องกิน อะไรหลายอย่างที่เราจิกมาก็ใช่ที่เราจะกิน เราจิกเพราะนิสัยแห่งการจิก แต่พอจิกแล้วก็รู้ว่าไม่ใช่อาหารก็สะบัดทิ้งไป แต่ส่วนใหญ่เราจะไม่ค่อยพลาด การกินเป็นเรื่องใหญ่ แต่ครั้งนี้รู้สึกว่ามันไม่อยากให้เรา กิน มันจะรู้หรือไม่หนอนว่าเราคือไก่ และเรากำลังกินมันอยู่

มันจิกสัตว์บางอย่างตัวเล็กๆ กลืนเข้าไปอย่างง่ายดาย และตามด้วยยอดหญ้าอ่อนที่เพิ่งแทรกตัวขึ้นมาจากพื้นดิน เมล็ดพืชบางชนิด รวมทั้งเม็ดกรวดทรายหรือกระทั่งดินเล็กๆ ล้วนเป็นอาหารชั้นดี สำหรับการเติบโต และมีชีวิตของมัน มันต้องการอาหาร และมันก็กิน กิน ด้วยการจิก จิก จิก มันหยุดคิด ชั่วครู่ แล้วถอนหายใจ...

เสียงเหยี่ยวกรีดเสียงแสบเข้าไปถึงกัน มันชะงักและหยุดมอง มันเองออกมาใกล้ที่โล่งเกินไป เหยี่ยวกำลังทิ้งตัวดิ่งลงมา ข้าไม่ได้คิดไม่ทัน กระโจนวิ่งเข้าไต่ร่มไม้พลัน เจ้าเหยี่ยวไม่รามือ มันมาจับอยู่ที่จอมปลวกใหญ่ ที่เราไม่เห็นมาก่อน เพราะเรามัวแต่จิก เราวิ่งโดยไม่ได้คิด เข้าไปในป่าหาโคนไม้ใหญ่เป็นที่หลบซ่อน เจ้าเหยี่ยวไม่ลดละ บินโฉบไปตามต้นไม้ ตามองมันขลับ มันหลบนิ่งหลังโคนไม้ใหญ่

เฝ้าดูว่าเจ้าเหี้ยมร้ายจะเอาอย่างไร

มันเริ่มคิดถึงคำพูดของพ่อไก้อิสระ มีสัตว์หลายอย่างที่จ้องมองคอยกินเรา และเราก็กินสัตว์ที่เล็กกว่ามากมาย ชีวิตจะอยู่ได้ก็ด้วยการหาสัตว์อื่นกิน เราเป็นไก่ เรากินทั้งสัตว์และกินทั้งพืช เรากินดิน เรากินหินก้อนเล็กๆ เรากินเมล็ดพืช และผลไม้ที่ร่วงหล่น ทุกอย่างล้วนตัวเล็กกว่าเรา สัตว์ที่ใหญ่กว่าก็ล่าสัตว์ที่เล็กกว่าเป็นอาหาร แต่ธรรมชาติก็สอนว่า เราต้องรู้จักหลบหลีก หลีกเลี้ยง และจะต้องไม่ต่อสู้โดยไม่จำเป็น การต่อสู้ทำให้เราบาดเจ็บ และทำให้เราเหนื่อยที่จะเดินทางต่อ ทำให้แผนการชีวิตหลายอย่างต้องช้าลง

ไก่ก็มีความคิด มันรู้สึก พ่อไก้อิสระสอนมันมากเหลือเกิน เวลาที่พบบันเพียงชั่วยามเดียว ทำให้มันคิดมาได้มากมาย แต่กิริยาของเจ้าเหี้ยมผู้หิวโหย ทำให้มันต้องตั้งสมาธิใหม่ อย่าให้ใครมากินเราเป็นอาหาร นี่คือคำขาดที่พ่อไก้อิสระสั่งไว้ เหี้ยมมันกระโดดไปตามกิ่งไม้เพื่อมองหาอาหาร ถ้าเราวิ่งออกไปมันจับเราได้แน่ เพราะเหี้ยมมาจากข้างบน มันเห็นทุกอย่างที่เคลื่อนไหวอยู่เบื้องล่าง

ไม่นานเท่าที่มันจะอดทนไม่ได้ เหี้ยมที่มีอุ้งตีนแข็งแรงขนาดหักคอมันได้ ก็บินออกไปทางอื่น ได้เวลาที่ไก่กระตังสามตัวจิกโลกจะออกเดินทางต่อ...

2 ธันวาคม 2559

รสชาติของป่า

ผลไม้ป่าลูกแดงสุกปลั่ง ดกจนโน้มกิ่งก้านลงแตะพื้น เป็น
แผงเขียวสลบแดง ใบมันเวลาลมพัดจะบิดตัวสะท้อนแสงแดดเป็น
เขียวสลบเงิน แว๊บแว๊บๆ ชวนให้นกหลายตัวมาเกาะกินลูกสีแดงสุก
ปลั่งอยู่ข้างบน เรากินได้แต่ลูกที่อยู่ใกล้พื้นดิน รสชาติผาดอมเปรี้ยว
ไม่เคยได้ลิ้มรสมาก่อน ถ้าเป็นที่บ้านจะต้องถูกไล่เตะเปิดแน่ๆ เพราะ
ชาวบ้านเขาหวงผลไม้ในสวนเขา

เพียงชั่วโมงก็คืนวันที่ลิ้มรสชีวิตในป่า ไก่กระทงสามตัวเริ่ม
รู้จักรสชาติของความอิสระ ที่มันจะต้องหากินไปพลาจระมัดระวังตัวไป
พลาจ แต่ความเป็นอิสระและอะไรๆ ในป่าก็ไม่มีเจ้าของ มันเลือกกิน
ได้ตามใจนึก ที่ทางจะเดินเหิน ก็ไม่มีรั้วกั้นขวาง แม้ว่าวิสัยไก่ จะเดิน
ตรงไปข้างหน้า หากกินอาหารตามพื้น แต่การที่อยู่ในพื้นที่ไร้
ขอบเขตมันได้สัมผัสกับความรู้สึกกว้างเปล่า ท่ามกลางหมู่ไม้ ใบหญ้า
นก และสัตว์สารพัด

มันจำเป็นที่จะหมั่นทบทวนภารกิจของพวกมัน หากไม่เช่นนั้น
มันก็จะเพลอไพล หลงป่า ทำให้เสียหายแก่ภารกิจอันใหญ่หลวงที่มัน
ตั้งใจจะกระทำการเพื่อปลดปล่อยไก่ที่มีเจ้าของทั้งหลาย

มันเริ่มจะรู้จักคิดละเอียดขึ้นเกี่ยวกับความหมายของ
อิสระภาพ อิสระภาพหาใช่ความหอมหวาน แต่คือความภูมิใจ และมี
ศักดิ์ศรี แม้ว่าขาดผู้เลี้ยงดู และเราจะต้องอยู่ลำพังด้วยความสามารถ
ของตัวเองล้วนๆ มันแสนจะเหน็ดเหนื่อย และเต็มไปด้วยความ

ระแวดระวัง ไม่ใช่ของสนุกอย่างที่เคยมีในความคิด ณ เวลานั้น เราก็คิดได้แต่เรื่องกิน และเรื่องถูกจับไปฆ่าแกง แต่มา ณ บัดนี้ มันรู้แล้วว่า การดำรงชีวิตนั้นสำคัญยิ่งกว่า

มันพากันเดินขึ้นเนินสูงไปเรื่อยๆ ต้นไม้จากที่สูงเริ่มกลายเป็นพุ่ม และมีหินก้อนเล็กใหญ่ กระจายกระจายทั่วไป ทีใกล้หินผาก้อนใหญ่มันเห็นเพิงไม้ไผ่ และใบไม้ที่ห้อยห้อยแกยเกยกัน เป็นเพิงไม้เก๋าร้าง มีร่องรอยกองไฟที่มอดมาหลายวันแล้ว น่าจะมีคนมาค้างแรมที่นี่เมื่อหลายวันก่อน รอบๆ เพิงมีรอยดินหมาให้เห็นอยู่เป็นบางที่ ที่ดินอ่อนนุ่ม มันรู้สึกเสียวต้นคอ พยายามคิดว่าพวกมนุษย์นี้ใจมันอำมหิตตามขึ้นมาฆ่าฟันสัตว์ถึงในถิ่นที่อยู่อันอิสระของเขาได้ แม้ว่าไม่มีร่องรอยว่าจะมีคนผู้ใดอยู่ ณ ตอนนี แต่มันก็เดาได้ว่า จะต้องมียุทธ์บางอย่าง ที่ถูกจับไปกินแน่นอน

ไม่ได้การณ์ เราจะต้องรีบไปให้พ้นภาพอันบาดตาบาดใจตรงนี้ และจะต้องไม่คิดให้รบกวนความมุ่งมั่นตั้งใจของเรา แต่เราจะไม่ลืมว่า แม้แต่ในป่าอันไพศาล พวกมนุษย์ก็ยังคงตามมารังควานสัตว์อยู่อย่างไม่น่าเชื่อ แดดคล้อยยอดเขาไปด้านตะวันตกแล้ว ลานหินที่มันเดินจิกอยู่ก็เริ่มร้อนขึ้นทันที แผลงตัวเล็กตัวน้อยออกมาจากรู ให้มันมีอาหารกินอย่างเหลือเฟือ แต่มันจะต้องรีบเดินไปที่ต้นไม้ไกลบนเขาข้างหน้า ซึ่งก็คงจะพอดีกับฟ้าสว่างจะไล่ไปสู่ความมืด และมันก็จะได้มีกิ่งไม้ใช้ เป็นคอนหลับนอน...

2 ธันวาคม 2559 (ต่อ)

มิตรภาพ ตัวใหญ่

เดินขึ้นดอย ไม่ใช่ธรรมชาติของไก่อ้วน ยิ่งเจอพื้นดินที่เป็นกรวดเป็นหินก็เดินยากยิ่งขึ้น นี่ขนาดเลาะซาบป่าแล้วก็ยังเป็นแบบนี้ เข้าไปเดินในป่าเสียเลยจะดีกว่า

มันเห็นอะไรตะคุ่มๆ อยู่ในพงไม้ด้านบน มันก็เลยรีบหลบเข้าบังขอนไม้นอนผุอยู่ขอนหนึ่ง แล้วก็ค่อยๆ เดินแบบเร้นกาย หัววูบ้านตัวหนึ่งโผล่ออกมาจากพุ่มไม้ ในปากยังเคี้ยวใบไม้อยู่ เอาละซี อันนี้มันเป็นป่าหรือสวนหลังบ้านใคร มันคิด เตียวหมาก็ตามมา ยุ่งแล้วสิเรา วัวไม่ใช่ศัตรูเราแน่ ลองเยื้องย่างออกไปในที่เปิดเผยดู จะมีเสียงคนเอ่ยปากคำบ้างหรือไม่ เจียบ มันก็เริ่มคลายกังวล เดินเข้าไปใกล้ๆ วัวเชือกมันยังผูกคออยู่ แต่ไม่มีปลายเชือกแล้ว สงสัยวัวจะหนีจากที่แหล่ง ซึ่งก็แสดงว่าบนนี้ก็มีบ้านเรือนคนอยู่อาศัย

โลกปัจจุบันจะหาที่ที่ไม่มีคนคงจะยาก บนเขาสูงชันขนาดนี้มีป่าแต่ชายทุ่งยื่นยอดเขา แต่ก็ยังมีบ้านเรือนคน แทรกตัวอยู่เป็นกลุ่มๆ มีนาเล่า เราจึงเห็นเพียงนกล่า ก่อนหน้านี้พวกคนไปอยู่ที่ไหน ก็จะทำป่าให้เป็นบ้าน ปลูกเรือน ล้อมรั้ว ตัดไม้ป่าทิ้งแล้วปลูกไม้บ้านที่กินได้ แต่กินได้แต่เฉพาะคนปลูก สัตว์อย่างเราและอื่นๆ ไม่มีวันได้กินของเขาหรอก สัตว์ป่าทั้งหลายก็จะหนีไป แมลงก็จะโดนคนพวกนี้ฆ่าตายจนหมดสิ้น นกหนู ที่ไปกินพืชผักผลไม้ของเขา ก็จะโดนกับดัก ไม่ตายก็ติดกรง ติดแร้ว

อีกไม่นานก็จะมีคนกลุ่มใหญ่มาตามหาวัว ถ้าเขาเห็นเรา ก็จะรู้ว่าเราเป็นไก่อ้วนพินามาแน่ๆ เราไปให้ไกลจากวัวจะดีกว่า ว่าแล้วมัน

ก็บอกไว้ว่า เพื่อนเอ๋ย เราเผชิญชะตากรรมอันเดียวกัน เราจึงได้หนี มาเพื่อแสวงหาอิสรภาพ ขอให้ท่านจงรีบหนีเข้าไปในป่าลึกเถิด ก่อนที่ เจ้าของจะมาตามท่านกลับไปดังเดิม วัวสะบัดหาง และกระพือใบหูไป มาพกลางสายหน้า เหมือนจะรับรู้ แล้วมันก็รีบบ่ายหน้าขึ้นเขาไปตาม ทางลาดชัน เช่นเดียวกันกับไก่ทั้งสามของเรา

ตายละวา ออย่ามาเดินไปด้วยกันสิ ท่านวัวเอ๋ย ตัวท่านออก จะใหญ่โต เป็นที่สังเกตได้ง่าย เดียวเราทั้งสามก็จะพลอยโดนจับไปด้วย ว่าแล้วไก่ทั้งสามก็รีบตีตัวออกห่างไปจากทางวัว แต่เจ้าวัวนั้นก็ แสวงหาอิสรภาพ ก็ไม่ยอมให้มันห่างออกไป จะต้องตามมาติดๆ

มันคงจะเพิ่งหลุดเชือกมาเมื่อเช้านี้ ยังไม่เคยใช้ชีวิตล่าพังใน ป่า ในเมื่อว่าอย่างไรวาก็ไม่พัง เราก็เลยเห็นไก่สามตัวเดินจิกโลกรุดไป ข้างหน้า พร้อมกับวัวบ้านสีน้ำตาลอ่อนสวยงาม เดินไปด้วยกัน ยัง ไม่มีเสียงคนไหนตามมา เราจะต้องรีบพาวัวเดินหนีไปให้ไกล เพื่อ หลบซ่อนให้พ้นจากคินนี้ ที่เจ้าของเขาจะออกมาตามหาแน่ๆ

มันรีบเดินตัดตรงขึ้นไปตามทางชันมากยิ่งขึ้น ความที่มันเป็น ไก่ ทางชันไม่ใช่ปัญหาของมันมากนัก แต่สำหรับวัวสีขาและน้ำหนกตัว เป็นสองสามร้อยกิโล นับว่าเหนื่อยหนักเอาการอยู่ หลายครั้งที่วัวมัน ทำท่าจะเดินขึ้นไปต่อไม่ไหว ทำที่เป็นหยุดกั๊กกินใบไม้เป็นพักๆ จนไก่ จะต้องตะโกนเตือนมันครั้งแล้วครั้งเล่า ท่านจะต้องอดทนอีกสักหน่อย เพื่อที่จะหลบหนีไปให้ไกล จากการตามเอาชีวิตท่านกลับไปในคินนี้ วัว จึงจะยอมฝืนใจก้าวขึ้นทางชันนั้นต่อไป

เมื่อฟ้าเริ่มขมุกขมัว พื้นดินที่ไก่สามตัวจิกโลกกับวัวอีกตัว หนึ่ง กำลังเดินอยู่ก็มีตกลงอย่างเห็นได้ชัด ตัดกับฟ้าขาวหม่นๆ มันพากันขึ้นมาจากสิ่งทีลาดเอียงน้อยลง และมีต้นไม้พุ่มไม้หนาทึบ เสียง แผลงเริ่มระรัวกรีดเสียงจนหูอื้ออึง ไก่ทั้งสามตัดสินใจกระโจนขึ้นจับ กิ่งไม้ต้นที่ใบพุ่มหนา เพื่อกำบังตัวในคินนี้ มีมดแดงทำรังอยู่ตามยอด

ใบอ่อน ไม่เหมาะสมแน่ๆ ว่าแล้วมันก็บินย้ายไปอีกต้นหนึ่ง ที่ไม่น่าจะเป็นต้นไม้ที่คนจะมาจับมัดแดงไปกิน ขนาดมดตัวเล็กนิดเดียวคนก็ยังจับเอาไปกิน คนหนอคนช่างกินได้ตั้งแต่มดจนถึงช้างม้าวัวควาย

ส่วนเจ้าวัวหนุ่มก็เดินเสาะหาร่มไม้ใบบัง ที่เจ้าของจะมองไม่เห็นมันในยามค่ำมืด

กว่ามันจะได้ที่หลบนอนที่พึงพอใจในป่าก็มืดแล้ว แม้ท้องฟ้าจะยังใสสว่างอยู่ก็ตาม...

3 ธันวาคม 2559

ไมโซมิตร ไมโซคีตรู

อากาศเข้านี้ปลอดโปร่ง แสงสว่างของฟ้าส่องลอดใบไม้หนา ทึบของป่า มาตกที่พื้นดินเป็นเรืองราง ประกายแสงวาววับบนใบหญ้า เป็นอัญมณีชั่วขณะของป่า และของโลก สิ่งเหล่านี้เราไม่เห็นเมื่ออยู่บ้าน อยู่ในหมู่บ้าน ชาวบ้านไม่เคยปล่อยให้ต้นไม้โตตามธรรมชาติ พวกเขาจะคอยตัด คอยแต่งให้สนใจเขา มากกว่าที่จะให้ต้นไม้ใบหญ้า อยู่อย่างที่มีมันควรจะเป็น เขาเลี้ยงต้นไม้เหมือนเลี้ยงหมู เป็ด และไก่ อย่างพวกเรา ให้อยู่เป็นที่ เป็นทางตามที่เขากำหนด พวกเขาไม่เคยคิดคำนึงถึงอิสรภาพที่สิ่งอื่นๆ ควรจะมี เขาครอบครองเรา และจัดการกับเรา ให้เราเป็นในสิ่งที่เขาอยากเห็น

ลุกขึ้นกรีดปึก กรายทาง ไก่กระทงสามตัวมันก็รู้สึกว้า ปึก และหางมันยาวขึ้น แข็งแรงขึ้น ที่หัวของมันตัวหนึ่งเริ่มปรากฏปุ่ม ทองอนสีแดงเรื่อๆ หน้าอกมันเริ่มจะอึดเต็ม ทำให้ลำคอมมีตั้งยาวขึ้นเล็กน้อย มันเริ่มรู้สึกตัวว่า เราเริ่มจะเติบโตขึ้น อีกไม่นานเราก็จะได้ขึ้นประกาศศักดิ์ศรีแห่งไก่ และอีกสองตัวหน้ามันอวบอ้วนเปล่งปลั่ง สีขน

เริ่มดำเนินมัน แม้ว่าทางแบบไก่อ่กระทั่งยังไม่ลาจาก แต่มันทั้งสามก็รู้สึกถึงการเติบโตใหญ่ตามที่มันควรจะเป็น

ค้นหาเพื่อนใหม่ที่พบเย็นวาน วัวที่สลัดเชือกหลุดมาหา อิศรภาพ ไม่เห็นมันแล้ว ไม่รู้ว่าเพื่อนใหม่เราจะเดินเข้าป่าลึกไป หรือจะไปทางไหน วัวนี้เป็นสัตว์ที่สุขุม และไม่ค่อยจะสูงส่งกับใคร เป็นสัตว์ใหญ่ที่เจียบขริม และครุ่นคิดตลอดเวลา แม้จะทำตัวอยากรู้อยากเห็นบ้าง แต่ก็ได้แต่เข้าไปดู ไปดม ไม่ค่อยจะแสดงกิริยาอาการอันใดให้เราล่วงรู้ถึงความคิดเขา ก็ดีเหมือนกันที่ต่างคนต่างไป เพราะวัวกับไก่อ่ นิสัยไม่ตรงกัน เดินทางไกลด้วยกันก็จะถ่วงรั้งกันเปล่าๆ

ได้เวลาลงจากคอนกิ่งไม้ มีเสียงลูกไม้หล่นดับดับอยู่รอบๆ ตัว อาหารเช้าที่สดชื่น มีให้เราเหลือเฟือ

ไกลๆ ออกไปทางด้านชายป่า ที่มีทุ่งหญ้าสูงต่ำ สลับที่กันอยู่ เป็นกลุ่มๆ ไก่อ่ทั้งสามเห็นสัตว์บางชนิดสีเทาๆ ขาวๆ สองสามตัว กระโดดหย่องๆ หาเล็มกินหญ้าอยู่ไกลๆ

ในป่าแบบนี้มีสัตว์หลากหลายชนิด ที่มันไม่รู้จัก ไม่เห็นมาก่อน เมื่อวานมันเห็นสัตว์ตัวเล็กเหมือนหนู แต่ไม่มีทาง วิ่งซุนๆ อยู่ตามโพรงไม้ มีมากมายที่ไม่ใช่ศัตรูเราแต่เขาก็ไม่ยอมขบข้องแะกับเรา เราก็ต้องปล่อยให้เขาอยู่ตามที่เขาอยากอยู่

มันตัดสินใจที่จะไม่เดินตามชายป่า อยู่แค่นี้ก็ใกล้ชายป่าพอแล้ว แต่เราจะต้องตัดตรงขึ้นทางชันข้างหน้าไปอีก เพื่อให้ข้ามไปถึงอีกด้านหนึ่งของภูเขา ที่ผ่านมา เรากระซิบข่าวฝากภารกิจการสื่อสารไปให้กับผีเสื้อบางตัว ทั้งตัวเหลือง ตัวส้ม ดำ และเขียว จิ้งหรีดก็กรีดเสียงส่งสารันทางไกล ให้เรามาแล้วสองสามหน ถ้อยแถลงแห่งอิสรภาพของเรา น่าจะได้แพร่หลายไปตามเล้าไก่ในหมู่บ้านหลายบ้านแล้ว มันยังจะต้องทำภารกิจนี้ ให้กับไก่อ่บ้านที่อยู่ ณ ฝากเขาอีกด้านหนึ่ง และอีกต่อๆ ไป

แสงแดดเริ่มส่งประกายบนท้องฟ้า และแซมทะเลความหนา
ทึบของป่าลงมาเป็นวิบๆ แวมๆ บนพื้นดิน ทำให้เห็นหมอกกรุ่นไอขึ้น
จากพื้นดินเป็นลำ เป็นเส้นแสง ทางทะเลไปถึงบนฟ้าเหนือเหล่าแมกไม้
ทั้งหมด...

4 ธันวาคม 2559

ถูกล่า

ในป่าทึบก็มีป่าโปร่ง ในป่าโปร่งก็มีทุ่งหญ้า ในทุ่งหญ้าก็มีลาน
กรวดทราย หินก้อนเล็กๆ แทรกแซงอยู่ทั่วไป มีหลุม มีรู มีหิน มีซอก
มีหลืบ มีร่องเป็นทางน้ำไหล หาใช้ที่ราบเรียบตั้งเห็นไม่ ไล่เดือนดินมี
อยู่ทั่วไปในพื้นที่ที่มีหญ้า แต่บางตัวก็ออกมานอนแห้งตายอยู่บนหิน
บนทราย เวียงหญ้ากลางป่านี้ไม่กว้างมากนัก ริงแคเห็น้อยเดียวก็น่าจะ
ถึงหินก้อนใหญ่ที่ตั้งตระหง่านพวยยอดเขาข้างบนไว้ มองเห็นลั่นดอย
จากตรงนี้ ก็น่าจะอีกไม่นานนักเราก็จะไปอีกฟากฝั่งหนึ่ง

เห็นต้นไม้เป็นแนวทึบตั้งอยู่บนแผ่นดินชัดเจน ที่ตรงจุดเริ่ม
ต้นของยอดเนินสุดท้าย ณ บริเวณนี้ มีร่องรอยสัตว์ชุกชุม แต่เวลานี้
ไม่เห็นอะไรเคลื่อนไหวเลย แม้แต่ลมก็นิ่งสงบแดดอุ่นขึ้น เข้าไปใกล้
ข้างจะร้อน แต่ไก่อกระตังสามตัวก็รู้สึกสบายที่จะเดินจิกหาอาหารอยู่
ใกล้ๆ ชายป่า บนลานหญ้ารกสูงท่วมตัวมัน จึงมองเห็นแต่ความ
เคลื่อนไหวได้พงหญ้าที่ทำให้ยอดหญ้าไหวอยู่แค่แวนนั่น

เสียงนกขับขานเป็นเสียงอันธรรมดาของป่าโปร่ง มันได้ยิน
แต่ไม่ได้คิดถึง จึงไม่สังเกตว่าเสียงเหล่านี้คือระงมของปายามตะวัน
สาย

มีความเคลื่อนไหวของสัตว์บางอย่างที่พงหญ้าข้างบน ลงมา

ทางที่ไก่อะหงสามตัวกระเพื่อมพงหญ้าอยู่ในทิศทางที่จะมาพบปะกัน มันคือแนวขนาดใหญ่กว่าแนวบ้านที่เราเคยเห็น ขยาย ตัวผมมโย่ง สีขนออกเป็นลายเทาสลบส้มอ่อนๆ ไก่อของเราเริ่มชะงัก หญ้าไม่ไหว ดึง แต่ทางอีกด้านหนึ่งที่แถบสีส้มอ่อน ยังคงเคลื่อนไหวอย่างช้าๆ เจริญกริบ

พริบ พริบ พริบพริบ!!! ไก่อะหงสามตัว พร้อมใจกันกิ่งวิ่ง กิ่งบินเข้าไปในป่า แล้วกระจายตัวออกเป็นสามทิศทาง การระแวง ระวังภัยของมัน เข้าชั้นไก่อัญชรขนานแท้ เจ้าแมวป่าศัตรูที่ไม่ได้คิดถึง ตะลึงงัน ไม่คิดฝันว่าไก่อจะตื่นตัวได้เร็วขนาดนั้น มันย่อตัวลงอย่างรวดเร็ว เตรียมท่าตะครุบ แต่ไก่อ่างไกลเกินไปที่มันจะกวาดตามได้ทัน

ผีเสื้อสองสามคู่บินขยับปีกสีด้าอมน้ำเงินอันงดงาม ล่องลอย มาตามยอดหญ้า เหมือนดอกไม้โบยบิน มันผ่านมาใกล้ๆ เจ้าแมวป่าที่ เดินอยู่ และพลันถีบตัวสูงขึ้น วกหายเข้าสู่ป่าที่ไก่อะหงสามตัวของ เรา วิ่งหายเข้าไปสมทบกันที่ในป่า แล้วรีบจ้ำเท้าขึ้นทางชันไป ผีเสื้อ บอกข่าวของมัน บินโบกปีกอยู่ไหวๆ บอกให้มันรีบไป แมวกำลังตามมา

มันกิ่งเดินกิ่งวิ่งขึ้นไป ขึ้นไป ขึ้นไป จนเหนื่อยหอบ ก็กระ โจนขึ้นไปสู้อยอดไม้ เพื่อจะดูว่าข้างหน้ามันเป็นอย่างไร มันยังคงหนีมาได้ไม่ไกลจากแนวป่ามากนัก แต่จะไปข้างหน้า ก็น่าจะรู้ว่าจะไปพบ อะไร แมวป่าไม่ค่อยจะแคล่วคล่องในตอนเช้า แต่มันคงจะหิว และไม่ ได้กินอะไรมาหลายวันแล้ว มันก็เลยออกมาล่าหาอาหารแถวป่าโปร่ง หวังจะได้กิน ได้หนุ กินเป็นอาหารเช้า

เป็นสัตว์ป่าไม่ต้องตื่นเช้ามาซงกาแพ และทอดไขดาว บั้ง ขนบั้ง หรือทำข้าวผัด ข้าวต้ม หิวก็ต้องออกเดิน อาหารมีเคลื่อนไหว อยู่ทั่วไปในป่า จับได้ก็กิน ไม่ต้องก้อไฟหุงต้ม ไม่ต้องถอนขนนกขนไก่อ กินมันไปสดๆ เลือดคาว ตับโตไส้พุง กระจุกอ่อน ที่พอเคี้ยวได้ก็กัดกิน

ไป เหลือแต่ส่วนหัวที่เป็นกระดูกแข็ง ให้หนอนและมดแทะกินต่อไป
มันมองดู เห็นหลังคาบ้านอยู่สองสามหลัง ที่ข้างล่างเดินไป
มีควันไฟกรุ่นลอยมาจากหลังคาหลังหนึ่ง ที่นี้ก็มีคนอยู่ แต่เดินเขาที่ลง
ไปนี้ ไม่ต่ำลาดเหมือนทางชันที่เราขึ้นมา แต่ก็ต้องระวัง มีคนก็มีหมา
แลอาจจะมีงูที่มากคอยหากินสัตว์บ้าน

มันก็ต้องมุ่งหน้าไปอีกทางหนึ่ง ให้ห่างจากบ้านคนไว้ เป็น
เนินขึ้นไปอีกชั้น และปากก็ยังมีอยู่ เห็นไฟขึ้นเป็นแถวเป็นแนวไปไกล
ไปทางนั้นดีกว่า

เดินจิกโลกไปตามพื้นดิน ได้ไม่กี่ก้าวก็มีเสียงโก่ข่นอยู่ข้าง
หน้า เสียงดังกังวาน เหมือนที่มันเคยได้ยิน โก่บ้านชั้นชานรับกันเป็น
ทอดๆ ห่างไกล ลงไปในที่ราบเบื้องล่าง ในทิศทางของหลังคาบ้านคน
ที่มันเห็น มันพากันเดินไปในทิศทางนั้น เพื่อได้เจอะเจอโก่ที่มันจะฝาก
สาส์น ให้ไปกระจายแนวคิดเรื่องอิสรภาพของมันได้ จิก จิก จิก จิก
จิก จิก จิกต่อไป จนเห็นโก่ครอบครัวหนึ่งหากินอยู่ข้างหน้า ใกล้เคียง กอ
ไฟที่ยังสายตาพวกมันอยู่

โก่ไม่พักทนายสวัสดิ และไม่ถามกันว่ากินข้าวหรือยัง เสียงกุก
กุกของโก่เป็นสัญญาณแบบรหัสมอล ที่จะบอกว่าเรามาดี และกล่าว
ต้อนรับ เรียกชวนกัน โก่ตัวผู้ที่เป็นพ่อมักจะทำตัวกว้าง และชอบ
แสดงพลังว่า ข้าใหญ่แฉะนี้ มันก็ส่งเสียงกุกๆ ๆ ตามไป ทำให้โก่พ่อ
หยุดชะงักมอง และเดินเอียงข้างเข้ามาทางเสียงที่มันส่งไป

มันอยู่กันคนละฟากของกอไฟ ส่งสัญญาณรหัสมอล ไปให้โก่
บ้านครอบครัวนั้น บอกว่าเรามาดี เรามาส่งข่าวให้ทราบ ว่า เราโก่สาม
ตัวได้ออกมาจากเล้าของเรา แต่หมู่บ้าน อีกฟากภูหนึ่งโน้น เพื่อให้เห็น
ว่า เราสามารถอยู่ตามลำพังเราได้ เป็นโก่อิสระไม่ต้องถูกเจ้าของเอา
ไปซื้อขายอย่างสินค้า และเป็นอาหารในที่สุด เราสามตัวจะทำให้ดูว่า
เราอยู่ได้อย่างไร และจะส่งข่าวสารมาให้พวกท่าน ในวิธีการสื่อสาร

ของเราผ่านผีเสื้อ ตั๊กแตน จิ้งหรีด และแมลงภู่อื่นๆน้อย มาให้ท่าน
ช่วยกันคิด และกระจายข่าวออกไป

ไอ้พวกไก่กระทงบ้า พวกเอ็งจะมายุ่มยามในถิ่นของข้า ด้วย
ข่าวสารอันไม่เป็นมงคลแบบนี้ได้อย่างไร พวกเราอยู่มากันอย่างมี
ความสุขกับเจ้าของผู้ให้ข้าวเปลือกเรากินทุกเย็น ให้เล่าเราอยู่ในยาม
กลางคืน และปล่อยเราหากินเองตามใจเราแต่เช้าจนเย็น พวกเรามี
ความสุขกันดีแล้ว แม่ไก่สองตัวเดินกุกๆ ๑ เข้ามาหาพ่อไก่
อย่าไปคิดว่าพวกเขาเลย เขามาจากบ้านไกล แต่เขามาบอกข่าวก็ปล่อย
เขาไป อย่าไปทำร้ายเขาเลย เจ้าไก่กระทงน้อยผู้มาเยือนอย่าได้
มาข้องแหวะ และทำให้พ่อใหญ่เราขุ่นใจ ท่านเป็นไก่นักสู้ชั้นเลิศ ปราย
ไก่ทั้งหมดบ้านจนศิโรราบ ไก่ป่าก็ไม่กล้ามากล้ากราย แต่ข้าก็รู้สึก
ขอบใจที่ท่านมาแจ้งข่าวแก่เรา ถึงเรื่องการหลุดพ้นออกมาจากเล่า
จากเจ้าของ ข้าจะรับฟังไว้

ฝ่ายพ่อไก่ก็รู้สึกขุ่นเคืองขึ้นมาอีก จึงล่ำทับว่าอย่าได้พูด
เอาใจเขาไปเลยแม่ไก่ของข้า พวกนี้มันมาสร้างความวุ่นวายให้กับพวก
เรา ที่มีสัมพันธ์อันดี รัฐบาลรู้คุณ กับมนุษย์ผู้เลี้ยงดูเราแต่อดีตแต่อดีต
ความสัมพันธ์อันดีนี้สืบทอดมายาวนาน

ไก่กระทงสามตัวไม่ลดละ ที่จริงมันอยากจะทำบอกว่า พ่อข้าที่
บ้านนั่นก็เป็นไก่นักสู้ที่เก่งกาจไม่รองใคร ขนาดกับเหยี่ยวพ่อข้าก็
ปะทะมาจนเหยี่ยวร้ายต้องบินหนีไป แต่มันไม่ยอมต่อความให้ยดยาว
จึงกลับพูดว่า พวกข้าจะไปต่อ และไม่ได้คิดจะมาหยุดอยู่ที่นี้ ข้าเพียง
อยากให้ท่านลองเอาไปคิดว่า ที่ข้าพูดถูกหรือไม่ดีอย่างไร ข้ามาเพียง
บอกข่าวเท่านั้น แต่ท่านไม่พอใจ พวกข้าก็จะไปละ

เบนหน้าไปทางแนวกอไผ่ที่แผ่ลึกเข้าไปในป่า ในกอไผ่
อาหารโอชามีมากมาย...

มันรู้สึกกลับสน และให้เสียใจที่ไก่บ้านผู้พ่อ กล่าวหามันเป็น

พวกที่จะทำลายสัมพันธ์อันดีระหว่างไก่อกับคน...คนมีบุญคุณกับเรา... มันเป็นเช่นนั้นจริงหรือไร...แล้วการจะอยู่ร่วมกันอย่างอิสระ สันติ จะเป็นไปได้อย่างไร หากกว่าที่เป็นอยู่นี้จะมีความสัมพันธ์ที่ดี เป็นไปได้ อย่างไม่...ความสัมพันธ์อันดีเกี่ยวข้องกับบุญคุณเท่านั้นหรือ เป็นสิ่งที่ มันต้องขบคิดต่อไป

5 ธันวาคม 2559

อาหาร กับ บุญคุณ

ตะวันบ่ายคล้อยมากกลางบ่าย ไก่อ่กระทั่งสามตัวของเราก็อากันเดินมาถึงที่ริมถนนกว้างใหญ่ มีรถยนต์มากมายวิ่งอย่างรวดเร็ว จนลมกระพือใส่หน้ามัน มากันเป็นแถวเป็นแนว แล้วก็เว้นระยะไป อีกฟากหนึ่งของถนนก็มีรถวิ่งสวนทางไปเช่นกัน บางคันรถก็คันใหญ่และวิ่งเร็วจนฝุ่นริมทางฟุ้งขึ้นจนน่าตกใจ รรธาเหล่านี้ ไม่มีใ้ใจว่าจะมีใครเดินเห็นอยู่ริมทาง ต่างคนต่างไปตามทางของตัวเอง ไม่มีใ้ใจกัน

ถึงเวลาที่มีนต้องคิดร่วมกันว่า จะเดินทางต่อไปในทิศใดจึงจะดี ไปตามทางถนนของคน หรือไปตามทิศตรงหน้าที่มีนตั้งใจไว้ มันคิดว่า จะลองเดินไปตามถนนที่มีรถรานี้ซ้ักระยะหนึ่ง จะมีอะไรที่น่าสนใจบ้าง อีกอย่างหนึ่ง อีกสักครึ่งบ่ายตะวันก็จะลับทิวเขาข้างหน้า ก็ดูว่าการอยู่ริมถนนเช่นนี้ จะแตกต่างไปจากการเดินในป่าอย่างไรบ้าง เข้า! เองนั่นก็เอา

แต่การเดินใกล้ถนนเกินไป รู้สึกไม่ปลอดภัยเอาเสียเลย อาหารการกินบนริมทางก็เห็นเป็นแต่ฝุ่นทราย หลบไปนอกขอบถนน ในส่วนที่เป็นร่องดินลงไป มีหญ้าขึ้นปกคลุม ทำให้มันรู้สึกดีขึ้นหน่อย

แถวข้างถนนหนทางแถบนี้มีต้นไม้ขึ้นอยู่เป็นแถวแนว หลังจากนั้นไปก็
เป็นป่า ที่มันเพิ่งจะพ้นออกมา ก็ไม่ต่างกับการเดินตามแนวชายป่า
มากนัก แต่ทุ่งกว้างอีกข้างหนึ่งนั้น ถ้าจะข้ามไปก็มีอันตรายจากรถรา
ที่วิ่งกันเร็วอย่างลมพายุทีเดียว

มีผู้อ่านบางคนตั้งข้อสงสัยว่า ทำไมไก่สามตัวนี้ มันคิดอยู่แต่
ตัวเดียว หรือมันคิดและทำอะไรเหมือนตัวเดียว มันน่าจะมี ความแตกต่าง
ต่าง ท่านผู้อ่านครับ ไก่เป็นสัตว์ที่ไม่อยู่ตัวเดียว แต่จะอยู่เป็นกลุ่มเป็น
ครอบครัว มันคุ้นเคยกับการทำตามความคิดของพ่อหรือแม่ พอมันโต
ขึ้นพ้นมาจากพ่อแม่ มันก็จะคิดเองได้ แต่ถ้ามันยังเกาะกลุ่มกันไปเช่น
นี้ วิธีการของไก่ ก็คือการส่งสาส์นถึงกันในรูปรหัสไก่ หรือแบบทุกวันนี้
ที่เรามักจะใช้โทรศัพท์มือถือ ติดต่อกันได้ตลอดเวลาไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน
สำหรับสัตว์ทั่วไป เช่นไก่ที่เรากำลังเขียนถึง มันสื่อสารกันตลอดเวลา
ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ไกลไกลไม่ใช่อุปสรรค ไก่ไม่ได้มีภาษาเป็นอุปสรรค
ในการสื่อสารเหมือนอย่างคนเรา เรื่องราวที่จะปรึกษาหารือกันก็มัก
จะเป็นเรื่องที่มีมองเห็นกันอยู่ข้างหน้า ไม่มีการเอ่ยอ้างถึงตำหรับตำรา
เล่มใดอย่างคนเรา ไก่คิดและทำในสิ่งที่ปลอดภัยสำหรับไก่ ไก่คิดและ
จะหยุดทำทันทีถ้ารู้ว่าไม่ปลอดภัย เวลาไก่จะวิ่งหนีภัยอันตราย มันจะ
ไม่วิ่งหนีตัวเดียว แต่จะวิ่งกันไปทั้งหมดที่อยู่รวมกัน ความปลอดภัย
ของไก่ทุกตัว คือความปลอดภัยที่สมบูรณ์แบบ เราไม่เคยพบว่าไก่ผลัก
ให้เพื่อนตกอยู่ในอันตรายเพื่อตนเองจะได้ปลอดภัย แต่มันจะมีการ
หลอกล่อผู้ที่ทำร้ายมันด้วยการวิ่งไปคนละทาง แล้วค่อยไปรวมตัว
กันภายหลัง ไก่ไม่โง่ แต่ไก่ที่ไม่ฉลาดก็มีเหมือนกัน

ไก่กระตังสามตัวของเรา เป็นไก่ที่ยกระดับจิตสำนึกขึ้นมา
เป็นไก่ก้าวหน้า แสวงหาอิสรภาพ และกำลังพบกับคำถามมากมายให้
มันคิด มันพบว่าไก่อิสระที่มันพบในป่าเมื่อหลายวันมาแล้ว ทำให้มัน
เห็นอะไรในหัวชัดเจนขึ้น อิสรภาพเมื่อได้มาแล้วก็เชื่อว่าจะอยู่เป็นสุข

เรายังจะต้องต่อสู้เพื่อรักษาชีวิตอิสระอย่างชาญฉลาดอีกด้วย เราจะ
ต้องมีชีวิตอยู่เท่านั้นจึงจะทำให้อิสระภาพมีความหมาย ตายแล้ว
อิสระภาพก็ไม่มี ความหมาย ด้วยเหตุนี้เมื่อพวกเขาที่เกิดมาโดยไม่มีย
เจ้าของ พวกเขาก็ไม่รู้ว่าอิสระภาพคืออะไร จำเป็นอย่างไร ในเมื่อเขา
ไม่ได้รู้เรื่องอะไรเลยเกี่ยวกับการที่ไก่ต้องตกเป็นอาหารของคน
และไก่ถูกคนเลี้ยงดูอย่างไร เขาก็ไม่จำเป็นต้องรู้จักคำว่าอิสระภาพด้วย
ซ้ำไป

ในขณะที่เดียวกันไก่บ้านข้างภูเขาทางนี้ กลับกล่าวหาว่ามัน
ไม่รู้คุณคน มันก็สงสัยว่า คนมีบุญคุณกับมันอย่างไร เขาเลี้ยงเราให้ดี
เพราะเราจะดีเป็นอาหารที่ดีของเขาหลังจากเขาฆ่าเรา พวกคนไม่ได้
เห็นเราเป็นชีวิต แต่พวกเขามีค่าแค่อาหารบนโต๊ะกินข้าวเท่านั้น เรา
คือสิ่งมีชีวิตที่ตายแล้วตั้งแต่เกิดมาด้วยซ้ำ เขาตอบแทนคุณค่าทาง
อาหารของเรา ด้วยการปรนเปรอข้าวเปลือกให้กับเรา เพื่อให้ในท้าย
ที่สุด เราก็ตอบแทนเขาด้วยการยอมให้เขาฆ่าไปเป็นอาหาร ความ
รู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อคิดมาถึงตรงนี้ มันก็เลี้ยวแปลบที่คอหอย จนตื่นตัน
กลืนไส้เดือนตัวเล็กๆ แทะจะไม่ลง

ตึกแดนดำข้าวสีเขียวสดใส ตัวเหลือง ยืนยกมือทักทายมันอยู่
ข้างหน้า ตัวมันใหญ่กินยาก แต่อาศัยส่งข่าวอาจจะพอได้ มันคิดพลาง
มองหน้ากัน ท่านไม่ต้องสงสัยหรอก ตึกแดนดำข้าวส่งสาส์นมาเจี๊ยบๆ
พลางเอียงคอ มองหน้ามันอย่างเบิกบาน ข้าได้ยินข่าวสารของท่าน
มาจากตึกแดนตัวอื่น ในป่าแห่งนี้ เขาส่งสาส์นกันระงมไปทั่วว่า ไก่
กระทงทั้งสามนี้เด็ดเดี่ยวกล้าหาญนัก ที่กล้าประจัญหน้ากับพ่อไก่นก
แห่งบ้านหุบเขา และส่งสาส์นอิสระภาพไปถึงไก่ทั้งมวล แม้ไก่ที่ท่านได้
พบเจอ ได้ส่งข่าวเล่าเรื่องราวของท่านต่อให้ไก่อื่นๆ ในหมู่บ้าน ตื่น
เต้น ส่งเสียงกะตักขานรับกันให้ระงม แม้ไก่ตัวผู้ทั้งหลายยังไว้ท่าที่
เพราะพ่อไก่หัวหน้าของพวกเขา ยังไม่ว่าอะไร

ข้ากำลังจะเดินทางต่อไปข้างหน้า โชคดีที่ปะพวกท่าน ก็เลยขอแวะพักท่าย และแสดงตัวเป็นผู้ส่งสาส์นให้ท่าน ป่าวประกาศอิสรภาพแห่งไก่อบ้านให้ไกลออกไปเท่าที่ปีกเราจะแข็งแรงพอที่จะบินไปถึง

ข้าขอใจ ไก่ตัวหนึ่งกล่าว และสงสัยว่าทำไมท่านไม่กลัวว่าเราจะกินท่านเป็นอาหาร นั่นนะซี ถ้าเป็นไก่อื่น ข้าอาจจะหวาดระแวง แต่ข้าไม่รู้สิคะเช่นนั้นเลย เพราะท่านเป็นไก่ที่มีเหตุผล และคงจะไม่กินอะไรไม่เลือก ว่าแล้วตึกแตนด้าข้าก็กระพือปีกบินออกไปพลันตอนนั้น ก็มีรถใหญ่วิ่งมาอย่างรวดเร็วจนเกิดลมพายุแรง พัดหอบเอาตึกแตนกระเด็นไปในชายป่า ไก่มองดูด้วยความตกใจ แล้วก็รีบวิ่งไปดู...โอ้เอ๊ย เจ้าตึกแตนผู้ใจดี มาจบชีวิตอย่างง่ายๆ จากแรงลมของรถคนใจร้าย...

มันออกจะเป็นเรื่องเศร้าสำหรับสัตว์เล็กสัตว์น้อย เรื่องที่เขียนมานี้เป็นเรื่องจริงทั้งสิ้น ไม่เชื่อก็ลองดูที่กระจังหน้ารถของคุณ หลังจากที่เดินทางไกลว่ามีซากสัตว์ชนิดใดติดมาบ้าง พวกเขาเสียชีวิตเพราะความเร็วที่คุณต้องการ แต่กระนั้นเราก็คิดเข้าข้างตัวเองด้วยการให้อภัยผู้คนที่ต้องการสัญจรทางไกล และการถึงที่หมายอย่างรวดเร็วของพวกเขา ยกเว้นว่าการเดินทางอันเร็วของเขาทำอันตรายแก่คนด้วยกัน อันนั้นเราถึงจะถือว่าเป็นภัย เรื่องราวของสัตว์เล็กสัตว์น้อยเหล่านี้ ก็ถูกบันทึกขึ้น จากมุมมองของไก่กระทงสามตัวจิกโลกอย่างที่ผมได้ดำเนินการเล่าไป

การเดินทางของไก่กระทงสามตัวจิกโลก ก็ยังดำเนินต่อไป พวกเขาเดินทางมาใต้ระยะทางดูไกลสำหรับไก่ แต่สำหรับโลกแล้ว เขายังอีกห่างไกล ที่จะสร้างความสะเทือนใจต่อไก่ที่มีเจ้าของทั้งหมด...

6 ธันวาคม 2559

เมืองมนุษย์

เดินจิกโลกตามร่องหญ้าข้างทางหลวงมาได้ระยะหนึ่ง ก็รู้สึก
ว่าทางเดินชันขึ้น หยุดจิกมองไปข้างหน้า เห็นเหมือนภูเขาราบเรียบ มี
ร่องทางหญ้าที่เราเดินขึ้นไปตลอด และข้างหนึ่งก็เป็นป่า อีกข้างหนึ่ง
เป็นถนนรถยนต์สีดำ เรียบราวไร้อชีวิต นอกจากรถยนต์วิ่งมา วิ่งไป รถ
คันเล็กหน้อยก็ไม่สู้กระไร แต่บางคันใหญ่โตปานภูเขา วิ่งมาที่แผ่นดิน
ลั่นสะเทือน จนทำให้เกิดพายุ อย่างที่ตึกแตนครต้าวั้นนั้นโดนมาแล้ว
ถึงตายทีเดียว เสียงลั่นตัวแมลงในดิน เริ่มบางเบาลง กลายเป็นเสียงที่
เริ่มห่างไกลออกไป แต่เสียงรถรา และกระหิมะของบ้านเมืองเริ่มเข้ามา
แทนที่

มันรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาบ้าง ที่เริ่มมีเสียงใหม่ๆ เข้ามาแทนที่
เสียงป่าเขา ลำนำจากแมลงและนก เดินจิกโลกขึ้นเนินเขาที่ถูกทำให้
เป็นทางรถยนต์ และร่องหญ้า มันเห็นหินผาก้อนมหึมา เกินบรรยาย
ตั้งตระหง่านตรงยอดภู ใกล้กับถนนรถยนต์มาก แต่อยู่อีกฝั่งปากถนน
มันจะต้องวิ่งข้ามไปอย่างรวดเร็ว ในยามที่ถนนว่างรถรา...

...และแล้วมันก็มาหยุดอยู่ที่หินผาก้อนโตปานภูเขา ที่มัน
หมายตาเอาไว้ มีอะไรบางอย่างดึงดูดมันให้มา ณ หินก้อนนี้ เพราะ
ความใหญ่โต มันคงหนักแน่น ที่ทำให้มันคิดว่า หากได้ปีนขึ้นไปถึงบน
ยอดของหินก้อนนี้แล้ว มันจะได้พบกับบางสิ่งที่น่าจะมีความสำคัญ
ต่อไปในอนาคต

ใกล้ๆ หินมีต้นไม้ขนาดย่อมๆ ที่มันพอจะปีนป่ายได้ เพื่อขึ้น
ไปถึงที่เว้าแหว่งบางแห่ง แล้วค่อยๆ กิ่งปีนกิ่งบินให้ขึ้นสูงไป จนถึง

ยอด มันทำอย่างที่ผมคิด...

ช่างเป็นภาพที่น่าประทับใจขนาดภาพยนตร์ฮอลลีวูด สามารถเอาไปเป็นไตเติ้ลหนังระดับโลกได้เลย หินก้อนใหญ่ มองขึ้นไป เป็นท้องฟ้ากว้าง มีไก่สามตัวยืนตระหง่าน โดยเฉพาะตัวที่ขนสีแดงดำ แขนเหลืองและเขียวที่คอและปีกเริ่มเด่นชัด คอมันตั้งตรงสง่า เป็นไก่พันธุ์นกสู้ที่สมบูรณ์แบบ หงอนมันแดงสะพรั่ง ตั้งอยู่เหนือใบหน้าอันแดงก่ำ ด้วยเลือดหนุ่มที่แสดงว่ามันกำลังจะพ้นจากวัยกระทง อีกสองตัวที่แสดงชัดเจนว่าเป็นไก่ตัวเมีย ขนสีดำเป็นมันขลับต้องแสงแดดระยับ หางสั้นลง และปีกอ้าออกเห็นเป็นรูปร่างปีก ที่พร้อมจะโอบอุ้มลูกน้อยชัดเจน

ไก่หนุ่มของเราประกาศศักดาของไก่อิสระ ด้วยการโก่งคอขึ้น แต่ว่ามันยังไม่หนุ่มเต็มตัว เสียงขันที่เปล่งออกมาจากลำคอ ห้วน ลั่น และไม่มีพลังเช่นไก่หนุ่มเต็มตัว มันก็เลยดังเป็นเอ้อ...กะ...เออ...อีก... มันหยุด และร้องก็อก ก็อก แก้ก๊อ เพื่อนไก่สาวกะเตาะสองตัวมองมันแวบหนึ่ง แล้วทั้งสามก็มองไปข้างหน้า ด้วยท่าทางของไก่ที่สามารถประกาศศักดิ์ศรีแห่งไก่ได้แล้ว...จากนี้ไป อีเหยี่ยวที่เราเคยระแวดระวัง กลัวนักหนา ก็จะไม่กล้าพุ่งหลาวจากปากฟ้าลงมา จับเราเป็นอาหารอีกต่อไป ศัตรูเราลดลงไปหนึ่งเผ่าพันธุ์

มองตรงไปข้างหน้า ก็ตื่นตะลึงกับภาพเมือง ที่สองข้างถนน เต็มไปด้วยตึกรามบ้านช่องแออัดยัดเยียด ไม่เหมือนที่ในหมู่บ้านที่เราเคยอยู่ มีเสียงมอเตอร์ไซค์วิ่งฉวัดเฉวียน เป็นเสียงดังแมลงวัน หัวเขียวอาหารโปรตของมัน แต่มันก็รู้ว่า เพราะเรายังอยู่ห่างไกล เสียงรถสองล้อมีเครื่องยนต์เหล่านี้จึงยังฟัง หวีดๆ วู้ๆ ไม่อึกทึก ครึกโครมดังรถราคันใหญ่ๆ ที่วิ่งอยู่บนถนนหลวง

เมืองมนุษย์...มันจะเป็นอย่างไร จะทำให้มันประกาศศักดิ์ศรี และอิสรภาพของไก่ได้อย่างไร ก็น่าสนใจใครรู้ บ้านสีขาวๆ แผ่นป้าย

ขนาดใหญ่มีรูปหน้าคนใหญ่โต จนเห็นได้แต่ไกล สีสันฉูดฉาดระรานตา เต็มฟ้าอากาศ บดบังอาคารบ้านเรือน จนเหมือนคนในเมืองนี้ อยู่ได้ด้วยป้ายโฆษณาแผ่นยักษ์ มากกว่าบ้านเรือนอย่างที่เราเคยเห็น นี่เราก็มองพิจารณาแต่จากทางไกล จะเดินไปถึงตัวเมืองเบื้องล่าง ก็คงจะชั่วคราวยาม มันก็จะได้เวลาที่เราจะเสาะหาคอนนอน ในเมืองจะมีต้นไม้ให้เรานอนได้ไหม แม้เห็นมีกลุ่มต้นไม้อยู่เป็นหย่อมๆ พอให้อุ่นใจ บ้าง แต่ไม่รู้เราจะไว้วางใจเมืองได้อย่างไรหรือไม่

แต่ที่แน่นอน มีคนก็มีหมา เป็นสิ่งอันตรายที่ร้ายมากสำหรับไก่อย่างเราที่จะโดนหมาไล่กัด เราจะพักอาบฝุ่น อาบแดด ข้างล่างนี้ ลักหน้อยหนึ่งก็แล้วกัน เตรียมตัวเตรียมใจเข้าผจญภัยในเมือง ในยามต่อไป...

7 ธันวาคม 2559

หากินในเมือง

เรื่องของวัย ผ่านไปตามกาลเวลา เพื่อเติบโตและดำเนินต่อไป ไก่กระทงของเราเวลานี้กลายเป็นไก่กระทะ มันโตขึ้นเกือบจะหนุ่มเกือบจะสาว สีสันเริ่มฉูดฉาด บ่งบอกชัดเจนถึงสัญชาติไก่ ผ่าพันธุ์ไก่นักสู้ ทั้งพ่อไก่และแม่ไก่ รูปร่างมันงดงาม ขนของมันสีสดใส แม้จะยังไม่กำยำอย่างไก่หนุ่มไก่สาวเต็มตัว แต่มันก็รู้สึกถึงแรงพลังที่พุ่งพล่านอยู่ในตัวมัน

ถนนหนทางในเมือง รถราขวักไขว่ และหลายครั้งมันก็ต้องวิ่งหลบรถที่วิ่งเข้ามาจอดข้างทาง ยังไม่มีคนๆ ใด ให้ความสนใจกับไก่สามตัวเดินจิกโลก การเดินในเมืองมันจะจิกตลอดเวลาไม่ได้ เพราะรถราเยอะเหลือเกิน อาหารที่จะมีบนพื้นดินให้จิกก็ไม่มีอุดมดังที่อยู่ใน

ป่า มันเดินผ่านร้านค้ามาหลายร้าน มีรถมอเตอร์ไซด์จอดเรียงรายอยู่หน้าร้าน...

แว็บ...กระโดดหลบ รถมอเตอร์ไซด์พุ่งพรวดเข้ามา พรีป พรีป พรีป...ป่าดื้อ เสียงคนอุทาน ไก่โผนิน ปล่อยมาเดินริมถนน กูเกือบทับมันแล้ว...คนขับรถอุทาน เสียงดัง มันทั้งสามรีบวิ่งไปข้างหน้า เพื่อให้พ้นกับสายตาคน

ข้างถนนที่เป็นดินเป็นทรายไม่มีแล้ว ทุกพื้นที่เป็นแผ่นคอนกรีตแข็ง มันจะจิกหาอาหารอะไรก็คงจะไม่ง่าย ก่อนที่มันจะคิดถึงอะไรได้ต่อไป หมาดำตัวหนึ่งวิ่งมา พร้อมกับอีกฝูงหนึ่ง สามสี่ตัวตามมา มันทั้งสามวิ่งหลบเข้าไปในตรอกข้างๆ ที่มีเพิงขายอาหาร และมอเตอร์ไซด์จอดคันหนึ่ง เจ้ากระเตาะตัวผู้วิ่งลอดมอเตอร์ไซด์ จนเจ้าหมาวิ่งชนรถมอเตอร์ไซด์โครม ล้มลง เจ้าของรถกระโดดจากเพิงตัวลอย ไอ้ท่าหมา ว่าแล้วก็ไล่ตะเพิดหมา วิ่งร้องเอ็ง เอ็ง เอ็งๆๆๆๆ ตัวอื่นๆ ก็หยุดพริตดดด...ทันใด เจ้าของรถมอเตอร์ไซด์คว้าท่อนไม้ไล่ตีหมากระเจิงกลับไป

ไก่กระเตาะสามตัวของเรา รวมตัวกันเดินเข้าไปในตรอกที่มีหญ้าอุยริมทางเป็นแนวยาว มีดอกไม้ขึ้นเป็นแนวพุ่มสวยงาม มันหลุดพ้นจากปากหมามาได้ด้วยคนช่วย มันเริ่มเรียนรู้วิธีหนีหมา จะต้องลอดอะไรสักอย่างให้ต่ำเข้าไว้ หมาเวลามันวิ่งสุดแรงจะหยุดไม่ทัน มันเริ่มรู้ว่าวิสัยของคนมักจะช่วยสัตว์เล็กก่อน

มันคิดและเดินจิกเล็มใบไม้ใบหญ้าริมทาง พลันเสียงซู้ว์ ซู้ว์ ไก่บ้า ไก่โคระมาจิกใบต้นดอกไม้กุ ไป ไป เจ้าของบ้านวิ่งออกมาจากประตูถือไม้กวาด แต่สัญชาติไก่มันวิ่งหนีลิกเข้าซอยไปแล้ว เฮ้อ! มันถอนหายใจเฮือกใหญ่ จิกอะไรกินได้เพียงไม่กี่คำ ชีวิตในเมืองนี้อันตรายจริงๆ มันเริ่มคิดว่าจะไปทางไหนที่จะพ้นเมืองไปได้ และเตี้ยวก็จะมีค่า มันยังไม่เห็นต้นไม้ที่จะพอให้มันใช้เป็นที่นอนได้เลยในคืนนี้

8 ธันวาคม 2559

อิสรภาพแห่งการแย่งชิง

อาหารที่อุดมสำหรับไก่ และสัตว์อื่นๆ รวมทั้งหนู และ อี้อยย!!! ไม่อยากเอ่ยถึง คือหมา กองอาหารแบบนี้ มีเป็นที่ๆ บางทีก็มี มากมหาศาล บางทีก็มีพอประมาณ หนูและแมลงต่างๆ ไม่ใช่ปัญหาของเรา แต่หมาเป็นศัตรูโดยสายเลือด ทุกครั้งที่มันมามันจะไล่สัตว์ อื่นๆ รวมทั้งเรา ให้ออกไปไกลพ้นจากอาหารของมัน มันตะกละและ ไม่มีจิตใจเพื่อแผ่ บางทีมันก็กัดพวกเดียวกันเพื่อแย่งอาหาร หมาตัว ใหญ่และแข็งแรงกว่าเพื่อน ก็จะได้กินอิมหมีพื้มันก่อนใคร ตัวอื่นๆ ก็ ต้องไปกินให้ห่างเขี้ยวของมันไว้ ข้างพวกหนูไม่ค่อยจะเป็นปัญหา มัน หากินอยู่บนกองอาหารเหล่านี้มาก่อนที่เราทั้งสามจะมาถึง และมัน ว่องไว ตัวเล็ก ไม่เป็นที่รำคาญต่อพวกหมาร้ายเหล่านี้เท่าไร

สำหรับไก่กระเตาะสามตัวของเรา มักจะหลีกเลียงกอง อาหารใหญ่ๆ ที่มีสัตว์แย่งชุมนุมกันวุ่นวาย ปลีกตัวไปหาผักหาแมลง หรือตัวหนอน ตามกองอาหารเล็กๆ ที่มีอยู่ทั่วไป ตามซอก ตามมุม หรือโคนเสาไฟฟ้า มันไม่จำเป็นต้องไปอยู่ท่ามกลางวงแย่งชิงอาหาร กับพวกสัตว์โหดร้ายทั้งหลาย

มันเริ่มเรียนรู้ การมีชีวิตอิสระในเมือง ที่ละเล็ก ที่ละน้อย การหาที่นอนอาจจะเป็นเรื่องลำบากบ้าง แต่มันก็ค้นพบพื้นที่ว่างเปล่า บางแห่งที่มีหญ้ารกและต้นไม้ขึ้น ให้เป็นที่อยู่อาศัยของมัน ซึ่งโดย ปกติสถานที่แบบนี้จะมีกระต๊อบเล็กๆ ที่ไม่มีฝา เอาไว้ให้คนที่มิ มอเตอร์ไซด์มาชุมนุมกันในตอนกลางวัน ไก่กระเตาะของเรามานอน อยู่ที่นี่ได้สองคืนแล้ว มันก็พบว่า มีคนมอเตอร์ไซด์บางคนใจดี โยน

อาหารให้มันกินบ้าง และคนเหล่านั้นก็มักจะให้ความเอ็นดูมัน จนมันเริ่มรู้สึกว่ เขาจะดูแลมันเป็นไก่เลี้ยงอีกหรือเปล่า ทำจะไม่ดี เราคงต้องออกเดินทางต่อไปแล้วในวันนี้ ตามความมุ่งมั่นตั้งใจของมัน

เข้าตัวในเมือง ฟ้ำสว่าง แต่ถนนหนทางยังมีมืดมืด แสงไฟถนนยังเปิด ผู้คนมิให้เห็นเพียงไม่กี่คน ที่เริ่มออกทำมาหากินแต่เช้ามีดไก่กระเตาะสามตัวเริ่มออกเดินทางทิศตะวันตก หันหลังให้ดวงตะวัน ถนนในเมืองวกววนไปตามบ้านเรือนคน ไม่มีที่โล่งกว้างเหมือนในทุ่งที่มันจะเลือกทางไปได้ตามใจชอบ

อันนี้ก็บอกถึงนิสัยใจคอของพวกเขาคนทั้งหลาย ที่ชอบจัดแจงให้อ้วนน้อยอยู่ตรงนี้ อ้วนอยู่ตรงนั้น เขาทำทุกอย่างตามที่เขาอยากเห็น และอยากให้เป็น พวกเขาสร้างบ้านเพื่อขังตัวเองไว้ข้างใน เขาก็เลยสร้างเล้าขังพวกเราไว้ข้างในเช่นกัน แต่ก็มีบางพวก เช่น หนู นก และหมา แมว ที่นอนตามข้างถนน และหน้าร้าน หรือใกล้กองอาหาร สัตว์พวกนี้ เหมือนกับสัตว์ที่เราเห็นในป่ามีอิสระ แต่พวกเขาไม่สวยงามดังสัตว์ในป่า เพราะในเมืองอากาศร้อนและน้ำหายาก ที่มีน้ำก็จะเป็นที่เฉอะแฉะ ไม่ใช่ น้ำไหลใสสะอาดอย่างที่พบเห็นในป่าเลย ชีวิตของบ้านเมืองแบบนี้เป็นชีวิตของคน สำหรับสัตว์มันก็เพียงหลุดหลงมาอาศัย

ความที่มันรู้สึกตื่นเต้น และระวังภัยอย่างรณราน ตลอดเวลาที่อยู่ในเมือง มันไม่มีเวลาที่จะสนทนาพาทักกับใครได้เลย สัตว์ทุกตัวเร่งรีบ หรือไม่กี่ต้องกลายเป็นอาหารอันโอชะของหมา ที่เป็นเหมือนนปีศาจที่ควบคุมความเป็นความตายของสัตว์อื่นๆ ในเมือง นอกจากนี้ยังมีรถราขวัักไขว่ของคน โดยเฉพาะมอเตอร์ไซค์ที่วิ่งฉวัดเฉวียน เข้าออกรวดเร็ว จนพวกมันจะต้องคอยหลบหลีกอยู่เป็นประจำ การปาวประกาศ หรือแม้แต่จะเล่าเรื่องราวของมันให้กับสัตว์ทั้งหลายในเมืองให้ช่วยกันไปปาวประกาศต่อ เป็นเรื่องที่มีอุปสรรคมาก พวกนกที่มัน

พบตามต้นไม้ก็ต่างเป็นนกโตดเดียว คิดแต่การหาอาหารกิน หรือส่วน
หนึ่งก็ผ่านมาเพื่อผ่านไป มันถูกชีวิตในเมืองทำให้เห็นเหนื่อยเมื่อยล้า
พอตกค่ำเข้านอน มันก็ยังมิวายต้องถูกปลุกตื่นด้วยเสียงรถราอันดัง
หรือคนตะโกน หมาเห่า หรือกีดกัน ฯลฯ แม้กระทั่งไก่กระเดาะของเรา
ทั้งสามก็นอนหลับได้ไม่สนิท มันอยากจะรีบเดินไปให้พ้นจากเมือง
เสียโดยเร็ว...

ข้างหน้า หลังจากรั้วเหล็กมีสนามกว้างขวางเป็นลานที่มีตึก
ขาวสองสามหลังเรียงแถวอยู่ที่ขอบลานข้างหนึ่ง เป็นลานที่มีหญ้า
เขียวสวยงาม มีเนินเป็นหย่อมๆ กระจัดกระจายไปสลับกับต้นไม้ขึ้น
เป็นที่ๆ บางทีก็มีเสาธงปัก เป็นธงสามเหลี่ยมถูกลมพัดปลิวระริก ตรง
ปลายลานด้านหนึ่งไกลออกไป มีสระน้ำขนาดใหญ่ที่มีเนินเขียวบังอยู่
ด้านตะวันตก บนลานมีคนเดินอยู่สองสามกลุ่ม เป็นกลุ่มเล็กๆ สอง
สามคน ส่วนใหญ่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีขาว ใส่หมวกบังแดด พวกเขา
คงมาเดินเล่นกัน...มันคิด

บนลานหญ้าแบบนี้ น่าจะมีอาหารพวกไส้เดือน ตั๊กแตน
แมลงต่างๆ บ้าง มันไม่ได้กินอาหารจากดินมาสองสามวันแล้ว และที่
ติமாகๆ มันไม่เห็นหมา แมว ลีตัวที่เป็นอันตรายอยู่แถวนี้เลย น่าจะ
เป็นโอกาสที่ดีของมันแล้ว...

9 ธันวาคม 2559

น้ำใจ ในเมือง

ผู้อ่านลองนึกถึงภาพไก่กระเตาะสามตัว นำหน้าด้วยไก่หนุ่ม กระเตาะที่มีขนสีแดง เหลือง ส้ม ดำ แชมสลับกัน ในรูปร่างสะอาด สะอ่ง คอตั้ง หางตั้ง เริ่มเห็นท่าจะเป็นไก่นักสู้ที่สวยงามตัวหนึ่งที่เดียว ตามหลังมาเป็นไก่แม่กระเตาะสองตัว สีดำขลับ หางดำสั้นกว่าผู้นำ เล็กน้อย แต่เป็นพุ่มเหมือนมัดजूไว้ มันเดินเรียงเป็นแถวแนว แต่หน้าตาเล็กเล็ก บ่งบอกว่ามันระวังตัวอย่างสุดดีดั่งเครียด

มันเดินไปบนขอบถนนข้าง บนทางเท้าข้าง ตั้งชาวบ้านนอก ที่หวาดระแวงเมือง เดินมองโน่นมองนี่มิได้หยุด บางทีก็ประหนึ่งจะเสาะหาคนที่มึหน้าตาคุ้นเคย พอรู้จักจะได้พูดคุยด้วย หรือมองหาที่ทางอันเหมาะสมบางประการ แต่ว่าชีวิตต่างๆ ในเมือง ไม่มีอะไรหยุดนิ่งอย่างต้นไม้เลย ทุกอย่างเหมือนสายลม เคลื่อนไหวไปมาตลอดเวลา เว้นแต่ว่าทุกอย่างหาได้นิ่งนวลเหมือนลม อาจจะไปใกล้เข้าไปในทางพายุจะมากกว่า ความเหมาะสมของในเมือง กับพวกมันทั้งสามหาไม่ได้เอาเสียเลย แต่ครั้งจะหาทางเดินออกจากเมือง ก็แสนจะยาก เพราะตึกรามบ้านช่องบดบังสายตา และจะต้องเดินไปตามทางถนนที่ เขาจัดเอาไว้ให้

แต่มันก็พบคนใจดีบ้างสองสามคน ที่เขาเรียกกันมาดูพวกมัน ทั้งสาม และเอาข้าวโปรยให้กิน แต่เขาก็ไม่ได้มีเวลามากนัก เพราะจากนั้นเขาก็แยกย้ายกันไปคนละทาง ปล่อยให้พวกมันสามไก่กระเตาะ

ฉีกกินข้าวสารที่เขาโปรยให้ตามลำพัง สภาพแบบนี้ไม่เคยประสบมาก่อน ทำให้มันคิดว่า สิ่งที่มันคิดว่าคนในหมู่บ้านโหดร้ายกับมันนั้น บัดนี้มันรู้สึกว่ามันเริ่มมองเห็นน้ำจิตน้ำใจของคนที่หมู่บ้านมากขึ้นกว่าที่เคยเป็นมา

แต่การมาเห็นทุ่งหญ้าสีเขียวไกลสุดหูสุดตาตรงนี้ ทั้งๆ ที่อยู่ในเมือง มันก็รู้สึกดีขึ้นมาไม่น้อย รู้ว่าทุ่งหญ้าเขียวขจีนี้เป็นแหล่งตั้งๆ ขึ้น และมีระยะห่างพอที่มันจะสอดลำตัวมันเข้าไปได้ จากนั้นมันก็พากันเดินลัดทุ่งไปยังที่มีต้นไม้ร่มอยู่ต้นหนึ่ง มันจิกหญ้ากินไปตลอดทาง และที่ไต่ร่มไม้ มันพบกับตักแตนสีน้ำตาลตัวหนึ่ง เกาะอยู่บนต้นไม้ และส่งสัญญาณให้มันว่า ระวังอันตรายนะในที่นี้ อย่าเข้าไปใกล้น้ำที่พ่นออกมาอย่างฝนตกเขียว มันคิดว่าเป็นน้ำไม่สะอาด เพราะมันรู้สึกหนักตัวกว่าน้ำที่อื่นๆ

มันได้ยืนตักแตนร้องทักอย่างมีมิตรภาพเช่นนี้ มันก็รู้สึกโล่งใจที่จะได้พูดคุยบ้าง ขอบใจเจ้าที่บอกเราๆ จะระวัง อยู่มาในเมืองสองสามคืนแล้ว ไม่ได้พูดคุยกับใครเลย มีท่านคนแรกที่ทักทายเรา ทำให้เราใจชื้นขึ้นบ้าง เราคือไก่ที่ออกมาจากเล้า เพื่อแสวงหาอิสรภาพ ให้กับไก่ทั้งหมด อย่างน้อยก็เพื่อจะได้หลุดพ้นจากการมีคุณค่าแค่อาหารอย่างเดียว ชีวิตของไก่อย่างพวกเราควรมีศักดิ์ศรี ในฐานะชีวิตหนึ่งที่อยู่ร่วมโลกกับมนุษย์ทั้งหลาย

เจ้าตักแตนเอียงคอฟังเรื่องราวจากไก่สามตัวของเรา แล้วมันก็กระดกหัวสองสามครั้ง ข้าไม่เคยพบสัตว์ที่มีหน้าตาแบบเจ้า เจ้าเรียกตัวเองว่าไก่ และเจ้าพูดถึงคำว่าอิสรภาพที่ข้าเองก็ไม่เข้าใจ แต่เอาเถอะ ข้าก็พอรู้ว่าท่านพอจะมีแนวทางการคิด ที่จะมีชีวิตอยู่อย่างมีศักดิ์ศรี ข้าเข้าใจในเรื่องนี้บ้าง

ตักแตนกระโดดขึ้นแล้วบินจากไปอย่างรวดเร็ว ไก่กระเตาะสามตัวของเรามองตามมันไป แล้วมันก็เห็นในกลางทุ่งมีน้ำพุพุ่งขึ้นมา

เป็นฝอยละออง เหมือนฝนกระจายไป มันมองไปเห็นมีน้ำพุ่งขึ้นมา แบบนี้อยู่หลายที่ และมันก็เห็นมีแมลงตัวเล็กๆ กระโดดหนีน้ำขึ้นมา ทางใต้ต้นไม้ที่มันอยู่ หลายตัวคิดว่าฝนตก แต่มันก็บอกให้แมลงเหล่านั้น หยุดและหันกลับไปดู ก็รู้ว่าไม่ใช่ฝน แต่เป็นน้ำที่พุ่งขึ้นมาจากดิน ชั่วครู่เดียวน้ำก็หยุด สุนัขก็ราบเรียบสงบดังเดิม

กลุ่มคนที่เดินอยู่กลางแดดสามสี่คน กางร่ม ใส่ชุดขาว ใส่หมวก เดินๆ หยุดๆ อยู่กลางทุ่งไกลๆ โน้น ดูเหมือนว่าเขาจะไม่ได้มาทางนี้ แต่ไปอีกทางหนึ่ง

มันเริ่มออกเดินทางอีกหญ้า และอื่นๆ ที่พอจะเป็นอาหาร ออกไปกลางแจ้ง มุ่งหน้าไปที่กลุ่มแมงไม้ข้างหน้า ไกลไปสักชั่วครู่เดิน มันแปลกใจที่หญ้าที่นี่มีรสชาติแปลก ไม่น่ากินเหมือนหญ้าที่มันเคยกินมาเป็นหญ้าที่เหนียว หนืด และมีน้ำหนืด รสชาติก็ออกจะเผื่อนปากพิกล แมลงตัวเล็กที่มันจิกเข้าปากไปสองสามตัว ก็มีรสชาติแปร่งๆ ดูเหมือนว่าที่นี่จะมีอาหารที่มีรสชาติเผื่อนๆ ต่างไปจากที่ๆ มันผ่านมาทั้งหมด

ชั่วครู่หนึ่ง มันก็มาถึงร่มไม้เขียว มีคนขี่รถสี่ขาหลังคาสีเขียว และมีธงติดที่รถสะกิดพลิว ห้อควมมาแต่ไกลตรงเข้ามาในที่ๆ มันยืนอยู่ คนขี่รถเอาธงออกมาจากข้างรถ และโยกเป็นที่ทำที่จะเข้ามาโดยดีเรา พร้อมด้วยท่าเสียงซู้ลล์ ซู้ลล์ ซู้ลล์...ไก่อ้าที่ไไหน เข้ามาที่นี้ ได้ยังไง ไม่ใช่ที่ของไก่อ ออกไป...เสียงขับไล่ไล่ส่ง ดังมาพร้อมด้วยธงกวัดแกว่งพร้อมที่จะฟาดฟันกันเอาให้ถึงตาย ไก่อ้าใจวิ่งหนีย้อนกลับไปทางเก่า ครึ่งหนึ่ง แล้วก็วกกลับมาวิ่งไปในทิศข้างหน้า สวนทางที่รถมา รถก็วิ่งดีไค้จนกลับมาโดยเร็ว พร้อมกับพูดด้วยเสียงอันดังว่า มันวิ่งกลับเข้าไปในสนาม ไปทางขอบสนามด้านในครึ่งเจ้านาย ส่งรถออกมาช่วยอีกสักคันสองคันไหมครับ

มีรถแบบเดียวกันนี้ออกมาสู่สนามอีกสองคัน มีคนขับถือธง

กวัดแกว่งแบบเดียวกัน กรูตรงมาทางที่มันวิ่งกันอยู่ มันต้องวิ่งหนีออกไปอีกด้านหนึ่ง มันมองหน้ากัน รถสามคัน ไก่สามตัว สุนัขละเว้ย แต่เราจะต้องวิ่งไปรวมตัวกันที่แนวพุ่มไม้ด้านตะวันตก

รถสามคันวิ่งวุ่น สับสนไปมากกลางสนาม บางทีก็วิ่งไปที่ๆ มีน้ำพุมาจากดิน ไม่รู้ว่ารถไล่ไก่ หรือไก่วิ่งนำรถ จนบางทีรถก็เกือบจะวิ่งมาชนกัน คนบนรถก็ยิงโมโหตะโกนโหวกเหวก เมื่อเห็นไก่ทั้งสามวิ่งหลุดรอดไปสู่พุ่มไม้ ด้านไกลของขอบทุ่งหญ้า มันวิ่งต่อไป อย่างไม่รีบร้อน แต่ไม่เดินจิกแล้วมุ่งหน้าไปสู่รั้วอีกด้านหนึ่งทางตะวันตก รถสามคันถูกมันทิ้งมาไกลพอสมควร แต่แล้วมันก็พบว่า ที่รั้วด้านตะวันตกเป็นรั้วตาข่ายสูง ที่มันจะต้องวิ่งเลาะรั้วนี้ไป ทางด้านใต้มีกระสุนกลมๆ พุ่งมาจากทางด้านใน มาติดกับตาข่ายแห ก่อนจะถึงรั้ว แต่มันก็ดึงเพี้ยว ฟ้าว นำหวาดเสียว รถสามคันวิ่งอ้อมพุ่มไม้ เรียงเป็นแถวตรงมาทางที่มันวิ่งไป เพื่อหาทางหลบออกไปข้างนอก คนขับรถสองคัน ลูกขึ้นยืน โบกธงเป็นวงกลม รวอควินในหนัง แต่มันก็รู้ว่า เขาไล่มันไม่ทันแล้ว สนามราบเรียบแบบนี้ ไม่มีทางที่จะไล่ไก่ทันหรอก มันเห็นรั้วลวดหนามอยู่ไม่ไกลนัก เราใกล้จะหลุดพ้นแล้ว

ทันใดนั้นมันก็ได้ยินเสียงหมาเห่ามาจากข้างหลังมัน พวกคนขับรถปล่อยหมาตัวใหญ่ออกมาสองตัว วิ่งกวัดเร็วจี๋มาทางมัน มันจึงรีบวิ่งไปที่รั้วลวดหนามข้างนอกเป็นคูน้ำ ที่มีน้ำอยู่ไม่ลึกนัก และแคบพอที่มันจะบินข้ามไปได้ มันทำเป็นชะลออยู่แถวรั้วลวดหนาม จนกระทั่งเจ้าหมายักษ์สองตัววิ่งมาจนเกือบจะถึงมัน มันก็พร้อมใจกันร้องกะต๋ากๆ ๑ ๑ บินพริบ พริบ พริบ ข้ามคูหลังรั้วลวดหนามไป ฝ่ายเจ้าหมาเบรคจนตัวโค้ง และเห่า เสียงหอบดังแฉก แฉก แฉก...ไก่ทั้งสามตั้งตัวได้ที่ทุ่งนา นอกรั้วออกไป อีกฝั่งหนึ่งของคูน้ำที่ขุดยาวไปตลอดแนวรั้ว

สุนัขโหม่งพ่น้อง มันถามไถ่กัน...เอ้อ อี เอ้อ อ้อ...ก...ก...ก

เหนื่อยจนหอบเลยละ แต่ก็สนุกดีไม่หยอก

พวกคนในเมืองนี้มีที่ทางแปลกๆ พุงหญ้าออกกว้างแต่ใคร
เข้าไปก็ไม่ได้...

10 ธันวาคม 2559

เมือง คน หมาและหนู

เมืองใหญ่มีองค์ประกอบที่สำคัญก็คือคน และผู้คนเหล่านี้ ก็
ทำให้เมืองเต็มไปด้วยรถรา ที่พวกเขาใช้ขับขีไปมา และตึกรามบ้าน
ช่องสำหรับคน คน คน คน ได้อยู่อาศัยมากมาย หลากหลายรูปแบบ
มีแต่คนเดินทางไปมา สับสน ไม่รู้ไปไหนกันมากมาย ของกินสำหรับไก่
หาได้ไม่ง่ายเลย ตามพื้นถนนในเมืองที่ราดยางสีดำ หรือเทปูนขาว
แข็งกระด้าง แม้แต่หอยก็อยู่ไม่ได้ เราชอบหากินกับดินกับทรายที่มี
อาหารให้เราจิกหากิน แต่พื้นดินที่มีอาหารเหล่านั้น ล้วนมีรั้วรอบขอบ
ชิด ประตูรั้วปิดแน่นหนา ยกเว้นนกแล้ว ไม่ใช่แต่ไก่อย่างเราเท่านั้นที่
เข้าไปไม่ได้ หมาที่แก่งกาจอยู่ภายนอกรั้ว ที่คอยไล่ขย้ำเราตามถนน
ก็ยังเข้าไปไม่ได้เลย หลายบ้านมีหมาดู เอาไว้ไล่ ไล่หาไม่ให้ใครไม่ว่า
คนหรือสัตว์รูล้ำเข้าไป การใช้ชีวิตอยู่ในเมือง เห็นมีแต่หมากับหนู
เท่านั้น ที่แก่งกล้าพอที่จะอยู่ทำมาหากินได้

ข้างในรั้วบางบ้านก็มีไก่ตัวเล็กๆ อย่างที่เราเคยเห็นในป่า แต่
มันดูเชื่องช้า และสีสันทันก็จืดจางกว่า พวกไก่ ห่าน หมา ที่เราเห็นอยู่
ภายในรั้ว ล้วนถูกกักขังจนเคยชิน จะออกไปไหนมาไหนอย่างไรที่เรา
กำลังทำอยู่นี้เห็นจะยาก

นับว่าโชคดีแล้ว ที่เราพ้นออกจากเมืองมาได้ แต่พื้นเมืองก็
เจอพุงนา พันพุงนาก็เจอคน เจอคนก็เจอหมา เจอหมาเราก็อ้วจิ้งจิ้งแล้ว

เราก็จะเจอหมาอีก เราก็ต้องวิ่งอีก เป็นแบบนี้มาหลายครั้งหลายครา เป็นอะไรที่แก้ไขไม่ได้ พวกหมา และคนเหล่านี้ เขาไม่มีสัญญาณ สงกัน ในทางที่ดีเลยหรืออะไร หรือว่าพวกเขาตัดความเป็นอยู่ของเขาออกไปจากสิ่งอื่นทั้งหมด เพื่อจะได้แต่เฝ้าหวงแหนขอบเขต อาณาจักรแห่งตนเท่านั้น

เราเป็นไก่ไม่มีพลังอำนาจที่จะทำร้ายใคร นอกจากต่อสู้กับพวกกันเอง และพวกนกเหยี่ยวเท่านั้น ขนาดและเร็วแรงอย่างเราจะไปต่อกรกับหมา เป็นไปไม่ได้ เหมือนอย่างหมาจะไปต่อกรกับคน ก็ไม่ได้เช่นกัน การอยู่ในโลกนี้เราจะต้องยอมรับการใช้อำนาจบาตรใหญ่แบบนี้กับผู้ที่ย้อนแกว่า เสมือนว่าเป็นธรรมชาติที่ล้วนต่างเป็นไปแบบนี้กระนั้นหรือ

คิดไปกลางก็คิดถึงคำเตือนของไก่อิสระในป่าที่มันได้พบเจอ การดำรงชีวิตจะต้องรู้จักหลบหลีกอันตราย และต้องรู้วิธีที่อยู่อย่างปกป้องซึ่งกันและกันในฝูงให้ได้ เรากินสัตว์และแมลงที่เล็กกว่าเรา สัตว์ที่ใหญ่กว่าเราก็จะกินเรา กฎเกณฑ์แห่งการอยู่รอดจึงเป็นสิ่งสำคัญ สำหรับชีวิตอิสระที่เราเลือก

อย่างที่เรเคยเรียนรู้มาแล้วว่า การเดินลัดไปกลางทุ่ง ถ้าเจอหมา การจะวิ่งหนีให้รอดนั้นยากมาก เราจะต้องหลีกเลี่ยงไปตามทางชายป่า แต่ทุ่งนาแห่งนี้ มีแต่บ้านคนโอบล้อมทุกด้าน ด้านที่เป็นป่าอยู่ข้างหน้าไกลโพ้น สภาพเช่นนี้เราก็ต้องเสี่ยงชีวิตเอา โชคดีก็จะไม่เจอหมาที่กลางทุ่ง หากแต่ว่า หนทางไปถึงชายป่าสุดทุ่งด้านนั้น เดินฝ่าแดดไปแดดหนึ่ง อาจจะไม่ถึง จะต้องเป็นสองแดดเป็นอย่างน้อย

ทางเลือกมีให้น้อยเหลือเกิน เราจะต้องใช้ความกล้าที่มีอยู่ ตัดสินใจเดินลัดทุ่งไป ดีกว่าเลาะหากินอยู่แค่วิเวณนี้ ไม่ได้ก้าวไปข้างหน้า...

11 ธันวาคม 2559

เจ็บป่วย

คืนนี้มันจำต้องนอนคลุกฝุ่นกลางดิน ทุ่งนาแห่งนี้ไม่มีต้นไม้เลยแม้แต่ต้นเดียว บ่อน้ำก็ไม่มี กลางเดือนธันวาคม ช้างข่าวแห่ง ตั้งตะปุมแหลมแซมดินแข็งเต็มท้องทุ่ง มันช่วยกันเก็บเศษฟางข้าวที่ปลิวไปมาตามพื้นดิน เอามากองสุมกันทำเหมือนรัง เอาไว้ให้อบอุ่น ในยามค่ำมืด น้ำค้าง หมอกเหมย พรหมพรวดลวดคืน หนาวเหน็บ ถ้าไม่เอาฟางมาสุมให้ซุกตัวนอน ก็จะเป็นยกปอนพานเป็นหวัดไก่อัดงายๆ มันคลุกตัวลงกับดินจนเป็นแอ่งนอนอุ่น คลุมตัวมิดชิดด้วยฟางข้าว มองดูไกลๆ ก็ไม่รู้ว่ามีชีวิตบางอย่างซ่อนอยู่ตรงนี้

ไก่อีเหมือนนกชนิดหนึ่ง มีสัญชาตญาณแบบนกอยู่บ้าง แม้มันจะบินไม่เก่ง แต่มันก็รู้จักใช้ปีก ใช้หาง โฉบินเอาระยะทางเวลาโดนสัตว์อื่นไล่ สัตว์ที่อันตรายกลางทุ่งแบบนี้ยามค่ำคืน นอกจากหมาแล้ว ก็จะเป็นงู แต่มันก็นับว่าโชคดีที่งูเจี้ยวเขี้ยวขอ ถูกคนกำจัดไปเสียเยอะ ไม่ค่อยจะมีมาพ่นพ่าน ท้องนากว้างแห่งนี้อยู่ติดกับเมือง สัตว์เลื้อยคลานประเภทงู ไม่เหลือชีวิตไว้กินไก่อ่างเราแน่นอน

นอนดูดาวกลางทุ่ง ท่ามกลางเสียงลมหวีดหวิว นำสะพรึงกลัวไม่น้อย ถ้าได้นอนบนกิ่งไม้จะรู้สึกอบอุ่นกว่านี้มากนัก หัวและปีกก็ไม่เปียกปอนจนหนาวลั่น ยังไงเสียก็ต้องอดทนให้พ้นค่ำไปสู่เช้าให้ได้

ไก่อีสาวตัวหนึ่งทำท่าจะไม่สบาย ร้องครางเพราะความหนาวเย็น มันจะต้องเปียกตัวเข้าซิดกันให้มากๆ ปีกอันกว้างและแข็งแรงของหนุ่มไก่อีเรา ก็ต้องกางออกเพื่อกอดรัดไก่อีสาวพี่น้องของมัน จะ

ปล่อยให้ใครป่วยสักคนก็ได้เลย มาด้วยกันก็ต้องไปด้วยกัน

ดาวบนท้องฟ้าคล้อยไปทางตะวันตกมากขึ้น แสงรำไรของยามเช้า ยังไม่โผล่มาให้เห็น แต่มันก็ปลอบใจกันและกัน ว่าบนอีกหน่อยแสงตะวันยามเช้าใกล้จะมาถึงแล้ว แว่วเสียงไก่ขันดังมาจากหมู่บ้านสุดท้องทุ่ง มีกลุ่มควีนขาวๆ ลอยขึ้นในแนวตึนฟ้าไกลๆ มันรู้สึกอุ่นอกอุ่นใจขึ้นมาก มันรีบกุ๊กก๊อจลุกขึ้นสะบัดขน สะบัดปีก หางยึดแข็งแรง ให้คลายหนาว ขนเปียกน้ำหมอกยามดึก ทำให้มันรู้สึกเย็นเข้าไปถึงหัวใจ เลือดลมปานจะแข็งตัวให้หนาวลั่น แต่ไก่หนุ่มที่ทำหน้าที่เสมือนผู้นำในที่ เตือนน้องไก่สาวทั้งสอง ให้เข้มแข็ง ลุกยืนยึดเส้นสาย สะบัดน้ำหมอกที่ชุ่มขนให้ร่างกายอุ่นขึ้น ไก่สาวตัวที่ไม่ค่อยสบายพยายามสะบัดขนแล้วก็เซชวน เร็วแรงไม่มีเพราะความหนาวเย็น ทรมานร่างกายมันเหลือจะทน ฟางข้าวที่เอามาคลุมตัว ก็เปียกโชก แต่ก็นับว่าโชคยังดีที่มีแมลงตัวเล็กๆ คลานออกมาจากใต้ดินหลายตัวให้มันได้กินเอาแรง ไก่ป่วยยืนคอดก ปีกหางลู่ ลั่นเทาไปทั้งตัว มันคอยว่าเมื่อไหร่แดดจะมา มันจะได้อาบแดดให้อบอุ่นร่างกาย...

ข้าวออกเดินไม่ไหวแล้ว รอให้แดดออกมาก่อนเถอะ ข้าจะอาบแดดเข้าให้เลือดลมไหลเวียนข้าคงจะพอมิแรงขึ้น มันบอกพี่น้องของมัน

สองตัวกระเดาะที่พอมิเร็วแรง ก็เริ่มเดินจิกหาอาหารไปรอบๆ บริเวณนั้น รอคอยพระอาทิตย์มาชุบชีวิตชีวาให้กับน้องสาวของมัน

เสียงนกเริ่มออกบินผ่านไปบนท้องฟ้า ดินเริ่มอุ่นขึ้น แสงฟ้าตะวันออกเป็นสีส้มสดใส ดวงตะวันดวงโตโผล่ขึ้นเหนือเมืองที่อยู่ข้างหลังพวกมัน ไก่น้องผู้ป่วยหนาว เริ่มมีสีหน้าเข้มขึ้นขึ้นบ้าง ปากเริ่มขยับ หัวเริ่มผงกขึ้นลง เพียงแค่แสงตะวันอาบบนท้องฟ้า ไม่ต้อง

ตกลงมาถึงพื้นดิน ชีวิตทั้งหลายก็อบอุ่น ความเจ็บกลายเป็นความ
อึกทึก มันค่อยๆ ขยับขาก้าวเดินอย่างช้าๆ พวกพี่อีกสองกระเตาะ ก็
มองดูด้วยความสงสารเห็นใจ มันเดินช้าๆ วนๆ ไปซ้าย ไปขวา จะว่า
เซซวนก็ไม่ใช่ แต่หาใช่เป็นการเดินปกติไม่

พี่ข้าทั้งสองข้าสงสัยว่าจะเดินต่อไปกับท่านไม่ไหวแล้ว
ร่างกายมันปรกเปลี่ยนเหลือเกิน กำลังของข้าไม่รู้หายไปไหนหมด
เอาเถอะอดทนหน่อยน้องของข้า เราจะค่อยๆ เดินไปช้าๆ กับท่าน ไป
ให้ถึงชายทุ่งข้างหน้า เราก็คจะเข้าป่า จะนอนอยู่กลางแดดทั้งวันด้วย
สภาพร่างกายแบบนี้ก็จะยิ่งป่วยไข้หนักขึ้น

ไก่กระเตาะทั้งสาม เดินช้าๆ ประคองกันไปข้างหน้า พร้อมๆ
กับแสงตะวันแรกของเช้านี้ เริ่มสาดลงมาที่ผืนท้องนา จนมีโอผ้าขาวๆ
ลอยกรุ่นขึ้น ให้มันทั้งพลอยรู้สึกสดชื่น...

12 ธันวาคม 2559

กายอุ่น

ยามร่างกายเจ็บป่วย ความอ่อนแอทำให้จิตใจเศร้าหมอง
สายตาก็คอยพร่ำมัว ไม่อยากเห็น ไม่อยากฟัง อยากแต่จะล้มตัวลง
นอน ห่มผ้าให้อุ่นกาย ณ ที่ๆ มีลมพัดเบาๆ สบาย หลับตา และไม่ต้อง
ฟังอะไร แต่สำหรับไก่สาวกระเตาะของเรา เธอจะต้องพยายาม
ประคองร่างกายให้ถึงที่สุด เพื่อเดินไปให้พร้อมกับพี่ทั้งสอง ที่ได้
ประกาศเจตนารมณ์ร่วมกันว่าจะทำการเดินจักโลก ให้เห็นเป็นเรื่อง
ศักดิ์ศรีของไก่ ขอให้อิสรภาพจะมีแก่ไก่บ้านทั้งมวล

แดดเริ่มอุ่นขึ้น ขนปีกและหางของมันก็แห้งขึ้นมันวิ่งอีกครั้ง
ความอบอุ่นเริ่มซาบซ่าเข้าไปตามขุมขน ให้เลือดลมไหลเวียน มันรู้สึก

ถึงอิสระของขาทั้งสองที่หนักหน่วงเมื่อเข้ามิดนี้ก็มีกำลังวังชาขึ้น แต่ในหัวของมันก็ยังคงมีนื้อ ดวงตามันยังฝ้าฟางมีซีดตาพอกเต็มทั้งสองขอบตา ใบหน้าซีดเขียว ยังคงเป็นภาพที่น่ากังวลแก่ทั้งสองของมัน

มันเริ่มได้กลิ่นต้นหญ้าบางชนิดที่มันอยากจะกิน ที่ผ่านมามันไม่ได้กินอะไรเลยมาตลอดทาง ไม่มีเรียวแรงจะจิกอะไร ไม่มีความคิดที่จะทิว ความป่วยไข้ทรมาณเช่นนี้เอง มันคิด มันหยุดลงตรงต้นหญ้าใบเขียวเป็นเถาเลื้อยปกคลุมคันทนา ความหอมของต้นหญ้ากระตุ้นให้มันมีแรงที่จะจิกกิน มันอาจจะเป็นยา หรืออาหารบำรุงกำลังที่ดีสำหรับไก่ป่วย ได้ลิ้มรสต้นหญ้าใบใหญ่ ฟีของมันทั้งสองก็ร่วมวงอาหารมื้อแรกของมันในวันนี้ด้วย มันได้ลิ้มรสใบหญ้า แล้วก็คิดร่วมกันว่าน่าจะพักผ่อนตรงนี้สักครู่ เมื่อเรียวแรงดีขึ้นก็จะเดินต่อไป ให้ถึงชายป่าทางตะวันตกข้างหน้า

แดดอุ่น ลมเฉื่อยพัดเบาๆ ใบไม้เขียว คันทนากลายเป็นที่กำบังแดดและลม

ฤดูเก็บเกี่ยวจบสิ้นไปแล้ว ไม่มีชาวบ้านกลับมาทำอะไรในท้องนาอีกเป็นเวลานาน เวลาของข้าวใหม่ในยุ้งฉาง และหมาของพวกเขาก็อึดหมีพิมัน นอนอาบแดดซี่เกียจอยู่ในหมู่บ้าน ไม่มีชาวบ้าน ชาวบ้านแถวนี้ออกเดินมาท้องนา เพื่อล่าสัตว์ จับสัตว์ เพราะท้องนาของเขาแห้งแล้ง ไม่มีอะไรให้ล่าเลย อาหารของไก่ในพื้นที่ก็มีแต่พวกแมลงปีกแข็งที่ชุกตัวอยู่ใต้ดิน เดินมาวันครึ่ง หาไล่เดือนกินสักตัว ก็ยังไม่มีเรื่องอาหารอันอุดมสมบูรณ์สำหรับไก่อิสระอย่างพวกเรา ไม่มีให้แม้กระทั่งในท้องนาของชาวเมือง แต่ข้อดีก็มีตรงที่ว่า ไม่มีศัตรูใดๆ มาไล่จับทำร้ายเรา ก็นับได้ว่าเป็นบุญอีกโขอยู่ โดยเฉพาะยามเมื่อไก่กระเตาะตัวหนึ่งเกิดล้มป่วย แบบนี้...มันมองหน้ากัน ด้วยความเข่าอกเข้าใจอันดี

มีเสียงเพลงแว่วมากับลมทางทิศเหนือ หนุ่มกระเตาะของ

เรา จะเง้มองไปทางเสียง แต่ไม่เห็นอะไร สายลมเฉื่อยพัดพาเอา เสียงเพลงจากบ้านใกล้ๆ ตรงนี้มาให้เราได้ตระหนักว่า เรายังอยู่ในถิ่น ของคน จนทำให้รู้สึกได้ว่า อีสราภาพที่ไผ่ผืนหา อาจจะเป็นอีกไกล... เราเดินมากันได้ไม่กี่ไกลพอ ที่เสียงแห่งอีสราภาพของเราจะดังให้ได้ยิน

จะว่าไปแล้วสภาพของไก่อกระเตาะทั้งสามของเราเวลานี้ หลังจากนอนตากหมอกและลมหนาวอยู่กลางทุ่งทั้งคืน อ่อนเพลียมาก ยิ่งอาหารการกินในท้องทุ่งก็ไม่อุดมดั่งที่เคยผ่านมาก่อนหน้านี้ การได้ จับหลับเอาแรง ทำให้มันรู้สึกสดชื่นขึ้นบ้าง เร็วแรงพอกระช่ม กระชวย แต่สำหรับสาวกระเตาะที่ป่วยปางตายเข้านี้ เธอก็ดูแววตา สดใสขึ้น ฝ่าในตาก็เบาบางลง สายตาเธอกระจ่างชัดขึ้น เธออนนจิก ไบใหญ่กินอีกสองสามใบ แล้วก็ลุกขึ้นยืน ผินหน้าไปทางดวงตะวัน ยืด ปีก คลี่หาง และขาทีละข้าง ด้วยเธอรู้สึกว่าทำได้อย่างมั่นใจมากขึ้น พี่มันทั้งสอง มองดูมันด้วยความรู้สึกสบายใจ แล้วมันก็ลุกขึ้น ยืดปีก หาง และขาทั้งสองข้างด้วยความรู้สึกสดชื่น จนหนุ่มกระเตาะของเรา ทนไม่ได้ ต้องกระโจนขึ้นไปบนคันทนา แล้วขึ้นรับดวงตะวันครึ่งฟ้า ด้วย เสียงอันดัง เอ๊ก อี้ เอ๊ก เอ๊กกกกก...

มันลากเสียง เอื่อนสำเนียงไก่อ้นกสู้ ได้โพเราะมากขึ้น บ่งบอกถึงความแข็งแรงได้ระดับ ที่จะพันวัยกระเตาะมาสู่หนุ่มเต็มตัว ในไม่ช้า ความภูมิใจที่ได้เดินทางมาด้วยกัน ผ่านการผจญภัยทั้ง ภายนอกและภายใน มาได้หลายวัน จากไก่อกระเทงสู่วัยกระเตาะ และ ขณะนี้กำลังจะก้าวพ้นเข้าสู่ความเป็นไก่อโตที่จะต้องมีการครอบครั้ว และ ฝูงไก่อที่อบอุ่นตามธรรมชาติของพวกมัน...

แต่ทว่า...ภารกิจจิกโลกของมัน เพิ่งจะเริ่มต้นมาได้ไม่นาน เลย หนทางที่มันจะต้องไปพิชิตโลกยังอีกยาวไกล...

13 ธันวาคม 2559

เดิบโต

เช้าตรู่วันนี้ ผมตื่นขึ้นมาด้วยความกระชุ่มกระชวย อากาศหนาวเย็นกว่าทุกวัน รอบตัวทุกทิศทุกทางเต็มไปด้วยมันหมอกขาวหนาทึบ ราวอยู่ในก้อนน้ำแข็งขั้วโลกเหนือ นึกถึงหิมะขั้วโลกว่ามันจะได้เห็นภาพแห่งความหนาวอันลึกล้ำเช่นนี้แบบเราไหมหนอ

นกสีเขียวปากน้ำเงิน ที่หัวมีแถบเหลืองแกกเกือบส้ม ตัวเล็กเท่าหัวแม่มือ บินมาจับที่โคนพวงดอกกระเทียมเถา เอื้อนเอ่ยวาวเสียงแหลมหวีดวี้ บอกข่าวทางไกลจากไถ่กระตังสามตัวที่ออกเดินทางไปจักโลก ว่าบัดนี้มันได้ไปถึงเมือง และได้เดิบโตเป็นไถ่กระตังแล้ว อีกไม่ช้า มันก็คงจะเป็นไถ่ผู้ใหญ่ ผมได้รับฟังในสำเนียงน่าชื่นใจเช่นนี้ ในยามเช้าที่มันหมอกส่งความหนาวเย็นเข้าครอบคลุมทุกสิ่งอย่าง รวมถึงในหัวใจของผม ความตื่นอย่างเบิกบานก็บังเกิดขึ้น ผมมีความหวังและมั่นใจว่า การเดินทางจักโลกเพื่อประกาศอิสรภาพและศักดิ์ศรีไถ่ ของไถ่ที่บัดนี้เรียกว่าไถ่กระตังสามตัวนี้จะต้องประสบความสำเร็จอย่างแน่นอน ด้วยความมุ่งมั่นอย่างเด็ดเดี่ยวของมัน

แสงแดดจะไม่ส่องลงมาง่ายๆ ในเช้าที่มันหมอกหนาทึบเช่นนี้ ความอบอุ่นก็จะมีแต่ในกองไฟที่สุ่มขึ้น ณ ลานหญ้าของสวนลำไยคนแก่ เด็กหนุ่มสาวสี่ห้าคนนั่งขอน ท้มกายด้วยผ้าห่มหนา บั้งหัวมัน และเชี่ยกองไฟให้มีเปลวลุกวาว วาบ กองไฟทำให้เกิดควันสีขาวสอดแทรกเข้าไปในมันหมอกสีขาวแห่งความอบอุ่น และสีขาวแห่งความหนาวเย็น เกาะเกี่ยวเป็นมวลสีขาว อยู่ในช่องว่างในอากาศลอยสูงขึ้นไปสู่เบื้องบน

เจ้านกน้อยสี่สวยตัวนั้น บินออกไปจากพงกระเทียมเถา หายไปในม่านหมอก เพียงชั่วครู่หนึ่ง เสียงโกในเล่าที่บ้านอดีตเจ้าของ ไก่กระเตาะของเราก็ดังเจี๊ยวจ๊าว บ้างก็กระตัก กระตัก ด้วยความ ตื่นเต้นยินดี เสียงลูกไก่จ๊อบจ๊อบ เจี๊ยวจ๊าว และพลันพอไก่ก็ขันขึ้นด้วย เสียงอันดัง จนไก่พออื่นๆ ในหมู่บ้านต่างรีบขันขานรับกัน เป็นทอดๆ อย่างน่าระทึกใจ ชาวจากทางไกลของเพื่อนร่วมเล่าไก่อ่วมคอน เป็นที่ ยินดีปรีดาของพวกมันทั้งมวล

คืนนี้จะเป็นคืนพระจันทร์เต็มดวงก่อนสิ้นปี เทศกาลส่งท้ายปี เก่าต้อนรับปีใหม่ อาจจะไม่ใช้วันเวลาที่ชาวบ้านจะเฉลิมฉลองกัน เพราะเขาถือเอาปีใหม่เดือนหกเหนือ เป็นปีที่แปรผันตามฤดูกาล ผู้คนที่นับถือวันเวลาในปฏิทินราชการเท่านั้น ที่เห็นวาระสิ้นปีปฏิทิน เป็น เวลาที่จะเฉลิมฉลอง ไก่จะเป็นอาหารจานโปรดทุกงานฉลอง จะมีการ ฆ่าไก่กันอย่างมโหฬาร โดยเฉพาะไก่ที่เลี้ยงตามบ้าน เป็นไก่เนื้อดี บริสุทธิ์ ราคาสูงกว่าไก่เนื้อจากฟาร์ม วันสองวันนี้ไก่หลายตัวจะถูกจับ ขายไปให้นักฆ่า เพื่อออกสู่ตลาดให้ทันก่อนการฉลองสิ้นปี มันเป็น เวลาที่ย่ำแย่ของไก่ทั้งหมด แต่เป็นเวลาที่ดีไปด้วยความสุข สนุกสนานของคน ในทางตรงข้ามกัน

ผมนั่งมองผ่านหมอกขาว ไปสู่ความลึกของสีขา ในใจ ครุ่นคิดถึงไก่กระเตาะสามตัวของเรา ที่กำลังเดินทางเผชิญโลกกว้าง ด้วยรูปร่างขนาดเล็กและสวยงาม หาได้มีอาวุธหรือกรงเล็บ เขี้ยวขอ ที่สามารถปกป้องภัยอันตรายแก่ตนจากสัตว์สี่เท้าที่โหดร้ายอย่างพวก หม่า หรือแมวป่า มันเก่งกล้าจริง ๆ ที่สามารถเดินฝ่าตงดอยไปสู่เมือง ที่ห่างออกไปหลายกิโล เท่ากับมันต้องใช้เวลาเดินกว่าสิบวันจึงจะไปถึง ช่างกล้าหาญชาญชัยจริงๆ ผมรู้สึกยกย่องมันด้วยใจจริง และจะต้อง พยายามอย่างหนักต่อไป ที่จะส่งสัญญาณถึงพวกมันให้รับรู้ เพื่อจะได้ คอยติดตามไปให้ได้ตลอดรอดฝั่ง

สายลมเริ่มพัดแทรกผ่านม่านหมอกมาบ้างแล้ว ไม่นานแดดก็จะมา และหมอกก็จะระเหยหายไป ในอากาศแว้งว้าง เสียงเปลือกหอยที่มัดแขวนกันอยู่เป็นกลุ่ม ที่ได้รื้อน่านประโหมสุหรืกระทบกันเคล้งๆ กริ้งๆ หนักเบา ดังค่อย แล้วแต่ขนาดและรูปลักษณ์ของมัน บางทีกลุ่มเปลือกหอยที่แขวนอยู่เหล่านี้ ก็ทำหน้าที่เหมือนสัญญาณเสียงอันไพเราะ ให้ผมสามารถส่งสาส์นไปสู่เพื่อนชีวิต ที่เราสื่อสารกันด้วยภาษาไม่ได้

.....

แดดอุ่นแรกของเช้านี้ ส่องมาที่ลานหินที่ห่างจากผมไปราว สองสามเมตร ผีเสื้อสีน้ำตาล ปีกมีลายสีส้มๆ และดวงดอกขาวประกระจายที่โคนปีก มันมากระพือปีกระยับ เหมือนเดินระบำอยู่ตามก้อนหินบนลาน มันกระพือปีกบินโฉบไปมาจากก้อนหินหนึ่ง สู่ก้อนหินหนึ่ง โดยหันหน้ามาทางที่ผมนั่งอยู่ มันพยายามส่งข่าวสารบางอย่าง แต่ยากจริงๆ ที่จะเข้าใจสาส์นจากผีเสื้อ ความเป็นกวีของสาส์นจากผีเสื้อ มักจะเป็นอุปมาอุปมัย ที่จะต้องแปลความอย่างลึกซึ้ง ผมทำได้ดีบ้างเพียงบางครั้งเท่านั้น แต่สาส์นหลายประการที่ผ่านผีเสื้อมาถึงผม ผมตีความไม่ได้ เป็นต้นว่า - -

- ก้อนหิน ขนาดเล็ก ในสายน้ำไหล มีลำเนียงอันยากจะเข้าใจ
- แอ่งดิน เป็นประกายพุ่ง หอมหญ้า
- จิกหญ้า พลันดวงตา เห็นเมฆขาว

ผมทดลองเอามันมาเรียงใหม่เพื่อถอดรหัส แต่ก็พบว่ามันเป็นเสมือนกลอนไฮกุโบราณ ที่ใช้สัมผัสใจ

ก้อนหิน ขนาดเล็ก
ในสายน้ำไหล

มีสำเนียง ยากจะเข้าใจ

พวกเขาเดินทางไปถึงในดินแดนที่ไม่อาจจะคาดเดาอะไรได้
แล้ว

แอ่งดิน

ประกายพุ่ง

หอมหญ้า

ผมคิดว่าพวกเขามีความสุขดี - -

จิกหญ้า

พลันดวงตา

เห็นเมฆขาว

อันนี้ผมเดาทางไม่ออกเลยจริงๆ

ที่ผมเอามาเล่าสู่กันนี้ ก็เพื่อจะให้ภาพอันเป็นจริงของความ
พยายามติดตามเอาเรื่องราวไก่อกระเตาะ (ที่ก่อนหน้านี้เป็นไก่อกระตัง)
สามตัวจิกโลกของเรา มาถ่ายทอดโดยผ่านกฎเกณฑ์การสื่อสารบาง
อย่าง ที่ถ้อยคำเป็นเพียงการแปลความหมาย และสำเนียงของมัน สู่
การอ่านที่ไร้เสียงของพวกเรา

แล้วเราก็พากันติดตาม เรื่องราวของไก่อกระเตาะสามตัวจิก
โลกของเราต่อไป...

14 ธันวาคม 2559

ส่งข่าว ถึงบ้าน

ชายป่าก็คือตีนดอย เข้าป่าก็เดินขึ้นดอย จะว่าไปแล้วในป่าก็
ใช้ว่าจะไร้ทาง มีแนวทาบราบเรียบยาวลึกเข้าไป แนวที่ราบเรียบดีเป็น
แนวเดินของคน ที่จะใช้แนวนี้เดินเข้าป่า หาเห็ด หามะเข็ญ หลาก
หมากลูกไม้ และบ้างก็ไปล่าสัตว์ ทางเดินของสัตว์ก็มีแต่ก็รู้กันแต่
เฉพาะสัตว์เท่านั้น คนที่เป็นนักล่ามักจะใช้ทางสัตว์เพื่อตามรอยเท้า
สัตว์ที่จะฆ่า แต่สำหรับไก่อ้อย่างพวกมัน ไก่กระเตาะจิกโลกทั้งสาม
ของเรา เลือกที่จะเดินตามทางแก้ง เพราะแก้งกินพืช และเส้นทางแก้ง
มักจะมีอาหารสำหรับไก่อ้อย่างมากพอ ในเส้นทางแก้ง ก็มักจะเจอสัตว์
กินพืชบางชนิด เช่นกระต่าย และไก่อิสระที่อาศัยอยู่ในป่า ซึ่งมันเชื่อ
มันเหลือเกินว่า ไก่อิสระเหล่านี้มีความรู้ความคิด ที่จะให้มันได้เรียน
รู้มากมาย มันตั้งความหวังเอาไว้ว่าจะได้เข้าโรงเรียนอิสรภาพกับไก่
อิสระเหล่านี้ก็อีกสักครั้ง

เดินในป่าก็ไม่ง่าย แต่ยิ่งถ้าเดินป่าดอยก็ยิ่งจะทำให้ช้าลงมาก
ในป่ากว้างไกลแคไหนไม่มีทางรู้ ไม่มีทางเห็น ก็ได้แต่เดินไปด้วยความ
ระมัดระวัง ก้าวต่อก้าว ยิ่งป่าทึบก็ยิ่งมีศัตรูเยอะ งูคงจะน่ากลัวที่สุด
เพราะมันมาเงียบๆ ไม่กระโดดกระตักเหมือนดังสัตว์ใหญ่แบบแมว
หมา เดินกลางวัน ก็พอจะเห็นสภาพแวดล้อมชัดเจน แต่เมื่อเรานอน
หลับกลางคืน ถ้าเราไม่จับทิศทางให้ดี ก็ง่ายที่จะทำให้งูหาเราเจอและ
จับกินเป็นอาหารเสีย

มันเรียนรู้เองว่า ในป่าไม่มีคำว่ามิตรมีแต่ศัตรู เราจำเป็นที่จะ
ต้องคิดเช่นนั้น เพื่อที่จะได้ระมัดระวังตัวอย่างที่ สุด หลีกเลี่ยงการตก

เป็นอาหารของสัตว์ร้ายทุกชนิด

มีสัตว์ตัวเล็กบางอย่างวิ่งอย่างว่องไว ชุกเข้าไปใต้พรมใบไม้ของป่า แล้วมันก็ยังวิ่งต่อจนพรมใบไม้ที่ปูพื้นป่า นูนเป็นแนวเคลื่อนไหวยาวรวดเร็วจนน่าตกใจ ลักพักหนึ่งมันก็หยุด และมีมดเล็กๆ โผล่ขึ้นมาจากใบไม้ มันเป็นสัตว์ประเภทหนู มันก็ร้องทักออกไปเพื่อจะพอฝากข้อความอะไรได้ เห็นว่าท่านมีความว่องไว ยากที่จะจับได้ไล่ทัน ถ้าท่านจะช่วยนำข่าวสารของเราไปส่งให้กับพ่อแม่ไก่ ที่อยู่ในป่านี้ ว่าเราไก่หนุ่มสาวหนีออกมาจากเล้า เพื่อจะมาใช้ชีวิตอิสระ เราอยากจะได้เรียนรู้การดำรงชีวิตอิสระอย่างพวกเขา เจ้าหนูหนึ่งฟัง แล้วพยักหน้าหงิกๆ มุดหัวลงสู่ใต้พรมใบไม้ แล้ววิ่งมุดใบไม้เป็นทางอย่างรวดเร็วไป

นักสงฆ์ ให้กับไก่ นักปฏิวัติทั้งสามของเรา มีมากมายทั้งโดยธรรมชาติ และโดยการฝากฝัง นักข่าวมืออาชีพที่มันมักจะฝากฝังข่าวทางไกลก็คือ จิ้งหรีด เพราะจิ้งหรีดเป็นนักสงฆ์ทางไกลที่เต็มไปด้วยเนื้อหาสาระอันเป็นประโยชน์อย่างที่สุด พวกเขาสามารถสื่อสารได้ยาว และมักจะเก็บเนื้อหาที่เราต้องการสื่อสารได้ครบถ้วนกว่าแมลงชนิดอื่นๆ สำหรับนักข่าวโดยธรรมชาติก็ได้แก่ ผีเสื้อ แมลงปอ ตั๊กแตน และนกตัวเล็กๆ แต่นักข่าวพวกนี้ มักจะไม่ได้ส่ง ข่าวในเชิงเนื้อหา เอาแต่จะไปตามที่ตนเห็นและคิดเอาเอง แต่อย่างไรก็ตาม ในภาวะแบบนี้ทั้งข่าวดี ข่าวกุ ข่าวเดา ก็ล้วนจะเป็นประโยชน์กับนักปฏิวัติสองขาทั้งสามของเรา มากกว่าจะเป็นพิษภัย การที่มีไก่มากมายทั้งหลายที่ได้ยินข่าวทั้งจริง ทั้งลือ ทั้งข่าวแต่ง มันก็ล้วน ทำให้เรื่องราวการเดินจักโลกของมัน แพร่กระจายไปถึงหูไก่ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ แม้ว่าข่าวบางข่าวอาจจะเกินจริงไปบ้าง แต่ก็นับว่าดีกว่าน้อยไป

มาถึงบัดนี้ ไก่กระเดาะสามตัวของเรา มีความเชี่ยวชาญใน

การฝากฝังข่าวอย่างที่สุด เขาเริ่มมีการฝากข่าวอย่างมีเป้าหมาย ไม่ฝากข่าวสงเดช ที่นอกจากจะไม่ถึงเป้าหมายแล้ว ข่าวก็อาจจะไม่ได้ไปสู่ที่ไหนๆ เลย พวกเขารู้ว่าสัตว์อย่างหนู ก็เป็นนักส่งข่าวที่ตรงถึงเป้าหมายได้ เพราะหนูไม่นิยมส่งข่าวทางไกลแบบจิ้งหรีด มันยังจะต้องเสาะหานักส่งข่าวที่มีฝีมืออีกต่อไป

15 ธันวาคม 2559

รำลึกถึงถิ่นเก่า

บนภูเขาสูงแม้จะเป็นป่าลึก แต่ก็จะมีพื้นราบกว้าง หาไร่จะ ต้องเดินตัวเอียงตลอดเวลาไม่ พื้นที่ราบกว้างเหล่านี้มีแอ่งน้ำ และดินโป่ง ที่สัตว์ใหญ่น้อยทั้งหลายมาคุ้ยเขี่ยหากิน ดินเค็มเต็มไปด้วยแร่ธาตุที่สัตว์กินพืชทั้งหลายต้องการ พวกมันจะมาชุมนุมกันในคืนเดือนเพ็ญที่ดวงจันทร์สุกสว่าง จุดให้ป่ามีแสงมลังเมโล่ง เวลาลมพัดต้อง ไบไม่ไหว แสงเงาบนพื้นดินก็เคลื่อนไหว ดูว่าแสงจันทร์พร่างพราย เหล่านั้นมีชีวิต ในความมืดมืดแสงหึ่งห้อยก็สว่างมากโข แต่นี่ดวงจันทร์ดวงโต ลอยสูงบนฟ้าห่มโลกกลางคืนด้วยแสงอันนุ่มนวล ทำให้มันมาพบสถานที่แห่งนี้ ซึ่งงดงามดังวิหารอันตระการ

ไก่ไม่ใส่ใจในดินโป่ง ไม่ใช่อาหารเสริมของมัน แต่มันก็ได้ อาศัยนอนอยู่บนต้นไม้กิ่งไผ่หนา และอยู่สูงพอที่มันจะเห็นการเคลื่อนไหวที่เลื่อนรางในแอ่งดินโป่ง แสงจันทร์และสายลมอ่อนๆ พัดโชยกลิ่นหอมของดิน ที่สัตว์ใหญ่อย่างกระทิง เก้ง กวาง หมูป่า ชูดคู้ยเปิดดินไชรหาแร่ธาตุที่ต้องการ มันรู้สึกปลอดภัยที่นี่ ประหนึ่งว่ากตึกของป่า ไม่มีวันที่แมว หมาป่า สัตว์กินเนื้อทั้งหลายจะมาดักจับ สัตว์แถวดินโป่ง สัตว์ไม่ทำร้ายกันในสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์ ที่สัตว์กินพืช

ทั้งมวลจะมาประกอบพิธีกรรมร่วมกันในคืนเดือนเพ็ญ

เกลือคือแร่ธาตุใต้ผืนโลกที่ศักดิ์สิทธิ์ต่อคนเซนโร คนเท่านั้นที่จะรู้ได้ พวกเขามีการประกอบพิธีหลายวันหลายคืน เพื่อขอบคุณเกลือและขออนุญาตเอาเกลือจากโลกมาปรุงอาหาร และคุ้มกันปีศาจร้ายสำหรับสัตว์ก็ไม่ต่างกัน

ว่ากันว่าหมีป่า เป็นสัตว์ที่มักจะค้นพบดินโป่งใหม่ๆ เสมอ เพราะมันหากินอยู่กับดิน อยู่กับหัวบุก หัวมัน รากไม้และหน่อไม้ มันจะใช้ปากของมันขุดคุ้ยไป แล้วมันก็จะพบพื้นดินที่มีรสชาติดี ยิ่งคุ้ยยิ่งขุดก็ยิ่งพบแร่ธาตุในดินที่ร่างกายมันต้องการ นั่นแหละคือที่มาของดินโป่งเล่าสืบต่อกันมาแต่โบราณกาล

ลำธารน้ำใสสะอาดไหลตามร่องหิน จากรูน้ำบนภูเขาสู่ที่ราบเบื้องล่าง น้ำในลำธารที่ตื่นขนาดโกเดินข้ามได้ แต่ไม่เคยขาดน้ำ แม้แต่วินาทีเดียว มีฝูงปลาตัวเล็กแหวกว่ายหากินตามซอกหินผา ที่มีน้ำเซาะซึมผ่านเป็นร่องโกรกหิน เสียงน้ำลำธารไหลเป็นท่วงทำนองและจังหวะสม่ำเสมอประดุจลมหายใจของป่าเขา

มีเสียงไก่ขันเจื้อยแจ้วแว่วอยู่ไกล มาตามลมที่พัดมาจากทิศตะวันออก เสียงมันเต็มไปด้วยมิตรภาพ เชื้อชวนให้เราเดินไปพบพวกเขา ที่อาจจะอยู่สูงขึ้นไปข้างบนทางตะวันออก ที่ๆ พวกเขาอยู่จะเป็นป่าโปร่ง มีกอไผ่เป็นพืชหลัก และไม้ร่มใบโปร่ง มีลานดินที่ราบเรียบให้พวกเขาได้ชุมนุมกันในตอนเช้ามีด

พระจันทร์หลบยอดเขาไปทางตะวันตกแล้ว ในป่าก็อยู่ในบรรยากาศมืดมิด ลักช่วยยามแล้วก็ค่อยสว่างขึ้นเมื่อท้องฟ้าคลี่ม่านหมอก ให้ป่าปกคลุมด้วยความขาวในยามเช้ามีด ความขาวในความมืดสร้างอากาศที่ลึกลับอันยากที่จะอธิบาย ไม่มีเวลาใดในป่าที่จะมีความงดงาม และสุขสบาย ทุกเวลา ทุกความเปลี่ยนแปลงจะบ่งบอกถึงศัตรูตัวใหม่จะเข้ามา เราจะต้องจับตามดูความเคลื่อนไหวของพวกสัตว์

โหดร้ายที่คอยแต่จะจับเอาสัตว์อื่นเป็นอาหาร

อิสรภาพที่มันเฝ้าฝันถึงนั่นคืออะไร เราจะมีความปลอดภัยในอิสรภาพที่เราได้มาอย่างไร เราจะมีอิสรภาพโดยไร้การคุ้มครองได้อย่างไร ในเมื่อการคุ้มครองที่เราเคยได้จากเจ้าของ ก็เป็นการคุ้มครองเพื่อจะได้กินเราในบั้นปลาย ไม่มีการคุ้มครองใดเลยที่ไม่มีข้อแลกเปลี่ยน เราจะต้องคิดถึงการเป็นอิสระจากการถูกคุ้มครองด้วย

เราจะมุ่งหน้าเดินขึ้นภูสูงนี้ไปทางทิศตะวันออก ตามเสียงเชิญชวนของไก่อิสระฝูงนี้

16 ธันวาคม 2559

ภารกิจ สำคัญกว่าอิสรภาพ

ความเป็นอิสระ...พอไก่ตัวเล็กผู้ทรงภูมิปัญญา ทำท่าตริกตรอง ท่านชินแสกระโดดขึ้นไปเกาะบนขอนไม้ผุ ที่ข้างในเป็นโพรงเต็มไปด้วยปลวก ซึ่งทำให้ครอบครัวไก่ของท่านชินแส อึดพิมาสองวันแล้ว...พอไก่มีสีแดงปลั่งไปทั้งตัว ขาสั้นแต่แข็งแรงเป็นสีทองปลั่ง จะอวยปากเป็นสีทองเช่นเดียวกับขา เวลาพอยืดหน้าออกขึ้นชั้น ท่านดูมันออกมันใจ และเต็มอึดด้วยความภาคภูมิใจ...อิสรภาพ ไม่มีจริงหรอก ไม่มีใครรู้ด้วยซ้ำไปว่า จริงๆ แล้วมันเป็นอย่างไร มันเป็นความเฝ้าฝัน และที่ผ่านมา คนที่ได้รับอิสรภาพก็ล้วนแต่ได้มาบางอย่าง ไม่ใช่ว่าจะได้มาครบถ้วนบริบูรณ์ ดูอย่างพวกเราสิ ไก่บ้านอย่างพวกเอ็งอาจจะคิดว่า มีอิสระอย่างเรานั้นนะดีเหลือเกิน ไซ้ เราเพียงแค่นี้ไม่มีเจ้าของ ไม่ต้องถูกขังในเล้า ไม่ต้องถูกขาย ไม่ต้องถูกฆ่า แต่เราก็กินไม่ให้คนมองว่าเราคืออาหารไม่ได้หรอก เพราะอันนั้นมันเป็นวิสัยของคน เขาว่ากันว่าอะไรที่มีสองขาและไม่ใช่คนมันจะกินหมด มันเป็นเรื่องของ

จิตใจแต่ละผู้แต่ละคนไม่เหมือนกัน

อย่างพวกเรา แม้จะอยู่กันเป็นครอบครัวใหญ่ ออบอุ่น รักใคร่กันดี แต่พวกเราปกป้องซึ่งกันและกันไม่ได้ ถ้าถูกหมาป่าบุกเข้ามา เอ็งจะแลกอิสราภาพของเอ็งกับหมาป่าไม่ได้ เอ็งไม่ทันได้อำปากพูด มันก็ขย้ำเอ็งไม่มีเหลือแม้แต่กระดูกเลย ข้าจะบอกให้

พวกเราจึงไม่สนใจเรื่องอิสราภาพ อิสราภาพอะไรของเอ็งเลย เราอยู่ของเราไปวันๆ หากิน มีลูก เลี้ยงลูกให้โต พาลูกหลบหลีกทางเดินของไอ้พวกหมาป่า แมวป่า ให้ได้เท่านั้นเป็นพอ อิสราภาพจากการถูกฆ่าให้ตายไม่มีหรอกในโลกนี้ ไม่ใช่ว่าโลกจะเต็มไปด้วยความเกลียดชัง แต่ความหิวกระหายมันมากเหลือเกิน ความหิวกระหายทำให้เกิดอำนาจ อำนาจทำให้เกิดการฆ่า การฆ่าถ้ามีการต่อสู้ก็เกิดเป็นสงคราม...ไหนล่ะอิสราภาพของแก

ทำตัวให้แข็งแรง สร้างจิตใจแก่ให้เข้มแข็ง อยู่ให้ได้ด้วยลำแข้งของตัวเอง มันก็หนักหนาสาหัสแล้ว

ลานราบเรียบข้างกอไผ่สีสุกขนาดใหญ่ กับพงรกกัญญาเขียว มีต้นไม้ขนาดไม่ใหญ่นัก เพราะไผ่มันคลุมเอาไว้ เรียงรายเหมือนจะเป็นวงกลมล้อมรอบลานดิน ข้างๆ กอไผ่ มีขอนไม้ผุนอนราบกับดิน ทำให้ด้านบนของขอนไม้ กลายเป็นหลังคาชั้นดีให้กับรังปลวกขนาดใหญ่ที่สร้างเมืองมที่มีอยู่ข้างใน และทะลุเปลือกไม้ข้างล่างลงไป ในดิน พวกมันทั้งสามได้กินปลวก จนอึดท้อง และเรี่ยวแรงกลับมาดีอย่างประหลาด

พ่อไก่อิสระให้ความรู้แก่มันอย่างน่าคิด แต่ไก่ที่ไหนจะพูดเช่นนี้ได้ ถ้าพวกเขาไม่เป็นอิสระจากเค้าไก่ และเจ้าของที่ครอบครองพวกเรา มันบอกกล่าวไปเช่นนั้น

พ่อไก่กระโดดลงมาจากขอน และเดินกรายปีกไปรอบๆ ลานดินเหมือนกำลังจะเรียงระบำ มันคือพิธีกรรมชนิดหนึ่งใช่หรือไม่ ที่พ่อไก่

จะต้องทำการแสดงเพื่อให้กำลังใจแก่บรรดาลูกฝูงทั้งเจ็ดตัว

แต่เมื่อมันได้ฟังสิ่งที่ไก่อกระเตาะเราโต้ตอบ มันก็เอียงคอมอง
สบตากับไก่หนุ่มตัวหนึ่ง ไก่อหนุ่มสะดุ้งวาบไปทั้งตัว นั่นคือภารกิจที่
เจ้ากำหนดเอง และเจ้าก็ต้องทำต่อไปให้สำเร็จ

มันได้รับสัญญาณว่าเช่นนั้นเลย...

19 ธันวาคม 2559

เป้าหมาย

สาระสำคัญของการเดินป่า คือเป้าหมาย การเดินป่าที่ไร้
เป้าหมาย ถึงที่สุดแล้วก็ไปไม่เป็น กลับไม่ถูกเรียกว่า หลงป่า การเดิน
เพื่อหาอาหารมักจะเดินเป็นวงกลม แล้วค่อยๆ เคลื่อนวงไปที่ละน้อย
เพื่อจะได้ไม่หลุดไปจากกลุ่ม หรือที่มัน แต่สำหรับไก่อกระเตาะสามตัว
ของเราเป้าหมายของเขาคือการเดินไปข้างหน้า เพื่อหลุดพ้นออกจาก
ป่าในที่สุด

การประกาศอิสรภาพให้ไก่อบ้าน จะต้องให้เกิดขึ้นในเมือง ใน
หมู่บ้าน ในที่ๆ มีคนอยู่ เพราะไก่อบ้านอยู่กับคน การมาเดินอยู่ในป่า
เป็นเพียงทางผ่านไปสู่เมืองเท่านั้น

ที่ผ่านมาเมืองหนึ่ง มันรู้สึกผิดหวังตัวเอง เพราะมันแต่มุ่งเอา
ชีวิตให้รอด ไม่ได้ประกาศอิสรภาพดังที่ตั้งใจ การเข้าเมืองใหญ่อาจจะ
ไม่ใช่เป้าหมายทีเดียว เพราะเมืองใหญ่ๆ ไม่มีเล้าไก่ ไม่มีคนเลี้ยงไก่
คนเลี้ยงไก่จะอยู่ตามชนบท พวกชาวไร่ ชาวนา ที่มันขยาดหมาเหลือ
เกิน จนหลีกเลี่ยงที่จะผ่านหมู่บ้าน เราแน่จริงๆ ไม่ได้ทำตามเป้าหมาย
ที่วางไว้เลย มันมองหน้ากันเล็กน้อย เราจะต้องตั้งใจเอาใหม่ รวบรวม
ความกล้าหาญ และสร้างพันธมิตรให้มากพอ ที่จะช่วยเราไปประกาศ

ให้ไก่บ้านทั้งหลายออกมาพบเรา ณ ที่ชายป่า ต่อแต่นี้ไปนี่คือแนวทาง
ยุทธวิธีที่เราจะทำ

การค้นหาคำหมายของอิสราภาพ จะไม่มีความหมายอะไร
เลย ถ้าไม่ได้ปฏิบัติภารกิจปลดปล่อยไก่ที่ถูกกักขังไปด้วย แม้ว่า
อิสราภาพอาจจะไม่ใช่วิถีที่สวยงามและสุขสบาย แต่มันคือดวงดาวที่
ส่องประกายแสงวาวๆ อย่างเต็มภาคภูมิของมันในท้องฟ้ากว้างยาม
กลางคืน มันเห็นดาวรุ่งพล่นวาบเดียวก็หายไป มีอยู่เป็นประจำทุก
คำคืน การมีอิสราภาพกับการดำรงชีวิตเป็นสิ่งที่คู่กันและขัดแย้งกันใน
หลายครั้ง สำหรับชีวิตไก่ เพราะเราคุ่นเคยกับการมีเล้าคุ้มกัน

ไก่อิสระสอนเราว่าต้องแข็งแรง ว่องไว และศึกษาที่ทางที่
เหมาะสมสำหรับการดูแลครอบครัวไก่ของเรา ไม่กลัวที่จะหลีกเสี่ยง
อันตราย ไม่กลัวที่จะถอยหรือลู่ไปข้างหน้า

บัดนี้ เราเดินทางมาได้ไกลพอสมควร จะย้อนกลับไปยัง
หมู่บ้านเดิม เพื่อปลดปล่อยไก่เฉพาะในพื้นที่ของเรา หรือเราจะเดินไป
ข้างหน้าเพื่อทำภารกิจนี้ในหมู่บ้านข้างหน้า

มันเดินจิกวนเป็นวงกลม ณ บริเวณกอไผ่ของพ่อไก่อิสระ มา
นานระยะหนึ่ง จนพ่อไก่บอกพวกมันว่า ข้าจะปล่อยให้พวกเจ้ามาเพิ่ม
ภาระในฝูงข้าอีกนานกว่านี้ไม่ได้แล้ว เอ็งทั้งสามจะต้องไปข้างหน้า
ตามทางของเอ็ง และหาพื้นที่ของตนเอง อย่ามาเพิ่มภาระให้กับข้า
เลย

มันทั้งสามรับฟังอย่างเข้าใจ การมีไก่ตัวใหญ่สูงอย่างเราเข้า
มาอยู่ในฝูงไก่ได้ย มันแปลกแยก ก่อให้เกิดฝูงพิสดารขึ้นมา เป็นที่
สังเกตุของศัตรู

แต่คำพูดหนึ่งของพ่อไก่อิสระ คือ ให้เราไปตั้งที่มันของเรา
เอง ซึ่งเป็นสิ่งที่เราไม่เคยคิด ดูเหมือนว่า การเติบโตของมันจากไก่
กระทงมาเป็นไก่กระเตาะ ในเวลานี้ กำลังจะก้าวไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่

ที่เริ่มรู้สึกนึกคิดถึงการมีครอบครัว และตั้งฐานที่มั่นอันเป็นอิสระของ
มัน

เราจะต้องเปลี่ยนแปลงความคิดเราอย่างไร จากการเดินทาง
ไปทั่วโลก ให้เป็นการประกาศก้องถึงอิสรภาพของเรานั้น จะไม่ใช่
หนทางที่ถูกต้องกระนั้นหรือ เราจะต้องกลับไปสู่จุดเริ่มต้นของเรา
และประกาศอิสรภาพตรงนั้น เช่นนั้นหรือ

มันพากันเดินออกมาจากที่มั่นครอบครัวไก่อิสระ และรำพึง
ต่อกันว่า เราจะต้องหาที่หยุดพักสักหน่อย เดินทางเข้าไปนิดหนึ่ง ดี
กว่าจะต้องเดินย้อนกลับไปไกลกว่านี้

พลันไก่อีกระเตาะหนุ่มของเรา ก็ยึดคอไก่อี กระพือขนคอเป็น
พุ่มแดงปลั่งสวยงาม มันขันด้วยเสียงอันดังกังวาน ก้องไปในป่า
สะท้อนไปไกล และสูงขึ้น สูงขึ้น เอ้ก อี้ เอ้ก เอ้กกกกกกกก...
เป็นเสียงพ้อไก่อีที่น้ำเกรงยาม และพร้อมที่จะมีครอบครัว ปกป้อง
ฝูงไก่อีอันจะเพิ่มขึ้นจากลูกน้อยของมันในเวลาต่อจากนี้...

28 ธันวาคม 2559

ที่มั่น

เป็นไปไม่ได้เลยที่ไก่อีกระเตาะสามตัวของเรา จะมาตายง่ายๆ
แบบถูกงูกินในยามนอนหลับ เคยได้ยินเรื่องที่ถูกงูมากินไข่ที่อยู่ใต้อกแม่
ไก่อี ที่นอนอกไข้อยู่ แต่ก็ถูกแม่ไก่อีจิกจนตายคาที่ แต่ในเรื่องนี้ไม่ได้บอก
ว่างูกินไข่ไปกี่ใบ ไม่ว่าจะเรื่องนี้จะมีความจริงอยู่มากน้อยแค่ไหน แต่ก็
บอกเราได้ว่า แม่ไก่อีไข่ว่าจะเป็นเหยื่อตั้งแต่ด้านเดียวเท่านั้น เรื่องราว
แบบนี้ทำให้ไก่อีทั้งฝูงภูมิใจนัก แต่อีกด้านหนึ่งก็ทำให้แม่ไก่อีที่กกไข่ทั้ง
หลายเสียวหน้าอกไม่น้อยทีเดียว

เมื่อฟ้าเปิดแสงสว่างทางทิศตะวันออก ม่านขาวของหมอก
ยามเช้า ก็กระจายสีขาวออกมามากลุ่มทุ่งหญ้าเบื้องหน้า ไก่กระเดาะทั้ง
สามของเราห่มผ้าห่มขนไก่ นั่งนิ่งอยู่บนกิ่งไม้ เฝ้ามองความเปลี่ยนแปลง
ของแสงยามเช้า มันเริ่มส่งสัญญาณถึงกันเพื่อนัดแนะกันว่า จะ
ต้องรีบเสาะหาผู้ส่งข่าวให้ได้ในเช้านี้ อีกไม่นานแผ่นดินก็จะเปิดออก
และเหล่าบรรดานักส่งข่าวก็จะกระโจนออกมาสู่สนามข่าว เพื่อจะนำ
ข่าวสารจากที่นี้ ไปสู่ที่อื่นๆ ห่างไกลออกไป เท่าที่ปีกอันแข็งแรงของ
พวกเขาจะพาเขาไปได้

เสียงไก่อิสระชนดังมาจากในป่าอีกด้านหนึ่ง แม้เสียงพวกมัน
จะเล็กแหลม ไม่ดังกังวานดังไก่นักสู้ แต่ก็พอที่จะปลุกให้กระเดาะหนุ่ม
ของเรารู้สึกคึกคัก แต่มันก็หักห้ามใจเอาไว้ไม่ชนตอบ เกรงว่าจะ
เป็นการทำทายเป็นโดยไม่ว่า

ถึงเวลาที่เรจะต้องลงไปจากคอนนอน สู่พื้นดินอุ่นเบื้องล่าง
หมอกลอยสูงจากพื้นดิน ทำให้ทัศนวิสัยของมันทั้งสามชัดเจนกว่าข้าง
บนกิ่งไม้ มันพากันเดินไปอย่างระมัดระวัง สูดหญ้าที่เป็นลานกว้าง
ของป่าบนภูสูง เป้าหมายของมันคือผู้ส่งข่าว ที่มันอาจจะจิกกินไป
เพียงบางตัวพออิ่ม จนกระทั่งมันพบตัวที่มีหน่วยก้านแข็งแรงเป็นนัก
ข่าวทางไกลที่ดี

หากโชคดี ที่มีหนองน้ำในบริเวณนี้มันก็จะอาจจะพบแมลงปอ
บ้าง เพราะแมลงปอเป็นผู้ส่งข่าวทางไกลที่ทรงประสิทธิภาพมากกว่า
ตึกแตนดำข้าว เพราะโอกาสที่มันจะถูกไ้จิกกิน มีน้อยกว่านั่นเอง
เวลาที่แมลงปอบินนิ่งๆ อยู่ตามกอหญ้าที่มีไ้หากินอยู่ มันก็จะส่ง
กระแสบัวที่มันพกพามา เข้าไปสู่โสตประสาทของไ้ในบริเวณนั้นได้
จนหมดถ้อยความก่อนที่มันจะบินต่อไปกระจายข่าวยังจุดอื่นๆ มันไม่
ต้องบินลงเกาะตามยอดหญ้าเหมือนตึกแตนดำข้าว ที่มักจะโดนไ้ทิว
บางตัวจิกเข้าปากเสียก่อนที่จะทันส่งข่าวด้วยซ้ำไป

สิ่งที่น่าเสียดาย คือการที่ไถ่มีกจะฉึกเร็วกว่าความคิด ก็ทำให้พวกมันขาดข่าวสารที่ควรจะได้รับรู้ไปมากมาย อันนี้เป็นอุปสรรคหนึ่งที่ทำให้การปลดปล่อยไถ่ใช้เวลาเนิ่นเกินความจำเป็น แต่เราไม่มีเวลาที่จะไปแก้ไข นักบริโภคนั้นเป็นนิสัย เยี่ยงไถ่ส่วนใหญ่เหล่านี้ พวกมันเห็นแก่กิน จนไม่ได้ใส่ใจว่าอาหารที่มันสวาปามเข้าไปนั้น ให้คุณหรือโทษแก่มันอย่างไร การกินจนลืมนึก กินจนไม่ใส่ใจในข่าวสารอันมีความสำคัญต่อชีวิตและการดำรงอยู่ของเผ่าพันธุ์ไถ่ ตลอดจนศักดิ์ศรีของไถ่ อย่างนั้นเป็นปัญหาอันสำคัญที่ทำให้พวกมันมีฐานะแค่เป็นอาหารของพวกมนุษย์

สวัสดิยามเช้า มันเอ๋ยขึ้นด้วยความรู้สึกแฉ่มขึ้น ต่อเวลาเช้าที่สวยงามวันนี้ เสียงขานรับอันไพเราะหู แ่วมาเบาๆ จากโคนกอหญ้าเบื้องหน้า ดวงตาสีน้ำตาลโปนสองดวงบนตัวสีเขียว ไผ่ล่อออกมาจากกอหญ้าสูงขึ้นมาจากดินเล็กน้อย นับว่าโชคคิของนักข่าวสีเขียวตัวนี้ ที่มันไม่ได้กระโดดอยู่บนพื้น เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นมันอาจจะไม่มีเวลาขานรับสวัสดิตอนเช้าได้ด้วยซ้ำ ข้าคือผู้ส่งข่าวที่ได้รับการเลือกสรรมาให้ท่านโดยเฉพาะ ท่านไถ่ผู้กล้าหาญทั้งสาม

มันขอเรียกร้องให้นักข่าวสีเขียวตัวนี้ ช่วยร้องเรียกเพื่อนนักข่าวที่ชาญฉลาดเช่นมัน จะทำให้กระเตาะทั้งสามของเราได้แถลงข่าวอย่างเป็นทางการขึ้นเป็นอัน การร้องขอยังไม่ทันจะเสร็จสิ้น เสียงขานรับข่าวก็ดังแข็งแะ ในพงหญ้าที่กระตุ้นให้จิตใจอีกหิมยั้งนัก

บัดนี้การเดินทางฉึกโลกของเราทั้งสาม ที่ตั้งใจจะให้บรรลุถึงการปลดปล่อยไถ่เล่าทั้งโลกให้เป็นอิสระนั้น ได้มาถึงจุดที่เราตระหนักได้แล้วว่า การเดินทางไกลของเราทั้งสาม นอกจากจะทำให้การบรรลุถึงอิสรภาพของไถ่เล่าช้าลงแล้ว ยังเป็นการแสดงให้เห็นถึงความอ่อนด้อยทางปัญญาและการเห็นแก่ตัว สร้างชื่อเสียงทางอุดมการณ์ให้แก่ตน มากกว่าที่จะร่วมเรียกร้องอิสรภาพให้ไถ่ทั้งมวลตามที่ประกาศไป

เราจึงตัดสินใจว่า จะเดินทางกลับไปสู่เล้าเก่าของเรา เพื่อจะไป
ชักชวนให้เพื่อนร่วมเล้าของเรา ร่วมกันปลดปล่อยตนเองสู่อิสรภาพ
เมื่อไก่เล้าจำนวนมากปฏิเสธที่จะเข้าเล้า และกินอาหารที่เจ้าของโปรย
ให้ เพื่อปฏิเสธการถูกเลี้ยงดูในฐานะอาหารของมนุษย์ ถ้าเราทำแบบ
นี้ได้ ผลสะท้อนย่อมจะมากกว่าแค่รับฟัง เรื่องราวของไก่สามตัวที่
เป็นเพื่อนร่วมชะตากรรมในเล้ากับท่านไก่ทั้งหลาย

เสียงกระพือปีกถึยิบเพื่อแสดงความยินดี ดังมาเบาๆ จาก
เบื้องบน แมลงปอหลายตัวบินนิ่งอยู่กับที่ เพื่อฟังข่าวคราวของมันทั้ง
สาม

เป็นเรื่องที่น่ายินดี ที่ท่านกล้าหาญที่จะประกาศหยุดเดินจิก
โลก เพื่อกระทำการที่ใหญ่กว่า เราจะนำชาวอันนายนิดนี้ไปประกาศ
แก่ไก่เล้าทั้งหลาย ให้ร่วมกันออกมาอยู่นอกเล้าและไม่กินอาหารที่
เจ้าของโปรยให้ เป็นปฏิบัติการอันดับแรกที่จะนำไปสู่การปฏิเสธที่จะ
เป็นอาหารแก่มนุษย์ในขั้นต่อไป

เสียงตอบรับการตัดสินใจกลับไปปลดปล่อยไก่เล้าที่บ้านเดิม
ของไก่กระเตาะทั้งสาม ทำให้มันรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง และมั่นใจว่า
การตัดสินใจของมันถูกต้อง

ช่างน่าอายอะไรเช่นนี้ เสียงหัวแหลมเล็กดังขึ้นจากข้าง
หลังพวกมัน และทำให้เหล่าตึกแดนทั้งหลาย ต้องหลบหน้าเข้าไปใน
กอหญ้าอีกครั้ง พร้อมกับกับเหล่าแมลงปอก็ก่แปรขบวนอย่างลับสนอยู
ในอากาศ ที่มีละอองหมอกหลงเหลืออยู่เล็กน้อย

พ่อไก่อิสระท่าทางทรงนองอาจ แม้จะดูน่าขำเล็กน้อย
เพราะมันตัวเล็กกว่าพ่อไก่อิสระที่มันเคยพบมา ซึ่งทำให้มันดูเหมือน
ตุ๊กตาไก่จิ๋วที่ไม่สมประกอบ

การเดินทางอันยาวนานเท่านั้น ที่จะเปลี่ยนแปลงจิตใจไก่เล้า
เพื่อนแกได้อย่างเป็นนิรันดร์กาล พวกแกไม่อาจจะไปเรียกร้องให้ไก่

เล่าที่หลงใหลอาหาร และข่าวสารอันน้อยนิดเกี่ยวกับแนวคิดอิสระของแกทั้งสาม ให้มาร่วมขบวนกับแกได้อย่างรวดเร็วอย่างนี้ อีสรภาพเป็นเรื่องที่เข้าใจยาก และอาจจะไม่มีวันเข้าใจได้เลย สำหรับโกที่เห็นแกก็กันอย่างพวกเจ้า

แต่เราคิดว่าการเดินทางที่ยาวนานของเรา กับข่าวสารที่กระจายออกไปอย่างเบาบาง จะทำให้การเดินทางจิตโลกของเราถูกหลงลืมไปได้ เพราะเราจะต้องใช้เวลานานมาก ที่จะเดินรอบโลกจนกลับมาถึงที่เราเริ่มต้น

พวกแกไม่มีวันทำสำเร็จ โกอิสระตัวจิ๋วโต้ตอบ...มันสายหน้า...นอกจากพวกแกจะต้องเดินต่อไปอีกยาวนาน เวลาเท่านั้นที่จะบอกว่าจะเมื่อไหร่อีสรภาพจึงจะมา...

30 ธันวาคม 2559

ยุทธการปลดปล่อย

โดยปกติโกเป็นนักบริโภคนิยมที่ทำลายทุกอย่าง ไม่ด้วยปากก็โดยทางกัน โดยเฉพาะยอดใบไม้อ่อนของดอกไม้หอมเช่นกุหลาบ ยอดแตงกวาและผักชนิดต่างๆ เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ ชาวสวนดอกไม้ และสวนผักกับโกจึงเป็นศัตรูกันโดยปริยาย ข้อแตกต่างของศัตรูเหล่านี้คือ เขาสร้างกรงขังต้นไม้ไว้ข้างในไม่ให้โกที่หลุดเล้าออกมาเพ่นพ่านเข้าไปหาอาหารยอดนิยมนเหล่านั้นได้ สำหรับโกมันเป็นการกีดกันกันอย่างบริสุทธิ์ จะไปยื่นชั้นเรียกร้องสิทธิให้ได้กินผักเท่าเทียมกับคน ทำไม่ได้ เพราะสหประชาชาติรับรองแต่สิทธิมนุษยชน และอาจจะมีการคุ้มครองมาถึงการทำร้ายสัตว์ที่ไม่เห็นสมควรได้บ้าง แต่ไม่มีที่ไหนเลยปกป้องสิทธิโก การกล่าวหาว่าโกเป็นนักทำลายก็เช่นกัน เป็นเรื่อง

กล่าวหาที่ไร้ข้อเท็จจริง และเป็นความเห็นข้างเดียวขัดๆข่าวสารเช่นนี้ จะมีไก่บ้านสักกี่ตัวได้รับรู้ และคิดตามได้ ในเมื่อพวกเขาทั้งหลายถูกมอมเมาให้หมกมุ่นกับอาหารที่โปรยกระจายอยู่ที่พื้น เพื่อขุนให้ไก่อ้วนพี เป็นไก่ย่างชั้นเลิศตามห้างร้านภัตตาคารหรูของพวกมนุษย์ ใช้แล้วไก่ถูกต้มเสียเปื่อยก่อนที่จะถูกฆ่าด้วยซ้ำไป

ข่าวสารชวนคิดเช่นที่เล่าไว้ข้างต้น อาจจะเป็นที่เข้าใจเข้าใจได้ ก็แต่สำหรับไก่หนุ่มสาวบางตัว ที่ชอบแอบหนีการคุมขังของมนุษย์ ออกมาเดินอิสระอยู่ข้างนอกแล้ว และเรียกร้องที่จะได้กินอาหารอื่นๆ อย่างเท่าเทียมกับมนุษย์ ก็จะทำให้พวกมันถูกล่าเหยื่อหรือเอาท่อนไม้ ขว้าง หนังสือก็ยิง บางตัวที่พิการเดินกะเผลกๆ ก็จะถูกเจ้านายจับเอาไปเชือดทำแกงไก่เสียต๊อยๆ อย่างนั้น พวกมันช่วยกันเสริมเติมแต่งเรื่องให้มีรายละเอียดต่างๆ มากขึ้น เพื่อกระตุ้นให้ไก่นักบริโภคที่ยอมจำนนอยู่ในเล้าอันเป็นไก่หมู่มากให้ยอมรับฟังสาระที่จะกระตุ้นปัญญาเหล่านี้บ้าง

เวลาที่จะพิสูจน์ว่าข่าวสารอันมีสาระเหล่านี้ จะได้ผลต่อไก่ส่วนใหญ่ได้แค่ไหนจะต้องใช้เวลา แต่มันจะช้านานหรือสั้นเร็วแค่ไหน นั้นคาดการณ์ไม่ได้เลย

ไก่ไม่ได้ศึกษาเรื่องตัวชี้วัด พวกมันรู้จักแต่การรอคอยด้วยความอดทน จากเช้าเป็นบ่าย บ่ายเป็นเย็น เย็นเป็นค่ำ แล้วก็เช้าเวียนไปเช่นนี้ ไม่ต้องนับดาวนับเดือน ว่าจะผ่านไปก็มากน้อย แล้วมันก็พบว่า มีไก่กระเตาะหนุ่มสาวมากถึงกว่าสิบตัวออกมาเดินเล่นพ่นฟ่านอยู่รอบอาณาบริเวณที่มันทั้งสาม กำหนดเป็นฐานที่มันกระจายข่าว

มันตั้งมันอยู่ในพงหญ้าที่มีต้นไม้ดอกขาว ไบไม่รกแต่กิ่งก้านโน้มต่ำลงมาให้มันเกาะเกี่ยว ขึ้นไปถึงคบไม้อีกต้นหนึ่งที่ใหญ่โตแข็งแรงกว่า ซึ่งมันใช้เป็นที่พักนอนเป็นฐานที่มันที่ข้างหนึ่งคือทะเลสาบ (หนองน้ำ) ใกล้หมู่บ้าน บางครั้งก็มีหมาแถวหมู่บ้านแฉะเวียนมา

ทักทายดูแลมัน เนื่องจากเป็นเพื่อนเก่ากันมาแต่เมื่อมันยังเป็นไก่
กระทงตัวจิ๋ว ที่นี้มีนักข่าวมากมายสารระพัน ทั้งที่เป็นพวกนักข่าวสาระ
นักข่าวลึ้นแบบ breaking news และนักข่าวเพื่อเจ้อแบบพวกผีเสื้อ
กวี ทั้งหลาย

ณ รุ่งเช้าวันหนึ่ง มันก็เห็นมีไก่กระทงที่โตใหญ่แล้วพอ
สมควรสามสี่ตัว ไก่กระทงเตาะที่ยังเล็กกว่ามันทั้งสาม อีกราวหกตัวมา
เดินหากินอยู่ใกล้ๆ ฐานของมัน รับฟังข่าวจากแมลงปอด้วยความตั้ง
อกตั้งใจ บางตัวก็มีการตอบโต้กับแมลงปอ ด้วยวิธีการกระโดดไล่ไก่
แมลงปอก็บินลัดมันอย่างสนุกสนาน พลาถอธิบายเนื้อหาสาระการ
แถลงข่าวของมันอย่างมีอรรถรส

มันตกลงกันในที่ประชุมครบสามมองค้ออย่างเร่งด่วน และลง
ความเห็นว่ ไม่ควรที่จะให้ไก่ที่ตื่นตัวใหม่ๆ เหล่านี้เข้ามาอยู่ร่วมใน
ฐานที่มันเป็นอันตราย เพราะอาจจะถูกเจ้าของเล้าไก่มาพบ และจับตัว
มันไปได้ มันขอร้องผ่านลุงชาว หม่าอาวูโลที่เป็นมิตรและได้รับความ
เชื่อถือเป็นอย่างมากในหมู่บ้านแม้แต่พวกคนก็ยังไมทำอะไรมัน ถ้าลุง
ชาวอนอยู่กลางถนน พวกคนที่ขี่มอเตอร์ไซค์มาก็จะลดความเร็ว
และขับอ้อมมันไปด้วยความเคารพยำเกรง

มันขอร้องลุงชาวว่า อย่าได้แพร่พรายให้พวกไก่ที่หนีเล้า
ออกมาพวกนี้รู้ระแคะระคาย ว่าพวกมันตั้งมันที่นี่ หากพวกเขาจะหาที่
หลบนอน ก็จงไปที่ต้นอื่นไกลออกไป ลุงชาวก็รับฟังพวกมันด้วยความ
เข้าอกเข้าใจ และวิ่งเข้าไปต้อนให้พวกไก่ที่ตื่นตัวเหล่านั้น ให้กระจาย
ตัวกันไปตามลมทุมพุ่มไม้ที่แตกต่างกันออกไป เป็นยุทธวิธีที่ดีมาก และ
มันก็หวังว่า อีกไม่ช้าไม่นานรอบๆ ทะเลสาบแห่งนี้ ก็จะมีไก่อิสระมา
จับจองที่หลบที่นอน ตามต้นไม้ต่างๆ มากขึ้น ซึ่งจะเป็นข่าวคราวที่จะ
แพร่กระจายออกไป เป็นแบบอย่างแก่ไก่ในหมู่บ้านอื่นๆ อย่างแน่นอน
มันเชื่อเช่นนั้น...

31 ธันวาคม 2559

วันสิ้นปี วันสิ้นไก่อ

วันนี้เป็นวันสิ้นปี ไก่ไม่รู้จักรักและไม่ได้สนใจปฏิทิน แต่มีกลาง
สังหรณ์ว่า ไก่หลายตัวจะถูฆ่าในวันนี้ วันเวลาของไก่ไม่มีเทศกาล มี
แต่ฤดูกาล พัฒนาการทางด้านอารยธรรมของไก่ ยังไม่เจริญถึงขนาด
จะจับสัตว์อื่นมาเป็นอาหาร การบันทึกถึงการเรียกร้องอิสรภาพของไก่
กระตေးสามตัวนี้ อาจจะเป็นจุดแรกๆ ในการสร้างอารยธรรมไก่ ที่จะ
มาแย่งอาหารของมนุษย์ในวันหนึ่งข้างหน้า...

31 ธันวาคม 2559 (ต่อ)

วันสิ้นปี วันสิ้นไก่อ

จะคิดอย่างไรก็ได้ ตามแต่ที่เราจะคิด ความคิดของเรามีบ่อ
เกิดมาจากประสบการณ์ที่ดีและร้ายแตกต่างกันไป ไก่ผู้รู้และเป็นไก่อ
นักคิด ต่างก็มีที่มาของความคิดจากประสบการณ์ที่ต่างกัน เราฟังเขา
แต่ไม่ต้องคิดตามเขา ความคิดที่เขาเอามาเล่าสู่เรานั้น เป็นเสมือนบท
เรียนที่เขาผ่านมา เราารู้สึกขอบคุณที่ไก่อิสระที่ต่างกรุณาแสดงความ
คิดเห็นที่เป็นตัวของตัวเอง ให้เราได้เรียนรู้ และระมัดระวังตัว

ไก่อิสระพ่อกึ่งหนึ่ง สอนให้เรารู้จักสร้างความเข้มแข็งให้กับ
จิตใจและร่างกาย เพื่อพร้อมที่จะเป็นอิสระ จากนั้นเราก็เรียนรู้ที่จะมี

ความภูมิใจในตัวเอง และตระหนักดีว่าอิสรภาพหาใช้สิ่งที่จะมีและรักษาได้ง่ายๆ มันไม่ใช่อาหารที่หล่นโปรยปรายตามพื้นดิน ให้เราริกกินได้โดยง่าย แต่เราจะต้องมีความพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับโชคชะตาที่จะวิ่งเข้ามาหาเราในเส้นทางที่เราเลือกเดินไป

เราเรียนรู้ว่า อิสรภาพของเราก็คือการรู้จักหลบหลีกความเป็นอาหารอันโอชะให้กับสัตว์อื่นๆ ด้วย ไม่ใช่แต่เฉพาะมนุษย์เท่านั้นที่จะกัดกินเรา ความเป็นอิสระจะทำให้เราระมัดระวังตัว และรู้จักนินยนักกินไก่ที่หลากหลาย ไม่ว่าจะหมา แมวป่า เสือ งู และคน ฯลฯ ถ้าเราหนีไม่พ้น อิสรภาพของเราก็จบลงพร้อมกับชีวิตเรา

ไก่กระเตาะสามตัวหันหน้าเข้ามาคุยกัน และได้รูปความคิดเป็นก้อนโต ที่จะทำให้มันคิดได้ว่า ถ้าหากเราไม่ประสบผลสำเร็จที่บ้านก่อน แล้วเราจะไปประสบความสำเร็จที่ไหน ในขณะที่เดียวกัน เรามีนักข่าวที่สอดรู้สอดเห็นมากมายพอที่จะกระจายข่าวสารไปสู่ไก่อื่นๆ ในโลกกว้าง เราจะต้องทำให้พี่น้องของเรา เห็นถึงการเป็นอิสระที่เป็นรูปธรรม ไม่ใช่ไก่สามตัวที่หลบหนีออกจากเล้ามาได้เท่านั้น

การประชุมของมันทั้งสาม ล้วนมีผู้สื่อข่าวทางไกลรับฟัง และพร้อมที่จะกระจายข่าวให้ ตามที่พวกเขาถนัด บ้างก็ถนัดข่าวยาว ข่าวความคิด บ้างก็ถนัดข่าวสั้นๆ จนแค่รู้ว่าเราอยู่ที่ไหน เท่านั้นก็มี นอกจากนี้ นักข่าวที่ชอบแต่งเติมเสริมเรื่องราวให้ตื่นเต้น น่าติดตาม ก็มีไม่น้อยที่มีทั้งพ้อไก่อิสระตัวใหม่ ที่คอยเตือนให้มันคิด เรื่องเดินกลับหลัง หรือเดินไปข้างหน้า มันมีนักข่าวแมลงปอ ที่เสนอข่าวแบบบทความที่มีทั้งด้านลึกและด้านกว้าง นักข่าวแบบตึกแตน ที่เสนอข่าวสั้นๆ ว่าอะไรเกิดที่ไหนเมื่อไหร่เท่านั้น และพวกนักข่าวประเภทนินทาที่ชอบข่าวแบบหวาดเสียว และชวนระทึกใจ เช่นพวกจิ้งหรีด และจิ้งจัน แต่นักข่าวแบบผีเสื้อเราก็อชอบ เพราะพวกนี้เป็นพวกโรแมนติก เห็นข่าวเป็นประหนึ่งวัตถุติบของกวี ที่เขาจะต่อเติมอารมณ์ความรู้สึก

ของตนลงไป และใช้วิธีการบรรยายให้มีบรรยากาศเช่นนวนิยาย ที่มีอยู่พร้อมเลย

พอมันประชุมเสร็จ นักข่าวทั้งหมดก็แยกย้ายกันออกไป สู่สนามกระจายข่าว ความแข็งแรงแห่งข่าวสาร ได้ก่อกำเนิดเนื้อหาที่ไม่มีวันจบ ในชีวิตสังคมของสัตว์โลกต่างๆ

ข่าวสารทำให้พวกมันเติบโต การเสนอข่าวสารในแต่ละครั้ง ก็แสดงให้เห็นถึงความซ้าซง และเติบโตใหญ่ของพวกมัน

ด้วยเหตุนี้ มันจึงเกิดความมั่นอกมั่นใจ ที่จะเดินทางกลับไป ที่หมู่บ้านเดิม อยู่นอกเล้าเดิมของมัน เพื่อส่งสาส์นแห่งเสรีภาพ เข้าไปในเล้า เรียกร้องให้พี่น้องไก่ในเล้าของมัน เลือกทางเดินที่จะเป็น ไก่อิสระ เช่นตัวมันทั้งสาม...

2 มกราคม 2560

เริ่มต้น การปลดปล่อย

สภาพอาณาบริเวณรอบทะเลสาบแห่งนี้ มีจุดที่ห่างไกลจากทางเดินของชาวบ้านที่ชอบมาหาหอย จับปลา มันเป็นแผ่นดินโคลสูง ยื่นเข้าไปในน้ำ และมีพื้นที่เฉอะแฉะล้อมรอบเป็นพวงอุ้งรัก และต้นไม้ขึ้นปกคลุมหนาแน่น บางครั้งก็อาจจะมีเด็กหนุ่มสองสามคน แอบมาสูดยอยู่เจียบๆ แต่พวกเขาไม่ได้สนใจไก่อสามตัว ที่หากินอยู่ในพื้นที่นี้ มันเป็นที่ที่ซ่อนตัวได้ดี และตอนกลางวัน มันก็จะออกไปฉีกอาหารกินที่ริมตลิ่ง ตรงที่เป็นลานหญ้า ซึ่งจะมีไก่อชาวบ้านออกมาหากินแถวนี้บ้าง จึงทำให้มันไม่เป็นที่สนใจของคนสัญจรแถวนี้มากนัก มันอาศัยช่วงเวลากลางวันที่จะมีไก่อชาวบ้าน ออกมาหากิน ในการพบปะพูดคุยสอบถามสภาพแนวคิดของไก่ในหมู่บ้าน

เป็นธรรมดาที่พ่อไก่อจะหวงลูกฝูง และพยายามกีดกันไม่ให้มันเข้าไปปะปนกับไก่ในครอบครัวมัน บางครั้งไก่อกระตោះหนุ่มของเรา ก็รู้สึกมันเดือย อยากจะเข้าไปประลองกำลังกับพ่อไก่อตัวเชื่อง ที่มาทำท่าเบ่งขนอวดบารมีอยู่แถวนี้เช่นกัน แต่มันก็หักห้ามตัวเองเอาไว้ ยังไม่ถึงเวลาที่จะระดมมวลชนไก่อ มันคิด และก็ทำมาหากินอยู่ห่างๆ ไก่อบ้านเหล่านี้สักนิด ทั้งระยะห่างไม่ให้ระแคะระคายว่ามันคือใคร มีจุดประสงค์อย่างไร

อย่างไรก็ตาม เมื่อเวลาผ่านไปข่าวสารที่มันใช้สื่อสารกันข้ามสนามรอบทะเลสาบแห่งนี้ ก็ค่อยๆ จะได้ผลมากขึ้นตามลำดับ ลังเกตเห็นไก่อกระทง และกระตោះหนุ่มสาววัยเยาว์กว่ามัน ค่อยๆ ออกมาสู่

ทุ่งหญ้าริมทะเลสาบนี้มากขึ้นเรื่อยๆ และพอดกเย็นก็จะเริ่มมีสามสี่ตัว
ที่จะตื้อไม่ยอมกลับเล้านอน โอกาสที่จะปลดปล่อยไก่ในหมู่บ้านนี้ ก็
ใกล้เข้ามาเต็มที่ มันกระหยิ่มกระย่องใจ

บ่ายนี้เป็นเวลาที่ไก่จะอาบแดด อบอุ่นเอาไว้ล่วงหน้า
เวลากลางคืน ผีเสื้อสีขาวบินไปมา เหมือนเจ้าใบไม้ปลิวมากับลม ตอน
แรกก็เห็นมาตัวเดียว แต่เพียงครู่เดียวมันก็เพิ่มมากขึ้นโดยไม่ทันเห็น
ว่ามันมาจากไหน สีขาวระยิบระยับปิก ตามยอดหญ้ารอบๆ ตัวมัน
แหล่งข่าวที่สำคัญของบรรดาผีเสื้อมุง ตีนเต็น้นักหนา ด้วยผีเสื้อเหล่านี้
นี่ ชอบข่าวประเภทเรจรมย์ โมซีเรียส เหมาะสมแก่กาลเวลาที่ร้อน
ระอุโอแดดยามนี้

ท่านนักข่าวบันเทิงทั้งหลาย จงช่วยกันข่าวประกาศให้พี่น้อง
ไก่ในละแวกริมทะเลสาบแห่งนี้ ให้มาชมการต่อสู้ระหว่างพ่อไก่ผู้นำ
เกรงขามแห่งฝั่งตะวันออก จะมาปะทะกับไก่หนุ่มผู้ประกาศอิสรภาพ
แห่งไก่ในวันพรุ่งนี้ โดยเอาอิสรภาพแห่งลูกฝูงของพ่อไก่นั้นเป็นเดิมพัน

แผนการของมัน ในบัดนี้ก็คือการสร้างกองทัพไก่อิสระ โดยมี
ไก่กระทิง ไก่กระเตาะหนุ่มสาวที่เริ่มแสดงท่าทีเห็นด้วยกับแนวคิด
อิสระของมันแล้ว มันยังอยากจะแสดงให้เห็นว่า การปล่อยไก่หนุ่มสาว
ออกจากฝูงนั้น ก็จะเป็นอีกแนวทางหนึ่งที่จะปลดปล่อยไก่แห่งหมู่บ้าน
รอบทะเลสาบนี้เป็นสำคัญ มันมั่นใจเหลือเกินในพลังกำลังของมัน
และความที่มันได้ทดสอบความแข็งแกร่งมาตลอดการเดินทางอันยาว
ไกล ว่ามันจะต้องเหนือกว่าพ่อไก่ที่มีอายุ และกำลังถึงเวลาแห่งกาล
โรยรา วิธีนี้มันจะทำให้มันได้ไก่หนุ่มสาวอีกมากมายมาเป็นลูกฝูงไก่
อิสระอย่างมัน

ผีเสื้อฝ่ายข่าวบันเทิง เรจร่ายินดีกับข่าวใหญ่ที่มันจะทำให้
ที่ราบริมทะเลสาบแห่งนี้ เต็มไปด้วยไก่หนุ่มสาวที่รักการต่อสู้ที่เป็น
ประวัติศาสตร์ พรุ่งนี้บ่าย...

3 มกราคม 2560

ยุทธการริมทะเลสาบ

ฝูงแมลงปอบินระเกะระกะ ไม่เป็นระเบียบอย่างฝูงบินของนก เพราะแมลงปอไม่ใช่สัตว์ที่อยู่เป็นกลุ่ม มันเป็นนักรล่าที่เฉียบคมทำงานเดี่ยว ไม่ทำงานเป็นกลุ่ม แต่มันมีฝีมือในการล่าได้ละเอียดลออ ในทำนองข่าวสืบสวน ที่ชอบสอดแทรกการวิเคราะห์วิจารณ์ให้ผู้รับข่าวได้ครุ่นคิด มันพากันบินมาที่ลานหญ้าริมทะเลสาบ

ข่าวคราวการทำดวล ระหว่างไก่อุ่นแมลงกับฟอโกแห่งริมทะเลสาบของหมู่บ้านสงวนนาม ได้แพร่กระจายไปทั่วทุกหมู่ไก่อและสัตว์เล็กน้อย รวมถึงหมาขาวผู้สูงศักดิ์และเป็นมิตร และนักข่าวสืบสวนพันธุ์แมลงปอของเรา ชีวิตที่หลายหลากต่างทยอยมาแต่ก่อน ตะวันจะตั้งโด่ง เพื่อเฝ้าชมไฟอันนาระทึกละครครั้งนี้ เพราะเดิมพันของการดวล คืออิสรภาพของลูกฝูงฟอโกนับได้สิบกว่าตัว เป็นการพนันขันต่อที่ล้างฝูงไก่อั้งครอกกันเลยทีเดียว

ทุกชีวิตรอคอยด้วยใจจรดใจจ่อ ในใจหนึ่งก็ใคร่รู้เห็นกับตาว่า ไก่อุ่นผู้องอาจกล้าทำรบกับฟอโกที่ครอบครองฝูงไก่อมากที่สุด ในอาณาจักรไก่อบ้านริมทะเลสาบนี้ หนวดารูปร่างมันจะใหญ่โตแค่ไหน มีหรือที่จะมีไก่อุ่นตัวใดกล้าต่อเดียวกับฟอโกตัวนี้ ซึ่งเป็นที่ครั่นคร้ามมากอยู่ หงอนมันแดงกล้า จะงอยปากแข็งแรงคมกริบ ขนคอเป็นสีแดงเลื่อมมัน และขนปีกแซมสีทองและเขียวอย่างสอดคล้องพอเหมาะพอดี ออกหน้าใหญ่ คอตั้งตรงตระหง่านสมกับเป็นฟอโกที่เต็มไปด้วยพลังอำนาจน่าเกรงขามยิ่งนัก

แต่จนแต่ดคล้อยมาบ้ายแล้ว ไก่อุ่นที่หาญกล้าทำรบ ก็ไม่

เห็นจะโผล่หน้าออกมาให้เห็น มีแต่พ่อไก่ผู้ทรงอำนาจของเรา ยืนโค้ง
คอขึ้นทำท่าย อยู่บนเนินโคนต้นฉำฉาใหญ่ ไทหวะ เจ้าไก่ผู้กล้ามาทำ
ต่อกรกับเรา ออกมาสิ ข้ามาคอยตามคำท้าแล้ว

ความกระวนกระวายของมวลชนชาวสัตว์และไก่แห่งริม
ทะเลสาบแห่งหมู่บ้านสงวนนามนี้ ร้อนแรงขึ้นตามความร้อนของ
แสงแดดยามบ่าย แต่พวกมันทั้งหลายก็ไม่ต้องคอยนานจนเกินไป มีไก่
กระเตาะสามตัว เดินมาจากทางริมทะเลสาบด้านล่าง ค่อยๆ เดินขึ้น
มาสู่ลานหญ้าที่จะใช้เป็นที่ประลอง ไก่หนุ่มของเราอาจจะดูรูปร่าง
เป็นรองอยู่บ้าง แต่ก็มีคอยาวที่เต็มไปด้วยขนสีแดงและเหลืองสลับกัน
เป็นไก่สวยงามมากกว่าจะเป็นนักรบ ลำขาทั้งสองของมันที่กำลังขึ้นมาก็
กล้าสันไม่แพ้พ่อไก่ เตี้ยเล็กแต่ยาวแหลมของมัน ก็ดูจะเป็นอาวุธที่
ร้ายแรงพอควร ลำตัวมันจะดูเล็ก ซึ่งคงจะสู้แรงปะทะกับพ่อไก่ที่บรรจ
ธาตุน้ำไว้เต็มเนื้อหนังมังสาไม่ได้ แต่มันก็ดูปราดเปรี้ยวสมกับ
ความหนุ่มแน่นของมัน

ถ้าเราได้มองดูไก่กระเตาะหนุ่มของเราในเวลานี้ เราก็
ตระหนักชัดเลยว่า มันคือไก่ที่พร้อมจะเป็นพ่อไก่ มันไม่ใช่ไก่กระเตาะ
ที่เอาแต่วิ่งไล่จิกไล่เตือนอยู่กลางลาน มันดูสง่างามและเติบโตขึ้นมา
เป็นไก่ตัวผู้ที่สวยงามมากตัวหนึ่งที่เดียว พระเอกรูปงามของเรา เดิน
มาอย่างตระหง่าองอาจ โดยมีพี่สาวและน้องสาวไก่ประคองมาข้างๆ
อย่างมั่นใจมั่นใจ ความมั่นใจจะทำให้เราได้ชัยชนะ มันพร่าบอกกันเช่นนั้น

พ่อไก่ผ่านการสู้รบมาอย่างซ้ำซ้อน เราจะได้เรียนรู้วิธีการรุก
ไล่และตอบโต้ จากพ่อไก่ผู้กล้าสันและดุดัน ถ้าเราเรียนรู้ได้เร็ว และไม่
หวั่นใจเราก็จะได้ชัยชนะ เพราะเรามีความแข็งแกร่งที่ได้ฝึกฝนมา
จากการเดินทางผ่านป่าเขามาเนิ่นนาน นี่คือหลักคิดของมัน

ถ้าเราชนะได้ในวันนี้ เราก็จะได้ครอบครองฝูงไก่ใหญ่ใน
หมู่บ้านนี้ และเราก็จะสามารถนำพาฝูงไก่เหล่านี้ไปสู่อิสรภาพ

มันเดินเข้ามาหยุดยืนเผชิญหน้ากับพ่อไก่ ที่ใกล้เนินสูงโคน
ต้นฉำฉา แล้วก็เอ่ยวาจาขึ้นว่า ด้วยความเคารพ พ่อไก่ผู้เป็นใหญ่ที่นี้
การประลองครั้งนี้ข้าขอรับประกันด้วยเกียรติยศว่า ข้าไม่ได้มีความ
ตั้งใจจะแย่งชิงความยิ่งใหญ่ไปจากท่าน แต่ข้าเพียงต้องการประกาศ
ข่าวให้ท่านและพวกเราไ้บ้านทั้งหลายให้ได้ยินทั่วกันว่า เราสามตัวนี้
ออกจากเล้าของเราที่หมู่บ้าน ด้วยใจรักอิสระ และผ่านการเดินทางไป
ยังเมืองและขุนเขา เพื่อแสวงหาข้อเท็จจริงแห่งอิสรภาพ การต่อสู้
ของข้ากับท่านครั้งนี้ ก็เพื่ออิสรภาพของไ้บ้านในครอบครัวของท่าน
และในหมู่บ้านเรา ซึ่งรวมทั้งท่านด้วย หากท่านคิดที่จะเดินทางสู่
อิสรภาพ เราจะได้ไม่ต้องถูกเหยียดเอาลงเป็นแค่อาหารบนจานของ
มนุษย์ และถูกขายไปเยี่ยงสินค้าไร้ชีวิต นี่คือเป้าหมายของการต่อสู้
ของเรา

ไ้พ่อไม่พูดพาล่ามทำเพลง ซอยเท้ายิกๆ ฟุ้งหัวแหลม เข้ามา
ตั้งท่าสู้รบ กออย่างมัวพูดเลย ข้าไม่ยอมให้มีใครมาหยามเกียรติแห่ง
พ่อไ้ได้อย่างเข้าได้ ถึงแม้เสร็จจากนี้แล้ว ข้าอาจจะถูกจับไปฆ่าแกง โดย
มนุษย์ แต่ข้าก็ภูมิใจที่ได้สู้เพื่อรักษาคำสัตย์ของพ่อไ้เจ้าฝูง มาเถอะ
มาสู้กัน

เจ้าไ้หนุ่มตัวเล็กหมุนตัวไปรอบๆ พยายามที่จะไม่เข้าไปปะ
ทะตรงๆ ด้วยการกระโจนข้ามหัวเจ้าพ่อไ้ได้ มันอาศัยความที่ตัวเบา
กว่า บินข้ามหัวไปมาอย่างไ้หนักสู้ที่มีชั้นเชิง เสียงปีกชน ปะทะกัน ดัง
ผลั้วะ เผล็ยะ จนมันกระเด็นไปตามแรงลม เสียให้อือของผู้ชม ที่เห็น
พ่อไ้ของมันยังยืนมันคงอยู่ แต่ไ้หนุ่มของเรากลับหันหน้ามาอย่าง
รวดเร็ว ฟุ้งเข้าพัวพันอาศัยช่วงเวลาที่ยาวกว่า กระโดดเตะพ่อไ้ได้ถึงสอง
ที แล้วมันก็กระโจนข้ามพ่อไ้ไปทางข้างหลังอย่างคล่องแคล่ว

การสู้รบดำเนินไปอย่างดุเดือด เป็นเวลานาน จนพ่อไ้
เหนื่อยหอบ แต่ไ้หนุ่มของเรายังคงกระฉับกระเฉง กระโดดไปซ้าย

ไปขวา เข้าตีแล้วถอยด้วยความรวดเร็ว แม้ว่ามันจะโดนฟ็อกก็ตีเข้าข้าง แต่ก็เป็นแถวๆ โคนปีก แต่มันก็ได้เตะหน้าฟ็อกได้หลายตีน จนฟ็อกหน้าแดงก่ำเต็มไปด้วยเลือดซึมซิบๆ

ชะรอยว่าการต่อสู้จะจบลงในเวลาต่อมา ด้วยชัยชนะที่เด็ดขาดของไก่หนุ่มของเรา เมื่อฟ็อกเด้งออกแววเซชวน เพราะขาอ่อนเมื่อยล้า แต่ไก่หนุ่มก็ไม่ได้เข้าไปซ้ำเติม กลับประกาศว่า ข้าคิดว่าการต่อสู้ควรจะจบลงได้แล้ว ข้าเห็นว่าเราควรจะจบได้แล้ว มันพูดแล้วพูดอีก เพื่อให้ฟ็อกหยุดหันหน้ามาสู้ ด้วยดวงหน้าที่เต็มไปด้วยบาดแผลและร่างกายที่หมดแรง ข้าอาจจะยอมให้ท่านเป็นผู้ชนะก็ได้ เพื่อที่เราจะไม่ต้องทำร้ายกันมากไปกว่านี้ ฟ็อกก็กลับเหือดดาลหนักขึ้นไปอีก เหมือนหนึ่งโดนซ้ำเติมให้ได้อาย มันจึงกระโจนเข้าใส่อย่างบ้าเลือด และเจ้าไก่หนุ่มของเราก็ทำได้ปกป้องไม่ ตัวมันจึงกระเด็นไปตามแรงปะทะของฟ็อก ที่กระโจนมาใส่มันสุดแรง แต่ทว่าฟ็อกไม่มีทางที่จะทรงตัวยืนอยู่ได้ ทรวดตัวลงหมอบหอบอยู่กลางลาน ฝ่ายไก่หนุ่มของเรานอนตะแคงเลือดไหลจากหงอนลงมาที่หน้า จากการปะทะครั้งสุดท้ายที่สุดจะรุนแรง แต่แล้วมันก็ลุกขึ้นมาได้ ยืนตรงอยู่อีกด้านหนึ่งของสังเวียนตรงข้ามกับฟ็อกที่ทรุดตัวเอียงกะระเห่ อยู่กับพื้นหมดเรี่ยวแรง

ไก่หนุ่มหันหลังให้สังเวียน แล้วเดินออกไปทางโคนต้นจำฉาที่เป็นเนินสูง แล้วประกาศว่า ข้าขอยอมแพ้ต่อฟ็อกผู้กล้าหาญ แม้ว่าท่านจะไม่อาจลุกขึ้นมาต่อกรกับข้าได้อีกต่อไป แต่พวกท่านก็เห็นแล้วว่า ท่านฟ็อกของเราเป็นนักรู้ที่ไม่อาจจะล้มคว่ำได้ง่ายๆ เลย

4 มกราคม 2560

สันติ

วิธีการต่อสู้เพื่อให้ได้อิสระภาพแบบนี้ ไม่ใช่วิธีที่ถูกต้อง
อิสระภาพไม่ใช่การเอาชนะ การยอมรับศักดิ์ศรีของตน และไม่ยอมให้
คุณค่าแก่ตนเพียงแค่อาหารในจานบนโต๊ะของมนุษย์ นั่นคือเป้าหมาย
แห่งอิสระภาพ ข้าไม่อาจจะใช้การต่อสู้นี้ เพื่อชี้ให้พวกท่านทั้งหลาย
เห็นด้วยกับหนทางแห่งอิสระภาพของข้า การต่อสู้สิ้นสุดลงแล้ว ข้าไม่
ต้องการที่จะต่อสู้อีกต่อไป ขอให้เราเลิกรบต่อกัน และหันหน้ามาคบหา
สมาคมกัน เช่นพี่น้องไก่ วิธีแห่งการประลองของไก่พันธ์นักสู้แบบพวก
เรา หาใช่การเป็นเหตุแห่งศัตรู แต่มันคือการสร้างมิตรภาพ ให้มีต่อ
กัน ข้าขอโหลิต่อท่านพ่อไก่ และยอมรับจิตใจที่ห้าวหาญ มันคง ต่อ
ลูกๆ ของท่านในฝูง ท่านจะเป็นแบบอย่างที่ข้าจะยอมรับและยึดถือ
เป็นจิตใจผู้นำที่แท้จริง ว่าแล้วมันก็โถ่คออันแข็งแรงของมันขึ้น
อย่างนอบน้อมต่อพ่อไก่ด้วยใจจริง

เสียงอ้ออึง ในวงผู้ชมการต่อสู้ที่ดูเดือดเผ็ดมันนี้ วิพากษ์
วิจารณ์การตัดสินใจของไก่หนุ่มของเรา บ้างก็บอกว่า มันแน่จริงๆ
แบบนี้แหละคือผู้นำที่มันไฝ่ฝันหา อีกพวกหนึ่งก็จะเห็นว่า มันเล่นเกม
อย่างนักการเมือง หากินกับผู้แพ้ แต่ในบรรดาผู้ชมชาวไก่ส่วนใหญ่
ไม่ได้แสดงความเห็นอย่างชัดเจน เริ่มรู้สึกลึกลับแล้ว เราจะเห็นตามผู้นำ
ใดกันดี ทั้งๆ ที่อีกส่วนหนึ่งของหัวใจพวกมันได้ยอมรับไก่หนุ่มของเรา
เป็นผู้นำไปแล้วโดยอัตโนมัติ

สายลมพัดมาแผ่วเบาเรื่อยมาตามยอดหญ้าคาที่เป็นเจ้าของ พงหญ้าแห่งนี้ ทำให้เกิดระรอกคลื่นวูบวาบ โยกตัวเป็นทิวคลื่นเคลื่อน ล้อกันเป็นทางยาวไปข้างหน้าอย่างน่าดูชม สายลมเย็นทำให้จิตใจที่ พร่ามัวเกิดความรู้สึกกระจ่างชัดขึ้นมาอีกครั้ง ไก่หนุ่มนักสู้ของเรา ผู้ที่ทุกคนประจักษ์ว่าเป็นผู้กำชัย หันหลังให้กับฝูงไก่ที่ติดตามมาชมการ สู้กันแบบตัวต่อตัว เข้าสู่การโอบอ้อมปราครายอันอบอุ่นของพี่น้องร่วม สายโลหิตอีกสองตัวของมัน ขำรู้สึกถึงเกียรติการต่อสู้เช่นนี้ มันเป็นจริง เป็นจัง และทำเสมือนหนึ่งว่า การเป็นผู้นำชั่วคราวของเราทั้งสองนั้น ยิ่งใหญ่ หรือมีใครยิ่งใหญ่กว่า แต่มันไร้ความหมายโดยสิ้นเชิง เพราะ เนื่องจากว่า ผู้นำอย่างเขาหรืออย่างเราในเวลานี้ จะมีความสามารถที่ จะนำพาให้ใครรอดพ้นจากเขียงและจานอาหารของมนุษย์ได้

เราประกาศให้ไก่บ้านทั้งหลาย ก้าวออกมาจากเล้าและการ ค้ำขายกับโรงฆ่าสัตว์ เพื่อยกระดับศักดิ์ศรีไก่ให้เป็นสัตว์ที่อยู่พ้นจาก การมีค่าแค่เป็นอาหาร แต่เมื่อเขาก้าวออกมาจากเล้าได้จริงๆ แล้วเรา จะนำพาให้เขาหลุดพ้นจากการถูกจับไปฆ่าได้อยู่หรือไม่ อันนี้เป็นสิ่งที่ ข้าให้คำตอบไม่ได้ และข้าไม่ได้คิดมาก่อน จนกระทั่งถึงวินาทีที่เกือบ ตายนั่น

ความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ และการลุล่วงในภารกิจที่สำคัญต่อผู้ อื่นนั้น มีความสำคัญยิ่งใหญ่กว่าความสำเร็จส่วนตัวมันเอง

ความเจ็บปวดทำให้มันรู้ว่า พ่อไก่จะเจ็บปวดมากกว่ามันแค่ ไทน์ ที่เขาต้องพ่ายแพ้ครั้งแรกและเป็นครั้งสุดท้ายที่เขาจะได้ต่อสู้

5 มกราคม 2560

ทะเลสาบสะเทือน

ข้าไม่ยอมให้แกเป็นผู้แพ้และชนะแต่ฝ่ายเดียว เสียงหัวลิกๆ ของพ่อไก่ที่นอนเอียงกะเท่เร่อยู่เมื่อกี้ แต่บัดนี้มันหยัดกายขึ้นยืนอยู่บนขาทั้งสองของมันได้อีกครั้ง

การต่อสู้อันนี้สมศักดิ์ศรีแล้ว พ่อไก่หนุ่ม เวลาที่เหลือนี้เป็นของแกแล้ว ข้ารู้ตัวดีว่า เวลาของพ่อไก่แกอย่างข้ากำลังจะหมดลง ภาระที่เหลือก็จะตกเป็นของพ่อไก่หนุ่มอย่างเจ้าแน่นอน

ขอให้พี่น้องไก่ของข้าฟังเขาให้ถี่เถิด พ่อไก่ผู้กล้าแกร่งเดินโฉบเขยยกพาร่างอันอ่อนแรงของมันเดินเข้าไปหาพุ่มไม้เพื่อพักผ่อน เอาแรง มิแม่ไก่สี่เท้าตัวเดินประคองห่างๆ ไป

บรรยากาศจากความสับสนเปลี่ยนมาเป็นสว่างชัด บัดนี้ภาระแห่งการปลดปล่อยได้มาตกอยู่ในอุ้งปีกของมันทั้งสามแล้ว

นี่เป็นการทดสอบที่ยิ่งใหญ่ หากมันสามารถนำพาฝูงไก่กว่าสิบตัวเหล่านี้ ให้หลุดพ้นจากสถานะไก่บ้านอันเดิมไปได้ แต่มันจะเป็นไปได้อย่างไร หากว่าไก่ทั้งหลายจะยังคงหากินตอนกลางวันอยู่ใกล้ๆ และกลับขึ้นคอนในเล้าในยามค่ำ อีสราภพย่อมไม่เกิดขึ้น

พี่น้องไก่ ข้าขอสรรเสริญจิตใจพ่อไก่เป็นยิ่งนัก และใครขอเชิญชวนไว้ตอนนี้ว่า เมื่อท่านแข็งแรงดีแล้ว จะร่วมเดินทางไปกับข้า ข้าก็ยินดียิ่ง ข้าทั้งสามได้เดินทางสู่ป่าผ่านทุ่งนา และหลบหนีฝูงหมากลางถนนในเมืองแล้วสู่ป่าสู่เขาหลายค้ำคั่นก่อนหน้านี้ ตั้งแต่ชนข้ายังไร้สีสัน มาจนบัดนี้ข้ากับพี่น้องทั้งสองเติบโตใหญ่อย่างที่เห็นอยู่

นี่ ข้าจึงได้คิดย้อนทางกลับมา เพื่อเล่าประสบการณ์แห่งอิสรภาพให้
ท่านได้ร่วมกันครุ่นคิด

เราจะอยู่ตรงนี้ต่อไปได้อย่างไร อีกไม่นานเจ้าของก็จะมาได้
ตอนให้เรา กลับเข้าแล้ว ไก่กระเตาะตัวหนึ่งหน่วยก้านซุกชนไม้เบา
กล่าว

พวกแกต้องรีบตัดสินใจ เสียงหัวลิกของฟอโก่ดังออกมาจาก
ทางพุ่มไม้ ส่วนตัวข้ากับแม่ไก่ห้าตัวจะอยู่ที่นี้ เพื่อเผชิญหน้ากับ
เจ้าของแทนพวกเจ้า ให้พวกเจ้าเดินทางไปสู่ปากันเถิด

ทุกอย่างเกิดขึ้นรวดเร็ว ในชั่วเวลาเพียงยกเดียวของการ
ต่อสู้และอาบฝุ่นให้อุ่นตัวของฟอโก่ ไก่กระเตาะสามตัวของเราที่บัดนี้
ได้กลายเป็นไก่ใหญ่เต็มตัวมีบริวารนับเกือบยี่สิบมันจะเคลื่อนขบวนไป
อย่างไรได้ที่จะให้หลุดพ้นจากเจ้าของ และเชี่ยวชาญระหว่างการ
เดินทาง

มันรำลึกถึงฟอโก่อิสระ ที่บอกมันให้รู้ว่าการจะอยู่อย่างอิสระ
จะต้องอยู่กลุ่มเล็กเพื่อการเดินทางและหลบซ่อนที่ปลอดภัย ไก่อยู่รวม
กันเป็นกลุ่มใหญ่จะเกิดภาระ และความไม่ปลอดภัยต่อไก่หมู่มาได้

กระบวนการทำความเข้าใจ และแยกแยะไก่กระตังไก่
กระเตาะวัยเยาว์เต็มไปด้วยความลัษนอลหมาน ไก่วิ่งกันวุ่นลัษนไป
มา จะจัดกลุ่มอย่างไรใครเล่าจะเป็นผู้นำ ไม่มีใครอยากบอกว่า ข้าจะ
นำแต่ก็ไม่มีการบอกว่าข้าจะตามใคร

ผีเสื้อสีเหลืองฝูงใหญ่บินกระพือลมมาจากทิศทางของ
ทะเลสาบ เสียงของมันแจ้งข่าวว่าน้ำในทะเลสาบล้นสะเทือน ราวกลับ
จะมีกระเซีใหญ่อยู่ข้างใต้นั้น แรงสะเทือนของแผ่นดินและน้ำ
กระเพื่อมไหว จนเกิดประกายแสงแดดระยิบระยับนำตระหนกตกใจ
สิ่งแบบนี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนมันจะเป็นสิ่งใหม่หรือคือมหันตภัย
ใครจะล่วงรู้

ไก่ทั้งหมดเจียบงัน อยู่ในความตะลึงพรึงเพริด การเสนอข่าว
น้ำในทะเลสาบกระเพื่อมไหวของเหล่ากวีสีเหลืองอ่อนทำให้ฝูงไก่ได้
หยุดคิด

เราจะต้องคิดอะไรกัน คิดอย่างไร พวกเรากำลังจะพากันไปสู่
ที่ไหน? ความสับสนในทางกายภาพได้ชะงักงัน มาสู่การถามไถ่กันอ้อ
อิง เป็นการสับสนทางความคิด ที่เป็นไปตามธรรมดาของไก่บ้านทั้ง
หลาย...โดยเฉพาะในภาวะที่ไม่เคยมีผู้นำมาก่อน

6 มกราคม 2560

ผู้ช้ดขวาง

พ่อไก่หนุ่มอีกตัวหนึ่งก้าวขึ้นมาบนขอนไม้บนเนินได้ต้นฉำฉา
ชนคอสีทองอร่ามซบกับใบหน้าและหงอนแดงกำ ออกใหญ่ปีกอวบอุมสี
ดำสลับแดงหางเป็นพวงใหญ่มีสีทองอร่ามตรงปลาย ช่างเป็นไก่หนุ่มที่
สง่างามอีกตัวหนึ่ง มันโค้งคอชันแบบทำทนาย เสียงใสทอดยาวอย่างไก่อ
นักรักนักร้อง เสียงของมันปลุกให้ไก่ที่ตกอยู่ในภวังค์กวีสีเหลืองตื่น
ขึ้นอย่างฉับพลัน ไก่อระตะาหนุ่มของเราที่เพิ่งจะได้รับการสถาปนา
ให้เป็นพ่อไก่หนุ่มอยู่หลังๆ รู้สึกตื่นเต้นที่มีไก่หนุ่มอีกตัวมาทำประชัน
ตามวิสัยของไก่หนุ่มทั่วไปมันไม่รอช้าก้าวออกไปข้างหน้า ชันรับคำทำ
ต่างๆ ที่หงอนของมันยังแดงช้ำอยู่

ข้าคือพ่อไก่หนุ่มผู้เฝ้าหาอิสรภาพ กำลังจะจัดกระบวนไก่อ
อิสระ ทั้งหมดนี้เดินทางไปสู่ป่าบนเขาสูงเบื้องโน้น มันบอกอย่างมั่นใจ
ถึงสิ่งที่มันจะทำ

เจ้าไก่โง่ทั้งหลาย พวกเจ้าจะพากันเดินไปหาที่ตาย ของคม

เขี้ยวหมา และนักล่าไก่อย่างพวกมนุษย์ อยู่ที่นี้สบายๆ มีอาหารกิน
หมาที่นี้ก็เป็นมิตรและปกป้องเรา เจ้านายก็ไปรยข้าวเปลือกให้เรามี
กินอย่างอิ่มหน้าทุกเย็นก่อนขึ้นนอนคอน จะหาอะไรเหมือนที่นี้ได้ก็
อิสระเจ้าก็มีที่จะหากินหาอยู่ในบริเวณนี้ แกม่นเป็นไก่ที่มองชีวิตโหด
ร้ายมากไปหน่อยกระมัง พ่อไก่หนุ่มขนคอสีทอง กล่าวอย่างขุ่นเคือง

แล้วมันเรื่องอะไรของเจ้า พ่อไก่อาวโสรู้สึกขัดเคืองเป็นกำลัง
พวกเขาจะทำอะไรตามสิ่งที่เขาคิดก็ไม่น่าจะกงการอะไรของเอ็ง หรือ
ว่าเอ็งเป็นตัวแทนเจ้านายส่งมาวะ

ไก่แกแถมอย่างเจ้า ไปไหนไม่ไหวแล้ว ดูแลลูกหลานครอก
ของแกก็ไม่ไหวแล้ว อย่ามายุ่งกับเรื่องของไก่หนุ่มอย่างเราเลย

กุก กุก กุก กุก กุก กุก...แม่ไก่ตัวหนึ่ง ก้าวออกมาจาก
ฝูงไก่ที่เข้าร่วมขบวนการอิสรภาพ หากท่านพ่อไก่หนุ่มจะไม่เห็นด้วย
กับสิ่งที่พวกเราคิดเห็น ก็จงอย่าได้ขัดขวางเราเลย พวกเราไม่ได้คิดจะ
เป็นศัตรูกับใคร เราเพียงแต่เห็นว่า ถ้าเราสามารถเลือกวิถีชีวิตของ
เราได้เอง โดยไม่ต้องให้เจ้าของและนักฆ่าเป็นผู้ตัดสินชีวิตเรา เราก็
นับได้ว่ามีอิสรภาพอันสูงสุดแล้ว

เอ้ก อี เอ้ก เอ้กกกกกก...พ่อไก่หนุ่มขนสีทอง ขันขึ้นอย่าง
ร่าเริง น้ำเสียงผุดลงจากที่แรก ข้าจะไม่ขัดขวางพวกเจ้าหรอก แต่ข้า
ก็อยากจะรู้ว่า พ่อไก่หนุ่มผู้นำของท่านจะแข็งแกร่งพอที่จะนำท่าน
ไปได้ถึงในป่าโน่นหรือเปล่า

เอ้ก อี เอ้ก เอ้กกกกกก...พ่อไก่หนุ่มขนคอแดงของเรา ขัน
ตอบอย่างร่าเริงพอกๆ กัน ข้าเดินทางผ่านมาแล้วสองป่า และหนึ่ง
เมือง กับอีกหลายหมู่บ้าน หลบเลี่ยงอันตรายจากพวกหมาชาวานา
และหมาในเมืองมาได้หลายเขี้ยว หนทางของข้ามีวิธีของข้าได้รับการ
พิสูจน์แล้ว ท่านปล่อยให้ข้าพาพวกเราเดินทางไปก่อน เมื่อถึงที่หมาย
แล้วข้าจะกลับมาให้ท่านประลอง

ว่าแล้วมันก็เดินไปกับพี่น้องมันอีกสองตัวเป็นสามตัวจิกโลก
มุ่งหน้าไปสู่ทะเลสาบที่มันใช้เป็นฐานที่มัน ไก่บางตัวช่วยขยับเท้าเดินตาม
มันไป ขณะที่อีกหลายตัวลงเลไม่รู้ว่าควรจะทำเช่นไร

โปลี ไ้พวกไก่เก่งนอกคอกทั้งหลาย เดินตามหัวหน้าใหม่ที่
เจ้าไม่เคยรู้จัก เดียวมันก็จะพาแกไปเข้าปากหมาเสียจนได้หรอก ข้า
ขออวยพรให้พวกแกโชคดี

พ่อไก่หนุ่มปากเก่ง พ่อไก่อาวุโสรู้สึกขุ่นเคืองนัก ข้าจะ
ปิดปากเจ้าเสียเหมือนเมื่อคราวก่อน ที่เจ้าต้องวิ่งระเบิดเถิดเทิงเข้าพง
หญ้ามาแล้ว จำได้ไหม มันหยัดร่างสังขารอันสูงใหญ่แต่เจ็บซ้ำขึ้น
อย่างอาจหาญ ตรงรีเข้าหาพ่อไก่หนุ่มอย่างอาจหาญ

พ่อไก่อาวุโสอย่าได้ต่อสู้ยามที่ท่านไม่พร้อมเลย อย่าทำให้ข้า
จำเป็นต้องมาใช้กำลังอันไม่จำเป็นในยามนี้เลย ปล่อยให้เขาเถิด ภารกิจ
ของเรามีอีกยาวไกล พ่อไก่หนุ่มขนแดงของเรา วิ่งเข้ามาขวางกลาง
ฝายไก่หนุ่มขนทอง เมื่อรู้ว่าไก่ทั้งสองบาดเจ็บอยู่ มันก็ยิ่งรู้สึกชะล่าใจ
พุ่งเข้ามาใส่ไก่ผู้อาวุโสอย่างรวดเร็ว หวังเผด็จศึกด้วยเดือยเดือย แต่มี
หรือที่ไก่ผู้ช้ำของสังเวียนจะไม่ใช้โอกาสแห่งความประมาทนี้ แก่ไข
เพียงแค่การกระโดดหลบชนิดเดียว แล้วกระโดดเข้าตีด้านสีข้างของมัน
ดังพลี๊วะ ไก่หนุ่มผู้ก้าวร้าวไม่คาดคิดถึงกระบวนทำอันแปลกประหลาด
ที่พ่อไก่ได้มาจากการต่อสู้กับไก่หนุ่มผู้นำจิกโลกของเราเมื่อไม่ถึง
ชั่วโมงมานี้ มันได้ผล และทำให้มันกระเด็นกระดอนไม่เป็นท่าไปตาม
แรงส่ง

ไก่อาวุโสไม่รอท่า บุกเข้าใส่อย่างเต็มกระบวน เพียงแค่อีก
สองสามตีน ไก่หนุ่มขนสีทองก็ต้องรีบวิ่งหนี ไปร้องกะตึก กะตึก อยู่
หลังพุ่มไม้ ก่อนเข้าหมู่บ้าน

ส่วนพ่อไก่อาวุโส หลังจากนั้นก็ชวนเซด้วยออกแรงสุดกำลัง
ในยามที่ร่างกายไม่พร้อม มันใช้กำลังมากเกินไปที่ควรจะใช้ ทрудตัวลง

นอนหน้าคว่ำด้วยเหนื่อยหอบเต็มประดา พ่อไก่หนุ่มของเราเข้ามาหา
อย่างรู้สึกห่วงใย ไปเถอะเจ้ารีบไป ข้าไม่เป็นไรหรอก แค่เหนื่อย
เท่านั้นเอง เตี่ยวเจ้านายเขาก็จะมาเรียกไปเข้าแล้ว แล้วเขาก็จะมา
ดูแลข้าเอง ข้ารู้ฐานะไก่อักลู่ของข้าดี รีบไปเถอะ

พ่อไก่หนุ่มนักปฎิวัติของเรา คารวะพ่อเต๋าด้วยสำนึกในบุญ
คุณ ข้าจะเรียนรู้จิตใจท่าน ข้าจะจดจำท่านไปชั่วชีวิตข้า แล้วมันก็ถอย
ออกมาจากผู้เต๋า ที่นอนหายใจระรวยอยู่กับพื้น หน้าตกชบกับพื้นดิน
อย่างน่าเป็นห่วง

พวกเราไปกันเถิด เตี่ยวเมื่อพ้นจากริมทะเลสาบเบื้องหน้าไป
แล้ว เรายังจะต้องแบ่งกลุ่มกันเดินเป็นสามกลุ่ม ข้าทั้งสามจะช่วย
นำพาแต่ละกลุ่มข้ามทะเลสาบ และมุ่งสู่ขุนเขาข้างหน้าไกลพ้นได้ แต่
ตอนนี้ เราต้องรีบเดินทางกลับไปให้พ้นหนทางที่เจ้านายจะมาพาพวก
ท่านกลับเข้าแล้ว...

11 มกราคม 2560

ปลดปล่อย

ท้องฟ้าสีแดงฉาน แสงแดดฉายผ่านก้อนเมฆเทาทะมึน ล่อง
ลำสีทองทาบตัดกับสีแดงของฟ้ายามบ่ายแก่ สะท้อนสีลันอยู่ในเง้า
ทะเลสาบ สะท้อนกลับสู่หมู่แมกไม้สูง ตั้งตระหง่านอยู่ใกล้ฝั่ง ไก่อู้
แสวงหาอิสราภาพกลุ่มที่หนึ่งมีห้าตัว ล้วนเป็นไก่อักระทรงรุ่นๆ มีไก่อู้
กระเตาะสาวของเราเป็นผู้นำ เดินเรียงเป็นแถวอย่างระแวดระวังไป
ตามชายทะเลสาบ ลัดเลาะสู่มทุมุ่มไม้ ดูเผินๆ ก็เหมือนครอบครัวไก่อู้
ออกหากินตามธรรมดา

เว้นระยะเวลากำทางมาอีกช่วงหนึ่ง เมื่อฟ้าเริ่มเปลี่ยนสีแดงจ้า

ลงเป็นสีชมพู เมื่อท้องฟ้าลึกขึ้นไปเริ่มเปิดให้เห็นสีฟ้าของฟ้ามากขึ้น ไก่อีกกลุ่มหนึ่งมีหกตัว มีไก่วัยกระเตาะสองสามตัวปะปนอยู่กับไก่กระทรงรุ่นเล็ก แม่ไก่สาวของเราที่เป็นน้องเล็ก พร้อมด้วยผู้ช่วยวัยเดียวกันที่เข้ามาร่วมขบวนการใหม่ๆ เป็นฝ่ายเฝ้าระวัง พาไก่กลุ่มที่สองเดินตามมา ไม่ให้สังเกตเห็นว่าเป็นพวกเดียวกับกลุ่มแรก

พ่อไก่หนุ่มของเรา ถือว่าเป็นกองเฝ้าระวังหลัง นำไก่รุ่นกระเตาะถึงสี่ตัว กับไก่กระทรงตัวโตอีกสองตัว เหมือนเป็นกองกำลังไก่กะทัดรัด ที่เดินตามเฝ้าดูเหตุร้ายที่จะตามมาเบื้องหลัง พวกเราในหน่วยหลัง จะจัดการสลายกำลังของผู้คนที่มาตามล่า ไก่หนีเล่ากลับบ้านในคืนนี้

หน่วยหน้าทั้งสองจะต้องรีบเดินทางไปให้ถึงชายทุ่งข้ามถนนหลวงไปก่อนค่านี้นี้ ตั้งที่หลบนอน ให้ห่างกันพอที่จะวิ่งถึงกันได้ หากมีการตามล่าก็จะได้ช่วยกันวิ่งสลับไปมา ให้ผู้ไล่จับงุนงง ส่วนกองระวังหลังจะต้องพยายามหลอกล่อ ให้กลุ่มผู้คนที่ตามมาเข้าใจว่าไก่หนีเล่าเหล่านี้ หลบนอนอยู่รอบๆ ทะเลสาบ

เป้าหมายของการเดินทางในวันถัดไปคือ ให้ถึงชายป่าตรงเชิงเขาเบื้องหน้าถนน และหาหนทางไปให้พบกับครอบครัวไก่อิสระ ผู้ที่จะพอฝากฝังให้น้ำพาคิดใจกล้าหาญ และความชาญฉลาดที่จะเอาตัวรอดในป่า เพื่อกระจายหน่วยการอยู่รอดในป่าให้กับไก่กลุ่มแรกที่ได้รับการปลดปล่อย

สิ่งที่พ่อไก่หนุ่มของเราจะต้องทำในเช้าวันรุ่งขึ้น ก่อนที่จะเดินลัดทุ่ง คือการบอกกล่าวแก่นักข่าวในโลกแมลงทั้งหลาย ให้นำข่าวการปลดปล่อยยิวสรภาพของไก่บ้านกลุ่มแรก ได้เกิดขึ้นแล้ว...ทั้งหมดนี้คือสิ่งที่มันคิด แต่หากเหตุผันแปรไม่เป็นไปตามแผน ข้อตกลงคือเดินหน้าต่อไป ห้ามรอคอยกัน???

12 มกราคม 2560

ไก่หาย

ยามเย็นก่อนตะวันตกจะอำลาฟ้า ในหมู่บ้านของเราจะมีเสียง
ขานนาพาวิวกลับบ้าน และเสียงที่ใกล้ที่สุดคือเสียงเรียกไก่ กู๊ก กู๊ก กู๊ก
กกก กู๊กๆๆ เจ้าของไก่ โปรยข้าวเปลือก หรือเมล็ดข้าวโพด ให้ไก่ที่
เขาปล่อยออกไปหากินในที่สาธารณะด้านทะเลสาบ ให้กลับมาเข้าเล้า
แต่วันนี้ก็น่าแปลกใจที่ไก่กลับมาน้อยกว่าที่เคยเป็น ไก่ในเล้าของเขา
หายไปเกือบครึ่งเล้า

เอ...มันเป็นหยิ่งนี้ ไก่ป่มาเข้าเล้า มันหายไปไหนกันหมด
และพ่อไก่นักสู้ของเราก็หายไปด้วย ปกติมันจะต้องรีบพาลูกๆ มันกลับ
มาก่อนตัวอื่น ว่าแล้วเขาก็วางถังอาหารไก่ เดินออกไปทางชานน้ำ
เห็นพ่อไก่นอนก้มหน้านิ่ง มีแม่ไก่สี่ตัวหากินเผื่ออยู่ใกล้ๆ เขาก็รีบเดิน
เข้าไปหาพ่อไก่ เป็นอะหยิ่งนี้พ่อไก่เฮา ไปตีกับใครเขามาอีกล่ะ แก่
แล้วไม่เจียมตัวเลย เขาพูดพลาบงก้มลงซ่อนตัวพ่อไก่มาอุ้มไว้ด้วยความ
คุ้นเคยกันพลาบงพูดดั่งๆ ว่า แล้วไก่น้อยอื่นๆ หายไปไหนหมด รีบอุ้ม
พ่อไก่เดินจ้ำกลับบ้าน แม่ๆ ไก่หายไปเกือบกึ่งเล้า เหลือแต่พ่อไก่ โดน
ตีซ้ำอยู่ที่นี่กับแม่ไก่อีกสี่ตัวเอง ไผมันจะมาเอาไก่เฮาไปกลางวันแสดๆ

เดือนก่อน ไก่สามตัวหายไป ออกตามหารอบทะเลสาบอยู่
ค่อนข้างก็ไม่เจอ เจอแต่นกกะบุดอยู่ตามชานน้ำ วางพ่อไก่ลงให้เมีย
เขาให้ยา แล้วรีบบึ่งมอเตอร์ไซค์อย่างร้อนรุ่มไปหาผู้ใหญ่บ้าน ไก่กว่า
ยี่สิบตัวหายไประวังไรร่องรอยได้อย่างไร

พ่อไก่แม่ไก่ของไก่อันักปฏิวัติทั้งสาม ที่ไม่ได้ออกไปหากินนอกบ้านวันนี้ ได้ฟังพ่อบ้านคุยกับแม่บ้าน ก็เอียงคอสบายใจ ลูกของเรา ทั้งสามก่อการใหญ่แล้วกระมัง พ่อไก่อันักสู้เมื่อได้ยินสัญญาณเช่นนั้น ก็เงยหน้าขึ้นบอกว่า พ่อเฒ่าแม่เฒ่าไก่ของข้า จะต้องภูมิใจกับลูกไก่ของท่านทั้งสาม พวกเขาเก่งกล้าสามารถเหลือเกิน ข้ามันใจว่าการใดที่เขาจะทำก็จะสำเร็จ ความบาดเจ็บบนของข้า ก็เพราะข้าอยากทดลองกับเขา แต่ข้าสู้เขาไม่ได้ เขาก็ยกให้ข้าเป็นครูสอนเขา จิตใจเขาประเสริฐแท้ แต่ท่านรู้ไหม? มีไก่อันักบางคนที่ยอดขี้ตขางพวกเขา ครั้งนี้มันทำไม่สำเร็จ เพราะข้าขวางทางไว้ แต่กาลข้างหน้าเขาจะทำงานยากขึ้นแน่ๆ

เสียงคุยกันเบาๆ ของพ่อไก่ นำพาไก่ฝูงที่อยากรู้เรื่องราวเข้ามาล้อมวง แล้วปะติดปะต่อเรื่องราวกันเอาตามประสาไก่ฝูง กะต๋าก กะต๋าก กะต๋าก กะต๋าก กันไปจนบางกะต๋ากก็เลยเกิดเป็นว่า ไก่อันักหนุ่มผู้เก่งกล้าของเรา สามารถคว้าแชมป์พ่อไก่อันักสู้ได้ และพาไก่ทั้งเหล่าหนีไป ไก่อันักทั้งเหล่าได้อย่างไร พวกแกก็ยังอยู่เลย เออ...นั่นแหละ น่า เรื่องมันเป็นอย่างนี้แหละ บ้างก็กระเจายาว ไปเป็นที่เอิกเกริกว่า กะต๋าก กะต๋าก ไก่อันักเล็กไก่อันักน้อยพากันรุมตีพ่อไก่แชมป์แห่งหมู่บ้าน แล้วพากันหนีไป แบบนั้นก็มี เรื่องราวเล่าขานจากปากต่อปาก ขยายความกันต่อไปไม่มีจบสิ้น จากไก่อันักสู่อันัก จากเหล่าสู่อันัก จากบ้านสู่อันัก ไปจนทั่วหมู่บ้าน ก็จับกันได้ว่าความว่า มีไก่อันักปาลักพาไก่อันักบ้านไปเข้าฝูง เป็นอันไปก็มี

เรื่องแบบนี้ จะไปไล่แก้ข่าว มันยากกว่าที่จะปล่อยให้ตำนานมันบอกเล่ากันไปเอง อย่างไรก็ตามเสียข้อเท็จจริงที่ว่า ไก่อันักบ้านหายไปยี่สิบกว่าตัว ก็ยังเป็นข้อเท็จจริงที่ประจักษ์อยู่ในเรื่องเล่าทุกเรื่อง

เป็นที่แน่นอนแล้วว่า ผู้ใหญ่บ้านประกาศเรียกประชุมเพื่อสอบสวนหาเหตุ และเบาะแสไก่อันักที่ถูกขโมยไปบัยนี้ ความไม่รู้และการ

คาดเดาไปต่างๆ นานา ล้วนแล้วแต่ขยายให้เรื่องราวออกไปไกลจากข้อเท็จจริง เรื่องโก่งปฏิวัติของเราไม่ได้เป็นประเด็นที่ผู้คนพูดถึงเลย พวกเขาเชื่อเหลือเกินว่า ไก่จะต้องถูกขโมยไปอย่างแน่นอน ไม่มีใครเลยจะคิดว่า ไก่รวมตัวกันเดินหนีจากเล้าไปสู่อิสรภาพ...ไม่มีใครคิดเช่นนั้นเลยจริงๆ

13 มกราคม 2560

เสียดสละ

ในท้องนาฤดูหนาวยามเย็นวันนี้ ไม่มีต้นข้าว แต่ชวานาก็ปลูกยาสูบ สลับกับถั่วและข้าวโพด ขึ้นยืนต้นเขียวชอุ่ม ไม่เป็นผืนดินแห้งแล้งเหมือนเมื่อหลังเกี่ยวข้าวใหม่ ต้นยาสูบและกอข้าวโพด เป็นที่เร้นกายอย่างดี สำหรับไก่ผู้ปลดปล่อยตนเองทั้งสองกลุ่ม ถึงจะมีคนเห็นก็ดูเป็นปกติว่า ที่นาแบบนี้อาจจะมีไก่มาป่วนเบียดได้ ทำให้กองทัพไก่ปลดปล่อยตนเองสองชุดแรก สามารถเร้นกาย กระจายกันหาอยู่หากินได้

กองระวังหลังของพ่อไก่หนุ่มของเรา ยังคงป่วนเบียดอยู่แถวริมทะเลสาบฝั่งตรงข้ามหมู่บ้าน เพื่อคอยสังเกตดูความเคลื่อนไหว มันปรึกษากันว่า จะข้ามถนนไปยังท้องนาฝั่งโน้นกันดีไหม? หรือค่อยไปรุ่งเช้าดี เวลายังพอมี เราน่าจะข้ามถนนหลวงไปได้ ก่อนตะวันจะมีดี

มีเสียงหมาเห่าครึกโครมอยู่ทางด้านหมู่บ้านริมทางหลวง ตามมาด้วยเสียงรถมอเตอร์ไซด์กระหึ่มหลายคัน ชะรอยว่าจะเป็นการออกมาสำรวจหาร่องรอยไก่หาย การอยู่ในที่โล่งเช่นนี้ไม่ดีแน่ๆ มันจะต้องส่งข่าวให้น้องสาวทั้งสองของมันที่ฟากฝั่งโน้นให้รู้ตัวเตรียมซ่อนเร้นกายให้ดี การซนในตอนแดดคล้อยเย็นเช่นนี้ แม้ว่า

จะนับเป็นปกติของไก่ แต่การมาชั้นอยู่ในปาละเมาะที่ไม่มีบ้านคน ก็จะไม่เป็นการดีแน่ๆ

มันเห็นหมาขาวผู้ใจดี วิ่งมาไกลๆ ตายแน่แล้วเรา พวกเขาจะต้องมาทางนี้แน่ๆ การหลบซ่อนนกายอยู่ด้านนี้เห็นจะไม่เป็นการ ลู้ เรารีบวิ่งไปสู่ถนนหลวงและข้ามไปเลยจะดีกว่า ในท้องนากว้างที่เต็มไปด้วยต้นยาสูบ ทำให้พวกเขาหาตัวเราได้ยาก ว่าแล้วมันก็รีบส่งสัญญาณให้ไก่ทั้งกลุ่มวิ่งตามมันอย่างรวดเร็ว ไม่คิดชีวิต อย่าให้หมาขาวเห็น โชคดีที่หมาขาวมันหยุด รีรอให้เจ้านายเดินมาถึงพร้อมพรรคพวกอีกสี่ห้าคน พวกเขาเตรียมกระสอบมากร้อม ร้อม ทำไมเขาถึงรู้ว่าเราเดินมาทางนี้ คงจะมีใครเห็นและไปแจ้งข่าวแน่นอน

วิ่งอย่างเดียวเท่านั้นที่จะเป็นไปได้ วิ่ง วิ่ง วิ่ง วิ่ง วิ่ง วิ่ง เร็ว รี ข้ามรั้วบ้าน มุดรั้วบ้าน ทะลุออกไปทางถนนอย่างคุ่มเคย

เสียงคนตะโกนโหวกเหวก มาจากทางหมู่บ้านริมทางหลวง พวกเขาเห็นเราแน่นอน หมาขาววิ่งวนเป็นวงกลม เหมือนหนึ่งคิดว่าเจ้านายจะเล่นกับมัน แต่เจ้านายไม่สน วิ่งเร็วรี่มาทางที่พวกไก่ปลอดภัย มุดลงใต้ต้นยาสูบ วิ่งอย่างรวดเร็วไปข้างหน้า

ไม่นาน มันก็มาถึงแปลงข้าวโพด เสียงผู้คนโหวกเหวกหายไป แล้ว แต่เสียงหมาเห่ายังคงกระชั้นถี่ แสดงว่าพวกเขาเริ่มจับเส้นทาง กองทัพไก่ปลอดภัยตนเองได้

พอไก่หนุ่มไม่มีเวลาฟังสื่อสารทางจิต เพราะต้องวิ่งอย่างเดียว เพื่อให้ถึงชายป่าก่อนตะวันจะดับ หรืออย่างน้อยก็กระจายกันนอนในดงข้าวโพดก็อาจจะรอดได้สินนี้

มันได้ยินเสียงสวบสาบ แซ่ด แซ่ด ข้างหน้า ข้างๆ คือเสียงวิ่งของพวกมัน เสียงดังแบบนี้ไม่ตีแน่ มันรีบหยุดกึก เสียงดังรอบตัว มันก็หยุดลงเช่นกัน อย่างน้อยกองทัพน้อยๆ ของมันก็ยังพึ่งกันอยู่

รู้สึกว่าการบ้านไม่ได้ตามพวกมันมา พวกเขາอาจจะไม่แน่ใจ หรือมีแผนการใหม่ก็ได้ เราจะต้องรีบไปกันให้ถึงชายป่าที่ไกลที่สุด ให้ได้ก่อนค่ำ เพื่อจะได้ไปรวมตัวกันหาทางเดินในป่ากันรุ่งเช้าที่จะมาถึง ถ้าเราไม่ตั้งใจขนาดนั้น การนอนรอคนให้มาจับในไร่ข้าวโพดต้นอ่อนแบบนี้ไม่ดีแน่ มันตัดคลื่นใจแน่นอนแล้วก็ออกวิ่งอีก

วิ่งลัดเลาะไปตามต้นอ่อนข้าวโพด บางแห่งก็เปียกแฉะ แต่ส่วนใหญ่ดินก็ร่วมขุยดี นาเสียดาย อาหารใต้ดินแถวนี้คงจะมีมากมาย แต่เราหยุดกินไม่ได้ มันสื่อสาส์นไปยังลูกกอกมันว่า ถ้าใครจะอยู่หากินแถวนี้ ก็ต้องเสียสละให้เจ้าของจับได้อย่างแน่นอน เสียขี้ไก่วิ่งรอบๆ ตัวมัน แต่ไม่มีใครเลยที่อยู่ข้างหน้ามันกอกทัพโก่ปลดปล่อยกอกนี้วินัยดีแท้ๆ

เสียงกับดักลั่นคลิก และเสียงไก่ในกอกมันตัวหนึ่งร้องอ้อกๆ สองทีแล้วก็เงียบ โดนเข้าแล้วตัวหนึ่ง กับดักหนู หนีบคอมันเข้าลักตัว มันบอกให้ตัวอื่นรีบวิ่งต่อไป อย่าหยุดจนถึงชายป่า แต่มันขอย้อนกลับมาดูไก่ขาหัก เลือดกระจาย นอนดินเบาๆ หายใจรววยรินด้วยความเจ็บปวด พอไปเถอะ มันบอก ข้าไม่รอดแน่ แต่มันจับข้าเป็นๆ ไม่ได้ทรอกลูกข้าเอ๊ย เจ้าช่างเคราะห์ร้ายจริงๆ แต่ก็นับว่าเจ้าได้สอนบทเรียนที่เจ็บปวดให้กับพวกเราทั้งหมด เราจะระมัดระวังตัว ขอให้เจ้าจากไปด้วยดี และข้าขอโทษที่ปกป้องเจ้าไม่ได้ ว่าแล้วมันก็รีบวิ่งผละ จากไก่เคราะห์ร้ายตัวนั้นไป

แสงท้องฟ้าเริ่มหริ้ เงามไม้ปกคลุมพื้นดินจนทะมึนมัว ไล่ปลดปล่อยตนเองของเรายังคงวิ่งอย่างอดทน ภายใต้ใบข้าวโพดอ่อน คลุมอยู่เหนือตัวมัน...

14 มกราคม 2560

คิดไม่ถึง

ได้ต้นลำไยหน้าบ้านเจ้าของโก มีแคร่ไม้สำหรับนั่งเล่น หรือ
คือห้องรับแขกของเจ้าบ้าน มีเจ้าของโกกับเพื่อนบ้านอีกสี่คน นั่งสูบ
ยาควันโขมง กลางวงมีเหล้าวางอยู่ขวดหนึ่ง

ตอนนี้เป็นตอนเย็นแล้ว แม้ว่าจะยังมีแดดจ้อยอยู่แถวยอดไม้
แต่อากาศก็เย็นลงพอที่จะร่ำสุรา 42 ดีกรี ยี่ห้อเพชรตันโพธิ์

ข้าว่าข้าหัน*โกมันวิ่งอยู่แถวบ้านพอเลี้ยงทอง แต่พอไปถึงมัน
ก็ไม่มี แต่เห็นมีรอยตีนโกหลายตัว แต่มันจะเป็นโกใครก็ไม่รู้ อีกคน
หนึ่งแย้ง มันจะมีโกไผ่ ตามหมูนี่ คนเลี้ยงโกก็เห็นอยู่มิบบที่บ้าน มีบ้าน
ข้าหนึ่ง บ้านไอ้ชาน้องเมียข้า บ้านหนานสนก็เลี้ยงโกชน แล้วบ้านไผ่
อีกละ ไอน้อยลูกป่าเหวียน ที่หมู่หก หนานลองฝัวอีจุน ก็เลี้ยงแต่บ้าน
มันอยู่ในสวนโน่น แถวนี่ก็มีข้ากับไอ้ชาเท่านั้น มันจะเป็นโกไผ่ แต่พอ
เอ็งว่า มันอาจจะไม่ใช่โกข้า ข้าก็ชะงักเหมือนกัน แต่มาก็ดีอีกทีข้าว่า
คืนนี้เราต้องไปตามหาแถวนั้น

โกมันจะไปไหนไกล โกหมูนี้ออกมาจากไซที่บ้านข้า มันโตที่นี้
ไปไหนไม่ไกลหรอก

แต่มันไม่แน่นอนหนาน มันอาจจะเบียดข้าวโพดที่เอ็งให้ทุกวัน
อยากไปหาของกินใหม่ๆ ของกินใหม่พอมึงลิ มันจะไปกินร้าน
ภัตตาคารริมเขื่อนเขียวรี อย่างแก่มันก็อยู่บนโต๊ะให้แขกร้านเขากิน
เท่านั้นแหละ

* หัน = เห็น

ไอ้ท่าข้าหัวเราะไม่ออกโวย ไก่ตั้งชาวปายหายไปกึ่งคอกนะ
เนี่ยะ

เมื่อเดือนก่อนก็หายไปสามตัว ก็ตัวเท่านี้ทั้งนั้น มันจะต้องมี
คนมาขโมยไป แต่ข้าก็คิดไม่ออกว่ามันจะมาเอาไปได้อย่างไร กลางวัน
แสกๆ

ไก่อันก็มีขานะหนาน คูลีเมื่อหลายวันก่อนจ้วงบ้านหมู่หก เดิน
หายไป กว่าจะหาเจออีกสองวัน ไปกินข้าวในนาเขาถึงหมู่เก่า

การสนทนาในเย็นนี้เป็นไปในทำนองนี้ แม่บ้านก็ตระเตรียม
ยกสำรับอาหารมาให้ชบวนการตามไก่อินแล้ว ได้อุ่นท้องรอเวลาตะวัน
ตกดิน

หาไม่รู้ว่ามีปานฉะนี้ ไก่ปลดปล่อยตนเองทั้งหมด ไปรวมพล
กัน ณ ชายป่า ริมทุ่งนากว้างเรียบร้อยแล้ว

ไม่มีใครคิดว่า ไก่ก็มีความคิด ไม่มีใครนึกว่าไก่ก็มีความรู้สึก
มีสำนึกถึงชีวิตอิสระ ไก่ยอมพลีชีพ เพื่อให้ตัวอื่นได้อยู่ต่อ ไก่ทำงานมี
ขันมีตอน ไก่มีวิธีการส่งสาส์นถึงกันและกัน เราอาจจะยังไม่พบไก่
สร้างงานศิลปะ หรือเขียนหนังสือปรัชญา แต่เราก็เห็นไก่ฟ้อนงามๆ
ขันอย่างมีท่าที และไก่อู๊ระเบียบของเวลาเป็นอย่างดี ผู้คนในอดีตเคย
ยึดถือเสียงไก่ขันเป็นการบอกโมงยาม แม้ว่าปัจจุบันนี้ มีแสงไฟฟ้า
ทำให้ไก่จำนวนหนึ่งไม่รู้วันไม่รู้คืน แต่ก็พิเศษเฉพาะไก่ขังเดี่ยวที่ถูก
บังคับให้ขันทุกวัน น่าอนาถใจนัก

เจ้าของไก่ที่อยู่กับไก่อันมาหลายปี ก็ไม่เคยคิดที่จะสังเกต
พัฒนาการของไก่ หรือแนวระพฤติกรรมบางอย่างของไก่ที่เปลี่ยนไป
เพราะเขาคิดแต่ว่าไก่คืออาหาร เขาเลี้ยงไก่เหมือนปลูกต้นไม้ ปล่อย
ให้มันโต พอมีลูกก็เก็บลูกไปขาย หมูก็เช่นกัน ไก่ก็เหมือนกัน พอมันโต
หน่อยก็เรียกนักฆ่าไก่อมาตีราคา เอาไปฆ่าขายเป็นเนื้อไก่ในตลาด

เรื่องราวที่บันทึกนี้จึงเป็นข้อเท็จจริงที่จะบอกว่า ไก่เริ่มคิดถึง

เรื่องศักดิ์ศรีความเป็นไก่ และมันกำลังคิดที่จะปลดปล่อยตนเอง
ให้พ้นจากความเป็นไก่ในตลาด...

ข้างฝ่ายเจ้าของไก่และเพื่อนบ้าน ก็กำลังเตรียมตัวออกไปจับ
ไก่หนีเล้ามาเข้าเล้า...แต่พวกเขาก็ไม่แน่ใจว่า ไก่จะหนีไปเที่ยวได้เอง
กระนั้นหรือ???

15 มกราคม 2560

ถึงป่า

โลกเบื้องหน้าเราในตอนเช้า เมื่อแสงฟ้าเปล่งออกมา เราก็
เริ่มเห็นสีขาวยของหมอกค่อยๆ คลี่ตัวจับขอบอากาศ แผ่กระจาย
ครอบคลุมโลกทั้งหมดที่เรามองเห็น ยิ่งฟ้าสว่างเท่าไร โลกก็ขาวมาก
ขึ้นเท่านั้น ความชุ่มชื้นบนพื้นดินให้ความรู้สึกที่สดชื่นแก่บรรดาสัตว์ป่า
ทั้งหลาย บรรดาแก้ง หมู ไก่อิสระ กระต่าย และหนู ไนน์ ก็ออกหากิน
อย่างกระปรี้กระเปร่า ยอดไม้อ่อนคลี่ใบออกมาสีเขียวอ่อนประพรม
ยอดเหล่าไม้พุ่ม กิ่งเลี้ยยอดอ่อนของพุ่มไม้ ผักหวานเย็นชื่นใจยิ่งนัก
เสียงไก่อิสระในป่าขัน แหลหมเล็ก หัวๆ ไม่สละสลวย
ประจักษ์แต่เสียงเอื้อนดังไก่บ้าน การขันของมันเป็นคำประกาศ ให้รู้ว่า
เวลานี้เราได้เข้าสู่เขตชนบทลีลาของการหากินของเขา แต่สำหรับพ่อ
ไก่หนุ่มของเราแล้ว เสียงนี้คือเสียงแห่งความอบอุ่น เสียงแห่ง
มิตรภาพ เป็นชุมชนมหาวิทยาลัยแห่งอิสรภาพของไก่บ้านทั้งหมด เอา
ล่ะ วันนี้เราจะได้เรียนบทที่หนึ่ง ว่าด้วยการดำรงศักดิ์ศรีของตนดั่งไก่
อิสระในป่า

มันบอกกล่าวกองไก่ปลดปล่อยตนเองของมัน ถึงจิตใจที่ควร
ให้ความเคารพยำเกรงผู้ใหญ่ ที่ดำรงตนอย่างอิสระอยู่ในป่า แห่งนี้มา

ชั่วชีวิต ไม่เคยรับรู้ถึงการมีเล้า และการมีเจ้านายไม่เคยรับประทานอาหาร
ไปรยลงพื้นจากใคร ทุกมัดกล่อมเนื้อในตัวตนของโกอิสระเหล่านี้ ได้มา
จากการหากินอย่างอิสระตามลำพัง และเก่งพอตัวที่จะหลบหลีกการ
ถูกล่า ทั้งโดยสัตว์อื่นและโดยคน

ฟ้าเริ่มเปิดให้ความอุ่นของแสงแดดผ่านมาไล่หมอกขาว จน
เจือจางเห็นตะคุ่มรางของยอดไม้ ที่ล้อมรอบทะเลสาบ ชายหาปลา
พายเรือลำเล็กของเขา ไปตามสายเบ็ดที่วางเหยื่อดักปลาไว้แต่เมื่อ
วานเย็น ปลาตื่นเห็นสีเกร็ดกระทบแสงวูบๆ วาบๆ เล็กๆ เหมือน
ประกายน้ำ เขาแกะปลาออกจากเบ็ด แล้วโยนปลาลงในช่องวางที่
ท้องเรือ แล้วก็แหวกหัวเรือผ่านลำหมอกที่ลอยกรุ่นอยู่บนผิวน้ำ ภาพ
ชีวิตงดงามเช่นนี้มีแต่ในรูปภาพที่เรา นำออกแสดงสู่กัน แต่ในความ
เป็นจริง อาหารมีเชื้อหรือราคาของปลาในตลาดยามบ่ายจะเป็น
รสชาติของชีวิตที่แท้จริงมากกว่า

ที่ลานหมู่บ้านทะเลสาบ มีกองไฟที่ยังติดอยู่ กลุ่มชาย
เจ้าของโกและเพื่อนพ้องเขา นั่งปิ้งปลาอยู่รอบกองไฟ พวกเขาออก
ตามหาโกทั้งคืน ไม่พบ และพากันออกมาอีกเช้านี้ หวังว่าจะได้เห็นโก
หนีเล้าบางตัวออกมาหากินตอนเช้าบ้าง

เข็ดแต่ๆ เห็นรอยตีนมันอยู่แถวนี้ แต่ทำไมไม่เห็นตัวเลย มัน
ไม่น่าจะไปไกลกว่านี้ เดี่ยวหลังข้าวางายแล้ว ข้าจะไปหาผู้ใหญ่ ถามว่า
แกได้แจ้งความไว้อย่างไรบ้าง

ชาวไร่ ชาวนา ชาวสวน ส่วนใหญ่ก็คือคนคนเดียวกัน หน້า
นาเขาทำนา ทำนาเสร็จก็ไปทำไร่ สำหรับสวนมันเป็นหลักเป็นแหล่ง
มีต้นไม้ใหญ่ให้ลูกให้ผล มีหมู มีงัว บ้างก็มีไก่ ใครมีควายก็ถือว่าเป็น
ฐานะค่อนข้างจะดี เพราะควายมันแพงกว่างัว ชีวิตของพวกเขาวน
เวียนอยู่ในสตุติโอธรรมชาติที่เป็นพื้นที่กว้าง ศิลปะของพวกเขาคือ
การปลูกพืชผักให้คนเราได้มีกิน ราคาพืชผักผลไม้ที่เขาได้จากการ

ลงแรงทั้งวัน ทั้งปี ไม่คุ้มพอให้สุขสบายเหมือนพวกรับจ้างทำงานใน
ออฟฟิศ ความภูมิใจของพวกเขา จบลงเมื่อลูกสาวที่อุตสาหะเก็บหอม
รอมริบส่งเสียจนเรียนจบ มันทำงานในเมือง ได้เงินเดือนแค่เดือนแรก
ก็มากกว่าพ่อแม่มันอาบเหงื่อลงแรงในสวนในนาในไร่ทั้งปีเสียอีก

ไก่อันที่เขาเลี้ยงไว้ปีก่อนขายยกแล้วได้เงินหกพัน ไก่มันตัว
น้อยยังไม่โตเต็มที่ แต่ก็อาศัยได้ไก่อันหมู่นักสู้สองสามตัว ที่ได้ราคาตัว
ละพัน ปีนี้ก็คิดว่า จะเพาะพันธุ์ไก่อันสักเอาไว้ขายเป็นตัว ลงทุนซื้อสุ่ม
มายี่สิบอัน รอให้ไก่โตพอเห็นหน่วยก้าน ก็จะเอามาเลี้ยงดูให้โตแก่
แข็งแรงก็จะได้ราคาดี

น่าโมโหหนัก ที่ไก่อันกระตือรือร้นหลายตัวหายไป เขาอยากจะทำใจ
เชื่อว่า ไก่อันลูกขโมยอย่างแน่นอน แต่อีกใจหนึ่งก็ให้แปลกใจว่า มัน
จะมาลักไก่อันกลางวันแสดๆ นี้ได้อย่างไร รอยรถแถมรอบทะเลสาบก็
ไม่มี มันจะตอนไก่อันเดินไปได้ยังงั้นวะ ภูเลี้ยงไก่อันหลายปี ไก่อันเข้าแล้ว
ตัวเดียวก็ต้องวิ่งกันเหนื่อย หรือมันจะใช้วิธีวางยาเบื่อแล้วอุ้มไปที่ละ
ตัว มันจะทำได้ยังไง ทางเข้าออกในหมู่บ้านก็ต้องมีคนรู้คนเห็น
แกะปลาเข้าปาก ตามด้วยเหล่าชาวอู่นๆ ยามเข้าก่อนแดดร้อนปลุก
เลือดลมให้พลุ่งพล่านหายหนาว อีกสักประเดี๋ยวเช้าจะไปหาผู้ใหญ่

เสียงรถมอเตอร์ไซค์ของผู้ใหญ่ วิ่งลัดเลาะมาตามทางเดิน
จากหมู่บ้านสู่ชายน้ำ ผู้ใหญ่ใจร้อนมาหาเขาแต่เช้า คงจะมีข่าวดี ที่
บ้านหมู่อิบ ข้าวโพดถูกไก่อันย่ำเสียหายไปหลายต้น แต่บ่เป็นหยิ่งต้น
ข้าวโพดไม่หัก แต่แปลกที่มีไก่อันติดกับดักหนูตัวหนึ่งนอนตายอยู่ แต่
ตัวยังอุนตอนที่เขาไปเจอ ไม่รู้ไก่อันใคร สงสัยจะเป็นไก่อันนาน ข้าจะไป
ขอดูไก่อัน เขาก็บอกว่าแกงไปแล้วเมื่อคืน

ดีใจหนักหนาที่ได้ข่าว บ่ขาดใจ! มันไปได้ไกลถึงเพียงนั้นหรือ
ผู้ใหญ่ หนทางไม่ใช่ใกล้ ต้องข้ามถนนไปอีก ข้าก็ไม่แน่หรอก เพียงแต่

มาบอกข่าวให้เอ็งรู้ แต่เดี๋ยวไปดูกัน ข้าขอให้เขาเก็บขนไว้ให้เอ็งดู
ขนไก่ที่โหนดมันก็เหมือนกัน ดูแค่ขนจะรู้ได้ยังไง เขาว่า แต่ก็
ไปดู ทหาร่องรอยมันดู ว่าไกลชุกชนพวกนี้ รู้จักหากินไกลเหลือจ้วงเหลือ
ควาย

15 มกราคม 2560 (ต่อ)

ผีเจ้าป่า

แถวต้นข้าวโพดถูกทำลายลงหลายแนวๆ เป็นช่วงๆ ที่พื้นดินมี
รอยเท้าไก่ตะกูดิน เป็นขุยเป็นทาง ตรงเข้าไปในป่าต้นเขา พื้นดิน
ตรงที่ชาวนาพบไก่ติดกับดักหนูนอนตาย เป็นวงช่องว่าง ของแนวต้น
ข้าวโพดที่ปลูกเรียงกันเป็นระเบียบ จึงเห็นได้ชัดว่าไก่มันเดินทวนทुरาย
ก่อนที่จะหมดลมด้วยแรงติดของกับดักหนู เหล็กอันแข็งแรงคงทำให้
มันเจ็บปวดมากจนสิ้นใจ

แนวการวิ่งของพวกมันเข้าสู่ป่า อะไรมาทำให้มันวิ่งเข้าป่า
พวกเขาช่วยกันคิด มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย ที่ไก่จะคิดพากันมา
สู่ป่าด้วยตัวเอง และยิ่งพากันมามากขนาดนี้ เป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อ
ใครกันหนอที่จะนำพาไก่มาได้ไกลขนาดนี้

ถ้ามีคนพามันมา ไ้หัวขโมยนั้นมันจะต้องมีเวทมนต์ ที่
สามารถสะกดให้ไก่วิ่งตามมันมาได้ ตั้งแต่เราเลี้ยงไก่มาหลายปี ก็เห็น
มีแต่เปิดเท่านั้น ที่มันจะเดินเป็นแถวแนวตามเจ้าของมาได้ สำหรับไก่
แล้วไม่เคยพบเคยเห็น

เราจะตามมันเข้าไปในป่า แล้วถ้าเราไม่พบมันก็จะเป็นเรื่อง
เป็นราวใหญ่โตไป หรือว่าเราจะต้องบนบานผีป่า...ทุกคนเสียบลงไป

ทันที เราไม่ได้บนผีฟ้า ผีป่ากันมานาน ได้แต่ทำบุญขวัญข้าว
แต่ไม่เคยทำบุญไหว้ผีฟ้า ผีป่า เลย...หรือว่า...เจ้าของไก่อ่ พุดเป็นเชิง
ปรึกษา แต่ทุกคนก็ได้แต่มองหน้ากัน เป็นเรื่องที่ไม่มีใครคิดถึงกันเลย
จริงๆ

ชะรอย ผีฟ้า ผีป่า มาทวงของเช่นของไหว้
เรื่องแบบนี้ เขาต้องไปปรึกษาเจ้าอาวาส ผู้ใหญ่เอ่ยขึ้น
การวิเคราะห์เส้นทาง และการเสาะหาไก่อ่ ได้จบลงด้วย
เจ้าของไก่อ่ ยกมือท่วมหัวไหว้ ผีป่า ผีฟ้า และทุกคนที่มาด้วย ก็ยกมือ
ไหว้ และก็ต่างก็รีบพากันเดินไปตามคั่นนากลับสู่หมู่บ้าน

ในเมื่อมีเรื่องราวใดๆ เกิดขึ้น ที่เกินไปกว่าความคาดคิด และ
เข้าใจไม่ได้ สิ่งที่คนเรามีเหลืออยู่ คือ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ชะรอยว่า ผีป่า
เป็นสิ่งที่ชาวบ้านเคยถือกันนรกหนา เมื่อครารุ่นผู้เฒ่าผู้แก่ที่อาศัยป่าล่า
สัตว์และหากิน นับตั้งแต่ พวกเขามือเตอร์ไซค์ และการทำอะไรทำนา
ทำสวนก็เป็นภาระที่มากหลาย จนเวลาที่จะมาคิดถึงเรื่องผีป่า และสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ก็ไม่มีแล้ว สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ณ เวลานั้นก็คือ เงิน

ตื่นเช้ามาเข้าครัวหุงหาอาหารด้วยเตาฟืนเตาถ่านหรือเตา
แก๊ส ก็ล้วนแต่ซื้อเขามาด้วยเงิน ใช้จ่ายทุกบ้านจะเผาถ่านไว้ใช้เอง
ที่ไหน นั่นมันเป็นเรื่องโบราณเต็มที เตาหุงหาอาหารเดี๋ยวนี้เกือบทุก
บ้านก็ใช้เตาแก๊ส ก็ต้องจ่ายสตางค์ไปให้มีไฟ ปลาก็ต้องซื้อ ผักก็ต้อง
ซื้อ ทุกอย่างก็ต้องซื้อ ลูกไปโรงเรียนก็ต้องซื้อทุกอย่าง ตั้งแต่รถไปส่ง
ลูกไปโรงเรียน ชุดนักเรียน อาทิตยลະສີ່ห้าชุด สมุด หนังสือ อาหาร
กลางวัน ค่าขนมลูก สารพัด ก็ล้วนซื้อด้วยเงิน วัตก็เงิน บ้านก็เงิน
โรงเรียนก็เงิน แสงสว่างก็เงิน อาหารการกินก็เงิน ผีฟ้า ผีป่า ที่ไหน
จะมีให้เราได้พึ่งพา

แต่เงิน จะใช้ซื้อผีป่า ก็ไม่ได้

เรื่องราวของไก่อ่กระเตาะสามตัวของเรา ก็ชักจะบานปลายไป

สู่เหตุการณ์ต่างๆ ในโลกมนุษย์ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับ

เหตุที่มาของทั้งหมด ก็อยู่ที่ไก่อกระเตาะสามตัวของเรา โดย
แท้เทียว ที่อยากจะปลุกให้โลกตื่น ขึ้นมาดูถึงศักดิ์ศรีชีวิตไก่ แต่จนถึง
บัดนี้ คนเจ้าปัญญาทั้งหลาย ก็ยังไม่ได้คิดสำนึกถึงศักดิ์ศรีไก่ หากแต่
ย้อนกลับเข้าไปสู่ภายในภาวะจิตตนเอง ชั้นตอนนี้ เรื่องของไก่เรา จะ
กลายเป็นเรื่องรองไปเสียแล้ว เพราะการทำบุญผีป่าจะเข้ามาแทนที่
เพื่อที่จะซื้อเวลาให้ไก่อกระเตาะของเราพากองไก่ไปปลดปล่อยตนเอง
เดินลึกขึ้นไปสู่ป่าบนภูเขาด้านบน

และการขออนุญาตผีป่า เพื่อเข้ามาสำรวจร่องรอยไก่ จะ
ล่าช้าเนิ่นนานไปเท่าไร ไก่อเราก็คงได้เปรียบมากเท่านั้น

แต่เจ้าของบ้านก็ให้รู้สึกร้อนรนขึ้นเป็นสองเท่า ในใจของเขา
ครุ่นคิดสับสน ระหว่างความสงสัยที่ไก่อหายไปกลางวันแสดๆ กับการที่
เขาละเลยผีป่ามาช้านาน แต่ก็ไม่เป็นกรรมเท่าไรหรอก ถ้าจะมาลงโทษ
ที่เขาคนเดียว เพราะทุกคนในหมู่บ้านก็ลืมผีป่ากันไปหมดแล้ว

นับแต่พ่อเราเสียไป นอกจากเงินและล็อตเตอรี่ แล้วชาว
บ้านรุ่นปัจจุบันก็ไม่เคยถืออะไรในมือขึ้นจรวดหัวอีกเลย

16 มกราคม 2560

วันนี้ไก่อกระเตาะทั้งสามไม่ว่าง ติดภารกิจเฉพาะกิจ จะมา
อีกที่พรุ่งนี้ครับ.

17 มกราคม 2560

ดำรงตน ในอิสรภาพ

“เสียงเจื้อยแจ้ว จ่านรรจา

ในพงไพร อบอวลด้วยกลิ่นหอมของมิตรภาพ

พลังเพลงของลมฤดูหนาว...”

เสียงกระซิบแผ่วเบาที่ล่องลอยมากับลมกระพือที่ปลายปีกผีเสื้อสีน้ำเงินเข้ม ส่งความชุ่มชื้นมาให้ ได้รับรู้ถึงความสำเร็จของพ่อแม่ไก่หนุ่มสาวของเรา นำพาบรรดาไก่ป่าปลดปล่อยตนเอง เข้าสู่ชั้นเรียนขั้นแรกของการดำรงตนอย่างอิสระในป่า

แน่นอนว่า อิสรภาพไม่ได้นำมาซึ่งความสบาย หากแต่ไก่แต่ละตัวจะต้องหากินตามลำพัง เพื่อลดการสูญเสีย หากเราถูกจับเป็นอาหาร ไม่ว่าจะจากคนหรือสัตว์กินไก่อื่นๆ ซึ่งมีมากมายในป่า ถูกกินตัวเดียว ย่อมดีกว่าถูกกินทั้งกอง

เรามีตัวอย่างที่เจ็บปวดจากลูกกองของเราที่โดนกับดักหนู การสละชีวิตของเขา โดยที่พวกเราไม่เสียขวัญ เป็นพรสวรรค์อันล้ำเลิศของความเป็นอิสระ

สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งที่เราจะต้องเรียนรู้คือ การส่งสัญญาณถึงอันตรายที่ย่ำกรายมา เมื่อเรามีศัตรู คือนักกินไก่ทั้งหลายนั่นเอง นอกจากนั้นแล้ว เราจะต้องเรียนรู้ถึงการผูกมิตรกับสัตว์กินพืช ซึ่งมีมากมายนับไม่ถ้วนในป่า ทั้งหมู เก้ง กระต่าย หนู รวมถึงนกทั้งหลายด้วย ถ้าเราผูกมิตรได้ดี สัญญาณภัยต่างๆ ก็จะรอบคอบมากขึ้น มิตรภาพเป็นสิ่งที่สำคัญสูงสุดในการดำรงตนอย่างอิสระ ลด

การเผชิญหน้ากับศัตรูทุกชนิด ไม่ว่าจะเล็กหรือใหญ่ การซ่อนตัวและ
ความอดทนก็เป็นสิ่งที่จะต้องเรียนรู้เช่นกัน

คืนนี้ เสียงคงจะระงมป่า ด้วยความมืดที่พงไพรได้ समाชิ
ใหม่

ย้อนกลับมาสู่ในหมู่บ้าน...

เจ้าของไก่จัดสำหรับเครื่องเซ่นผีป่าเขา เจ้าอาวาสบอกว่า
ไหว้แต่ผีป่า ก็เพียงพอ ขออนุญาตท่านว่าเราจะเข้าไปเสาะหาไก่ของ
เราที่หลุดหลงเข้ามาในเขตชุมชนของท่าน ถวายไก่ต้มสักตัวพอเป็นพิธี
พร้อมด้วยหมากพลู บุหรี่ เมียง เหล้าขวดหนึ่ง อย่าลืมเอาจอกไปด้วย
ขุดตาแหล่มาปักเขตพิธีสักสี่ทิศสี่อัน ธูปเจ็ดดอก เทียนเล่มหนึ่ง ไป
ขอต้นข้าวโพดที่ไก่อ้มลักต้นหนึ่ง เป็นเครื่องนำให้เราได้พบไก่ของเรา

แต่เจ้าอาวาสติดนิมนต์ตอนเช้า ก็คงจะต้องรอให้
เพิ่นบิ๊กมาเหยียก่อน* กว่าจะได้ไปก็บ่ายพຽงนี้ แต่อย่างไรเสีย ถ้ามันอยู่
ในป่าจริง พຽงนี้มันก็ต้องอยู่ ถ้าเราเข้าไปทันทีที่ทำพิธีเสร็จ ก็จะหาได้
จนถึงใกล้ค่ำ ถ้าไม่พบก็หาอีกสักวัน

สหายทั้งสี่มานั่งรออยู่ที่แคร่ นี้เราเข้าไปวันหนึ่ง คนหนึ่งว่า ที่
จริงถ้าเรารู้หยั่งจี้ เราไปจัดการกันเอง ก็ไปได้เลย เอ็งไม่ว่าจะนิมนต์
พระเลย พอนิมนต์ก็ต้องคอยเพิ่นแบบนี้เป็ลียงเหล้า ฝ่ายเจ้าของบ้าน
ก็ต้องลอบไก่อีกตัวหนึ่ง เพื่อปลอบใจสหายที่มาให้กำลังใจ การแบบนี้
จะทำไปคนเดียวก็ยากอยู่ มีคู่หูคอยช่วยกันคนละไม้ละมือ มันก็ค่อย
อุ่นใจ

เอ็งต้องเอากล้วยน้อยไปลักต้น อ้อยที่บ้านขำมี พຽงนี้จะเอา
มาให้ตั้งพิธีก็ต้องมีเครื่องตั้งให้ครบครัน บ่จะอันก็ไม่เป็นพิธี เจ้าของ
ไกรับฟังโดยสงบ จรดจอกเหล้าเทเข้าปาก ก่อนจะบอกว่า ที่เอ็งว่ามา
ก็ถูก หันหน้าไปทางคนตัวเล็กกว่าเพื่อน ถ้าข้าแค่ทำไปถามพระท่าน

* มาเหยียก่อน = มาเสี้ยก่อน

แล้วไม่ต้องนิมนต์ก็คงจะดี แต่เราไม่รู้คาถา คำท่องซำก็ไม่แมน รู้แค่นโมสามจบ ทั้งจิ้งหะพูดหน่อยหนึ่ง แล้วก็ตบเข่าผาด ที่จริงแล้วไปหาบ๊ออุ้ยทา แก่ก็คงจะช่วยได้ แต่แกไม่ชอบที่ข้าเลี้ยงไก่ชน แต่ถ้าเอ็งช่วยพูดก็คงจะได้ มันสายไปแล้ว ไปหาพระแล้ว บ่มีทางเลือกอื่นแล้ว

การประชุมสมัชชาของกำลังตามไก่หนีเล้า ดำเนินไปจากเย็นเป็นค่ำ จากการหารือเป็นขบร้องลำน่า แต่ทั้งหมดนี้ ก็คือกระบวนการทำงานร่วมกันที่ดำเนินมาเช่นนี้ตั้งแต่ไหนแต่ไร ยิ่งถ้าเป็นงานบอยแล้วกระบวนการจะยิ่งยาวนาน และล้าลึกกว่านี้เป็นไหนๆ

บ่เป็นอันยะการะยะงาน ก็ย่อนไก่หนีเล้าพวกนี้ ถ้าคิดเป็นเงิน ไก่ยี่สิบตัวก็ตกหลายพันอยู่ ได้คืนมาสักครึ่งหนึ่งก็ยังดีไม่เสียหาย... เขาคิดในใจ

18 มกราคม 2560

บนบาน

ผ้าชะมำปูบนพื้นหญ่าบนบาน หรือขันตั้งมีหมาก พลุ บุหรี่ เมียง เหล้าเทใส่จอกตั้งไว้ด้วยกัน เอาจะอีละน้อหลวงบ้อ มันวางขวดบได้ มันจะโค่น หลวงพ่อกหักหน้า นั่งลงที่ผ้าปูถัดจากผ้าชะมำพิธี เอ้อ...ท่านว่า เอาขวดวางไว้ใกล้ๆ ฮั่น ถึงเวลาก็ยกพร้อมกัน หม้อต้มไก่ วางไว้อีกด้านหนึ่ง เดี่ยวพอจะทำพิธีก็เปิดฝาหม้อ ผู้ใหญ่บ้านกับเพื่อนบ้านอีกสี่คน กุสิกุจอก หาไม้มาปักตะแหลั่ว หรือฉะเหลว สีมุมสร้างพื้นที่พิธี ฝ่ายเจ้าของข้าวโพดและเมียเจ้าของไก่ ก็ช่วยกางจ้องให้หลวงพ่อกคนละคัน

แต่ดบ่ายกลางทุ่งนาร้อนจนบรรยายไม่ได้ แม้จะมีลมพัดฉิวๆ

จนใบไม้ใบหญ้าโบกโบยไปมา แต่ความร้อนก็สุดแสนทรมาณ

เมื่อปักตะแหแล้วเสร็จ ผู้ใหญ่กับเพื่อนบ้านสองคนก็เดินเข้าไปที่ชายป่า ตัดเอากิ่งไม้ใบหนามาสามกิ่ง เพื่อตั้งข่มขี้แฉดให้หลวงพ่อบอกไปตัดเป็นมายะหย่าง ยังบ่ได้บอกกล่าวเป็นเตื่อ เจ้าของไก่อะโกนด้วยเสียงเป็นก้างวล กลัวพิธี่จะแตก บ่เป็นหย่าง หลวงพ่อบอก เขาบ่ได้ตัดต้นเพิ่น ขอเอากิ่งมาบ่ตาย

กว่าจะจัดแจงพื้นที่พิธี่ มีข่มขี้แฉดให้หลวงพ่อบอก ข้างบนข่มขี้แฉดตะแหแล้วผูกเห็นเด่นเป็นยอด มองดูไกลๆ เหมือนพุ่มไม้เตี้ยๆ แต่สีแดงของผ้าชะมำที่พื้นหญาก็เด่นชัด ทุกคนพร้อมเข้าพิธี่

หลวงพ่อบอกหยิบลงในยามเอาด้ายขาวออกมา วางลงในพาน แล้วก็เริ่มต้นด้วย นโม...

ในขณะที่หลวงพ่อกำลังสวดอยู่นั้น ก็มีชาวบ้านสี่ห้าคนพากันเดินมาด้านหลัง แล้วมาหยุดยืนเป็นกลุ่มอยู่ แต่เมื่อได้ยินหลวงพ่อบอกสวดมนต์ พวกเขาก็นั่งลงพนมมือ เหมือนกับผู้ที่อยู่ในพิธี่ทั้งหมด

เวลากลางแดดแม้จะไม่นานนัก แต่ถึงจะสั้นเท่าไร ก็ยากที่จะอดทน ในเวลาเพียงครู่เดียว คนทั้งหลายก็นั่งรวมกันอยู่ใต้ร่มคันเล็กสองคัน ส่วนเจ้าของไก่อ็นั่งข้างพระที่กำลังสวด หลวงพ่อบอกก็คงจะต้องรวบรัดการสวดมนต์ให้สั้นลง เป็นการกล่าวขอให้เจ้าป่าช่วยคุ้มครองและนำพาให้พวกเขาได้พบกับไก่อของเขา และขอขมาเจ้าป่า หากว่าลูกๆ ได้ทำสิ่งอันใดไม่เหมาะสมไม่ควร แล้วหลวงพ่อก็อวยชัยให้พร ด้วยภาษาธรรมดาคว่า ขอให้เวรกรรมอันใด ที่ก่อให้เกิดเคราะห์เกิดโศก ก็ให้เป็นอันปลานการไปแต่บัดนี้ แลการอันสุจริตที่สุทั้งหลายจะกระทำในป่าแห่งนี้ เพื่อนำเอาไก่อของเจ้ากลับสู่เหย้าสู่เรือน ก็ขอให้ประสพผลจงสำเร็จทุกประการเทอญ

หลวงพ่อบอกหยิบด้ายผู้ข้อมือขาว ขึ้นมาให้แก่เจ้าของไก่อ เขาไปผูกข้อมือกันเสียทุกคน แล้วท่านก็ยกปลายจีวรขึ้นปาดเหงื่อ ปาดโสร้

หน้าหนาวแท้ๆ แดดกลางทุ่งนี้ ฮ้อนถึงใจแต่ๆ เมียเจ้าของไก่เอาน้ำ
ขวดยื่นให้ผัวถวายหลวงพ่อก่อน

ทุกคนกำลังละจากเขตพิธีกรรม เดินกลับไปตามคันนาสู่
หมู่บ้าน เขาจะต้องไปส่งหลวงพ่อก่อน แล้วจึงจะกลับมาใหม่เพื่อ
เข้าป่าตามหาไก่

จำไว้อย่าเอาอะไรในป่าออกมา นอกจากไก่ของเจ้าเนื้อ
หลวงพ่อบอกระหว่างทาง

ตั้งแต่เกิดมา ทำนาทำสวนมาตลอดชีวิต เพิ่งจะมีคราวนี้ที่จะ
ต้องเข้าป่า ชีวิตชาวบ้านทุกวันนี้ มีกิน มีใช้ จากอาหารที่หาได้ใน
ตลาด และบางส่วนที่ปลูกไว้หลังบ้าน ชีวิตคนกับป่าห่างเหินกันมาก
แล้ว ใครจะไปรู้ว่า ในป่าที่เป็นแนวทึบขึ้นไปจนถึงยอดเขาข้างหน้านั้น
จะมีอะไรอยู่ข้างใน ชาวบ้านจะใช้ป่าก็เมื่อต้องการขยายที่เพาะปลูก
ก็จ้างรถไถ แม็คโครมาขุด มาไถเอา ไม่มีใครคิดจะเข้าป่าล่าสัตว์ เอา
มาทำเป็นอาหาร ยกเว้นบางครั้งก็มี ตัวตุ่น หนูนานา เข้ามาติดแล้ว ติด
กับที่วางไว้ในท้องนา ในสวน ซึ่งก็เป็นกิจกรรมที่ใกล้ป่าที่สุดเท่าที่จะ
เป็นไปได้

21 มกราคม 2560

ตามเสียงไก่ขัน

เมฆหุบแดดเอาไว้ชั่วคราว ลมแสงกระจายเป็นแถบสีส้มไป
ทั่วทุกทิศทาง มีเมฆดำก้อนใหญ่เกือบเท่าฟ้า เคลื่อนตัวมาจากทาง
ตะวันออก ลมที่คงพัดสม่ำเสมอคูมีแรงเย็นขึ้นอย่างประหลาด ชาย
ฉกรรจ์ทั้งห้าถือกระสอบปุ๋ยคนละใบ มีเชือก และมีดใส่ฝักเสียบไว้ข้าง
หลังกะเอว เดินเรียงแถวกันเข้าไปในป่า เวลาบ่ายคล้อยไปมากพอ

สมควร กว่าจะไปส่งตุ้เจ้า สงเมียและกำชับให้เมียเตรียมต้มไก่อร วัน
นี้จะไปดูลูทางก่อน ว่าตะวันตกแล้วในป่าจะคลำทางไปอย่างไร

ที่หมู่บ้านเจ้าของข้าวโพด ผู้ชายมานั่งคุยกันได้ต้นมะขาม
หน้ากาดแล่งที่ๆ พวกตามหาไก่ เอรธมาจอดทิ้งไว้ กาดแล่งวันนี้ก็
เลยคึกคัก ด้วยชายหนุ่มที่โดยปกติจะไม่มาที่ตลาด แต่วันนี้ มีตั้งวงอยู่
สองวง เขียงเนื้อต้องลับเนื้อทำลาบบริการ เด็ก ๆ ก็วิ่งเล่นกันตาม
ลานใต้ต้นมะขาม ทุกคนรอคอยที่จะได้รับข่าวใหญ่เกี่ยวกับไก่ที่พากัน
เดินเข้าป่า

“ฮาว่ามันอยู่บ้าน ทำจะได้กินปดี่ มันเลยหนีเข้าป่า...แม่
เมียมันยะกับข้าวปล้ำ ไก่ยังบ่เป็งใจ...” เสียงสรवलเสเฮฮา
ตามประสาชายหนุ่มที่ตั้งวงตองงานเล็ก การตีมีนคนละแก้วสองแก้ว
ก่อนเข้าบ้านไปกินข้าวกับลูกเมีย เป็นกิจวัตรที่พวกผู้ชายในหมู่บ้าน
แถวนี้ปรนนิบัติต่อกัน กระชับมิตร เจรจากรงาน จับกลุ่มรับงานใหม่
ต่างไปจากกิจวัตรของพวกผู้หญิงที่จะมาขายผัก ขายกับข้าวในกาด
และหญิงอีกพวกหนึ่งก็คือคนมาซื้อ ทุกคนทั้งคนขาย คนซื้อ ก็คือ
เพื่อนบ้านกัน ไม่มีใครแปลกหน้า นอกจากจะมาแลกเปลี่ยนอาหาร
การกิน สินค้าจากสวนหลังบ้าน พวกแม่บ้านก็เสวนากันเรื่องหวย
และลือตเตอรี วิเคราะห์ข้อมูลตัวเลข เอามาแลกเปลี่ยนกัน

ไก่มันเข้าป่าไปก็ตัวนะ ข้าได้ยีนว่าชาวตัว แต่เมียเป็นว่าชาว
สองตัว แต่ยังไง มันก็เลขสองนั่นแล

หมู่เอ็งก็คิดถึงกำเรื่องไก่ ละก้อไอ้หมูบื้อจาย ที่มันไปตามไก่ละ
บ่เอามากัดฟองกะะ เสียงจากกลุ่มผู้ชายแหวซำมฟากกาดมา

กันมันหล่อซกน้อย ข้าก็จะเอามากัดอยู่ก็้าา...เสียงผู้หญิง
โห้ฮิ้ว ย้อนกลับ

มันจะได้ไก่อมาลั๊กก็ตัว...เฮ้ยยยย+ ฟองอู้เตือ ปดี่ เป็นว่าไป
บ่นาน วันแรก ไปสำรวจลูทางในป่าก่อนเข้าป่าเข้าดง เป็นเรื่องใหญ่

เขาบ่เกยยะมาเมินแล้ว มันก็คงยากอยู่นะ

.....

ฝ่ายข้างในปาลิก ไก่กระเตาะสามตัวของเรา นำปากองไก่
ปลดปล่อยตนเอง เดินขึ้นเขามาได้ลึกลงสมควร หลังจากที่มันพบกับ
พ่อไก่อิสระ และได้รับฟังบรรยาย การดำรงตนอย่างอิสระอย่างไร
แล้วนั้น มันก็แนะนำกันมาให้เดินลึกขึ้นไป ในพื้นที่มีขีดหินตั้งชั้น
เพราะจะยากแก่คนที่จะมาค้นหา มันให้ไก่จับคู่กันอย่างมากไม่เกินสาม
แยกย้ายกันไปหาทำเลเหมาะของส่วนตัว สำหรับคืนวันแรกในป่า
นอนให้สูงไว้ พ่อไก่หนุ่มแนะนำกองไก่ จากนั้นมันก็เริ่มเดินดุ่มขึ้นเขา
ชันด้านเหนือไป แทนที่จะอ้อมใต้ตามทางเนินสบายๆ

การมีกองกำลังเพิ่มก็ทำให้ใจอีกเหิม แต่ก็นับเป็นภาระที่ใหญ่
โต ที่ทำให้มันทั้งสามจะต้องคิดถึงวิธีดูแลกองไก่ จนกว่าพวกเขาจะไป
หาพื้นที่ๆ ปลอดภัย หายู่หากิน

แต่ถ้าเราหลบซ่อนมากเกินไป ชาวคราวเกี่ยวกับ อิสระภาพ
ของไก่ก็จะเจียบหายไป การทำการของเราในครั้งนี้ เป็นเพียงแค่ขั้นที่
หนึ่งจะได้ผลดี ก็ต่อเมื่อมีไก่อกลุ่มใหญ่ๆ แบบนี้ ออกมาอยู่ในป่ามากขึ้น
ให้คนได้สำนึกว่า ไก่อยากหนีมาอยู่ป่าเพื่อความเป็นอิสระ

อันนี้คือเนื้อข่าวของเราในวันนี้ ฟัน้องนักข่าวพงไพรทั้งหลาย
ข้าขอแถลงว่า วันนี้เป็นความสำเร็จของไก่จำนวนหนึ่งแห่งหมู่บ้านริม
ทะเลสาบ ที่ปลดปล่อยตนเองสำเร็จจากเล้า เข้ามาอยู่อย่างอิสระใน
ป่าเขา เราหลบหนีการที่คนเอาเราไปค้าขายและฆ่าเราไปเป็นอาหาร
ได้สำเร็จแล้ว

ว่าแล้วมันก็กระโดดขึ้นยืนบนก้อนหิน โกงคองชันเสียงดัง
อย่างภาคภูมิใจ จนเหล่าบรรดานักข่าวผู้มีปีกทั้งหลาย กระพือโหม
เสียงแข็งแ่ด้อนรับบรรยายภาคแห่งอิสระภาพ

เสียงไก่ขันแว่วมาจากทางใต้ ชายทั้งห้าสะดุดตก เสียงมัน

อยู่ลึกขึ้นไปบนภูเขา แต่มันมาจากทิศทางใดไม่แน่ชัด เสียงในป่าจะ
สะท้อนก้องกังวานไปทั่ว จะหาทิศทางต้นเสียงได้จะต้องมีความ
ชำนาญระดับหนึ่ง และผู้ฟังจะต้องรู้จักภูมิศาสตร์ของพื้นที่ระดับหนึ่ง
จึงจะพอหาต้นเสียงได้

แต่ที่รู้แน่ๆ มันมาจากข้างบนนั่น เราจะเดินขึ้นไปตอนนี้
มีดค่าจะหลงทาง ลู้เราปักค่ายตรงนี้เป็นฐานเอาไว้ แล้วกลับมาใหม่ใน
วันพรุ่ง

แมลงหลายสิบตัว กระพือปีกบินอย่างรวดเร็ว ผ่านหัวพวก
เขาไป ตะวันริบหรี่เต็มที และเมฆทะมึนก็เริ่มตั้งเค้าเหนือท้องฟ้าแล้ว
คืนนี้ฝนตกอย่างแน่นอน ไก่ของเราก็จะเปียกปอน และอาจจะเป็นไข
ไม่สบายในวันพรุ่งนี้...

22 มกราคม 2560

ยอมเสีย เพื่อได้

มันบ่ง่ายเลย เดินหาไก่ตัวน้อยๆ ในป่ากว้างใหญ่ เจ้าของไก่
บ่น พलयกจอกขึ้นชดเหล้าจอกแรกของค่ำคืนนี้ ไม่หอมหวาน
เหมือนที่ผ่านมา ประสบการณ์แรกในป่า ของชายฉกรรจ์ทั้งห้า ช่าง
คล้ายคลึงกันและแตกต่างกัน ถ้าเขาจะหาไก่ให้ได้แต่ๆ ก็ต้องเตรียม
ไปนอนในป่าสักคืนสองคืน ฟังเสียงไก่ขัน แล้วไปเดินหามันให้พบ ใน
ป่ามืด และไม่มีหนทาง เขาจะต้องไปแผ้วทางเอาตอนกลางวัน เพื่อ
เดินลึกขึ้นไปบนเขา แล้วปักค่ายรอสักสองสามวันก็คงจะได้คืนมาบ้าง
บางตัว

เขาได้ยินเสียงไก่ขันสองสามตัว แต่เมื่อไม่มีรู้ทาง ก็เดินไม่ได้
กลัวหลงป่า เขาต้องเตรียมไฟฉายบอกใหญ่ ข่าน้ำไปหุงหากินอยู่ใน

ป่า หันไปบอกเมียให้เตรียมข้าวปลาอาหารแห้ง ไปกินในป่าให้พอกิน
สักสามวัน ยังไงๆ เราก็อยู่มากกว่าสามวันไม่ได้ ต้องกลับออกมาทำ
มาหากินกันแล้ว เขาพูดเหมือนอ่อนอกอ่อนใจ และรู้สึกสิ้นหวัง
อย่างไรชอบกล

มันบ่ง่าย บ่ง่ายแต่ๆ ที่จะไปตามหาอะไรในป่า มองอะไรไม่
เห็น แต่ฮว่าเราต้องหัดเอาจนได้ ถ้าเราไปกลางวัน แล้วกลางวันเดิน
ไป ตามเสียงที่เราได้ยินตอนเช้าๆ ที่ไก่อมันขัน พอค่ำเราก็จัดที่นอน
แล้วก็ต่อไป สักสองคืนอย่างมาก็จะหันทัวมัน เราต้องจับมันกลางวัน
ต้องหัดทำเร็วจับไก่ ไปวิ่งไล่จับมันในป่า ไม่ได้หรอก จะกลายเป็นไก่
มันจับเขา บังใจเขาจับไก่ ชายร่างเล็ก เจ้าความคิดติดตลก แล้วบอก
ว่า เขาต้องเอาข้าวเปลือกไปตวย ล่อให้ไก่มาติดแล้ว ฮว่า เขาแหไป
ตวยก็จะดี ชิงแหไว้ให้ไก่อมันวิ่งมาติด

การปรึกษาหารือ เพื่อเตรียมการเสาะหาไก่ในป่า ดำเนินไป
ตามกำลังของไก่อต้ม และเหล่าชาว ลักครู้ สหายทั้งสี่ก็แยกตัวกลับ ไป
เตรียมข้าวของๆ ตน สำหรับการผจญภัยในป่า

เมื่อทุกคนกลับไปหมดแล้ว เมียเจ้าของไก่อก็ออกความเห็น
สามสี่วันมาแล้วที่เขาพากันหาไก่ ข้าฆ่าไก่ในเล้าไปแล้วสามตัว ยังบได้
ไก่อคืนมาสักตัว ปล่อยให้มันไป เขาก็บต้องเสียไก่เพิ่ม

มาฮ้อเอาอะหยงบ่อนฮ้อ ตกลงกันแล้วว่าจะเข้าไปเอาไก่อคืน
จะมาถอนกำฮ้อตอนนี้คงไม่ได้ ฮุดสำห้ไปเอาตุ้เจ้ามา
ใส่ของฮ้อเพิ่นแล้ว ขอเจ้าป่าก็ขอแล้ว เสียเวลาทำมาหากินกันแล้ว
เพิ่นให้ใจมาขนาดนี้แล้ว ชาวบ้านทุกคนทั้งหมู่เฮาและหมู่สิบ ก็เฝ้าดู
แล้วจะถอดใจง่าย ๆ บได้หรอก ต้องทำให้จนที่สุดก่อน จึงจะฮู้ว่า จะ
เป็นจะได

ไก่อมันจะเก่งเหลือคน ได้จะได เขาว่าในที่สุด ข้างเมียบก็ถอนใจ
และบอกว่า แล้วจะต้องเสียไก่ไปอีกก็ตัว...

ถ้าบ่ยอมเสีย ก็จะได้ อะหยังเลย ผัวว่า แล้วความเงียบก็
เข้ามาครอง

ความคิดของคนนั้นล้าลึกและมีหลากหลาย ทั้งคิดเป็นไปไม่ได้
และคิดที่เป็นไปไม่ได้ บางทีสิ่งที่ เป็นไปไม่ได้ ก็จะไม่แปรเปลี่ยนมาสู่เป็น
ไปได้ เมื่อได้ผ่านขั้นตอนภาคปฏิบัติ และในทำนองเดียวกัน ความคิด
ใหม่ๆ บางอย่าง เกิดขึ้นระหว่างการปฏิบัติ และมักจะถูกหลงลืม
ละเลยไปเป็นส่วนใหญ่ เพราะผู้ปฏิบัติยอมไม่รู้เท่าผู้เฝ้าดู

จึงเป็นธรรมดา ที่จะมิกกลุ่มผู้สนใจในหมู่บ้าน หลายระดับ
ระดับวิเคราะห์เจาะลึกอย่างเอาจริงเอาจัง กลุ่มนี้มีทั้งผู้ที่สนับสนุน
อย่างเอาเป็นเอาตาย และผู้ที่ไม่เห็นด้วยที่มองเป็นด้านลบ แต่กลุ่มนัก
วิเคราะห์นั้นจะเป็นชนส่วนน้อย สองสามคนหรือเพียงคนเดียวในวงผู้
เฝ้าดู แล้วก็มีพวกผู้สนใจเฝ้าดูตั้งผู้ดูหนังดูละคร สนุกสนานเฮฮา
เหตุการณ์ไปทางไหนก็จะเฮโลกันไปทางนั้น พวกนี้เป็นผู้เชียร์ที่ดี และ
แน่นอนมีทั้งเชียร์ฝ่ายเจ้าของไก่ และเชียร์ฝ่ายไก่ จับเป็นคู่ๆ อยู่ในวง
เดียวกัน ซึ่งมักจะลงเอยด้วยการพนันเหล่า พนันกับแก้ม กลุ่มที่สาม
จะเป็นผู้ถกฉวยประโยชน์จากการตามไก่ ไปสู่การลงทุนระดับลึกต่อไป
คือการตีเหตุการณ์เป็นตัวเลข แม้ว่าส่วนใหญ่จะตีความผิด และต้อง
เสียเงินให้เจ้ามือหายไ้มากต่อมาก แต่มันเป็นเกมคณิตศาสตร์ที่ลับ
สมองนักคิดด้านคณิตศาสตร์ระดับหมู่บ้าน คนพวกนี้มักจะคิดสูตร
การคำนวณที่แปลกๆ และเชี่ยวชาญในการตีความภาพ และการ
กระทำมาเป็นตัวเลข เสมือนจะเข้าใจ เรื่อง x y และ d รวมถึงการ
ยกกำลัง การหารและคูณระดับสูงที่คนทั่วไปคิดไม่ได้

หากการล่าหาไก่ครั้งนี้ยกเลิกไปโดยเร็ว จะเกิดกลุ่มคนที่เสีย
ประโยชน์มากมาย และเจ้าของไก่ก็จะตกที่นั่ง เป็นผู้แพ้ที่ไม่กล้าสู้
ทั้งๆ ที่มีกองเชียร์มากมาย...

23 มกราคม 2560

คิด คิด คิด

มีฝนโปรยลงมาตอนเช้ามีด แม้จะเทียบไม่ติดฝนตกหนักทาง
ปักชำได้ตอนนี้ แต่ก็ทำให้อากาศหนาวเย็นขึ้น พื้นดินเปียกชื้น
กลุ่มชายฉกรรจ์ตามหาไก่ แต่งกายทะมัดทะแมง คลุมตัวด้วยถุง
พลาสติก และใส่หมวกปีก ที่จะทำให้เขาต่อสู้กับความเย็นและความ
เปียกได้ ทั้งหมดเดินทางมาด้วยมอเตอร์ไซค์ส่วนตัว เขามาสู่หมู่บ้าน
หมู่ที่ 10 เพื่อฝากมอเตอร์ไซค์ไว้ที่กาด แล้วเดินลัดทุ่งไปสุป่าที่สุด
ทุ่งนาด้านโน้น

อากาศเย็นเหมาะแล้ว จะได้บ่นน้อยหนัก เสียงแม่ค้าใน
ตลาดร้องทักเป็นทำนองแห่งมิตรภาพ และการเอาใจช่วยเดินในป่า
ตอนนี้ก็อาจจะลำบากหน่อย ดินมันมันแต่ก้อดีที่บ่ฮ้อนน้อ

พวกเขาารู้สึกอุ่นอกอุ่นใจที่ชาวบ้านหมู่นี้ เอาใจช่วยให้เขา
สำเร็จ ทั้งห้าจัดเตรียมข้าวของพะรุงพะรัง มีทั้งผ้าพลาสติกที่จะไป
สร้างเต็นท์ หม้อหุงหาอาหาร ถุงใส่อาหารแห้ง กระจดกน้ำ มีดพริ้ว
เหน็บแฉะ ดูเปรียบพร้อมสำหรับการจะดำรงชีวิตในป่า การตามล่าไก่
ไม่ใช่งานเล็กๆ เลย

ชายทั้งห้าห่อหุ้มพลาสติกครอบกาย รองเท้าบูทยาง หมวกปีก
กว้าง แบกข้าวของพะรุงพะรัง แต่ก็ทะมัดทะแมง เดินแถวเรียงหนึ่ง
ไปบนคันนา ดูแล้วเหมือนกองทัพนักสำรวจน้อยๆ ที่มีจุดมุ่งหมาย ที่
การบันทึกประวัติศาสตร์อันยิ่งใหญ่...

นับเป็นเวลาหลายคืนแล้ว ที่กองโก๋ปลดปล่อยตนเอง ได้เข้ามา
อยู่ในป่า แต่เช้าวันนี้เป็นวันแรกที่ได้เผชิญหน้ากับความหนาวเย็น
และชุ่มฉ่ำของสายฝนในป่า แผ่นดินในป่าปกคลุมแน่นหนาด้วยใบไม้
ต้นไม้ใหญ่ ทำให้อมน้ำแฉะและฉ่ำ ที่พื้นดินโปร่งแถวหมู่บ้านไม่มีแบบ
นี้ บวกกับปรากฏการณ์ภูเขาสูงชันที่น้ำพากระแสน้ำฝนจากบนเขา ไหลเป็น
ทางลงมารวกับลำธารน้ำตกเล็กๆ

กองโก๋ของเราจึงต้องอพยพลงมาหาที่เรียบแห้ง ไม่แฉะมาก
เพื่อจะได้หากินสะดวก แม้ว่าอากาศจะหนาวเย็น แต่ต้นไม้ใบหนาที่ปก
เป็นที่กำบังฝนเป็นอย่างดีให้พวกมัน ณ ที่ราบริมเชิงผาชัน ใกล้ๆ กัน
นั้นเป็นทุ่งหญ้าสูงหนา ที่พวกมันตระเตรียมเอาไว้ สำหรับวิ่งหนีพวก
กองทัพคนที่มาตามหามัน

โก๋น้อยบางตัวรู้สึกหนาวเย็น ยืนตัวลั่นอยู่ใต้ต้นไม้ พ่อโก๋หนุ่ม
ของเราต้องคอยเตือนให้พวกมันเคลื่อนไหว และคอยสะบัดขนบ่อยๆ
การเคลื่อนไหวร่างกายเราจะอุ่นขึ้น การสะบัดขนจะทำให้ตัวเราแห้ง
แต่หากรู้สึกไม่สบาย เตี้ยวเจ้านายเรามาถึง ก็จะต้องรีบกลับไปใส่เกล้า
ที่อุ่นกว่านี้ และพวกแกก็จะได้ไปเล่าเรื่องอิสรภาพให้เพื่อนๆ ในเล้าฟัง
ต่อไป จุดมุ่งหมายของข้า คือพาโก๋หนีออกมาทั้งเล้า และเราจะมาอยู่
กันที่ในป่านี้ หรือเลยลึกขึ้นไปอีก ที่ข้างบนโน้นมีอาหาร และป่าที่อุดม
สมบูรณ์กว่าที่นี่ และไกลจากน้ำมือคน

มันพยายามพูด เพื่อปลุกเร้าให้โก๋ทั้งหมด คิด คิด คิด และมี
ความมุ่งมั่นที่จะต่อสู้ เพื่อการดำรงอยู่อย่างอิสระ ไม่มีใครอยากโดน
จับกลับไปใส่เกล้า ฝนแรกของชีวิตอิสระ กำลังทดสอบความอดทนของ
เรา

ตั้งแต่นึกหนาหลายสิบตัว บินเข้ามาในกองโก๋อย่าง
กระตือรือร้น พวกมันแจ้งข่าว มีคนนำกล้าโก๋เดินเข้ามาในป่า พวกเขา
ทำการถางหญ้า ตัดกิ่งไม้ทำที่พัก และแผ้วทางเดินขึ้นเขาอย่างเอา

เป็นเอาตาย พวกเขาจะขึ้นมาที่นี่แน่ๆ ขอให้พวกท่านจงเตรียมตัวเถิด
เราจะเดินขึ้นไปข้างบน อ้อมโขดหินนี้ไป แม่ไก่พี่น้องข้า จง
พาพวกเราไป ทางเดินจะชันกว่า แต่ไม่ใช่โขดหิน และคงไม่มีน้ำตกลง
มา จำได้ไหม ในพื้นที่ที่ต้นไผ่อุดมสมบูรณ์ ตรงนั้นน่าจะเป็นที่เหมาะสม
สำหรับพวกเราจะกระจายตัวกันหากิน และหลบซ่อน ข้าจะขันหลอก
ให้มันเดินมาทางเขาหินชัน ที่เราอยู่กันมาสองคืนโน้น แล้วข้าจะรีบวิ่ง
ตามไป

เมื่อวางแผนเข้าใจกันดีแล้ว พ่อไก่หนุ่มก็เดินเลาะไปตามขอน
ไม้ล้มอย่างเร็วรี่ แม่ไก่ทั้งสองก็รีบเดินคุ่มพาไปทั้งยี่สิบ ขึ้นไปตามแนว
ไม้ใบหนา ฝ่าละอองฝนและความหนาวเย็นขึ้นเขาไป

ตั้งแต่ขึ้นมาอยู่บนเขา กองไก่ของเรายังไม่มีเวลา ที่จะ
กระจายพื้นที่ออกหากินแบบเป็นเอกเทศ ตามที่พ่อไก่อิสระอบรมไว้
พวกเขาเป็นไก่บ้าน คุ่นเคยกับการอยู่อย่างมีผู้นำ และไม่เคียดคิดที่จะ
ตัดสินใจในชีวิตด้วยตัวเอง ทุกอย่างจะต้องคอยตามผู้นำเท่านั้น

.....

สายฝนไม่เป็นใจให้ทั้งคนและไก่ ผู้ล่าและผู้ถูกล่า

ในป่าที่มีความลาดชัน แนวเชิงเขาแบบนี้ สายน้ำที่เกิดจาก
การสะสมบนใบไม้ ใบหญ้า เม็ดฝนที่เล็ดลอดไหลลงสู่ดินและน้ำฝนที่
ไหลมาตามซอกหินบนโขดเขาชัน ทำให้การสร้างที่พักของนกก่าไก่ทั้ง
ห้า เป็นไปด้วยความยากลำบาก ไม่มีพื้นที่ไหนที่แห้งพอจะก่อกองไฟ
ผ้าพลาสติกที่เขาเตรียมมาก็ไม่ใหญ่พอที่จะปกคลุมพื้นที่กว้างพอจะอยู่
แห้งๆ ได้

แต่...เขาปีกออกไปข้างนอกไม่ได้ เวลาสามวันที่มี เขาต้องเอา
พวกมันให้ได้ เจ้าของไก่บนพืมหา ในขณะที่ใช้มีดขุดดินข้างใต้หลังคา
พลาสติก เพื่อหาดินแห้งพอที่จะสูมไฟบนใบไม้แห้ง แต่จะหาไม้แห้ง
ได้ที่ไหน พวกเขาตกลงใจจะจัดเข้าของกองไว้ ใต้หลังคาพลาสติก ที่

ทำให้เกิดพื้นที่ๆ น้ำฝนเข้าไม่ถึงขึ้นมาได้ พวกเขาช่วยกันตัดกิ่งไม้
ขนาดเล็กมาเรียงกันแล้วปูด้วยใบไม้ พื้นจะแห้งและนุ่มเมื่อฝนหยุดตก
ข้าวของถูกจัดกองไว้ตรงกลาง กว่าจะเสร็จก็เข้าไปค่อนข้างสาย และ
สายฝนก็เพลาแรงลงมากแล้ว

เจ้าของไก่หีบเอาธูปออกมาดอกหนึ่ง แล้วจุด ยกมือไหว้
ขอให้เจ้าผีป่า ช่วยคุ้มครองปกป้องเขา และนำพาให้เขาได้พบไก่ของ
เขาด้วยเถิด ปักธูปลงบนทิศหัวนอน แล้วก็พูดขึ้นว่า...ข้าทิว แต่เราจะ
ก่อไฟจะได้นี้...วันนี้เราก็คงจะได้แคंपັកแค้มป์เท่านั้น ฝนตกแบบนี้จะทำ
อะไรก็ยาก

พลันก็ปรากฏเสียงไก่ขัน มันเป็นเสียงไก่นักสู้ที่เราเลี้ยงกัน
ไม่ใช่เสียงไก่ป่าไก่เตี้ยแน่นอน เสียงมันมาจากทางไหน ช่วยกันฟังซิ
ชายตัวเล็กช้อย่างตื่นเต้นขึ้นไปทางเหนือ ซึ่งเป็นทางสูงชัน แผนการ
ของไก่นักปฏิวัติของเรา ได้ผลตามคาด...

25 มกราคม 2560 (เช้า)

น้กล้า

การประกอบอาหารอย่างง่ายที่สุดก็ไม่ง่ายเสียแล้วในป่า ที่มี
ฝนตกมาทั้งคืน แม้ว่าขณะนี้ฝนจะซาเม็ดลงมากแล้ว แต่ความเปียก
ชื้นของป่า และใบไม้ กิ่งไม้ ยากนักที่จะติดไฟ ง่ายที่สุดก็เห็นจะเป็น
ปลากะป๋อง กับเส้นบะหมี่สำเร็จรูปแห้งๆ สหายทั้งห้ากลั่นกลินกิน
ด้วยความทิว และความหนาว เมื่ออาหารเข้าสู่กระเพาะ ความอบอุ่น
กระปรี้กระเปร่าก็เข้ามาแทนที่ พวกเขามองหน้ากันแล้วยิ้มให้กันและ
กัน จนคนหนึ่งอดรันทนไม่ได้ หัวเราะออกมาด้วยเสียงอันดัง และทุก
คนก็หัวเราะตามอย่างสุดแสนจะทันทาน

เออละ ปอมีเอง ไทนแกบอกมาซิว่า จะเดินไปทิศใดตามเสียงไก่ให้ถูก เราไม่รู้หรอกว่าทิศที่เราได้ยินนี้ จะเป็นทิศที่ถูกต้อง ข้าว่าเสียงในป่า มันยากที่จะเดาทิศที่มา แต่ข้าก็มั่นใจว่า ต้นเสียงมันมาจากทิศนี้ อันอื่นมันเป็นเสียงสะท้อนก็เป็นได้

อีกสักครู่ เมื่อพวกเขาเริ่มออกกลางพงให้เป็นทางจะได้ไม่หลง เมื่อจะกลับมาที่พัก เสียงไก่ขันอันเพราะพรึ่ก แบบไก่นักสู้ตามบ้าน ก็ดังแผ่วมาไกลๆ เหมือนว่ามันจะขึ้นสูงไปอีกแล้ว แบบนี้ตามกันทั้งวันล่ะวะ เสียงหนึ่งจากกลุ่มชายตามไก่ แต่เสียงมันดังมาทางตะวันตกมากกว่าทางเหนือที่เราขึ้นไปนี่นะเว้ย แดดก็ไม่มีเอ็งรู้ได้ใจว่าเป็นตะวันตก ข้าว่าเอาเผือกซ้ายไว้ก่อน เวลาเดินปีกมาค่ายจะได้ไม่หลงตามตะวัน ข้าว่าทิศนี้เป็นทิศเหนือ เพราะเมื่อวานนี้ที่เราทำพิธี แดดมันลั้งใส่หน้าเราทางนี่หว่า

คุยกันไป ถางทางเป็นแถวเป็นแนวไป พวกเขาไม่ได้เลี้ยวไปทางเสียงไก่ครั้งที่สอง ยังมุ่งขึ้นทางชัน ไปตามเสียงแรกที่ได้ยิน ข้าว่าเอ็งหยุดพูดกันเถอะ เหนื่อยป่าว

มีเว้งกว้าง ท่ามกลางกลุ่มไม้ใหญ่ แสงฟ้าสว่างทะลุลงมาได้มีลานราบเรียบ และขอนไม้ล้มขนาดใหญ่ นอนพาดจากบนลงล่าง ที่ตรงนี้เหมาะแท้ๆ ที่จะกางเต็นท์ เจ้าของไก่ว่า ทุกคนหยุดตัวขึ้นมองและพร้อมใจกับพยักหน้า เหมาะแต่ๆ เมื่อเขาเดินไปยังผืนหญ้าเรียบก็เห็นว่า ที่พื้นดินไม่พอชื้นมาก เนื่องจากไม่มีน้ำค้างใบไม้ลงมาเติมเมื่อฝนคลายเม็ด น้ำบนหน้าดินก็ซึมลงข้างล่าง แต่หญ้าที่คลุมดินก็ยังเปียกอยู่ พวกเขาเริ่มช่วยกันตัดกิ่งไม้มาทำค้ำพัก ทำเอาไว้ก่อนเดี๋ยวกลับลงมาตอนบ่ายๆ ค่อยไปย้ายผ้าและข้าวของมา เจ้าของไก่พูดขึ้น ไม่มีใครคัดค้าน การเดินขึ้นเขาลาดชันเป็นอันว่าชะงักเอาไว้ชั่วคราว เพื่อการค้างแรมที่มั่นคง

พวกเขาก็เริ่มเรียนรู้การมีชีวิตในป่า ที่ว่าไม่สุขสบายนั้น

หมายถึงอย่างไร

หากฝนไม่ตก พวกเขา也不需要รีบร้อนตั้งค่ายพัก แต่ใน
บรรยากาศเปียกแฉะเช่นนี้ ไม่มีแม้แต่ถ้าแห้งใดที่จะแห้งพอให้พักได้

เมื่อเดินสูงขึ้นไป พวกเขาเริ่มได้ยินเสียงน้ำไหล อาจจะเป็น
น้ำตกหรือลำธาร ด้วยความยินดีกับเสียงน้ำ พวกเขาพากันรีบถาก
ทางเดินขึ้นไปหา พวกเขาพยายามเดินขึ้นไปเป็นเส้นตรงที่สุดเท่าที่จะ
ทำได้ ในเมื่อพื้นป่าก็ดูราบเรียบดี เพียงแต่หนทางค่อนข้างจะชัน เดิน
ขึ้นไม่ยาก แต่ขาลงมาอาจจะลื่นหกล้มหกลูกได้

จับได้สักสองสามตัวข้าว่าจะขอเชือดเอาต้มเสียสักตัวได้
ไหมวะ คินนี่ฮึดมั่นได้ก่อนเตอะน่า น้ำเสียงพวกเขา แม้จะหอบฟืด
ฟาด แต่ก็ฟังมีความยินดีตื่นเต้นไม่น้อย เสียงน้ำไหลทำให้พวกเขามี
ความหวังบางอย่าง...

25 มกราคม 2560 (คำ)

เชือก และตาข่าย

ไหลหลังในร่อง ตามช่องโหว่หินเป็นสายน้ำ เป็นร่องน้ำไหล
ริน จากเบื้องบนลงล่าง จากหินสู่ดิน รวมตัวในแอ่ง เป็นหนองน้ำ
ขนาดย่อมๆ อยู่ตีนภู ชายทั้งห้าตื่นตะลึงกับภาพที่เห็นเบื้องหน้า เป็น
เขาหินสูงชัน เป็นแหล่งกำเนิดน้ำที่สำคัญ หินไม่เก็บน้ำแต่สะสมตาม
ร่องตามรอยที่กาลเวลาได้สร้างไว้ให้ ตามชะง่อนหิน มีต้นไม้ยันตัวขึ้น
เป็นปุ่มเป็นปั้ง จากโคนผาไปถึงยอดสูงเบื้องบน มันสูงชัน จนคอดัง
ป่า ก็ประหนึ่งจะเห็นไม่ถึงยอดสูงสุด ที่พื้นโคนผาหินมีขอนไม้ใหญ่ล้ม
นอนตามพื้นดินรกรกที่โคนยังคงฝังลึกลงในดิน และโคนผาหิน อีกด้าน
ของปลายผาดลงไปแอ่งน้ำ ที่เป็นเสมือนแผ่นดินทรุดตัวต่ำลงไป

เวลานี้ได้เริ่มสะสมน้ำที่ไหลจากเขาหิน จนเป็นหนองน้ำเล็กๆ แม้ว่าเวลานี้เม็ดฝนจะเหลือแค่เป็นละอองฝอยบางเบา แต่น้ำในหนองก็เพิ่มขึ้นอย่างช้าๆ

ถ้าเราจะมาตั้งแคมป์ที่นี้ในวันพรุ่งก็น่าจะดี มีน้ำทำอุดมสมบูรณ์ และมีขุนเขาสวยสง่าเป็นปราการหลัง ต้นไม้ใหญ่ก็ดูอุดม ชายคนตัวเล็ก พบชนทางไกล น่าจะเป็นทางไกล ไม่ใช่ชนหรือโกป่า เขาให้เหตุผล ทั้งหมดจึงช่วยกันสำรวจพื้นที่ แต่ก็ไม่พบว่า จะมีชนใกล้ที่ไหนอีก มันเป็นไปได้ที่ใกล้จะมากินแกวนี้ พื้นที่มันเหมาะสำหรับใกล้เป็นอย่างดี

เจ้าของโกตะโกนเสียงยาวดั่ง ไปที่หน้าผาเสียงของเขาอังกังวาน สะท้อนเขาลงไปสู่เนินเบื้องล่าง แล้วค่อยๆ กระจายหายไปใ้อากาศ ไข่ม้อย เขาถาม เป็นแบบนี้มัย พวกเขาพยักหน้าแม้จะไม่เหมือนโก แต่ก็ได้ผล แสดงว่าโกเคยมาอยู่ที่นี้ เราจะเดินสำรวจไปทางโน้น ที่ผาหินลาดลง เราจะลองอ้อมไปข้างหลังผาหิน แกวางเร็วตามเชิงผาด้านนี้ สักสามสี่อัน เอาข้าวโพด ข้าวเปลือกโรยไว้ ถ้าไม่ได้ใกล้เราก็จะได้ต้มโกป่ากินพรุ่งนี้เช้า

.....

พ่อโกหนุ่ม รีบเร่งทั้งวิ่ง ทั้งเดิน มาจนทันกองโกปลดปล่อยตนเอง ที่ป่าไผ่สูงขึ้นไปถึงยอดเขา ที่สามารถเดินข้ามไปอีกด้านหนึ่งเพื่อเลาะแนวป่าเหนือหมู่บ้านเล็กๆ อีกแห่งหนึ่งที่พวกเขาเลี้ยงหมูกันมากมาย

เราน่าจะปลอดภัยอยู่ในบริเวณนี้ คนอาจจะเดินเร็วกว่าเราหลายก้าว แต่เขาตัวใหญ่และงุ่มง่าม ไม่แคล่วคล่องเท่าพวกเรา แต่อย่างไรก็ตาม ก่อนค่ำวันนี้ เราจะต้องแบ่งกลุ่มพวกเราออกเป็นกลุ่มย่อยๆ กลุ่มละสาม แล้วก็แยกย้ายกันหาที่หลบนอน ให้ไกลกันไว้ในบริเวณป่าไผ่นี้ พรุ่งนี้เช้า เราไม่ต้องรอกัน พวกกันเดินขึ้นไปบนยอดภู

ข้ามไปอีกข้าง ก็จะพบหมู่บ้านอยู่เบื้องต่ำลง พวกเราจะต้องไม่เข้าไป
ในหมู่บ้าน แต่เดินเลาะไปเหนือหมู่บ้าน ข้าเคยไปมาแล้ว อีกไม่นานก็
จะพบเขาอีกลูก มีป่าที่ปลอดภัยอยู่ทางโน้น เราจะทำมาหากินที่นั่นให้
เป็นถิ่นอิสระของพวกเรา

สำหรับข้า พ่อไก่หนุ่มกล่าว จะกลับลงไปใกล้หมู่บ้านอีกครั้ง
เพื่อปลดปล่อยไก่ที่เหลือ ตอนที่เจ้าของไก่มันอยู่บนดอยนี้ แม่ไก่สอง
ตัวน้องข้าจะคอยอยู่บริเวณนี้ตัวหนึ่ง และไปกับพวกเจ้าตัวหนึ่ง จะ
คอยดูให้พวกเจ้าปลอดภัย ข้าต้องการอาสาสมัคร แม่ไก่กระเดาะสอง
ตัว และไก่หนุ่มกับไก่สาวสองตัวให้กับน้องข้าที่จะอยู่เฝ้าถิ่นเป็นกอง
ระวังที่นี่

ผีเสื้อสีเหลืองฝูงหนึ่ง มีมากกว่าห้าตัวบินมาจากทางด้านล่าง
ส่งเสียงกระซิบเบาๆ มาตามสายลม

สายน้ำ ไหลหลัง

สายลม พัดเบาๆ

เชือกและตาข่าย กระจัดกระจาย

เสียงเตือนจากกองนักข่าวในป่า เราจะต้องระมัดระวัง ใน
การเดินทางกลับลงไป เราจะอ้อมไปอีกทางแต่รุ่งเช้า พอบ่ายเราก็จะ
ถึงทะเลสาบที่บ้านเรา เราต้องระมัดระวังตัวให้มาก พวกเขาจะวางกับ
ดักเรา ในทิศทางที่เขาคิดว่าเราอยู่ เราจะต้องหลีกเลี่ยงและเดา พรุ่ง
นี้ พวกเขาจะขึ้นเขามาตามหาพวกเรา แน่นอน ขอให้พวกเราคิดให้ดี
แต่เช้า จะต้องรีบไปจากที่นี่ สูเนินเขาอีกเนินหนึ่งให้ได้ในพรุ่งนี้ก่อน
ตะวันบ่าย ที่นั่นมีพ่อไก่อิสระ นักคิดอยู่อีกครอบครัวหนึ่ง หากท่านพบ
เขา ฝากบอกเขาว่า ข้าพาพวกเจ้ามาอยู่ในป่า จงเรียนรู้จากเขา และ
เคารพนบนอบต่อเขา

.....

ณ กาดหมู่ลิบ บ่ายนี้ตลาดคึกคัก ด้วยเรื่องราวนักตามไก่

จากหมู่บ้านริมทะเลสาบ พวกเขาจะไปกันสามวัน ในยามฝนตกแบบนี้ ไก่มันไม่ออกมาให้จับหรือก ข้าวามันจะเสียเวลาเปล่า...ฟ้าฝนไม่เป็นใจ พวกเขาเลย

ดูเหมือนว่า พวกเขาจะเปลี่ยนที่ประชุมงานยามเย็น มาเป็นที่กาด สร้างความยินดีให้กับเขียงเนื้อที่ได้ขายลาบ วงการ วิเคราะห์การตามไก่ และเตาใจผิปลา ผิฟ้า ที่เป็นใจให้ไก่มากกว่าเป็นใจ ให้คน ด้วยฟ้าฝนที่ลงมาตลอดวันในวันนี้ ถ้าเข้าเป็นพวกเขา ก็จะไหว้ผี ป่าอีกครั้ง เพื่อขอให้เห็นใจลูกซ่าง ถ้าได้ไก่อินมาก็จะเอาไก่มาเก็บบน ลักตัวหนึ่ง ถ้าปล่อยให้ฝนตกอยู่แบบนี้ยากที่จะได้ไก่ นั่นคือความเห็น มันเป็นแค่ความเห็นเท่านั้น...

26 มกราคม 2560

ผลสะท้อน

ไม่มีวันเวลาใด ที่พ่อแม่ของไก่อันกปลดปล่อยของเรา จะไม่มีความห่วงใยต่อลูกทั้งสาม แม้จะมีความภาคภูมิใจในวีรกรรมและความกล้าหาญของพวกเขาอยู่มากก็ตาม ประเพณีของไก่ เมื่อลูกโตพอจะหากินเองได้ ขนเป็นมันเต็มตัว เปล่งสีลันซ์ชัดเจน ลูกๆ ก็จะต้องแยกออกไปหากินเอง สร้างครอบครัวตามลำพัง แต่ลูกทั้งสามของเรา เดินจากเราไปตั้งแต่ขนยังไม่ขึ้นมัน ทางยังเป็นจุกปลิวอยู่เลย พ่อก็ว่าไปเรื่อย ตอนพวกเขาไป ขนพ่อนุ่มของเรา ออกสีที่ปลายปีกแล้ว แม้จะยังไม่โตเต็มที่ แต่พวกเขาหากินเก่ง และชอบเกาะกลุ่มไปกันเองสามตัว ป่านนี้เขาจะพากองไก่อตั้งยี่สิบกว่าตัว หนีขึ้นไปอยู่ในป่าเขา แถมวันนี้ฝนตกทั้งวัน ลูกไก่อคงจะหนาวเย็น...

กองทัพนักข่าวทางไกล มาเป็นสื่อหลายรูปแบบ บ้างก็เป็น

ตึกแดนตำข้าว ที่ถือได้ว่าเป็นผู้สื่อข่าวที่อดทน และมีรายละเอียดมาก นักข่าวแมลงปอ มักจะมีการอภิปรายชวนวิเคราะห์เนื้อข่าว และเสนอแง่มุมต่างๆ ของข่าวหลายด้าน ยกเว้นด้านตัวเลขที่พวกเขาไม่เข้าใจ ส่วนแมลงงูและแมลงทั่วไป ก็ไม่ต่างอะไรกับนกกระจิบตัวน้อยๆ ที่เสนอข่าวเหมือนไม้แฉะไม่นอน ไม่ค่อยจะคำนึงถึงความแม่นยำ และระบบการนำเสนอข่าว จึงหรีดถือเป็นนักข่าวทางไกลที่มีคุณค่า แม้ว่าข่าวเขาจะสั้นกระชับ ไม่อธิบายมาก แต่การตอกย้ำข่าวระรัวเป็นจังหวะสม่ำเสมอ ทำให้การแพร่กระจายข่าวไปได้ไกล

กองโกปลดปล่อยตนเอง ได้ประกาศเป็นอิสระต่อมนุษย์ ผู้หยิบยื่นความเป็นความตายมาให้โกทั้งมวลมานานแล้ว โกทั้งหลาย บัดนี้เราได้ตื่นขึ้นจากการเป็นโกที่จิกอาหารกินทั้งวัน มาสำนึกในอิสรภาพอันมีมาแต่ดั้งเดิมของสรรพสัตว์ โกทั้งหลายจะต้องพากันหลบหนีออกมาจากเล้า ไม่ยอมรับการตีตราคุณค่าโกเป็นแค่อาหารบนโต๊ะของมนุษย์

ออกมาจากเล้าสู่ความเป็นอิสระ ประกาศศักดิ์ศรีแห่งชีวิต
โก

เนื้อข่าวทั้งหมด จากประดาสื่อมวลชนแห่งพงไพร ได้นำมาป่าวประกาศตามเล้าโก ทั่วทุกหมู่บ้านในละแวกนี้ ได้รับการขานรับแข็งแรงแย ด้วย กะตึกๆ ๆ ๆ จากเล้านี้ สู่อีกเล้าหนึ่ง และต่อๆ ไป

พ่อโกหนุ่มของเรา ได้นำพาโกครึ่งเล้าของเราไปสู่พงไพร เป็นอิสระแก่ตน

มันบ้าบอคอคแตกที่เดียว พ่อโกหนุ่มขนทองโค้งคอขันด้วยความโมโหโกรธา คิดดูสิว่ากว่าเราจะเป็นตัวเป็นตน เติบโต มีอาหารและความอบอุ่นสุขสบาย ไม่ต้องไปทนทุกข์กลางสายฝนที่หนาวเย็นกลางแดดที่แผดเผา และสัตว์ร้ายที่จะมาขย้ำคอเรา เราจะตอบแทนเจ้าของเราด้วยร่างกายเรา จะไม่ได้เซียวหรือ ยิ่งงี้ๆ เราก็ก็ตาย

กันทุกตัว สำหรับข้าขออยู่สบายก่อนตาย ข้าก็พอใจแล้ว

ใช่แล้วๆ พ่อไก่หนุ่มของเรา พ่อไก่หนุ่มชนทองก็มีบริวารที่ขึ้นต่อจำนวนหนึ่ง อาจจะมีครึ่งหรือเลยครึ่ง ของไก่ที่เหลือในเล้า

พ่อไก่อาวุโสที่รักความยุติธรรม เวลานี้นอนพักรักษาตัวอยู่ในสุม เจ้าของไก่ให้เมียมาใส่หยูกยา และวิตามิน ใส่อาหารให้มันกิน แม้ร่างกายจะรู้สึกสดชื่นขึ้นบ้าง แต่ความชำรุดของกล้ามเนื้อและวัยที่ร่วงเลย ทำให้มันรู้สึกอึดอัดที่ต้องจำยอมทนฟัง ความก้าวร้าวของไก่หนุ่มหัวหน้าทาส ที่ยอมลดตนลงมาเป็นแค่อาหารรอวันขึ้นจานเท่านั้น

บริวารของพ่อไก่อาวุโส รวมตัวกันปกป้องพ่อใหญ่อยู่รายรอบสุม ที่อยู่ใกล้กันกับสุมพ่อแม่ไก่ปลดปล่อย แล้วมันก็ปรึกษากัน

พ่อไก่ของข้าช่วยส่งข่าวไปแจ้งแก่ไก่หนุ่มผู้ปลดปล่อย ผ่านนักข่าวจิ้งหรีด ว่าเย็นวันพรุ่งนี้ เป็นวันที่สองที่เจ้าของไก่เข้าไปในป่าของจันทาลบหลังเจ้าของไก่ ลงมารับเพื่อนไก่ที่เป็นบริวารของข้าด้วย ที่ข้างทะเลสาบด้านไกล

พ่อไก่อึ้งกุกๆ ๆ ๆ ด้วยความยินดี พลันกลุ่มนักข่าวจิ้งหรีดสามตัวก็กระโดดขึ้นสุมมารายงานตัว ข้าพร้อมแล้ว ว่าแล้วก็กรีดสัญญาณข่าวระบบความถี่สูงสุด เพื่อให้ข่าวไปไกลสุด โดยฉับพลันระบบการส่งข่าวของพงไพรรวดเร็วเช่นนี้เสมอ ความไกลและประสิทธิภาพของข่าว ขึ้นต่อระบบการส่งต่อ จากสุดเสียงจิ้งหรีดแถวหนึ่ง ไปสู่แถวสอง แถวสาม จนกระทั่งสุดระบบเสียง มีแต่จิ้งหรีดเท่านั้น ที่มีระบบส่งข่าวอันทรงประสิทธิภาพเช่นนี้ การข่าวแบบนี้ สร้างความตื่นตัวต่อสัตว์ตัวในพงไพร ให้ความเป็นไปของเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพงไพร และโดยเฉพาะกับการระมัดระวังตัว ต่อภัยอันตรายที่เข้ามาหวังร้ายต่อชีวิตป่า

เสียงเป็นกระแสดลื่นที่เคลื่อนตัวไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในอนุของอากาศ และโดยเฉพาะในอากาศที่ชื้นน้ำ เช่นยามที่ฝนตก เป็นละอองเช่นนี้ เสียงเกาะไปตามสายฝน จากละอองหนึ่งไปสู่ละอองหนึ่ง เคลื่อนตัวไปด้วยความเร็วที่มองไม่เห็น และด้วยความดังที่ไม่ได้ยิน

ความเงียบของเสียง เกี่ยวกับสมรรถภาพการได้ยิน ในขณะที่เสียงยังคงเดินทางต่อไป จนกว่าพลังจะถึงที่สิ้นสุด ระบบการได้ยินเสียงของสัตว์มีความละเอียดอ่อนไม่เท่ากัน แต่เมื่อมานับถึงระบบการได้ยินของคนแล้วนั้น มนุษย์เราสูญเสียการได้ยินไปตามธรรมชาติมากแล้ว จนเสียงหลายอย่างไม่มีความสำคัญต่อการฟังของมนุษย์อีกต่อไป ความสูญเสียอันนี้ทำให้ความแข็งแรงตามธรรมชาติของมนุษย์ลดถอยลงตามลำดับ

อย่างเช่นความพยายามในการมาดำรงตนอยู่ในป่า เณกเช่นสัตว์ทั้งหลาย แม้จะเพียงแค่วันของเจ้าของไก่อับสหายเขา ดังนี้ มนุษย์ก็หาที่จะรู้สึกสำนึกไม่ ความเป็นป่าในตัวมนุษย์มีหลงเหลือให้รำลึกได้น้อยเต็มทีแล้ว

27 มกราคม 2560

แนวรบในป่า

ไม่มีการใดที่จะได้ทั้งหมด บางงานที่ประสบความสำเร็จ ก็ใช่ว่าจะไม่มีความเสี่ยงภัยเพียงแต่ไม่ได้พุดถึง จะมีผู้นำสักกี่คน ที่อยากให้บริวารจดจำความเสียหาย ที่เกิดขึ้นจากความทุ่มเทเพื่อให้การณนั้น เป็นไปสมประสงค์ การเดินทางกลับลงดอย เพื่อรับสหายร่วม ขบวนการปลดปล่อยของพ่อไก่หนุ่ม กับอาสาสมัครไก่หนุ่มสาวอีกสองตัว เมื่อมันพบว่า ไก่อิสระหนุ่มตั้งสองตัวยอมสละตนเข้าไปติดแล้ว

เพื่อชะลอการเดินขึ้นเขาของฝ่ายเจ้าของไก่ และเพื่อปลอบประโลมใจให้เจ้าของไก่ รู้สึกถึงการทดแทน

พ่อไก่หนุ่มจะต้องรีบเบือนหน้าหนี เมื่อเห็นไก่อิสระหนุ่มสองตัวถูกพันธนาการ แต่แทนที่จะร้องขอให้ช่วยเหลือ มันกลับบอกให้พวกมันทั้งสามรีบเดินไปให้ไกล ก่อนที่เจ้าของไก่จะมา ความท่วงไຍทำให้มันตัดสินใจที่จะเดินวกเข้ามาใกล้แคมป์เจ้าของไก่ เพื่อมาคั่นเขี้ยวให้ข้าวของกระจัดกระจาย สร้างความโกลาหลให้กับผู้ล่า ไก่หนุ่มอาสาสมัคร จิกเปิดเส้นหมี่สำเร็จรูปแห้ง และนำมันมาเรียงรายไปสู่รังมด ภายในชั่วพริบตา ฝูงเส้นหมี่แห้งทั้งหมด ก็เต็มไปด้วยยอกกองทัพมด มันแถมด้วยการขี้นอนที่นอน และทุกสิ่งทุกอย่างที่มันจะขี้นอนได้

ทุกอย่างเกิดขึ้นในเวลาอันรวดเร็ว เพราะมันมั่นใจว่าพวกเขาจะต้องกลับมาที่นี่ เมื่อได้ไก่ถึงสองตัว ในการวางแรวถึงเจ็ดจุด นับเป็นความสำเร็จ และอาจจะทำให้ความคาดหมายของชายร่างเล็ก ที่ได้กินต้มไก่ป่าสมหวังขึ้นมา แม้จะเป็นเพียงความคิดแบบประชดประชันโชคชะตาก็ตาม

จากภารกิจจุจิมแบบการทหารครั้งแรก ก็ทำให้พ่อไก่หนุ่มคิดถึง เวลาที่มันยังเล็กและซุกซนอยู่ ที่มันมักจะจุจิมครัวเพื่อนบ้าน เพียงแค่เพื่อความสนุก แต่บัดนี้ มันกลับรู้สึกสนุกกว่าการกระทำของมันเมื่อวัยเด็กด้วยซ้ำไป มันมั่นใจในพลังของการเป็นไก่อิสระมากขึ้น

แต่ภารกิจหลักของมันในวันนี้ คือการพาไก่ปลดปล่อยตนเอง กลุ่มใหม่ขึ้นดอย อีกด้านหนึ่ง ในวันพรุ่งนี้เช้า ก่อนที่นักล่าไก่ทั้งห้าจะกลับถึงบ้านในวันต่อมา

.....

ไม่จำเป็นที่จะต้องอธิบายมากถึงความโมโหโกรธาของเจ้าของไก่ เมื่อกลับมาเห็นแคมป์กระจายกระจัดกระจาย เต็มไปด้วยขี้ไก่ และอาหารก็เต็มไปด้วยมด จากนั้นไปเราจะทิ้งแคมป์ไม่ได้ จะต้องมีคน

หนึ่งเฝ้าแคมป์ และวางแร้วดักไว้รอบๆ แคมป์ เพื่อพวกไก่ของเรา จะกลับมาหาอาหารกินอีก พวกมนุษย์ยังเชื่อว่าไก่เห็นแก่กินและเข้ามา กินอาหารพวกเขาโดยไม่ได้แคร์ในความคิดอย่างอื่น

แม้ว่าเขาจะได้ไก่ป่าเตี้ยสวยงามมาสองตัว แต่เขาก็ไม่ได้คิดว่ามันจะทดแทนไก่ที่หายไปของเขาได้ เราไม่ควรจะกินมันหรอกนะ คนหนึ่งกล่าว แต่ตุ้เจ้าบอกกว่า ไม่ให้เอาอะไรจากป่าออกไป แต่ถ้าเราขอเจ้าป่าว่า ในเมื่อเราไม่ได้ไก่เราคืน เราก็อจะเอาไก่ของเจ้าป่าไปเลี้ยงแทนจะดีไหม ข้าว่ากินมันก่อนสักตัว แล้วมัดตัวหนึ่งไว้ อืมแล้วค่อยมาคิดกัน เรายังมีเวลาอีกสองคืน และเตี้ยกินเสร็จ เราก็จะย้ายแคมป์ขึ้นไปทีหนองน้ำข้างบน

น่าสงสารไก่อิสระหนุ่มตัวที่ถูกเลือกให้มาเป็นอาหารมือเช้าของพวกเขา...

28 มกราคม 2560

กิ่งไม้ ฝน และผีเจ้าป่า

ไก่อิสระถูกผูกขา ทิ้งให้อยู่นอนอยู่บนหญ้าเปียก เพื่อนมันถูกคัตให้เป็นอาหารมือแรกของกลุ่มชายตามไก่ พวกเขากินอาหารเช้าเสร็จแล้ว และกำลังเตรียมตัว เก็บข้าวของย้ายแคมป์ มัดข้าวของขึ้นป่าเสียบมิดใหญ่ไว้หลังเอว แล้วเขาก็เดินมาที่ไก่อิสระ หัวขามันขึ้นราวกับว่ามันเป็นสิ่งของที่ไร้ชีวิต ผูกมันไว้กับเบ้สะพายข้างหลัง เวลาเขาเดิน มันก็แกว่งไกวไปมา ราวกับเศษผ้าสีสวยผืนหนึ่งเท่านั้น

แน่นอนว่า มันจะเป็นอาหารเย็นของพวกเขาจรจัดทั้งห้าในวันนี้ ถ้าเขาไม่พบสิ่งอื่นที่น่าสนใจ ความโง่งงของตัวเอง หรือความทิว ที่ทำให้เดินเข้ามาติดแร้ว มันจำไม่ได้แล้ว สิ่งที่จะเป็นไปในเบื้อง

หน้า มันคือความจริงที่พ่อไก่อบ้านพูดเป็นแน่แท้

อากาศวันนี้ดีกว่าเมื่อวาน ฝนหยุดตกไปแล้วเมื่อคืน แต่พื้นดินในป่าก็ยังชื้นแฉะ ถ้ามันโชคดีหลุดไปจากมัดเชือกนี้...พื้นดินชื้นและลื่น พวกเขากล้าลื่นไหลหลายครั้ง แต่ก็ยืนตัวไว้ได้ทุกครั้งไป มีอยู่ครั้งหนึ่ง เชือกมัดไก่อหลวมเกือบหลุด แต่เขาก็รวบขามันได้ จับกระชับเชือกเข้าอีก จนมันร้องด้วยเจ็บปวด แต่เขาก็ไม่แยแส พวกมันมีค่าเป็นอาหารในจานเท่านั้นจริงๆ

พ่อไก่อิสระพาหลายอีกห้าตัว เดินตามกลุ่มชายล่าไก่ อย่างห่างๆ โดยที่พวกเขาไม่เห็น พวกเขาไม่ชำนาญการเดินป่า และได้แต่มองไปข้างหน้าที่จะเดินไป มุ่งมั่นที่จะไปให้ถึงแอ่งน้ำที่เชิงผาเพียงเท่านั้น

ทุกที่ๆ พวกเขาไป เสียงนก และสัตว์ต่างๆ ร้องระงม กระพือหนี ด้วยความตกใจที่มีคนเข้ามาที่นี่...

พลัน...กิ่งไม้แห้งที่รับน้ำฝนมาตลอดวันวานนี้ และอีกก่อนคืน หักโครมลงมา โชคพวกเขายังดี โดนแต่เพียงกิ่งเล็กๆ ตรงปลาย แต่ก็ทำให้เซชนล้มกลิ้งไปสามคน รวมทั้งคนที่พกไก่อหนุม ที่กลิ้งไม่เป็นท่า เป้นบหลังหลุดออกมากระจัดกระจาย ไก่อกระเด็นกระดอนไปอยู่ใต้ใบไม้หนาปกคลุม มันดิ้นอย่างแรงจนเชือกที่ผูกขามันขาดออก แต่มันก็ไม่สามารถจะลุกขึ้นมาได้ กิ่งไม้ใบหนาทับตัวมันไว้ มันก็พยายามดิ้นสุดกำลังที่มี พื้นดินเป็นแอ่งลึกลง จนคอมันลื่นไหลหลุดออกมาได้ ขาข้างหนึ่งมันยังมีเชือกแร้วผูกอยู่ แม้จะเป็นอิสระ แต่เชือกยาวยังโยงพันมันไว้กับกิ่งไม้ และขาของที่ปลิวออกมาจากเป้

นักตามไก่อั้งสามที่กลิ้งตามแรงไม้ที่หล่นลงมา พลิกตัวขึ้นมา นั่ง พวกเขาน่าจะได้รับบาดเจ็บ อีกสองคนที่เหลือรีบกุกุกจ่อ กระโดดข้ามกิ่งไม้รูกนั้นมาช่วยเพื่อน เอ็งเป็นหยิ่งนักก่อ พวกเขาสำรวจดูตามตัว แล้วค่อยๆ ยันกายลุกขึ้น บ่เป็นหยิ่ง เจ็บนิดหน่อย ว่าแต่ช่วยกัน

เก็บของก่อนเดีอะ

เจ้าของไก่อมีสีหน้าไม่สู้จะดี เราปล่อยให้ไปเถอะ เจ้าป่าว่า
เฮาเอาไก่อเพิ่มมากขึ้นก็ พวกเขาหยุดตื่นตลึงกับคำของเจ้าของไก่อ

ชายคนผูกไก่อก้มหน้า ฮาวาจะจะได้กินแกงไก่ออีกแลงนี้ เหล้า
ที่ไหวเมื่อวาน ก็ยังเหลืออีกครึ่งขวด ว่าแล้วก็รีบวิ่งไปที่เป้ ขวดเหล้า
หล่นแตกกระจาย พลันเขาก็นั่งลง ยกมือพนมขึ้นท่วมหัว จับไก่อที่ถูก
เชือกรัดขาข้างหนึ่งติดกับกิ่งไม้ แล้วแก้เชือกปล่อยมันไป

มันช่างเป็นโชคของมันแท้ๆ จะเป็นเพราะเจ้าป่า หรือเพราะ
กิ่งไม้นี้ก็แล้วแต่ มันหลุดรอดคมมีด ที่จะเชือดคอมันแบบพี่น้องร่วม
ครอบครัวมันโดนเมื่อเช้านี้ จะมัวรืออะไรอยู่อีกเล่า วิ่งต่อเข้าป่า
ท่ามกลางความยินดีปรีดาของพี่น้องและพ่อแม่ มันทั้งห้าที่รืออยู่ไม่
ไกล

พวกเขาเก็บข้าวของลงเป้ แล้วกล่าวว่า ข้าชกกลัว คินนี้จะม
อะไรอีก เฮาจะต้องรีบไปถึงที่ตั้งแคมป์ แล้วจุดธูปขอขมาเพิ่นอีกที
แต่ข้าว่า ทำตรงนี้เลยจะดีกว่า มีเหล้าเหลืออยู่ที่กินขวดแตกหน้อยนึ่ง
ธูปก็ยังไม่เปียก เล่นหมี่ก็ยังมี ข้าวสารก็มี ชายร่างเล็กกว่าแล้ว ก็รีบ
เด็ดใบไม้ใบใหญ่ทำกระสวย ใส่ข้าวสารสามกระสวย อีกสามอันใส่
บะหมี่แห้ง และเนื้อไก่อที่เหลือจากต้มเมื่อเช้า ชายทั้งห้านั่งลงพร้อมกัน
ที่โคนกิ่งใหญ่ที่หักโคนลงมา เอาใบไม้มาเรียงปูที่พื้น วางกระสวย เอา
หม้อต้มไก่อมาวางด้วย พร้อมเหล้าที่เหลือเพียงครึ่งจอก เจ้าของไก่อ
เป็นคนกล่าว

ข้าเจ้าขอขมา เจ้าป่า เจ้าเขา เจ้าฟ้า เจ้าแผ่นดิน ทั้งหลาย
เหตุอันใดที่หมูข้าได้กระทำไป ไม่เหมาะสม ไม่ควร
ข้าทั้งหมด ขออโหสิกรรม และให้คำมั่นว่า
ข้าจะมาเอาแต่ไก่อของข้าคืนไปเท่านั้น
ขอจงช่วยคุ้มครอง ให้พวกข้าปลอดภัยด้วยเถิด...

สาธุ สาธุ สาธุ...

รูปหนึ่งดอกปักกลบบนดินที่โคนกิ่ง พร้อมเครื่องบรรณาการ พวกเขายกมือขึ้นจรดเหนือหัวแล้วลูบผม เป็นอันเสร็จพิธี พวกเขามีเหลือเพียงสองคืน หนึ่งในที่ผ่านมานี้ อย่างน้อยก็ทำให้เราเข้าใจไปมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ไร่ของข้า ถ้าจะอยู่ในป่านี้ ก็คงจะได้รับการปกป้องคุ้มครองจากเจ้าป่า เจ้าเขานี้แน่นอน

เขายืนขึ้นและเพ่งมองไปที่เครื่องสักการะ บนพื้นดินอย่างเนิ่นนาน ในจิตใจเขาเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นบางอย่าง เขารู้สึกว่าเขาอาจได้กระทำการผิดที่ไม่รู้แน่ชัดว่าเป็นอะไร เขาไม่รู้ว่าอะไรที่เขาผิด แต่ที่แน่ๆ ในตอนนี้ คือการกินไก่ป่าเป็นความผิด ถ้าเขาจะเอาเจียนเอามันออกมาจากท้องเสียให้หมด ความผิดจะได้รับการให้อภัยไหม? เขาคุ่นคิด จนกระทั่งเพื่อนเตือนให้เขาเดินต่อไปข้างหน้า เขาจึงเดินไปกับความครุ่นคิดในใจ

29 มกราคม 2560

การปลดปล่อยครั้งที่สอง

ไม่มีอะไรจะหยุดยั้งได้ ถ้าใจตั้งใจจะทำ ไก่ทั่วไปมีความตั้งใจเพียงชั่วเวลาสั้นๆ แล้วมันก็จะเปลี่ยนแปลงความตั้งใจไปเรื่อยๆ มันมีจิตใจที่อ่อนไหวต่อสิ่งรอบข้างง่าย สายตาอันว่องไว และมองเห็น 360 องศา ไก่จึงไม่จำเป็นต้องหันหน้ามามองกันเวลามันส่งสัญญาณถึงกัน เมื่อบอกว่า วิ่ง มันก็จะพุ่งไปข้างหน้าได้พร้อมๆ กับคำสั่ง เวลาไก่วิ่งหนีศัตรู มันจะวิ่งสลัดปีกปลา ทำให้ศัตรูตามมันไม่ค่อยถูก แต่เวลามันจะรุกไล่ มันก็จะวิ่งเป็นเส้นตรง หัวและคอพุ่งไปข้างหน้า ราวหัวลูกหนูที่วิ่งตรงแนวไปตามแนวรอก รวดเร็ว แม่นยำ

เป็นครั้งแรก ที่มันกล้าหาญเดินเข้าไปใกล้บ้านเดิมของมัน แต่มันไม่กล้าไปใกล้แล้ว ได้แต่ผลุบๆ โผล่อยู่ตามแนวพวงหรีด รก สักยู่ยู่ทางไกล เข้าไปยังแล้ว วันนี้สายมากแล้ว แต่ไม่มีไก่ออกมา บ้วนเขียนข้างนอกแล้ว

เจ้าของไก่สั่งเมียเขาไว้ให้เก็บไก่ไว้ในเล้า จนกว่าเขาจะกลับมา

มันจึงกระทำการทำทายเป็นปลุกใจให้ไก่ในเล้ากล้าที่จะแหก เล้าออกมา มันออกไปยืนกลางลานให้เห็นเด่นชัด แล้วโค้งคอบนอย่าง กล้าหาญชาญชัย ทำให้ไก่ชนทอง ออกมาประลองกับมัน มันขันอยู่ สอง สาม ที ก็ได้ผล เจ้าไก่หนุ่มชนทองขันตอบ พร้อมด้วยตบปีกเสียง ดัง ว่าพร้อมแล้ว

ไก่ในเล้าหลายสิบตัว รวมทั้งไก่หนุ่มชนทอง วิ่งเลาะตาข่าย พลาสติกไปรอบๆ ด้วยความตื่นเต้น บ้างก็ตั้งใจที่จะได้พบผู้นำปลด ปลอยไก่ บ้างก็ตั้งใจที่จะได้ดูการต่อสู้ที่เร้าใจอีกครั้ง

ไก่กระทงตัวหนึ่ง พบช่องโหว่พลาสติกขาดรูเล็กๆ มันก็ พยายามเอาหัวมันมุดเข้าไป เพื่อนๆ มันเห็น ก็มาช่วยกัน เอาหัวมุด เข้าไปอีก จนพลาสติกเปิดช่องกว้างขึ้น พอที่กระทงตัวเล็กลอดออกมา ได้ แต่ไก่ใหญ่คงต้องใช้เวลา

ไก่กระทงเจ็ดตัวหลุดออกมาได้ เป็นไก่อ้น้อย ที่อยากจะรู้เรื่องราว แต่ไม่คิดที่จะไปไหน หรืออยู่ไหน พวกมันเป็นไก่ทั่วไป ที่ไม่มีความคิดเป็นของตนเอง อะไรก็ได้ ขอให้มันกิน จะไปด้วยกับพ่อไก่หนุ่ม ก็รังแต่จะเป็นภาระเพราะความเห็นแก่กินและไร้วินัย ไร้ความมุ่งมั่นของพวกมัน พวกนี้ชอบดูกีฬา เป็นประเภทไก่มุงที่ดีสำหรับกิจการ บันเทิงเท่านั้น

พวกเจ้าก็สมควรที่จะได้ผลพวงจากการปลดปล่อยด้วย แต่ ข้าไม่เอาพวกเจ้าไปด้วยหรอก แต่พวกเจ้าควรจะหากินอยู่ข้างนอกแล้ว

แถวนี้ เพราะเจ้าสามารถหนีการจับของเจ้าของได้ในยามที่เขา
ต้องการขายเจ้าให้โรงฆ่าไก่ หลบซ่อนตัวให้ดีก็แล้วกัน ทำไมพวกข้า
จะไปกับท่านไม่ได้ ข้าได้ยินมาว่า ตอนที่ท่านหนีไป ท่านก็ตัวเทาขำนี้
แหละ พวกเจ้าต้องแสดงให้ข้าเห็นว่า พวกเจ้าจะสามารถหนีไปได้โดย
ปฏิบัติตามคำสั่งข้าอย่างเคร่งครัด ข้าว่าพวกเอ็งทำไม่ได้
พวกเอ็งชอบแต่กิน และสนุกสนาน แตกฝูงบ่อยๆ

พวกไก่กระตองเดินจิกดินหากินไปรอบๆ แม้จะสนใจฟังสิ่งที่
ผู้นำปลดปล่อยไก่พูด แต่มันก็สนใจที่จะจิกอาหารบนดินอันโอชะมาก
กว่า หรือไปพร้อมๆ กัน

ผ่านไปครู่ใหญ่ เสียงเมียเจ้าของไก่โวยวาย เอ็ดตะโรลั่น
ผ่อโละ ไก่พวกนี้มันแหกตาข่ายหนีไปอีกแล้ว เมียเจ้าของบ้าน ตรงรี
ไป เอาตอกที่เหน็บเสาวัวที่ได้ทุน ไปผูกธูตาข่ายที่ไก่กระตองหลุดออกไป
ได้ ยังดีนะ ที่ไก่ใหญ่ออกบได้ พวกนี้ร้ายจริงๆ

ด้วยสัญชาตญาณผู้นำไก่ปลดปล่อย เชื่อว่าเมียเจ้าของไก่จะ
ต้องออกมา ต้อนไก่น้อยเหล่านี้เข้าเล้าแน่ๆ มันจึงรีบร้องกึกๆ ๆ ๆ ๆ
แล้วรีบวิ่งเร็วจี๋ไปทางทะเลสาบ อาศัยพุ่มไม้ พงหญ้า เป็นที่กำบังกาย
ไก่กระตองที่ไร้ระเบียบ เห็นดังนั้น ก็วิ่งตาม แต่พวกมันหาได้วิ่งเป็นแถว
ไม่ มันวิ่งแบบตาหน้า ไปทิศทางใครทิศทางมัน มันไม่มีเวลาที่จะมาจัด
ขบวน

เสียงเมียเจ้าของไก่ตะโกนลั่น ไอ้ไก่บ้าพวกนี้ มึงจะวิ่งหนีกูไป
ไหน แต่ไก่มันมีความเร็ว เมื่อมันจะต้องเร็วอย่างเต็มที่ หลุดรอดมาได้ถึง
หัวทะเลสาบ ที่คิดว่าเมียเจ้าของคงจะไม่ตามมาแน่ๆ อย่างน้อยมันก็มี
เวลาระยะหนึ่ง มันไม่คิดแล้วว่าจะกลับไปปามือเปล่า อย่างน้อยมีไก่
กระตองหกตัวตามมันมา อีกตัวหนึ่งไปไหน มันมองหา ลักครูกี้เห็นมัน
ทะเล่อทะล่าหน้าตาตื่นมา เมียเจ้าของไก่ถือไม้ยาววิ่งกระหืดกระหอบ
ตามหลังมันมา

บ้าชิบ! พ่อไก่หนุ่มสบถ แต่มันจะรออยู่ได้อย่างไร เมีย
เจ้าของคงจะเห็นมันเป็นแน่แท้ มันบอกลูกน้องสองตัว เอ็งพาน้องๆ
ไก่ของเอ็ง วิ่งขึ้นไปทางเหนือ ไก่น้อยสามตัว วิ่งตามเข้ามาทางตะวัน
ตก วิ่งเป็นแถว อย่าแตกแถว มันสั่ง แล้วทุกตัวก็ตั้งหน้าตั้งตาวิ่ง ไก่
ตัวน้อยที่วิ่งไม่ทันเพื่อน กระเดือกระด่า ไม่รู้จะไปทางไหน ก็กระโจน
เข้าป่าข้างๆ ไป ให้เมียเจ้าของไก่ไล่ตาม และสักครู่ก็ได้ยินเสียง อ้อก
อ้อก อ้อก...มันถูกจับได้ เขาคงพอใจแล้ว อย่างน้อยก็จับได้หนึ่งตัว

การพาหนีครั้งนี้ ประสบความสำเร็จในขั้นที่หนึ่ง แต่ที่แน่ๆ
คือเมียเจ้าของไก่ เห็นมันแล้ว เห็นผู้นำมันแล้ว คนมีความฉลาดปราด
เปรื่อง สามารถปะติดปะต่อเรื่องราวได้ และบัดนี้ ความเป็นอยู่ของ
มันอย่างอิสระจะต้องถูกคุกคามอย่างแน่นอน ด้วยน้ำมือคน ด้วยจิตใจ
คน

30 มกราคม 2560

แผนสองชั้น

ไม่มีความสำเร็จที่แท้จริงหรอก ถ้าเราจะดูให้ดีๆ ความล้ม
เหลวก็อยู่ใกล้ๆ กันนั่นแหละ ไก่นักปลดปล่อยอย่างมัน ไม่เคยฟัง
พอใจในความสำเร็จเล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้ มันเป็นภาระหน้าที่ ที่ได้
เลือกแล้วสำหรับตัวเอง ความสำเร็จน่าจะเป็นเมื่อได้กระทำการ ตาม
ที่ตั้งใจ จะทำได้มาก ได้น้อยแค่ไหนนั้น สภาวะของแต่ละสถานการณ์
ไม่เหมือนกัน

การพาไก่น้อยหกตัวหนีเข้าป่า เป็นเพียงขั้นตอนแรกเท่านั้น
พวกมันวิ่งตามผู้นำเข้าป่าไป โดยไม่รู้ว่าจะอะไรคือเนื้อแท้ของการหนี อัน
นี้เป็นการหนี หรือเป็นการเข้าป่า มันมีสองสภาวะที่อยู่ด้วยกัน มันวิ่ง

หนี เพราะเมียเจ้าของมาตามจับมัน หรือวิ่งหนีเพราะได้รับคำสั่งให้วิ่ง
ภาวะแห่งการหนีกับภาวะแห่งการเข้าป่า แตกต่างกันที่จุดประสงค์
แห่งตน

เมื่อมันมาหยุดอยู่ตรงชายป่าด้านตะวันตก ห่างจากจุดที่
เจ้าของโก่เข้าไปตามหามันคนละทิศ แม้จะดูไม่ไกลกันนัก
แต่ก็ห่างไกลพอที่จะหลบหลีกสายตาคน มันไปหยุดรวมพลกันที่ป่าโปร่ง
ไม่ไกลจากชายป่า โกงน้อยทั้งหกยืนหายใจหอบ ด้วยไม่เคยวิ่งไกล
ขนาดนี้ ผู้นำได้จ้องหะดิดอนนี้ ลำทับเข้าไปว่า การออกมามีชีวิตอิสระ
อยู่ในป่า เจ้าจะต้องแข็งแรง และดูแลตัวเอง ให้รอดจากปากเหยี่ยว
ปากงู หม่าป่า และแมวป่า เราคืออาหารสดๆ ของพวกเขา ถ้ากลัว ก็
ยังมีเวลาที่จะเดินไปรอเจ้าของโก่อยู่ตรงโน้น หาอะไรกินตามชายทุ่ง
ค่าก็เข้ามานอนบนต้นไม้ วันรุ่งขึ้น พวกเขาก็จะมาพาพวกเจ้ากลับไป
พวกเจ้าเลิกเกินไปที่จะใช้ชีวิตล่าฟังได้ในป่า
และข้าก็ดูแลพวกเจ้าไม่ได้

โก่กระทงหกตัวมองหน้ากันเล็กน้อย ถ้าพวกเอ็งจะเข้ามาอยู่ใน
ป่า ก็ให้เดินไปทางทิศตะวันตก ขึ้นไปอยู่บนภูเขาตรงโน้น จะใช้เวลา
เดินวันหนึ่งกับนอนคืนหนึ่ง รุ่งเช้าเดินอีกครั้งวัน ก็จะมีเจ้าหาที่หากิน
ของเจ้าเอง

พ่อโก่ พ่อโก่ ลูกน้องอาสาของมันเรียกลละล่าละลั๊ก เราจะให้
เขาไปไม่ได้ พวกเขายังเล็กอยู่ ข้าจะขอไปดูแลเขาจะได้ไหม

ไม่ได้หรอก เอ็งทั้งสองจะต้องกลับไปกับข้า อีกสองคืนจากนี้
ตอนนี้เราจะต้องหาที่พักเอาแรงเรา และอยู่รอให้เจ้าของกลับบ้านเขา
ก่อน เราไม่มีเวลาเอาใจเด็ดๆ และพวกเขาคือกลุ่มที่สอง เขาจะ
ต้องหาที่อยู่ที่ห่างไกลออกไปจากกลุ่มแรก หรือกลับแล้ว มีสองอย่าง

สำหรับโก่อย่างพวกเรา เราไม่มีทางเลือกมากนัก พวกเขายัง
เด็ก มีเวลาอีกหลายสัปดาห์กว่าที่จจะโตพอคิดเองได้ ถ้ายอมให้เจ้าของ

จับกลับแล้ว เขาก็จะยังอยู่ได้อีกหลายวันที่จะกลับมาอีกได้

เป็นการวางแผนที่แยบยล ให้เจ้าของโก่หลงผิด คิดว่าได้โก่กลับคืนไปหลายตัว แม้ว่าเมื่อถึงบ้านจะรู้ความจริง แต่เขาไม่เสียหน้ากับชาวภาคหมูลีป ที่เฝ้าดูเขาอยู่ ข้อเท็จจริงกับการรักษาหน้า หลายครั้งมันทดแทนกันได้ และทำให้สถานการณ์ผ่อนคลายลง

เป็นครั้งแรกที่โก่กระตือรือร้น เริ่มรู้จักกับการคิด ฟังดูผู้นำอธิบาย ก็มีเหตุผล และทำให้เราได้เป็นผู้เสียสละระดับหนึ่ง ที่จะยอมถูกจับกลับไป เพื่อให้เวลากับโก่ปลดปล่อยตนเองชุดแรก สำหรับการเรียนรู้ชีวิตในป่า

พอโก่ผู้นำของพวกเขา เราจะทำตามที่ท่านเรียกร้อง นี่เป็นครั้งแรก ที่เราเริ่มรู้สึกกับการมีโก่อื่นๆ อยู่ร่วมกับเรา เราไม่เคยคิดมาก่อน ว่าแล้วมันก็เดินออกมาที่ชายป่า ใกล้เคียงทางทิศเหนือ ใกล้ๆ กับที่พวกเจ้าของทำพิธีไหว้ผีป่า เมื่อหลายวันก่อน อย่างน้อยก็มีข้าวสาร และข้าวโพดกินมากพอสำหรับมัน บนแคร่พิธี

พอโก่ผู้นำการปลดปล่อย กระโดดขึ้นไปบนจอมปลวก แล้วขันอย่างล่ำพองใจ เอ้ก อี เอ้ก เอ้กกกกกก สามครั้ง แล้วก็พาอาสาสมัครสองตัวของมัน เดินขึ้นไปบนเขาด้านตะวันตก

30 มกราคม 2560 (ต่อ)

คนในป่า

การเดินทางโก่ในป่า ไม่ใช่วิธีการของป่า การทำงานในป่าจะต้องใช้การวางแผนที่ดี และเดาใจเป้าหมายของเรา ว่ามันจะเดินมาทางใด คืบก่อนที่ดักได้โก่เตี้ยสองตัวนั้น เราดักทางโก่ป่าถูกด้วยความไม่รู้ แต่โก่ของเราที่หนีเข้าป่ามา มันจะไปทางใด หรือว่ามันไม่ได้

เข้ามาในป่า ชายทั้งห้าช่วยกันครุ่นคิด เราจะต้องเดินไปในที่ๆ จะมีไก่อ
มาหลบนอน วางแร่ไว้แห่งละสองสามจุด แล้วกลับมาอยู่ที่พักของ
เรา

เสียงไก่อ่านขันแว่วมาจากเบื้องล่าง ทางทิศตะวันตกถึงสาม
ครั้งติดต่อกัน เสียงมันเหมือนไก่อ้วเมื่อวาน มันจะใช่ไก่อเราหรือไม่ แต่
ไก่อ่านจะมาอยู่ทำไมในป่าแบบนี้ พรุ่งนี้เราจะไปทางตะวันตก ยกเว้น
เราได้อៃคืนมาสักสองสามตัว เราก็จะกลับบ้านไปก่อน เจ้าของไก่อบอก
เพื่อนทั้งสี่

ในขณะที่คนคิดว่า พวกเขาคือผู้ล่า ไก่ นักปลดปล่อยของเรา
ก็คิดที่จะหลอกล่อให้กลุ่มนักล่า เดินลึกเข้าไปในป่ามากขึ้น เพื่อให้เขา
เหนื่อยมากขึ้น เป้าหมายแห่งการล่า กำลังเคลื่อนที่จากจุดหนึ่งไปสู่อีก
จุดหนึ่ง และจุดต่อไป โดยที่ผู้ล่า ก็ได้แต่มุ่งมั่นดำเนินการตามแบบ
ฉบับของการล่าเดิมๆ พวกเขาไม่มีทางเลือกมากนัก

อากาศในป่าตอนกลางวัน อบอ้าว และเปียกชื้น พวกเขาจะ
ต้องพักผ่อนๆ ยุ่งและแมลงที่กินเลือดและเหงื่อเค็ม ก็เป็นตัวถ่วงให้
พวกเขาช้าลง และเหนื่อยมากขึ้น ทุกครั้งที่หยุดพัก ก็จะต้องจุดไฟ
เพื่อเอาควันไล่แมลง และหุงหาอาหารกิน

เวลาในป่าไม่มีนาฬิกา มีแต่แสงแดดและความมืดสลัวกัน
ลมเย็นๆ ลึกลับหนึ่ง เป็นเสมือนมืออ่อนหวานที่ปลอบประโลมใจเขาทั้ง
ห้าให้อดทน และมุ่งมั่น หากไม่คิดถึงเงินหกพันที่จะได้ในอีกสามสี่
เดือนข้างหน้า เขาก็จะไม่มาตามเอาไก่อคืน มันเป็นเงินที่มากพอที่จะให้
เขาสละได้ถึงชีวิต

เขาเดินกันได้ไกล จนถึงยอดเขาบริเวณป่าไผ่ เขาเห็นหลังคา
บ้านสามหลังอยู่ข้างล่างลงไป เราเข้าไปที่หมู่บ้านนี้กันดีกว่า ชายทั้ง
ห้าเดินลัดลงมาจากป่าไผ่ จนถึงไร่ไม้ไผ่แน่นอน เขาเดินเลาะไปด้าน
นอกไร่ มีเสียงหมาเห่ากรรโชกอยู่ข้างใน และพลันก็มีหมาสามตัว วิ่ง

มาที่ริมรั้วด้านใน เท่ากรรโชกเสียงดังน่ากลัว

ไอ้เสือเห่าอะหยัง เสียงตะโกนเป็นผู้ชายแก่ แล้วก็เห็นชาย
ร่างผอมสูงสวมหมวกลานชาตๆ ใส่กางเกงขาทวย ไมใส่เสื้อ มีผ้า
ขะม้าเก่าๆ เคียนเอว ถือมิดและไม้ไฟท่อนยาว นั้นโผอยู่ทางนอกนั้น
พวกเข้ามาจากบ้านริมทะเลสาบ ไก่อเราชาวกว่าตัวพากันหนีเข้าป่านี้มา
จึงตามเข้ามาดู เห็นที่นี่มีบ้านเรือน ก็เลยแวะมาขอน้ำกิน เดินอ้อมรั้ว
มาทางหน้าเพ้าก้า หม้อน้ำกินเฮามืออยู่หน้าบ้าน มาเข้าทางหลังบ้าน บด
หรือก ชายแก่ว่า

ลุงไต้ยนิกะว่าหันไก่อ เป็นหมูมาทางนี้ก่อ ไ้อัย...ลุงว่า ตามหมู
นี้ ไก่อป่าเยอะ แต่เฮาบ่ยะหยังมันหรือก บางทีหมาเราก็ไปคาบมา ก็
แบ่งให้มันกินกันสามตัว เฮาบ่ยะหยังมันซักเทื่อ

หมูป่าก็อ้นัก มันมากินหน่อ เฮาถึงต้องกันรั้ว กลัวมันจะเข้า
ลักกินของเฮา ป่าไผ่เฮาก้อได้เก็บหน่อไม้ไปขายฟอง เต้าอัน นะ เฮา
มันเฒ่าแล้วบ่มีแสงเหมือนหนุ่มๆ เลี้ยงหมูหกตัวก็ปอแล้ว

พูดคุยกับชาวบ้านป่าที่มีมือยุกันเพียงห้าครัว แยกออกจาก
หมู่บ้านด้านล่าง เลี้ยงหมูเป็นหลัก เพราะแถวนี้มีหยวกกล้วย และ
หน่อไม้อุดมสมบูรณ์ พวกเขาอยู่กันอย่างสงบ มีวางแร้วหนูป่า และดัก
ค่างควาเอามากินบ้างในฤดูล่ำโย แต่นอกนั้นต่างคนต่างอยู่ เขาว่า
เฮาบ่ไปรบกวณเขา เขาก็บ่มารบกวณเฮา...

วิถีชีวิตผู้คน แปรเปลี่ยนไปมาก ที่เคยอาศัยหากินกับป่าก็เข้า
มาตั้งถิ่นฐานเป็นบ้านคน แยกออกจากป่าเด็ดขาด นักล่าที่เคยไต้ย
ไ้อัย...เฮาจะเอาปืน ผา หน้า ไม้ตีไทหน ไปไลยงัก กวาง เลิกยะกันมา
นานแล้ว ทุกคนต่างก็แก่เฒ่า เด็กหนุ่มสาวมันก้อชอบไปทางในเมือง
กัน ยะการยะงานอยู่ในเมือง...จะว่าไปมันก้อดี ที่สัตว์ป่าได้รับการ
อนุรักษ์ แต่ในอีกทางหนึ่ง เมื่อเขาไม่ได้หาอาหารจากป่า พวกเขาก็รุก
ป่า ทำที่ทำการเข้ามาในป่า ไมใส่ใจที่จะเก็บสัตว์เอาไว้ล่า ไว้กิน

ได้พักผ่อนในเรือนผู้เฒ่าสักครู่ ชายทั้งห้าก็ย้อนกลับเข้าป่า
วางแร้วดักไก่ เขาต่อไป เขาไปได้เอามันไปฆ่าไปแกง เขาขอแต่เอาไก่
เขายีที่บ้าน ไปใส่เล้า ใส่คอน ถ้าได้กลับคืนไปบ้าง เขาก็จะเอาไก่มา
ถวายเจ้าป่าทุกปี เจ้าของไก่อ่าเสียงดัง ระหว่างที่เดินกลับเข้าไป ยัง
ป่าไผ่อันเป็นที่นิยมของไก่ และหมูป่า...

31 มกราคม 2560

ตัวเลข และความสำเสร็จ

ชายตามหาไก่ทั้งห้า คลายเครียดและเมื่อยล้า ด้วยการเล่น
น้ำในอ่างน้ำฝนที่ตื้นผา เขาย้ายแคมป์ตามไก่มาไว้ที่ริมอ่างน้ำนี้ น้ำไม่
ลึกมาก แต่ก็เย็นสบาย ทำให้พวกเขาารู้สึกชุ่มชื้นหัวใจขึ้นบ้าง เขามี
เวลาอีกหนึ่งคืนที่จะนอนในป่า รุ่งเช้าพรุ่งนี้ ก็จะเป็นวันตัดสิน ได้ไม่ได้
ก็อู้กันพรุ่งนี้ ไม่ว่าจะได้ผลอย่างไร เราก็ต้องยอมรับมัน เจ้าของไก่อ่า
กล่าวอย่างมั่นใจ

ข่าวยังพอมีเวลาที่ข้าจะไปซื้อเหล้าในภาค มากินสักหน่อย
จะได้รู้สึกครื้นใจขึ้นบ้าง จากนั้นเดินลงไปถึงทุ่งนา และลัดนาไป กลับมา
ก็น่าจะยังไม่ทันมืดสนิท ถ้ามืดซำก็มีไฟฉายพอที่จะเดินตามทางที่เรา
แผ้วไว้ ก็จะมาถึงก่อนกินข้าวแลง...ว่าแล้ว เขาไม่รอฟังใคร หยิบ
หมวกมาสวม ไฟฉายกระบอกใหญ่ แล้วออกเดิน ถ้าเอ็งมาถึงชายป่า
แล้ว เอ็นขึ้นมาดั่งๆ ให้พวกข้าได้ยิน จะได้คอยฉายไฟบอกจุดหมายให้
เอ็ง

สักครู่ใหญ่ๆ อาสาสมัครซื้อเหล้าก็กระหืดกระหอบกลับขึ้นมา
ไก่อ่า ไก่อ่า ไก่อ่า นอนอยู่ที่ศาลเพียงตา ที่เขาขอเจ้าป่าไว้ ทุกคนได้ฟังดังนั้นก็
พรวดพราดลุกขึ้นด้วยความตื่นเต้น เอ็งแน่ใจนะว่าเป็นไก่อ่า ข้าเดิน

เข้าไปดู ไม่ใกล้มากนัก แต่มันไม่วิ่งหนีเข้าเลย เจ้าของไก่อั่นลง ยกมือ
ไหว้ท่อมหัว เจ้าป่าช่วยฆ่าแล้วจริงๆ แล้วพวกเขาทั้งห้าก็รีบกุสึกุจ
คว่าเชือก กระสอบปุ๋ยที่เตรียมเอามาใส่ไก่ รีบเร่งเดินลงเนินดอยไป

แสงแดดริบหรี่เต็มที แต่ก็ยังพอมองให้เห็นไก่อะระหงหกตัว
เกาะกลุ่มกันจิกกินข้าวสารบนศาลเพียงตา และที่หล่นเรียรดที่พื้น
พวกเขาไม่รอช้า เพราะรู้ว่าแสงสว่างขนาดนี้ ไก่หนีไม่ถนัด เวลาจะ
จับไก่ตอนเย็น ให้เอาเชือกบ่วงไปรอไว้ข้างหน้ามัน มันจะเดินเข้าไป
เอง แล้วกระตุกเชือก เพียงไม่ถึงชั่วโม่ง พวกเขาก็จับไก่ได้ทั้ง หก เอา
ใส่ถุงปุ๋ยแบกข้ามทุ่งนาไป

เฮาเอาไก่ไปบ้านก่อน พรุ่งนี้ค่อยกลับมาเก็บแค้มป์ เจ้าของ
ไก่อัดตลใจให้เพื่อน

ที่กาดหมูลือป ผู้เฝ้าซมการล่าไก่อตีนเต้นกับความสำเร็จของ
พวกเขา ได้ไก่อมาถึงหกตัว พวกผู้หญิง นักแปลงข้อมูลสดเป็นตัวเลข
เสนอวิธีคำนวณที่แยบยล เพื่ออนาคตของหอยงวดหน้า กระแสข่าว
จากปากต่อปาก เขาได้ไก่อินมาตั้งหกตัว โอ...น่าดีใจแทนเขา โอ...
เก่งจังเลยนะ โอ...โชคดีจังเลย ไปจนทั่วหมู่บ้าน ก่อนที่นักล่าทั้งห้าจะ
ขับมอเตอร์ไซค์พันทูบ้านไปด้วยซ้ำ

สีหน้าซี้นบาน ดวงตาบ่งบอกความสุข แม้จะได้ไก่อินมาไม่
หมด ยังมีอยู่ในป่าอีกตั้งกว่าสิบตัว แต่อย่างน้อยพวกเขาไม่รู้สิ่กสูญ
เสียทั้งหมด

ไก่อหมู่นี้มันบใจ มันพอหาหนีไปบายนี่ มีไก่อีตัวหนึ่งพามันไป
ฆ่าไล่ตามมันไป เห็นกับตา สีฟอไก่อหมู่นั้นเหมือนฟอไก่อแก่ของเรา ที่
ลูกมันหายไปเมื่อสองเดือนก่อน ข่าว่ามันกลับมาพาเพื่อนมันหนี

หัวใจแตก ความยินดีวูบสลายไปพลัน เจ้าของไก่อ่แทบจะลิม
เอาไก่อ้น้อยออกจากถุง ด้วยความโมโห เขาเดินเข้าไปในเล้า ตรงรีไปที่
ฟอไก่อ่แก่ อ้ายหนาน ไก่อ่ตัวนี้ให้รถเครื่องเราคันนี้นะ อย่าไปยะหยังมัน

เลย มันจะไปรู้เรื่องอะหยัง เจ้าของไก่ชะงัก แต่ก็หัวฟัดหัวเหวียง ซึ่หน้าเจ้าพ่อไก่ ลูกมิ่งนี่ตัวดึนก็ กูจับได้จะเชือดด้วยมือกูเอง

ความภูมิใจและศรัทธาต่อเจ้าป้ามลายหายไปสิ้น เขาก็ว่า เจ้าป้าช่วยข้า ว่าแล้วเขาก็ทรุดตัวลงนั่งบนแคร่ไม้หน้าบ้าน ที่มีสหายตามล่าไก่ของเขา นั่งรออยู่แล้ว ใจเย็นๆ ค่อยๆ คิด ค่อยๆ อ่าน อย่างน้อยเราก็ไม่เสียไก่รุ่นใหม่ อาจจะเป็นว่า เจ้าป้าไม่ให้มันเข้าไปก็เป็นได้ มันจึงมานอนรอเขาอยู่ที่ซุ้มพิธี

แต่ก็กะ เมียเจ้าของไก่ถามถึงอุทาน เป็นไปได้ ข้าว่า เจ้าป้าจะไม่ให้เราเสียไก่มากไปกว่านี้ จะว่าเพื่อนช่วยเขา ก็ไม่ถูกนะ เขาต้มไก่ไปฮื้อเพื่อนอีกสักตัว และขอเข้าไปอีก ก็น่าจะตึนะฮ้ายหนาน

สำหรับเจ้าของไก่ ทุกเสียงผ่านเขาไป เหมือนดั่งลมเปล่าๆ เท่านั้น...

1 กุมภาพันธ์ 2560

สู้กลับ

วันนี้เป็นวันหวยออก แม่ม้าที่กาดงายตื่นตัวกันเป็นพิเศษ แม่นสาวนักเดินหวย เดินเยี่ยมลูกค้าจากแผงสู่แผง กระซิบกระซาบ จดตัวเลขลงบนสมุด การซื้อขายครั้งสุดท้ายของงวดก่อนหวยออก เลข 65, 56, 22, 202, เป็นผลลัพธ์ของการคำนวณทางคณิตศาสตร์จากข้อมูลสดๆ ที่เกิดขึ้นในหมู่บ้าน ที่เขาเชื่อกันว่าจะคงบันดาลให้การหมุนตัวเลขของกงสลากในกรุงเทพฯ เป็นไปตามหลักการของพวกเขา นับว่าเป็นความมั่นใจระดับชาติทีเดียว

แต่ข่าวที่สวนทางข้อมูลเดิมที่ออกมาเข้านี้ จากแหล่งข่าวสดในกาดงาย มีหลายกระแสข่าว หนึ่งคือ เจ้าของไก่โดนไก่หลอก ไก่ที่

จับมาได้เมื่อวานนี้ เป็นไก่อ้อยที่ถูกพาหนีไปป่าวานนี้ ไม่ใช่ไก่ชุดแรก
ที่หายเข้าป่าไป สองคือ เจ้าป่าศักดิ์สิทธิ์ จนทำให้ไก่ชุดสองเข้าป่าไม่
ได้หลังการทำพิธีขอไก่อคืน สามคือ เจ้าของไก่ประกาศแก้แค้นโดยจะ
เชือดคอพ่อไก่แชมป์สนามไก่อระดับตำบล เพราะลูกของมันที่หนีเล้าไป
เดือนก่อน กลับมาพาไก่อื่นหนีเล้า แต่ชาวนี้นี้จะตามติดมาด้วยการ
วิพากษ์วิจารณ์ว่า เป็นไปไม่ได้หรอก ไม่มีเจ้าของไก่ชนคนไหนจะทำ
เยี่ยงนั้นกับไก่ที่เคยให้เงินเจ้าของขนาดซื้อรถมอเตอร์ไซค์ได้ ลีคือ
กระแสข่าวการกลับเข้าป่าอีกครั้งหนึ่ง ของทีมนักล่าไก่ทั้งห้า ที่จะต้อง
จัดการกับเจ้าพ่อไก่อหุ้มตัวการ จัดการผู้นำได้ ไก่ลูกครอกก็จับง่ายขึ้น
กระแสข่าวออกมามากมาย แม้จะไม่ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงผลการ
คำนวณหวยได้ แต่มันสร้างประเด็นของข่าวชาวบ้านในกาตงายวันนี้

อ้ายหนาน วันนี้พักผ่อนวันหนึ่ง เพราะแกเครียดมากเมื่อคืน
บ่เป็นอันนอน ขอให้สหายในทีมไปช่วยดูแลแคมป์ เพื่อปรับแคมป์ให้
เป็นที่พักพิงในระยะสั้นของแต่ละวัน ที่หลบนอนไม่ต้องมี เตรียมหัว
เตรียมหลังคาเต็นท์ให้มันคง เราจะเข้าไปตอนเช้ามีดจนตะวันขึ้น
เท่านั้น แบบนี้เราเข้าป่าไปหาไก่ได้หลายวัน กลางวันก็กลับมาทำงาน
ในสวนต่อจนกว่าจะจับพ่อไก่อหุ้มได้

การสู้กลับของเจ้าของไก่ เริ่มมียุทธศาสตร์ที่น่าสนใจ และจะ
นำมาสู่การวางแผนที่มีเป้าหมายเฉพาะ การคลำหาเป้าหมายในป่า
ไม่ใช่เรื่องง่าย ความรกของป่าไม่อาจจะเห็นอาณาเขตที่แน่นอน ผุงไก่อ
ในป่าที่สูงมีหลายกลุ่ม สิ่งเดียวที่จะทำให้เขาหาเป้าหมายได้ คือเสียง
ขันของมันที่แตกต่างไปจากไก่อป่าอื่นๆ การหาไก่ และเข้าไปในพื้นที่
มันหากิน วางกับดัก จนกว่าจะได้ตัวมัน

ความเครียดจากการเสียทำให้ไก่หลอก มันสร้างความแค้น
ให้เจ้าของไก่อไม่น้อย มันรู้สึกหงุดหงิดตลอดเวลา และไก่ทั้งหมดที่อยู่
ในเล้า ไม่ใช่อนาคตอันสดใสของเข่อีกต่อไป ทุกครั้งที่ได้ยินไก่อขัน

เขาสะดุ้ง และรำคาญกับเสียงไก่ที่ส่งเสียงกันเต็มแล้ว แม้แต่ไข่ไก่ที่
เมียไปเก็บมา ทำกินในตอนเช้านี้ เขาก็ไม่ยากกิน ไม่อยากเห็น ไม่
อยากได้ยิน ไก่ ไก่ ไก่ ได้กลายเป็นโรคร้ายที่ทำให้เขาติงเครียด จาก
ความหวัง เป็นความกลัวและเป็นความแค้น

ย้ายหนานทำใจและปล่อยมันไปเสียก็ได้ ข้าเห็นอ้ายเคียดแล้ว
ข้าบสบายใจเลย เมียเขาพูดในบ่ายวันนั้นหลังอาหารกลางวัน เขาอาจ
จะเสียเงินไปบ้าง แต่เราก็คงจะได้ลูกไก่เพิ่มมาอีก ไปเครียดกับมัน
เสียเวลาเปล่าๆ

บได้ทรอก ชาวบ้านเขารู้กันหมดแล้ว ว่าข้าจะจับพ่อไก่หนุ่ม
ให้ได้ มันคือต้นตอของเหตุ เราต้องจัดการมันก่อนเป็นอันดับแรก ถ้า
ไม่ทำอย่างนั้น เต็มวันก็ย้อนกลับมาพาไก่ที่เหลืองหนีไปอีก

ข้าว่ามันบ่กล้ากลับมาแล้ว แต่เขาก็ไม่ได้อยู่เฝ้าไก่ทั้งวัน เขา
ต้องไปสวน ไปไร่ มันจะต้องกลับมาตอนกลางวัน ข้าว่า ถ้าเราจะวาง
แร้ว ดักมันที่ริมทะเลสาบ ที่ที่มันเดินหนีไปก็อาจจะมีทางได้ตัวมันอีก
ทางหนึ่ง เมียเสนอแนะ

ก็ดีเหมือนกัน ข้าเห็นด้วย ว่าแล้วเขาก็รีบลุกขึ้น เดินไปหยิบ
เชือกทำแร้วดักไก่ และแห เอาไว้เพื่อมันย้อนมาอีก เขาเดินตุ้มๆ ออก
ไปทางทะเลสาบ

เวลานี้ จะเป็นเวลาที่เขาจะได้อยู่กับตัวเอง กับความเงียบ
ของอาณาเขตทะเลสาบ แหล่งธรรมชาติแห่งเดียวที่ชาวบ้านทั้ง
หมู่บ้าน เก็บเอาไว้ เลี้ยงจิ้งจิว และเก็บผัก เก็บหญ้ากิน ความเงียบและ
ความเย็นจากน้ำในทะเลสาบ ทำให้เขารู้สึกสงบมากขึ้น สมอที่มีนัตถ์
ของเขา ที่เขาร้อนแต่เรื่องไก่หนุ่มตัวนั้น บัดนี้ เขาเริ่มมองเห็นฟ้า
กว้างอันสดใสเบื้องบนที่สะท้อนอยู่บนผิวน้ำ เขาเดินช้าลงและเริ่มมอง
หาพื้นที่วางแร้วดักไก่ออกถิ่นตัวนั้น

4 กุมภาพันธ์ 2560

ก๊วยตัก การรุกรักศึบหน้า

ในฐานะผู้เฝ้าดูความเป็นไประหว่างไก่อผู้ปลดปล่อย กับ
เจ้าของไก่ผู้เป็นเพื่อนบ้านของผม แน่แน่นอนว่าผมมีใจให้กับทางไก่มาก
กว่าทางเจ้าของ อย่างที่ได้บอกไว้แล้วแต่แรก ถ้าจะทำให้ผู้อ่านรู้สึกกว่า
ผมลำเอียงก็ยอมรับ อย่างไรก็ตาม ผมมีเหตุผลที่ดีเพื่อที่จะให้เห็นว่า
ความลำเอียงของผมนั้น มีมูลเหตุมาจากการส่งเสริมชีวิตอิสระ ครั้น
ผมจะส่งเสริมแต่ชีวิตอิสระของมนุษย์ โดยไม่ใส่ใจกับไก่ ก็ดูกระไรอยู่
เรื่องมันก็เป็นอย่างนี้แหละครับ

เจ้าจ่ม แมวตัวผู้ที่ดำรงชีวิตอิสระอยู่ในหมู่บ้าน มันมักจะแวะ
มาหาผม พร้อมด้วยน้ำเสียงต่อว่าต่อขานอย่างมากมาย ที่ไม่จัดสำหรับ
อาหารไว้ต้อนรับมัน เจ้าจ่มจะแวะไปกินที่บ้านโน้น บ้านนี้ นอนหลับได้
ทุกทีในหมู่บ้านนี้ แต่ส่วนมากผมจะเห็นมันนอนอาบแดดอยู่บนสนาม
หญ้าที่ใดที่หนึ่ง ตัวมันอ้วน แข็งปึกอย่างนักมวยชั้นดี ใบหน้าและโคน
แขนหน้ามีริ้วรอยถาวรที่แสดงว่ามันผ่านศึกมาไม่น้อยเลย

วันนี้เจ้าจ่ม คาบลูกไก่ตัวหนึ่งไว้ในปาก วิ่งมาทางหลังบ้าน
พอเห็นผม มันก็วางลูกไก่อลง ลูกไก่ ร้องเจี๊ยบๆ แต่ก็นอนกระแต่วๆ ยัง
งำก็คงจะไม่รอด เจ้าจ่มทำเสียงขู่ผม ปรามไม่ให้ผมไปแย่งอาหารสด
ของมัน ผมก็เลยบอกมันว่า ตีละ ที่แกหากินเองได้ ต่อไปไม่ต้องมาขอ
กันกินอีกนะ ลูกไก่ทำท่าจะลุกขึ้น แล้วก็พับพาบลงไปอีก เจ้าจ่มตะปบ
แล้วคาบอาหารของมันวิ่งหายไปในพื้นที่หลังบ้านเรื่องแบบนี้ไม่ใช่
เรื่องใหม่ สำหรับผู้คนที่อยู่ในชนบทประเทศไทย สัตว์ที่กินเนื้อก็ยอม

หาเนื้อสัตว์ที่เล็กกว่ากิน วัวก็ไม่กินต้นไม้ที่ใหญ่กว่าตัวมัน แต่ชอบกิน
หญ้าและใบไม้ของต้นไม้เล็กๆ ริมทาง

ที่จริงที่ผมเขียนเรื่องเจ้าจ๋มขึ้นมาคั่นกลางในเรื่องไก่อกระเตาะ
สามตัวนี้ก็มีเหตุผลว่า สำหรับสัตว์อย่างแมว กลับเป็นที่ยอมรับกันได้
ทั่วไป ที่จะให้มันดำรงตนอย่างอิสระ อยู่ในหมู่บ้าน และผู้คนที่ดูจะสง
เสริมความอิสระเสรีของมันอย่างเต็มที่ แต่พอถึงไก่ ไม่มีใครสักคนที่จะ
คิดว่า ไก่ควรจะได้รับ การส่งเสริมให้มีอิสระเสรีเยี่ยงแมว นั้นบ้าง คิด
แล้วก็ให้น้อยใจแทนไก่ที่มีจิตสำนึกในเรื่องอิสรภาพ มากเอาการอยู่
ทั้งๆ ที่ไก่ นอกจากขี้เลอะเทอะแล้ว มันก็ไม่มีอะไรที่น่ารังเกียจ เพราะ
ไก่ไม่มีวันที่จะไปจิกเอาลูกแมวใครไปกิน มันก็คงจะได้แต่จิกหญ้า
แมลง และไส้เดือนในดินกินเท่านั้น อ้อ...ที่จริงก็มีเรื่องน่ารังเกียจของ
ไก่อีกเรื่องหนึ่ง คือการจิกที่ไม่รู้จักเลือกของมัน โดยเฉพาะเมื่อมัน
ลามปามมาจิกผัก และดอกกุหลาบสีชมพูที่กำลังบาน อยู่ในสวนผม
ผลอบแปบเดียว ถูกไก่เด็ดไปจิกเล่นเสียแล้ว แต่ถึงอย่างไรผมว่า มัน
เทียบกับโทษที่เจ้าจ๋มก่อกวนไม่ได้ เช่น ในกรณีที่ปลาสดๆ ที่ครอบฝาซี
ไว้นบโตะในครัว หรือขโมยลูกไก่ ที่เล่าข้างต้นนั้น

.....

ย้อนกลับไปที่ริมทะเลสาบ เวลาตอนนี้ บ่ายแก่่มากแล้ว
แสงแดดแยงมุมสะท้อนเงาไม้ ขึ้นไปเคลือบโหววาวับ อยู่บนต้น
ฉำฉา เจ้าของไก่เคลื่อนไหวอยู่ภายในแสงสะท้อนนั้น มองดูเป็นสีส้มที่
แปลกตา และเป็นภาพที่ชวนครุ่นคิดไปได้หลายๆ อย่าง แม้ว่าการ
เคลื่อนไหวของเขา มีจุดมุ่งหมายที่การจับไก่ผู้นำปลดปล่อยของเรา
แต่แสงสว่างสีขาวที่สะท้อนมาจากเบื้องล่าง ตัดกับสีท้องฟ้าที่ยังสว่าง
เป็นสีส้ม ทำให้ดูเป็นเหมือนภาพในฟิล์มเนกาติว ที่ทำให้การทำงาน
อย่างมุ่งมั่นของเขา บ่งความหมายที่ดูเด็ดขาดมากกว่าภาพในความคิด
เสียอีก

สภาวะของการตามเอาไก่กลับคืนมาที่เล่า ของเจ้าของไก่นั้น บัดนี้ได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว เขากำลังเข้าสู่การศึกษาสงครามกับไก่ผู้ปลดปล่อยตัวนั้นเป็นการเฉพาะ เป็นการต่อสู้ที่เปรียบอะไรไม่ได้เลย เพราะมันไม่ได้เป็นการเผชิญหน้าแบบตัวต่อตัว หมัดต่อเคียว แต่มันเป็นการต่อสู้ด้วยยุทธศาสตร์ ยุทธวิธี ที่เป็นการคาดเดาว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะหลุดหลงเข้ามาสู่กับดักตน

ในอีกทางหนึ่ง สำหรับไก่ผู้ปลดปล่อย ก็จะต้องคิดคาดเดาเอาว่า จะหลบหลีกการดักจับของเจ้าของไก่อ่างไร เพื่อจะได้พาไก่ที่เหลืออยู่เข้าป่าไปให้หมดแล้ว จนให้เกิดเป็นเหยียงอย่างแกไก่เล่าอื่น

สิ่งที่เกิดขึ้นในตอนนี้อย่างไร ต่อบรรดาไก่เล่าต่างๆ ในหมู่บ้าน ต่างได้รับข่าวสารกันทั่วถ้วน หากแต่ว่าที่ทางของพวกเขา ห่างไกลจากทะเลสาบ พวกเขาจึงไม่รู้จักรั้วที่ทางสำหรับหนี อันนี้จะต้องมีนักส่งข่าวลี้ลับ ที่จะไปบอกให้ไก่ผู้ปลดปล่อยรับรู้

ด้วยสภาพการณ์เช่นนี้ เราก็จะเห็นว่า ไก่ผู้ปลดปล่อย มีทางเลือกในการเคลื่อนไหวได้มากกว่า แต่แน่นอนละ สำหรับคู่ต่อสู้ทั้งสองฝ่าย ไม่มีฝ่ายใดคิดว่าตนเองเป็นฝ่ายตั้งรับ...

4 กุมภาพันธ์ 2560 (ต่อ)

โจมตีจากข้างใน

นกที่ตัวโตกว่าแมลงปอเล็กน้อยสองสามตัว ไผ่ไปโผล่มาอยู่บนต้นมะโอข้างหน้า ตัวหนึ่งบินพลิวตั้งดอกไม้หล่นจากต้น ไปเกาะที่เครือแตงกวาในสวนครัว ปากแหลมเล็ก ลำตัวสีน้ำตาลอมเทาเหลือบเหลืออนนิดๆ หน้าท้องขาว ผมมองเห็นมันไม่ค่อยถนัด ลั้วที่ตัวเล็กๆ มักจะอยู่ไม่นิ่ง มันเป็นเรื่องของเวลาที่มีอยู่ในตัวเขากระมัง ลั้วตัว

ใหญ่การเคลื่อนไหวในจะใช้เวลามากกว่าสัตว์ตัวน้อยกระจำวลนี้ ทำให้ผมคิดว่าการเคลื่อนไหวให้ช้าลงมากๆ จะทำให้เกิดความรู้สึกกว้างใหญ่ได้ แต่จะต้องจัดสมดุลให้ตีระหว่างความอึดอัดกับความนิ่งช้า เพื่อให้รู้สึกถึงการควบคุมเวลา สำนึกเช่นนี้ ผมเห็นในสัตว์ต่างๆ มีอยู่เสมอ นกสวยงามตัวเล็กๆ สามตัว น่าจะเป็นสี หรือแค่สอง ตามธรรมชาติของนก ตัวหนึ่งน่าจะมีอิสระ อีกสองตัวคงจะเป็นคู่กัน มาโอภาปราศรัยกันชั่วคราวเดียว นกเดี่ยวก็โฉบบินออกมา ตรงมาจับที่พนักเก้าอี้ตัวที่ใกล้ผมที่สุด แล้วผมก็พร้อมที่จะรับฟังข่าวเข้านี้...

กองโกบ่นภูเขาจัดกระบวนกันเรียบร้อยแล้ว หน่วยปลดปล่อยไก่สามหน่วยได้จัดตั้งขึ้น นำโดยผู้นำหนุ่มของเรา กับแม่ไก่สาวแข็งแรงสองตัว อีกสองหน่วย นำโดยแม่ไก่ผู้ช้ำของชีวิตอิสระทั้งสอง แต่ละหน่วย แม่ไก่ของเราจะเลือกไก่หนุ่มที่แข็งแรงและกล้าหาญ หน่วยละตัว ทั้งสามหน่วยทะมัดทะแมงและมีความมั่นใจที่จะลงไปปฏิบัติการ โดยจะให้หน่วยหน้าที่นำโดยผู้นำของเราหาทางลัดเลาะเข้าไปในหมู่บ้าน โดยเดินไปตามลำเหมืองที่ชาวบ้านขุดเอาน้ำไปเข้าท้องนาหลังหมู่บ้าน ที่เป็นอีกด้านหนึ่งของหมู่บ้าน ส่วนแม่ไก่ทั้งสองก็จะผลัดกันนำหน่วยปลดปล่อยไป ล่อไก่ในเล้าเดิมที่เหลือให้ออกมาให้ได้

การที่ยอมให้ไก่น้อยหกตัวถูกจับกลับเล้า เป็นการขยายเวลาในการจัดตั้ง และเสริมความเข้มแข็งให้กับไก่ที่ถูกปลดปล่อยมาเรียนรู้การอยู่อย่างมีอิสระที่แท้จริงในป่า

เวลาหนึ่งวันกลายเป็นสองวัน และข้ามไปอีกหนึ่งคืน เข้าสู่วันที่สาม ไม่มีไก่ตัวใดมาติดรั้วเจ้าของไก่ และเมล็ดข้าวโพดที่โปรยเอาไว้ ก็มีสัตว์อื่นมามากินไปเสียสิ้น เจ้าของไก่ขยายขอบเขตการทำงานของตนไปสู่ชายป่าที่หมู่บ้าน ซึ่งจะทำให้เขาต้องเพิ่มเวลา และพื้นที่ในการตรวจตรา และเติมอาหารเหยื่อให้มากขึ้น

ห้องฟ้าที่สดใสขึ้น หมายถึงแดดแรงกล้าตั้งแต่ยามเที่ยงวัน
ไปจนบ่ายสี่ เป็นเวลาที่เขาจะหยุดจากการทำงานในสวนพริก ซึ่งตาม
ปกติเขาจะหลับเอาแรง แต่บัดนี้ภารกิจตามล่าไก่ที่ดื้อรั้นของเขา
ทำให้เขาต้องทำงานในเวลาที่เขาควรจะหลับนอน

มีไก่สามตัวเดินมาเรื่อยๆ อยู่แถวพุ่มไม้ริมทะเลสาบ
เจ้าของไก่ก็ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น แกล้งเดินหันหลังกลับมาที่บ้าน
แต่ในใจเต็มไปด้วยความกระหึ่มยั้มย่อง เตียวมิงจะต้องมาติดแรว์กุ
ลักตัวหนึ่งแน่นอน เดินอ้อมต้นฉำฉาใหญ่ลงไปทางชายน้ำ ที่นั่นมีกอ
ต้นกรรกพอกที่จะใช้กำบังตัวได้ เขาจะรอฟังเสียงมันตรงนี้

ดูเหมือนจะได้ผล เสียงไก่ตัวหนึ่งร้อง และตะกุกพื้นดินและ
อากาศพริบพริบ เขาริบวิ่งไปทันใด เห็นไก่สีเทาตัว ร่วงหนีไปอีกด้าน
หนึ่งของทะเลสาบไกลๆ แม่ไก่สาวกำลังโตได้ที มีขนสีเทาๆ นิดๆ ที่
ปลายปีก ท่ามันจะเป็นลูกพ่อไก่ที่หนีไปชุดแรก เพราะมันโตเต็มที่แล้ว
ความคิดความแค้น ที่เคยมี ถูกกลบเกลื่อนไปด้วยความรู้สึกถึงชัยชนะ
อย่างน้อยซำก็ได้แม่ไก่คืนมาตัวนี้ มันจะออกลูกไก่ให้เข้าได้อีกห้าหก
ตัว มันยั้มย่องในใจ เมื่อเข้าไปอ้อมไก่อของมันพาเดินกลับไปส่งเข้าแล้ว

เมียของเขาทำให้รู้สึกดีใจ และภูมิใจในความสำเร็จของผัวคน
เก่ง มันเชื่อสายไก่อันจะไปหากินในป่าตลอดเวลาได้อย่างไร ยิ่งง่อย
มันก็ต้องกลับมาที่บ้าน เมียว่า เอามันเข้าไปใส่ไว้ในสุมเดียวกับพ่อไก่
สำรอง เพื่อสร้างลูกไก่ชนที่แข็งแรงขึ้นมาอีก

น่าสงสารแม่ไก่ผู้ปลดปล่อย เธอวางแผนให้โดนจับกลับมา
เพื่อจะหาทางพาลูกไก่ที่เหลือนอกไปในรุ่งเช้า แต่ตอนนี้โดนจับมาขัง
สุม เพื่อให้พ่อไก่ผสมพันธุ์ มันก็ได้แต่นอนนิ่งทำตาปริบๆ คิดหาทาง
ออก แต่พ่อไก่ตัวนี้หน้าตาทำทางก็ดูใจดีอาจจะพอเกลี้ยกล่อมได้ เขา
จะไม่ขังเรานาน พอตกเย็นเขาก็จะปล่อยให้เราขึ้นไปนอนคอน พ่อไก่
สำรองบอก ข้าได้ยินกิตติศัพท์ของพวกแกเลื่องลือ ข้าก็รู้สึกดีใจที่จะ

ได้เข้ามาอยู่ร่วมคอก และเต็มใจที่จะช่วยให้เจ้าได้ทำการต่อไป พ่อไก่บอกมันโดยมันไม่ต้องเอ่ยปากขอเลย ทำให้มันรู้สึกปลื้มใจเป็นอย่างยิ่งที่ผลพวงของการเคลื่อนไหวปลดปล่อยไก่ ทำให้มันมีมิตรสหาย สนับสนุนมากมาย

เวลานี้ ไก่ทั้งเล่าส่งเสียงกะต๋าก กะต๋าก กะต๋าก กันสนั่นเล่า เพื่อต้อนรับผู้นำฝ่ายหญิงของมัน เสียงกะต๋ากมันส่งสัญญาณว่า มันพร้อมแล้วที่จะออกไปสู่อิสราภาพในเช้าวันรุ่งขึ้น ทุกตัวตื่นเต้นที่จะได้ลิ้มรสแห่งอิสรภาพที่แท้จริง

พ่อไก่ของมันขยับขึ้นด้วยเสียงอันทัง ขอให้พวกเจ้าทั้งหมด จงติดตามพวกเขา ฟังเสียงพวกเขาให้ดี

พ่อไก่หนุ่มขนทองรู้สึกตัวมันเริ่มโดดเดี่ยว ครั้นจะหาไก่หนุ่มมาเป็นพวก พวกมันก็จับคู่กับไก่สาว ที่พร้อมจะเดินทางออกไปสู่อิสราภาพด้วยกันทั้งสิ้น พวกเองเป็นบ้ากันไปหมดแล้ว การไม่รู้บุญคุณเจ้านายที่เลี้ยงดูเราแต่เล็กเท่าปุยนุ่น จะทำให้พวกเจ้าหายนะในที่สุด

เวลานี้ ที่มีแม่ไก่ผู้นำของมันเข้ามาอยู่ในนี้ ประกบคู่กับพ่อไก่สำรอก ที่หนุ่มขนทองไม่เคยเอาชนะได้ ทำให้มันรู้สึกแค้นเคืองที่เจ้านายช่างไม่เห็นแก่มันเลยสักนิด

แม้ว่าไก่โดยทั่วไปจะเป็นสัตว์ที่อยู่กันเป็นครอบครัว แต่ก็เพียงเมื่อยามที่มันจับคู่กันเท่านั้น พอแม่ไก่กักไซ่พ่อไก่อีกก็จะไปหาแม่ไก่ตัวใหม่ เช่นนี้เป็นปกติธรรมดา จะมีผิดแผกไปก็ตรงที่พ่อแม่ไก่นักปลดปล่อยทั้งสามของเราเท่านั้น ที่อยู่คู่กันอย่างนกที่จะไม่แยกจากกันจนวันตาย ส่วนแม่ไก่อีกจะเลี้ยงลูกไก่ที่เจาะไซ่ออกมาเป็นตัวจนกระทั่งโตเป็นหนุ่มสาวแล้วถึงปล่อยให้ออกไปสร้างครัวใหม่ด้วยตัวเอง

ไก่ไม่เหมือนคนตรงนี้ พ่อแม่มันไม่ต้องประคบประหงมอุ้มชูกันจนกระทั่งเห็นลูกเป็นใหญ่เป็นโตมีเงินเดือนกินเป็นมันเหมาะ แล้วจะให้ลูกกลับมาเลี้ยงตนเองตอบแทน เหมือนผลัดกันเป็นพ่อแม่เป็นลูก

สำหรับสัตว์ทั้งหลายแล้ว เรื่องนี้เป็นเรื่องประหลาดและผิดธรรมชาติ
เอามากๆ

4 กุมภาพันธ์ 2560 (ต่อ 2 บ่าย)

ยุทธการ ลานตากข้าว

หน่วยหน้าของพ่อไก่หนุ่มเดินลัดเลาะไปตามลำเหมือง ที่ขุด
เป็นร่องน้ำขนาดใหญ่ กว้างพอที่จะมีขายน้ำลาด หญ้าขึ้นคลุม เหมือน
ลำน้ำธรรมชาติ พอที่จะให้มันค่อยๆ หลบซ่อนตัวไปได้ กลางวันแดด
ร้อนเช่นนี้ ชาวบ้านไม่ค่อยจะออกมาจากบ้าน ก็ทำให้มันมีโอกาaslัด
เลาะไปจนถึงลานตากข้าว ที่มีไก่อันหลายตัวมาหากินกันได้ร่มมะขาม
ใหญ่

ข้าคือพ่อไก่ ที่ปลดปล่อยตนเองให้เป็นอิสระจากเจ้าของ
และตอนนี้ เรามีไก่หลายตัว ติดตามข้าเข้าไปอยู่ในป่า หากพวกเจ้าที่
เคยได้ข่าวของไก่อิสระ จะตามข้ามาก็ย่อมได้

ข้าคือพ่อไก่ที่ปกครองไก่ทั้งหมดอยู่แถวนี้ เรามาประลอง
ฝีมือกันก่อนจะเป็นไรไป ถ้าข้าแพ้ ข้าก็จะปล่อยให้ไก่ของข้าตามเจ้า
ไป แล้วแต่สมัครใจเขา ว่าแล้วมันก็รี้อเข้ามาตั้งท่าเตรียมชน แต่พ่อไก่
นักปลดปล่อยของเรายังวางเฉยอยู่

ไก่ฝูงนั้นเมื่อเห็นพ่อของมันทำประลองไก่อิสระ ก็เริ่มสนใจ
พากันทำวงเข้ามาเพื่อชมการประลอง

พี่น้องไก่ของข้า การประลองนี้ เป็นธรรมเนียมของไก่อันกลุ่ม
เช่นพวกเรา หากใช้การต่อสู้แบบศัตรูต่อศัตรูไม่ หากเห็นว่าสมควรแล้ว
ก็ควรจะเลิกราต่อกัน ไม่คิดถึงกับจะฆ่าแกงกัน พ่อไก่เจ้าถิ่นโค้งคอชัน
ด้วยความลำพองใจ เราจะต้องมีผู้แพ้ชนะกัน ใครที่เล็กก่อนถือเป็นแพ้

มันไม่ลดราวาคอกเลย สมศักดิ์ศรีไก่อ้นักสู้โดยสายพันธุ์

ที่ได้ร่วมต้นมะเกลือที่เรียงรายกันอยู่สามสี่ต้นถัดไป วัวคูหนึ่ง ยืนเล็มหญ้าอยู่ พ่อวัวชำเลื่องตามาดู พลันมันเกิดความสนใจ เหมือนหนึ่งว่า เราจะเคยเจอกันในราวป่า เมื่อคราวฆ่าสลัดเชือกหลุดหนีไป เทียว เดือนก่อน เจ้าโตเป็นหนุ่ม และดูเข้าขั้นนักสู้เต็มตัวแล้ว ว่าแล้ว มันก็เยื้องกายมาทางใต้ต้นมะขาม เพื่อชมการประลองของสองนักสู้หนุ่ม

ไก่อ้นหรือจะสู้ไก่อ่า แม้ว่ามันจะมีเชื้อสายไก่อ้น แต่การใช้ชีวิตของมันอย่างอิสระในป่า ทำให้พ่อไก่อ้นกลดปล่อยมีความแคล่วคล่อง และปราดเปรียวยิ่งนัก ยากที่ไก่อ้นที่คุ้นเคยแต่การใช้พละกำลังที่เหนือกว่า ตามแบบประเพณีไก่อ่า เพียงครู่เดียว กระโดดตะก้นสองสามป้าย ไก่อ้นเจ้าถิ่น ก็ต้องเอาหัวซุกเข้าใต้ปีก แต่พ่อไก่อ้นหนุ่มของเราก็กะไม่ยอมให้ปีกตนเป็นที่กำบัง รีบกระโจนขึ้นสูงและติดดินคู่ไปอย่างรวดเร็ว ไก่อ่าถิ่นก็ชวนเซ แต่ความที่มันยึดมั่นว่า ไม่ใช่ศัตรูกันที่จะเอาให้ถึงตาย มันก็ไม่ซ้าเติม ปล่อยให้เจ้าถิ่นตั้งตัวได้ มันถึงเข้าไปเตะปล้วนสองสามที ซึ่งถึงตอนนี้ไก่อ่าถิ่นก็ได้แต่ปกป้องหลบหลีก แล้วมันก็ถามขึ้นมาว่า เจ้าคิดว่าเราควรจะเลิกราท่อกันได้หรือยัง ไก่อ่าถิ่นยังถือคำพูดตน ใครเลิกก่อนจะเป็นผู้แพ้ ด้วยความจำเป็น มันเดินเข้าหาเจ้าถิ่นที่เอาแต่มุดหัวลงต่ำ และแล้วมันก็เปลี่ยนกลยุทธ์มาเข้าตีตรงข้างปีก ที่ไม่มีไก่อ้นตัวไหนทำมาก่อน การตีเข้าข้างปีก นอกจากจะทำให้คู่ต่อสู้เสียหลักแล้ว ถ้าปีกเจ็บคู่ต่อสู้ก็ย่อมประคองตัวไม่ได้ บทเรียนนี้มันได้จากพ่อไก่อ้นที่บ้านเก่า

ความคล่องแคล่วให้ผลดีในการต่อสู้ ตรงที่มันสามารถหลบหลีก ผ่อนหนักให้เป็นเบาได้ ส่วนไก่อ้นที่กินมาก ตัวหนัก ความแคล่วคล่องย่อมไม่มี อาศัยแต่พละกำลัง โหมใส่เพียงครู่เดียวก็จะหมดแรง

มันประกาศว่า พอเถอะ จะให้ข้าเป็นผู้แพ้ข้าก็ยอม แต่ข้าไม่
อยากให้การประลองกันถึงขั้นบาดเจ็บมาก ใครเล็กก่อนเป็นฝ่ายแพ้
มันกัดพันพุด ทั้งๆ ที่ยืนแทบจะไม่อยู่แล้ว เอาเหอะ แพ้ก็แพ้ เมื่อเป็น
เช่นนี้ ข้าก็ไม่ชวนใครไปกับข้าแล้ว ข้าจะกลับละ มันว่าแล้วก็หันหลัง

เดี่ยวๆ พอไก่ รอพวกข้าด้วย พวกเราห้าตัวอีกไม่กี่วันก็จะโต
เป็นไก่หนุ่ม ข้าพร้อมที่จะไปกับท่าน

พอไก่อันักปลดปล่อยไม่ว่าอะไร เดินหันหลังลงไปที่ร่องน้ำ
เหมือง ผู้ช่วยมันตัวหนึ่งเดินตามไปข้างๆ เพื่อช่วยประคองหากหัวหน้า
บาดเจ็บ ไก่หนุ่มสาวห้าตัวเดินตามมา และปิดท้ายด้วยผู้ช่วยสาวของ
มัน เพื่อแน่ใจว่าไม่มีใครหลงเหลือ เดินต่อมาได้หน่อยหนึ่งก็มีไก่อะทรง
สามตัว วิ่งตามมา รอข้าด้วย รอข้าด้วย พอข้ายอมให้เข้ามาแล้ว

เสียงคนตะโกนโหวกเหวกทีในบ้าน ไก่โฉบฮึดสู้มาตีกับไก่เฮาพอ
ไก่เฮา นอนเลือดหงอนไหลซึมเลย ไม่มีใครกังวลว่า ไก่วิ่งหนีไปตามลำ
เหมือง แต่พอไก่อันักสู้บาดเจ็บ เป็นปัญหาที่จะต้องรีบแก้ไขของนัก
เลี้ยงไก่ ไก่โฉบฮึด มันตีเก่งแท้ แล้วนี่หายไปทางใดก็ไม่รู้แล้วละ มาไว
ไปไว ไก่พวกนี้

เมื่อเป็นเช่นนี้ วิ่งจะดีที่สุด ว่าแล้วมันก็ออกวิ่งสุดตีน แต่มันก็
รู้สึกแปลบที่โคนขา สงสัยว่าออกแรงมากไปหน่อย แต่ไม่มีเวลา วิ่ง
โซยกเขยกไปก่อนก็ได้ เจ็บยังงี้ก็ต้องทนเอา ดีกว่าถูกจับ ไม่ต้องห่วง
ว่า ไก่ใหม่จะตามมาทันไหม เราวิ่งนำหน้าไปให้เร็วก็แล้วกัน

ความเจ็บทำให้มันวิ่งได้ไม่เร็ว มันบอกผู้ช่วย แกร็บวิ่งไป ไม่
ต้องห่วงข้า ข้าต้องช้าหน่อยเพราะข้าเจ็บ แต่เดี่ยวเราไปเจอกันที่หัว
ทะเลสาบ ไก่ปลดปล่อยใหม่หลายตัววิ่งผ่านมันไป มันให้สัญญาณ
อย่างหยุดวิ่ง วิ่งให้สุดแรง จนกว่าที่เสียงจะสั่งให้หยุด

มันลัดเลาะมาตามลำเหมือง จนขึ้นถึงลานที่หัวทะเลสาบ ที่
จะต้องวิ่งผ่านพื้นราบไปหาพงไม้เบื้องหน้า เพื่อหลบซ่อน รอผู้นำของ

มัน ไก่หนุ่มปลดปล่อยใหม่ตัวหนึ่ง หลุดเข้าไปแล้ว เสียงดังพืด แล้วมัน ก็ถูกตรึงอยู่กับที่ ร้องดังลั่นด้วยความตกใจ ไม่ได้การละ พอคิดในใจ แล้วมันก็รีบเสี้ยวขวาเลาะแนวต้นไม้ไป บินขึ้นไปบนกิ่งไม้ แล้วขัน เสียงดัง เพื่อดึงความสนใจ เสียงขันของมันปลุกให้ไก่ในเล้าเดิมมันตื่น ตัวขึ้น และขานรับกันอย่างแข็งแรงแ

มันไม่เห็นคนมาเก็บไก่ที่ติดแล้ว มันก็รีบวิ่งเข้าไปยังพงไม้ที่ นัดพบ แต่ไม่มีพวกมันอยู่กันที่นั่นเลย ต้องไปจุดที่สอง ถ้าจุดที่หนึ่งมี ปัญหา มันรีบลงไปใกล้น้ำให้มากที่สุด เพื่ออาศัยพุ่มไม้บังกาย รัง กะโผล่กะเผลกไปจนถึงอีกฟากหนึ่งของทะเลสาบ มันจึงพบว่าพวก มันรอกันอยู่ที่นี่ และพร้อมที่จะเดินทางต่อไปยังถนน ดีเราต้องรีบไป แดดกล้าแบบนี้ คนมักจะอยู่แต่ในบ้าน ทหาก็จะนอนหลับซี้เกียจอยู่ ไม่มีเวลาจะนับว่าไก่ใหม่มากันครบหรือไม่ ความเป็นความตายไม่ควรถ จะเสียด

5 กุมภาพันธ์ 2560

ตามรอยไก่

เสียงไก่ขันดังมาทางริมทะเลสาบ ปลุกเจ้าของไก่จากการ นอนพักผ่อนยามบ่าย พรวดพราดลุกขึ้น ฮัน...ไต้ยิบ เสียงมันมาขึ้น อยู่ทางฮิมหนอง คว่ำหมวกมาสวม คว่ำฝักมิดมาเหน็บที่หลังเอว กระซิบผ้าชะม้าให้แน่น แล้วรีบก้าวเท้าออกไปทันที

ไก่น้อยตัวหนึ่งนอนหายใจหอบอยู่บนกอหญ้ากลางแดด มัน ติดแล้ว แต่ไม่มีพอกไก่ เอ ไก่ตัวนี้มันไม่ใช่ไก่เรานีนา มันจะเป็นไก่ไฟ มาติดแล้วที่นี่ คิดดั่งนั้นแล้ว ก็ไม่ยอมเอาไก่เขาไป แก้วเชือกที่รัดขาไก่ ออก ปล่อยมันไป เจ้าไก่น้อยวิ่งเตลิดเข้าไปในพงหญ้ารก ด้านริมน้ำ

มันไปนอนหลบนิ่งๆ อยู่ในพงหญ้า เอาแรง และจะหาทางไปต่อ หรือจะกลับบ้านดี ไก่คิดไม่นานก็ลุกขึ้น เดินไปข้างหน้า เลาะตามแนวชายน้ำไปตามรอยฟ่อไก่

เจ้าของไก่มองตามไก่น้อยที่เขาเพิ่งปล่อยมัน บ้านทางโน้นไม่มีใครมีไก่ แต่มันจะเดินไปทางนั้นทำไม ว่าแล้วเขาก็ลองเดินตามไก่เพื่อให้รู้ว่า ข้างหน้านั้นอาจจะมีฝูงไก่รออยู่ก็เป็นได้ ชะรอยว่าจะจริงที่ไก่หนุ่มของเรา กลับมาพาไก่ไล่ล่าอื่นหนีไปด้วย มันเป็นไปไม่ได้ ไม่มีไก่ที่ไหนที่หนีไปแล้วจะกลับมาพาเพื่อนหนีไปด้วยกัน

ไก่ไม่ใช่หมาที่จะไปไหนต้องไปกันเป็นกลุ่มเป็นพวก ไก่น้อยอาจจะตามพ่อแม่ไปหากิน แต่ไก่โตแล้ว ไม่มีพึ่งพาอาศัยกัน ตัวใครตัวมัน แต่เราจะต้องพิสูจน์ให้ได้ว่า ฟ่อไก่หนุ่มของเรามีความคิดที่จะพาไก่อื่นไปอยู่ป่ากับมัน ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ก็ถือว่าเป็นเรื่องแปลกมากที่สุดในที่สุด

เขาเดินตามมันไปช้าๆ ห่างๆ ไม่ให้มันสังเกตเห็นว่าเขาเดินตามมัน แต่สัญชาติไก่ ด้วยดวงตาที่สามารถมองเห็นข้างหลังได้โดยไม่ต้องหันหน้าไปมอง มันรู้อยู่เต็มอกว่า มีคนเดินตามมันมา แต่มันเป็นไก่น้อยไร้ประสบการณ์ การมีคนเดินอยู่ข้างหลังต่างๆ เป็นเรื่องปกติ ในหมู่บ้าน มีคน กับมีไก่ ปะปนกันอยู่ มันไม่ได้คิดว่ามันอาจจะพาอันตรายไปสู่เพื่อนๆ มัน

ความที่มันไม่รู้ แต่วิธีของไก่มีสัญชาตญาณในการตามไปหาพวก ที่ล่องหน้าไปก่อนแล้ว ด้วยการสังเกตร่องรอยบนพื้นดิน ที่เพื่อนๆ มันทิ้งไว้ แต่ความเหนื่อยอ่อนของมัน ที่โดนเชือกรัดขาอยู่กลางแดด แม้จะไม่นาน แต่มันก็รู้สึกเจ็บที่โคนขา ตั้งแต่เมื่อมันวิ่งมากับเพื่อนๆ แล้วโดนเชือกรัดตึง กระตุกจนมันหงายหลัง มันตื่นเพื่อจะหลุด แต่ยิ่งตื่นก็ยิ่งรัดแน่น จนมันเหนื่อยอ่อน ฟ่อไก่บอกมันว่า นอนนิ่งๆ อย่าตื่นให้เหนื่อยเลย เจ้าของไม่ทำอะไรเจ้าหрок เดี่ยวเขาก็จะ

มาเอาเจ้ากลับไปแล้ว แต่ที่คนกลับมาปล่อยเชือกมัน ไม่จับมันไปเข้า
เล้าอย่างพ่อกับบอกเลย แต่มันก็ไม่ได้คิดที่จะกลับไปบ้าน มันได้ตัดสินใจ
ใจแล้วว่า จะเดินต่อไปข้างหน้า ดังลูกธนูที่มีแต่จะวิ่งไปข้างหน้า
สู่เป้าหมายที่ตั้งใจ

รอยไถ่วิ่งทะลุรั้วบ้านลัดเลาะไปตามเส้นทางที่มีไถ่ตัวอื่นทำ
ไว้ให้ สूरิมถน ข้ามถนนไปสู่ท้องนา แดดร้อน และต้นไม้ก็ไม่น้อย
เต็มที ที่ท้องนาเวลานี้ ชาวนาปลูกยาสูบเอาไว้เขียวชอุ่มเต็มนา ต้น
ยาสูบสูงพอที่จะเป็นร่มเงา ให้มันเดินบังแดดไปได้ ร่องรอยของไถ่อื่น
ได้ทำไว้ให้มัน เจ้าของไถ่ติดตามมันไปไม่ลดละ คอยเฝ้าสังเกตทิศทาง
ที่มันไป เมื่อรู้แน่ชัดว่า มันจะมุ่งไปป่าที่ปลายนาด้านโน้น ก็รีบกลับ
บ้าน เรียกเพื่อนบ้านคนหนึ่ง แล้วพาเขาซ้อนมอเตอร์ไซค์ไปยังหมู่ลิบ
เราจะไปป่ากัน ตามไถ่บ่อยตัวหนึ่ง มันกำลังเดินไปหาหมูนมที่ในป่า
ถ้าตามมันไป ก็จะได้เห็นรังของพวกมัน

จอตฤไถ่ที่กาดหมู่ลิบ รีบเดินลัดทุ่งนาไปที่ชายป่า ฝ้าคิดว่า
ไถ่บ่อยมันจะเดินไปทางไหน

ไถ่บ่อยไม่ได้เดินเร็วหรืออย่างรถมอเตอร์ไซค์ มันเพลิดเพลินกับ
ความรุ่มเย็นของใบยาสูบ และอาหารมากมายในพื้นที่นั้น มันไม่ได้คิดว่า
จะมีคนสองคนเฝ้าคอยให้มันแสดงตัวอยู่ที่ชายป่า ตามร่องรอยที่ไถ่
อื่นทิ้งเอาไว้ให้ และหาอาหาร ที่มีชีวิตได้เงาใบยาสูบ มันไม่เร่งรีบ
เพราะไม่มีใครบอกให้มันต้องเร่งรีบ มันไม่ได้คิดว่า จะไปหาพวกเขา
จนเจอ แต่เมื่อมีร่องรอยให้มันตามไป มันก็ตามไป เพราะมันรู้แล้วว่า
ร่องรอยเหล่านี้ ทำให้มันรู้สึกอบอุ่นเหมือนมีเพื่อนเดินทาง...

เจ้าของไถ่กับเพื่อนบ้านนั่งตามไถ่ นั่งคอยด้วยความอดทน
อยู่ใต้ร่มไม้ที่ชายป่า...

5 กุมภาพันธ์ 2560 (ต่อ)

สมรภูมิของใคร

พ่อไก่หนุ่มนักปลดปล่อยของเรา เดินกะเผลอกะเผลกด้วยความ
ความเจ็บปวดที่ต้นขา มันอดทนวิ่งบ้างเดินบ้าง มาจนถึงจุดนัดพบที่
ชายป่าด้านทิศตะวันตก ที่โคนขามันมีเลือดไหลออกมา แต่เหลือให้
เห็นเป็นเลือดแห้งเกรอะติดอยู่ที่ขนขา ผู้ช่วยมันสองตัวเข้ามาเดิน
ประคองข้างมัน มันบอกว่า ไม่เป็นไรมากนักหรอก อีกสองวันก็คงจะ
หาย แต่เราจะต้องรีบเดินทางขึ้นไปบนเขา หาที่ทางให้ไก่ใหม่ ๆ
เหล่านี้ ให้มีที่หลบนอนในคืนนี้ เอ็งสองตัวพาไก่ใหม่ไปกลุ่มละสาม
แยกทางกันไปบนเขา อย่าอยู่รวมกันเป็นกลุ่มใหญ่ ข้าสังหรณ์ว่า
เจ้าของไก่กำลังตามแกะรอยเราอยู่ สำหรับตัวข้าเอง จะแยกไปต่าง
หาก่อนในคืนนี้ พรุ่งนี้ข้าจะไปดูพี่น้องที่อยู่ทางป่าไผ่

ผู้นำทางป่า จะต้องคิดถึงสิ่งเลวร้ายที่จะเกิดขึ้นก่อนเสมอ ไม่
มีเวลาใดในป่า ที่จะปล่อยให้ล่องลอยเป็นสุข เมื่อไม่มีใครเลยที่จะ
ล่วงรู้ถึงศัตรูที่มีอยู่รอบด้าน ป่าไม่มีที่มิดทางสำหรับผู้ใดเป็นการเฉพาะ
สัตว์ทุกตัว นักล่าทุกชีวิตล้วนใช้เขตแดนอันเดียวกัน เป็นเส้นเขตแดน
เล็กๆ ที่จะต้องรู้จักหลบหลีกไม่ให้ตกเป็นอาหารของผู้อื่น

อย่ารอช้า เดี่ยวตะวันตกก็มืด พวกแกก็จะหาที่อยู่ที่นอนไม่ได้
การเดินทางในวันแรกจะเหนื่อยหนักเช่นนี้ ต่อเมื่อเราพบที่ทางอันพอ
จะไว้ใจได้สำหรับตัวเองเมื่อใด ก็จะได้พักสักยามสองยาม จากนั้นก็
ต้องหาที่อยู่ใหม่ ชีวิตในป่าเราจะต้องเดินทางไม่หยุด หยุดเมื่อไร
ก็จะกลายเป็นอาหารของนักล่าเมื่อนั้น มันอบรมไก่ใหม่เสมือนหนึ่ง

เป็นคำสั่ง ถึงกฎเกณฑ์ที่ไก่อ่ทุกตัวต้องปฏิบัติตาม

ไก่อ่ย่อยยับทำท่าจะถาม มันจึงไก่อ่คอดขึ้นชั้น ปราบว่า อย่าถาม คำตอบจะอยู่ที่ตัวเจ้าเอง รีบเดินทาง เวลาเหลือน้อยเต็มทีแล้ว

เสียงพ้อไก่อ่หนุ่มชั้น ปลุกประสาทเจ้าของไก่อ่ให้ตื่นขึ้นอีกครั้ง เขานั่งรอไก่อ่ย่อยยับที่ไก่อ่ต้นไม้ใหญ่ที่ใกล้ท้องนา แต่ไก่อ่ย่อยยับก็ไม่มาสักที เสียงไก่อ่ชั้นอยู่ไม่ไกลจากตรงนี้ เราจะค่อยๆ เดินไปทางทิศตะวันตก อ้อมต้นผึ่งนั้นขึ้นไป เขาไม่เคยไปทางนั้น ไม้รู้ว่าที่ทางมันเป็นจะเป็นจะได้บ้าง

จากต้นผึ่ง มีหินก้อนใหญ่สองสามก้อน ตั้งเป็นปราการหน้าของอาณาจักรดอย ชายตามหาไก่อ่ทั้งสองเดินอย่างเงียบเรียบไปที่ก้อนหินใหญ่ ข้างหลังก้อนหินไปเป็นลานดินไม่กว้างนัก เป็นที่ๆ เหมาะสำหรับตั้งแคมป์ ทั้งสองเดินลัดเลาะเข้าไปใช้หินเป็นกำบัง เสียงไก่อ่ชั้นมาจากทางนี้ แต่ก็ไม่เห็นมีสัตว์อะไรเลย เพียงครู่เดียว เจ้าของก็เหลือบไปเห็นไก่อ่ย่อยยับ เดินรีๆ รอกๆ อยู่ที่ชายป่า เขากระซิบกระซาบกัน มันท่าจะตามรอยเพื่อนมันมา มันจะต้องอยู่กับแกวนี่ เราจะต้องกลับไปบ้าน เขาเชือกมาผูกแล้วแกวนี้นำจะดี แต่ถ้าเราออกไปตอนนี้ ไก่อ่ย่อยยับก็จะตื่น หนีเตลิดไป เราต้องอ้อมไปทางหลังก้อนหิน และลงไปทางโน้น ที่มันลาดชันกว่า แต่ก็จำเป็น มีเสียงไก่อ่ชั้นอยู่ทางด้านหลังที่เป็นภูเขาขึ้นไปข้างบน แน่แล้ว พ้อไก่อ่ มันเรียกไก่อ่ย่อยยับให้ขึ้นไป

ความมั่นใจของเจ้าของไก่อ่ กลับมาเป็นทวีคูณ เรามาถูกทางแล้ว ไม่เสียหลายที่บนบานเจ้าป่าเจ้าเขา ถ้าเรากลับมาวางร้วบนนี้ทันแลงนี้ พรุ่งนี้เช้า อาจจะได้ตัมไก่อ่ให้เจ้าป่าสักตัว

หลบหน้าไก่อ่ย่อยยับมาได้หลายช่วงต้นไม้ ทั้งสองเดินอ้อมไปไกลนิดหน่อย กว่าจะถึงเขตท้องนาแสงแดดก็เป็นสีส้มแล้ว

...สุดที่ปลายไม้ มีดอกสีแดงสวยงาม

คนสองคน เดินตะคุ่มเหมือนหมี

ปลายแสงแดด อยู่ที่ยอดไม้

ผีเสื้อนักสงฆ์ชาวภาษากวี บินผ่านหน้าพ่อโก่หนุ่ม ขึ้นไปยัง
กลุ่มไม้เบ็องบน...พ่อโก่หนุ่มนอนรักษาแผลอยู่ใกล้หินก้อนที่สาม มัน
มองเห็นความเคลื่อนไหวทุกอย่าง ที่บริเวณก้อนหิน เจ้าของโก่กับ
เพื่อน ลงเขากลับไปเพื่อจะกลับมาใหม่ มันคิด...

เสียงโก่ขันที่ตั้งเมื่อครู่นี้ เป็นเสียงของโก่ลูกน้อง มันส่ง
สัญญาณให้รู้ว่า ได้ที่ทางที่เหมาะสมสำหรับกลุ่มมันแล้ว มันรู้สึกภูมิใจ
ที่โก่รุ่นสอง เรียนรู้ได้เร็วกว่าที่มันคิด แล้วมันก็คิดถึงน้องมันสองตัวที่
ลงไปในห้องบ้านแต่สายๆ วันนี้ ป่านนี้ไม่รู้เป็นกันอย่างไรบ้าง

6 กุมภาพันธ์ 2560

แหกเค้า

พ่อโก่ผู้นำปลดปล่อยของเราบาดเจ็บ ขอเวลาสองวันรักษา
ตัว ชาวแพรร่สะพัดไปยังโก่ทั้งหลายในห้องบ้าน นับว่าเป็นข่าวร้ายโดย
เฉพาะกับน้องโก่ปลดปล่อยของมันที่ถูกจับมาขังแล้ว และกำลังหาทาง
ที่จะเจาะตาข่ายแล้วออกไป โดยร่วมมือกับโก่กระซงที่มีปากแหลมเล็ก
มันเจาะได้รูหนึ่ง แต่ไม่ใหญ่พอสำหรับโก่โต มันพยายามต่อไป

เวลาผ่านไปมาถึงเช้าที่สอง ที่โก่ผู้น้องมาถูกจองจำ เข้านี้
เจ้าของไม่มีเวลาจับมันเข้าสู่ม มันก็เลยมีเวลาที่จะหาทางแหกเค้าหนี
มันพยายามต่อไป

โก่หนุ่มขนสีทอง เวลานี้ดูเงิบขริมไป เพราะพ่อโก่ตัวเก่ง
ถูกปล่อยออกมาจากสู่ม มันแข็งแรงดี และพร้อมที่จะกระโจนเข้าตี
ปิดปากมัน มันเลยระวังตัวและสงบเสงี่ยมลงกว่าเดิม

ในเค้าโก่เวลานี้ คึกคักด้วยกิจกรรมอันหลากหลายของโก่
มีทั้งเสียงกะตึก เสียงขัน เสียงกุกๆ ก๊อๆ จนเมียเจ้าของโก่ตะโกน

ขึ้นว่า มันเป็นอะหยังกันไก่อห่มนี้ เสียงดังตักทุเต็มที คั้นจะปล่อยออกไป เตียวมันก็พากันหนีอีก ชังไว้ก็ตักทุเดียวก็ชะยาไปหมดแล้ว

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ไก่อทั้งหลายก็ยิ่งทำเสียงมากขึ้นกว่าเดิม และไก่อกระเตาะตัวผู้หลายตัวจับคู่ ตักกันอุตลุด หว่า...บได้การละ แล้วเธอก็เดินเสียงปิงปองออกมาจากใต้ถุน ไก่อทั้งหลายรวมถึงแม่ไก่อสาวนักปลดปล่อย ต่างพากันวิ่งไปอออยู่ใกล้ประตู พอเมียเจ้าของไก่อเปิดประตูแล้ว มันก็รีบวิ่งกรูกันออกไป ไม่ให้เธอได้ตั้งตัว โอ้ว โอ้ว โอ้ว...มันเป็นอะหยังจะนี่ วิ่งหนีไปหมด จะเอาแต่ไก่อป้อเข้าสู่ม มันจะได้ไม่ตักกันบได้การละ

พูดไม่ทันขาดคำ ไก่อครึ่งเล่าวิ่งกรูตามกันออกไป จนประตูตาข่ายพับพังพาย ไก่อทั้งหมดเลยได้โอกาสวิ่งออกไป เหลือแต่ไก่อมีอายุที่อยู่ในสู่ม และแม่ไก่อที่กักขังอยู่เท่านั้น

แม่ไก่อสาวไม่รอช้าไม่ต้องหันหน้ามาพูดจากันละ ใครจะตามเข้ามาก็มาเลย เตียวถึงป่าแล้วค่อยคุยกัน มันตั้งหน้าตั้งตา วิ่ง วิ่ง วิ่ง ในใจ มีแต่ความเป็นห่วงพี่ชาย และไก่อทั้งเล่า ก็วิ่งตามมันไม่เป็น กระบวน เสียงดังพริบพริบ พริบพริบ ด้วยผีเท่าไก่อว่ายี่สิบตัว มีเหลืออยู่แค่ ไก่อป้อสีทอง และพ่อไก่อนักเลงประจำถิ่น พร้อมด้วยครอบครัวของมันอีกสี่ห้าตัวเท่านั้น

เมียเจ้าของไก่อตะโกนเรียก น้อยผาน น้อยผาน มาช่วยกันหน่อย ไก่อมันแหกเล่าหนี น้อยผานชายลางเล็กทะมัดทะแมง นักคิดประจำกลุ่ม วิ่งออกมาจากบ้าน ถือไม้ยาว และกระสอบออกมา จะเอามายะหยัง เมียเจ้าของไก่อว่ามันวิ่งไปปุ้นแล้ว เขากระโดดขึ้นรถมอเตอร์ไซด์ เมียเจ้าของกระโดดซ้อนท้าย คบลงไปทางทะเลสาบ

แม่ไก่อของเราเคราะห์ร้าย วิ่งไปติดแล้ว กระตุกคอมันจนตัวกระเด็นขึ้นแขวนต่อแแต่งอยู่เหนือพื้นดิน เมียเจ้าของไก่อกระโดดลงจากรถ วิ่งเข้าไปรวบตัวมันไว้ แล้วปลดเชือกออกจากคอ ไก่อน้อยสอง

ตัว โตนแรวร์เข้าที่ขา ดันป้าย ป้าย อยู่ที่พื้นหญ้า ไก่ทั้งหมดหยุดชะงัก
เมื่อแม่ไก่โตนแรวร์ ด้วยไม่ระวังตัว แต่พอเชือกพันจากคอมันก็ดึงชวน
เมียเจ้าของจนเธอร้องโอย แล้วปล่อยมัน มันก็ได้ที่วิ่งไปที่ทะเลสาบ
น้อยผานวิ่งตามกระโดดตะครุบ แต่มันก็เล็ดลอดไปได้ มันวิ่งชวนเซ
นิดๆ แต่แล้วก็ตั้งตัวติด วิ่งต่อไปไม่คิดชีวิต ด้วยความชำนาญเส้นทาง
ไก่ที่ชะงักทุกตัวก็ได้สติวิ่งตามแม่ไก่ของมันไปอย่างรวดเร็วเช่นกัน

ไก่น้อยสองตัวโตนชายร่างเล็กจับได้ เอาใส่ถุงปุ๋ย แล้วบอก
เมียเจ้าของ เหารีบไปกันที่ทุ่งนาหมูลิบ เหารถเข้าไป ก็จะทันมันอยู่ที่
นั้นยังจะมีพวกอ้ายหนานอีกสองแรง

เสียงมอเตอร์ไซค์อ้ายหนานกลับเข้ามาที่บ้าน เมื่อทั้งสอง
กลับไปเกือบจะถึงบ้าน เล้าไก่ด้านหน้าพึ่งพาบลงกับพื้น ป้าดโอ้...มัน
เป็นอะหยังนี้ ไก่มันยะเล้าพึ่งได้ขนาดนี้หรือนี้ อ้ายหนานเจ้าของไก่
อุทานด้วยความตกใจ ไก่มันตีกัน ข้าเลยจะเข้าไปเอามันใส่สู่ม พอเปิด
ประตู มันมาเป็นหมู โตนใส่ข้างจนหายไปทั้งประตู เมียมันบอก นี่ข้า
กับน้อยผานไปจับมาได้สองตัว ข้าจับแม่ไก่ได้แล้ว มันติดแล้ว พอปลด
เชือกมันตี มันชวนข้า นางโซว์แขนที่มีรอยเลือดชิบๆ หัวเข้ามาดู ไป
ล้างน้ำเอายาทาเสียนะ เดี่ยวจะอีกเสป รอยเล็บมันลึกอยู่

ปฐมพยาบาลเมียที่มีรอยช่วนลึกจนหนังหลุดที่แขน และหัว
ข้างหลังปูดเป็นก้อนขึ้นมา ข้าจะมาเอาเชือกกับไม้ไปปักแล้ว ดักพ่อไก่
ข้ารู้ที่อยู่มันแล้ว แล้วมันก็สั่งให้น้อยผานกับอ้ายหวาด ไปเตรียมเชือก
กับไม้ไฟไปทำแร้วดักไก่ ขณะที่มันปฐมพยาบาลเมียรัก

เราจะต้องรีบไปดักไก่กลุ่มใหม่ที่ท้องนา จะตอนมันกลับมาให้
ได้ อ้ายผานว่า บมีวัน บมีวันจะยะได้ อ้ายหวาดบอก ไก่ไม่ใช่เปิด
จะให้มันเดินตามกันเป็นแถวเป็นแนว บมีวัน เอ็งจะเหนื่อยตายเสีย
ก่อน ก็บว่า เราจะต้องไปดักมัน เอาแหไปจับก็จะได้หลายตัวอยู่ ใ้ที่
หนีไปได้ ถ้าเราจับพ่อมันได้มันก็จะตามพ่อมันลงมา...

6 กุมภาพันธ์ 2560 (ต่อ)

ขบวนการจับไก่

ผู้ใหญ่บ้านซีมอเตอร์ไซค์เข้ามาจอดที่ใต้ต้นลำไย ในขณะที่เจ้าของไก่กำลังทำแผลให้เมีย และอีกสองคนกำลังรวบรวมไม้ไฟกับเชือกที่เตรียมไว้ทำแร้วดักไก่ ยังไม่ทันจะไถ่ถามอะไรผู้ใหญ่ก็พูดขึ้นทันทีที่ลงจากรถ ไก่บ้านในหายไปเจ็ดตัว เป็นไก่น้อยแต่กำลังจะแตกหนุ่ม มีพ่อไก่มาตีกับไก่บ้านเขาจนบาดเจ็บเข้าใน

ข้าว่าแล้วผู้ใหญ่ ตะวา*นี้มีไก่ร้อยตัวหนึ่งมาติดแล้วเรา เห็นว่าไม่ใช่ไก่เฮาก็เลยปล่อยมันไป แต่ข้าก็ตามมันไปจนถึงชายป่า พ่อไก่หนุ่มตัวที่หนีไปเดือนก่อนนั้น รอท่ามันอยู่ที่นั่น ข้าเริ่มปะติดปะต่อเรื่องราวได้แล้ว

ไก่สามตัวที่หนีจากเล่าเข้าไป มันกลับมาพาไก่อื่นหนีเข้าป่า แต่ข้าไม่เข้าใจว่า มันจะทำไปยะหยัง ข้าไม่เข้าใจจริงๆ

เจ้าของไก่เล่าเรื่องราวโดยละเอียดให้กับผู้ใหญ่ และสรุปตอนท้ายว่า ข้าก็เลยคิดว่า ถ้าเราจับพ่อมันได้สักตัว ไก่ตัวอื่นๆ จะต้องตามมันมาอย่างแน่นอน

แต่นี้แม่ไก่คู่ของมันกลับหนีไปได้อีก พร้อมกับไก่ทั้งหมดในเล้าหนาน จะเอามันกลับมาได้อย่างไรทั้งเล่า ข้าจะใช้แหจับมันตอนที่มันมาเป็นกลุ่ม ตอนนี้ข้ามีแหสี่ผืนแล้ว ถ้าได้จากเจ้าของไก่บ้านในอีกสักผืน เป็นห้า เราก็จะจับได้หลายตัวแน่ๆ

ไปหนานเอ็งไปกับข้า ไปคุยกับเจ้าของไก่บ้านใน ผู้ใหญ่ชวนเขาก็พยักหน้า รีบตรงไปซื้อจันทายมอเตอร์ไซค์ผู้ใหญ่ บึ่งออกไปอย่าง

* ตะวา = เมื่อก่อน

เร็ว เอ็งสองคนล่องหน้าไปรอข้าที่กาดหมูสิบเลยนะ ข้าจะตรงไปโนน
เลย แม่เอามอเตอร์ไซค์ไว้มีอะไรจะได้รีบวิ่งไปบอกข้า

ขบวนการจับไก่เริ่มคึกคักและบานปลาย จากบ้านหนึ่งไปสู่
อีกบ้านหนึ่งในหมู่บ้าน และแน่นอนชาวปากสลุปาก แพร่สะพัดไปทั่วทั้ง
หมู่บ้าน ชาวบ้านทั้งหลายต่างพากันออกมามองกันตามริมถนน หน้า
บ้านแต่ละคน ตะโกนพูดคุยกัน ไก่อะไรมันจะเก่งปานนั้น พาไก่หนีไป
ได้เป็นเล้าๆ ความเห็นชาวบ้านส่วนใหญ่เอียงมาทางชื่นชมความเก่ง
กาจของไก่ แต่ก็เห็นใจเจ้าของไก่ที่ต้องเสียไก่ไป อย่างไรก็ตาม มีบางคน
พยายามจะหาข้อมูลตัวเลข ว่าไก่ที่หายไปทั้งหมดกี่ตัว ครั้งแรกสาม
ครั้งที่สองก็ตัว และครั้งที่สามก็ตัว และที่เอาไปจากบ้านใน ตกลงว่า
หกตัวหรือเจ็ดตัวกันแน่ แต่ยังไม่ใช่เวลาที่จะสนใจเรื่องห่วย เลยไม่มี
ใครช่วยต่อเรื่องราวให้เป็นจริงเป็นจังในทางตัวเลข

เป็นอันว่า เจ้าของไก่บ้านในยอมให้แหไป และสมัครที่จะเข้า
ร่วมขบวนการตามไก่ด้วยกัน...เรื่องราวซั๊กจะบานปลายไปใหญ่แล้ว

7 กุมภาพันธ์ 2560

เหยื่อ หรือ กบดัก

บาดแผลใช้เวลาเพียงวันเดียวก็หาย แต่ความซ้าที่เกิดขึ้น
ภายในอาจจะต้องใช้เวลามากกว่า พ่อไก่นักปลดปล่อยของเรา หวังว่า
จะมีผู้ช่วยมาอยู่ใกล้ๆ ลักสองตัว จะได้พึ่งพาให้สืบหาข้อมูลบางอย่าง
ที่ต้องการได้ แม้ว่าจะเย็น และเดินทางกินหญ้าที่เป็นยา และอาหาร
บำรุงกำลังในป่าอันร่มรื่นนี้ แต่มันก็ยังเดินกะเผลกกะเผลก กล้ามเนื้อ
ขาระบม ฉีกขาดจากแรงปะทะที่เราใช้ลูกไม้เด็ดปีก มันได้ผลในการ
ต่อสู้ แต่ก็ไม่พึงจะรู้ว่า ทำไมพ่อไก่นักเลงตัวนั้นจึงรักษาตัวอยู่นาน

นั่งๆ นอนๆ และกินอยู่อีกครึ่งวัน ไก่ผู้ช่วยสองตัวของมันก็
มา พาไก่หนุ่มท่าทางทะมัดทะแมงมาด้วยตัวหนึ่ง พ่อข้าเป็นอย่างไร
บ้าง ข้ายังขึ้นนอนบนต้นไม้ไม่ได้ มันบอก แต่ก็คิดว่าพวกเอ็งมา ข้า
อยากให้เป็นคู่กันทางสองตัว และตัวหนึ่งไปหาข่าวแม่ไก่น้องข้า

ข้าพบแม่ไก่น้องท่านตัวหนึ่ง แจ้งข่าวว่า น้องคนเล็กอาสา
โดนจับเข้าไปในเล้า เพื่อจะพาไก่ทั้งหมดหนีมา รอคอยมาสองคืนแล้ว
ยังไม่เห็นมา

ถ้าเช่นนั้น เอ็งอยู่ใกล้ๆ ข้านี้แหละ คอยฟังข่าวจากต้นทาง
มีไก่น้อยตัวหนึ่ง เก๋ๆ กังๆ อยู่ที่ชายป่า ข้าจะไปพามันเข้ามา
ไม่ต้องพ่อมันบอก ปล่อยให้มันอยู่แถวนี้ ถ้าพวกเจ้าของมามันจะตื่น
และวิ่งเตลิดให้เจ้าของวิ่งไล่ตาม

แสงแดดที่กลางทุ่งเดือนพฤศจิกายน ปะทุไอร้อนเหมือนกอง
ไฟตั้งอยู่ในอากาศ ลมพัดแรงจนใบยาสูบ และข้าวโพดโยกไหวระริวไป
มา หากว่าความร้อนจะเห็นใจสัตว์ที่หากินอยู่บนดินบ้าง ก็เห็นจะมีแต่
ในราวป่าเท่านั้น ลึกเข้าไปในป่าทึบ ลมเข้าไม่ถึง ทำให้อากาศนี้
อบอ้าว เหมือนในไหข้าวหนึ่ง เราอาจจะรู้สึกได้ว่า ที่หัวของเรามีไอน้ำ
ลอยกรุ่นอยู่ตลอดเวลา แต่ถ้าขึ้นสูงไปถึงยอดเขา ลมจะแรงจนต้นไม้
ใบไอน้ออนไปมา อากาศเช่นนี้ ไม่มีอะไรเคลื่อนไหวที่ในป่า ทุกชีวิต
หลับนอนเอาแรง ไว้ตอนเย็นที่แดดรมไปแล้ว จึงจะเย็นสบายพอที่จะ
ออกทำมาหากิน

มีแต่คนเท่านั้นที่กล้าต้านแดด ต้านลม ชายสี่คนสวมหมวก
ลานปีกกว้าง แบกข้าวของพะรุงพะรัง ก็คือ แห่ ไม้ไผ่ด้ามแร้ว เชือก
และเครื่องกันแดด กันลม น้อยผานชายร่างเล็ก มีเหล่าชาวเพชรตัน
โพธิ์ ที่ขึ้นชื่อของย่านนี้ ใส่ย่ามสะพายมาด้วย พร้อมด้วยรูป เทียน
ข้าวสาร และข้าวตอก สำหรับเจ้าป่าเจ้าเขา แค่จอกตองเดียว ที่เหลือ
ก็เพื่อจะต้องอยู่ถึงเย็น ถึงค่ำอากาศจะหนาวเย็น แก่เป็นคนรอบคอบ

ในเรื่องแบบนี้เสมอ

เจ้าของโกสืหน้าเคร่งเครียด แม้จะมีคุยเล่นหัวบ้าง แต่ก็ไม่ได้คึกคักเหมือนเก่าก่อน เขามีความรู้สึกแปลกๆ ที่จะต้องมาเข้าป่า ตามหาไก่ และชีวิตในป่า ก็ทำให้เขารู้จักสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ควรเคารพ ยำเกรง เขาเล่าให้เพื่อนใหม่เจ้าของโก่บ้านในว่า หลายวันก่อนจับไก่ป่าได้สองตัว เอาต้มกินตัวหนึ่ง เหลือตัวหนึ่งว่าจะเอากลับบ้าน วันนั้นฝนตกมาทั้งวันทั้งคืน เดินๆ อยู่ดีๆ กิ่งไม้ใหญ่หักโค่นลงมา จนไก่กระเด็นหลุดออกจากเชือก วิ่งหนีไป อ้ายหวาดหวิดตายจากกิ่งไม้เท่าเขา ทัพห้วมันกระโดดหลบทัน น้อยผานก็เหมือนกัน เหล้าเหลือจากไหว้ครึ่งขวดแตกหกหมดขวด ข้าต้องไหว้เจ้าป่าอีกรอบฝนถึงจะหาย เขาปะติดปะต่อเรื่องราวได้อย่างเป็นเหตุเป็นผลต่อกัน (แม้ว่าข้อเท็จจริงเรื่องฝนก็คือ ฝนหยุดตกก่อนที่พวกเขาจะโดนกิ่งไม้ตกใส่เสียอีก)

พวกเขามาหยุดรวมกันที่ศาลเพียงตาที่ทำไว้ไหว้เจ้าป่า แต่วันโน้น น้อยผานกับอ้ายหวาดไปตัดกิ่งไม้มาปกศาล เดี่ยวข้าว่าจะไหว้อีกสักกรอบ

ไม่ว่าพวกเขาจะมีใจเคารพอย่างสัตย์จริงต่อผีป่า ผีเขาที่บัดนี้เรียกว่า เจ้าป่าเจ้าเขา แล้วหรือไม่แค่นั้นก็ตาม การปฏิบัติตนตามแบบที่ควรทำ เป็นเรื่องที่มีมนุษย์เรียนรู้มาด้วยกัน กับการดำเนินชีวิตในสังคม เหมือนการไปวัด และบริจาคเงินเข้าวัด มันทำให้ใจสบาย ที่เราไม่ได้เป็นหัวเดียวกระเทียมลีบ ในหมู่บ้าน ใครๆ เขาก็ทำบุญ ใครไม่ทำบุญก็จะดูเป็นคนไม่อ่อนน้อม ไม่ยำเกรงกฎเกณฑ์ของสังคมอยู่ร่วมกันยาก

ศาลเพียงตาที่จริงควรจะเรียกศาลเตี้ย เพราะมันสูงแค่เขาเท่านั้น และก็เป็นเพียงแคร์ไม้ไผ่ ที่ทำขึ้นอย่างง่ายๆ ตาแหลว ถูกลมพัดปลิวไปไกล พวกเขา ก็ไปเก็บเอามา ปักเป็นขอบเขตของศาลเจ้าป่าที่พวกเขาสร้างขึ้น

เมื่อโหว้และบอกกล่าวเจ้าป่าเจ้าเขาแล้ว พวกเขาก็เริ่มแยกย้ายกันวางแร้วในที่ๆ เขาคิดว่าไก่อจะเดินผ่าน แต่บางอันก็ถูกวางไว้ ในที่พวกไก่อจะหลบซ่อน เขากระจายตัวออกไปหาที่กำบังของใครของมัน กฎของเขาคืออย่าให้แร้ววัดจนไก่อตาย ใครอยู่ใกล้สุดจะต้องรีบไปแก้ไก่อ เอาใส่กระสอบปุยทันที

การปรากฏตัวของพวกนักตามไก่อทั้งสี่ อยู่ในสายตาของไก่อต้นทาง มันเริ่มคิดในใจว่า จะให้เขาไปวางแร้ว ในที่ไกลออกไปจากทางผ่าน มันจึงชวนเพื่อนสาวเดินอ้อมก้อนหินไปทางใต้ แล้วแกล้งออกมาเดินจิกดินกินหญ้า ร้องกุกๆ ๆ ๆ เรียกตัวเมียให้ออกมากินด้วยกัน ให้คนเห็น คนทั้งสี่เมื่อเห็นไก่อออกมากรีบบอบบิ่ง จนกระทั่งเห็นไก่อมันเดินหายเข้าไปในพงหญ้าทางใต้

พวกเขาทั้งสี่ยังคงหมอบนิ่งอยู่ จนไก่อหายเข้าไปครู่ใหญ่ จึงรีบพากันไปที่บริเวณนั้นทันที เมื่อเช้านี้ เขาก็วิ่งลงมากันทางนี้ ตอนที่เราเห็นไก่อน้อยเดินอยู่ทางโน้น ณ ตรงที่พวกเขามาวางแร้วใหม่นี้ เป็นเนินสูงชันมาจากทางเหนือ และด้านขวาจะเป็นพื้นดินชันขึ้นไป มีต้นไม้พวกประดู่ ตะแบก และต้นยางใหญ่มากมาย ที่มันค่อนข้างจะอับลม ซึ่งก็ทำให้รู้สึกโล่งจุมุกดีมาก

มีไก่อน้อยตัวเมื่อนอนอยู่ทางเหนือขึ้นไป มันคงจะยังหาทางขึ้นเขาไปไม่ได้ สะกิดให้เจ้าของไก่อบ้านในดู เขาพยักหน้าใช่แล้วไก่อเข้า เป็นไก่อลายเกือบทั้งแล้ว กระซิบบอก ดูเผินๆ เหมือนนกคุ่ม เขาว่า

มีเสียงไก่อชันดังมาจากข้างบนเขา ทางทิศเหนือ นั่นมันคงจะมีอีกหมู่หนึ่ง เราจะต้องหาทางไปจับไก่อน้อยตัวนั้นก่อน แล้วถึงจะวางแร้วทางโน้นเพิ่ม อีกสักสองสามอัน

ไก่อน้อยเป็นไก่อบ้านคุ้นเคยกับคน และไม่รู้จักชีวิตป่า ไม่ได้สังหรณ์ว่า ตัวเองเป็นกับดักที่สำคัญ ทั้งของกองไก่อปลดปล่อยตนเอง และกับคนเจ้าของไก่อ...

8 กุมภาพันธ์ 2560

บ่วง และชีวิตอิสระ

แม่ไก่กระเตาะจิกโลกผู้น้องที่แคล่วคล่องว่องไว วิ่งหนีเมีย
เจ้าของไก่และบ่วงเร็วมาได้ ก็วิ่งอย่างไม่คิดชีวิต โดยที่มีไก่น้อยฝูง
ใหญ่วิ่งตามมาข้างหลัง จนทำให้เกิดเสียงพริบ พริบ พริบ พริบ อย่าง
กองทหารออกวิ่ง จะขาดก็แต่ความพร้อมเพรียง ความไม่พร้อมเพรียง
เป็นธรรมชาติของไก่ที่มีอึดวิสัยสูงกว่าคนเรา แม้จะรู้ลึกเสียแสบๆ
ที่คอ แต่แม่ไก่เราก็ไม่ห่วงที่จะหยุด การวิ่งให้สุดแรงเท่านั้น จะพาเรา
รอดพ้นจากอันตรายเฉพะหน้านี้ได้

หมาชาวบ้านสี่ห้าตัววิ่งกวดกันมาแต่ไกล จากอีกด้านหนึ่ง
ของทะเลสาบ ตรงเร็วรี่มายังกองไก่ปลดปล่อยตนเองกองใหม่
ที่แม่ไก่ผู้น้องของเรารวบรวมมาได้ โดยสัญชาตญาณของเหยื่อผู้ล่า
ไก่แตกกระจายออกเป็นหลายกลุ่ม กิ่งวิ่งกิ่งบินเตลิดข้ามรั้วข้างหน้า
ซึ่งเป็นบ้านที่ไม่มีทั้งคนและหมาอยู่อาศัยเลย หมาทั้งหมดก็ได้แต่มา
รุมเห่ากันอยู่นอกรั้ว มีบางตัวพยายามวิ่งหาที่มืดจะรอดรั้วเข้ามา
พวกไก่เห็นได้ทีก็ไม่รอช้า วิ่งออกไปทางหน้าบ้านที่เป็นถนนคอนกรีต
ข้ามถนนไปสู่ท้องนา ที่บัดนี้เขียวขจีด้วยยาสูบ

พ้นจากคนและเขี้ยวหมามาได้ แม่ไก่จึงหยุดอยู่ที่ต้นยาสูบ
เพื่อรวบรวมพรรคพวก จัดแถวใหม่ เราจะเดินกันมากมายแบบนี้ไป
ด้วยกันไม่ได้ จะเป็นทีสังเกตเห็นของคน แยกออกเป็นกลุ่มละสี่ห้าตัว
ไก่ใหญ่นำไก่น้อย แล้วเดินไปเจียบๆ กระจายตัวกันออกไป อย่าเดิน
เป็นแถว เราจะต้องไปให้ถึงชายป่า ก่อนตะวันจะตก เราจะต้องหาที่

หลับนอนกันให้ได้ที่ชายป่า รุ่งเช้าถึงจะเข้าป่ากัน ไก่ เมื่อถึงชายป่า ไม่ต้องมารวมกัน แยกกันอยู่ จนรุ่งเช้า รอสัญญาณว่าจะรวมกันที่ไหน พวกเจ้าของกำลังรวบรวมพรรคพวก จะมาดักจับเราอยู่ที่ชายป่า แม่นแท้แน่นอน

ตึกเตตนฝูงหนึ่งบินมาพริบพริบ ไก่น้อยดีใจมากมาย ที่อาหารเป็นๆ กระโดดอยู่เบื้องหน้า หยุด เจ้าอย่าเพิ่งกินเขา ตึกเตตนเป็นผู้สื่อข่าวที่ดีของเรา ตึกเตตนพยักหน้าขอบคุณแม่ไก่ พวกมันพากันมาจับที่ใบยาสูบ เป็นกลุ่มหลายสิบตัว แล้วก็เริ่มรายงานข่าวทั่วราวป่า ตั้งแต่ต้นดู่ มาจนถึงดงมะขามด้านเหนือ คนสี่คนและแฉ่ว ปักยะยาย นากลัว่นัก ตึกเตตนรายงานข่าว ว่าแล้วมันก็เริ่มกินใบยาสูบ เป็นอาหารมื้อที่หนึ่งร้อยยี่สิบของวันนี้ แม่ไก่กล่าวขบใจผู้สื่อข่าวพงไพร แล้วกล่าวกับกองไก่ว่า เวลาไปถึงชายป่าอย่าวิ่ง ดูให้ดีที่ไหนมีแฉ่วเดินไปเรื่อยๆ จนเมื่อคนทั้งสี่ ออกมาไล่จับเรา เราจึงจะวิ่ง ไม่ต้องตกใจ คนวิ่งไม่ทันเราอยู่แล้ว ให้เราวิ่งตรงเข้าป่าเลย เข้าถึงป่าเมื่อไหร่ ปลอดภัยเมื่อนั้น ใครเคราะห์ร้ายติดแฉ่ว ปล่อยให้ติดไป ห้ามหยุดห้ามช่วย สำหรับไก่ที่ติดแฉ่วไม่ต้องดิ้นให้อยู่เฉยๆ เพียงคนเขาจะมาปล่อยเราเอง มันอบรมกองไก่อย่างเข้่างวด แล้วหันหลัง เดินมุ่งไปสู่ชายป่า อาศัยใบยาสูบเป็นกำบัง

มันรู้สึกแสบแปล็บๆ ที่คอ คงจะถูกเข็อกแฉ่วบาด มันคิดไม่เป็นไร ถึงในป่าแล้วก็จะได้พักรักษาตัวข้างแม่ไก่ผู้พี่ มันพา ไก่กลุ่มแรก เข้าป่าลึกขึ้นไปบนยอดเขา ที่นั่นเป็นป่าไผ่ และเป็นต้นน้ำ มีกล้วยป่าขึ้นเป็นกลุ่มๆ กระจัดกระจายไปตามแหล่งน้ำซับ น้ำภูเขา ไทลรินลงไปข้างล่างเป็นลำธารเล็กๆ แต่จะไปถึงไหนนั้น น้ำไม่เคยไหลกลับมาเล่าให้ฟัง น้ำที่ผุดออกมาจากซอกหิน จาครากกล้วย จากดิน ก็ผุดออกมาไม่มีหยุดหย่อน เป็นชีวิตที่หลังไหลออกมาไม่มีที่สิ้นสุด น้ำหยุดใหม่ ส่งให้น้ำหยุดข้างหน้า ไทลลงไปสู่เบื้องล่าง เรียงร้อยเป็น

สายเป็นแนว เป็นลำห้วยไหลเรื่อยไป ช่างเป็นที่อุดมสมบูรณ์ อากาศ
ปลอดโปร่งพอที่พวกมันจะหากินหาอยู่กันต่อไป

ไก่อันไม่คุ้นเคยกับการเคลื่อนที่ไปเรื่อยๆ อะไรจะเป็นสิ่ง
บอกว่า เราจะต้องไปหาที่ใหม่ แต่หากินไปไม่นาน ก็รู้ว่าอยากจะ
เปลี่ยนรสชาติอาหาร และเริ่มจะมีสัตว์อื่น เข้ามาด้อมๆ มองๆ เรา
มันก็ด้วยความจำเป็น จะต้องย้ายที่ทางไป แบบนี้แหละที่เรียกว่า
ชีวิตไก่อิสระ

ตอนนี้แม่ไก่ผู้พิทักษ์หน่วยพิเศษของมัน กำลังพากันเดินลง
จากยอดเขา เพื่อไปหาจุดที่จะรวมพลไก่อันกลุ่มใหม่ที่จะมา

นกน้อยสี่เหลี่ยมตัวเท่ากับลูกมะเดื่อ บินมาจับกิ่งปอเล็กๆ ที่
ริมห้วย กองไก่อันหลายสิบตัว กระจายกำลังกันมุ่งสู่ป่าเขา ที่ชายป่า คน
สี่คนตั้งแถว ตักอยู่ตลอดแนว แล้วมันก็โฉบบินออกไปอย่างรวดเร็ว

ขอบใจเจ้านกน้อย แต่ตอนนี้ข้าหวังพี่ชายของข้า ได้ข่าวจาก
ไก่อันช่วยเขาวานนี้ว่า บาดเจ็บ ข้าจะแวะไปเยี่ยมเขาด้วย ว่าแล้วมันก็
รีบพาหน่วยของมันเดินดุ่มลงดอยไป

11 กุมภาพันธ์ 2560

เผชิญหน้า

ดอกไม้สี่เหลี่ยม ทอมหวาน

พวงชมพู กำลังบาน บนต้นสัก

ข้างล่าง ผู้ชายปิดหน้า ไม่เห็นหัว รอคอย...

ผมกำลังคิดจะถามมันกลับไปว่า แล้วไก่อัน แต่เจ้าผีเสื้อ
นักข่าวสายก็ ก็กระพือปีกบินหนีไปทางเครื่องมือระ ที่กำลังออกดอก
เหลืองสะพรั่ง เอาละ อย่างน้อยมันก็ชมว่าดอกมะระระของผมหอม

หวานดี

เอาอะไรเป็นจริงเป็นจังกับเรื่องข่าวคราวไม่ได้หรอก หมาโดนรถทับตาย ก็อาจจะกลายเป็นคติความทางการเมืองไปได้ ถ้าเราเชื่อข่าวมาก กระแสข่าวที่หลากหลาย ทำให้เราได้รับรู้เหตุการณ์ในหลายแง่มุม แต่โดยทั่วไป เราจะเห็นแต่ผู้สื่อข่าวรู้อยู่แค่มุมเดียว อ่านเล่มไหน ดูช่องอะไร มันก็แค่ข่าวด้านเดียว การที่ผมจะต้องรับข่าวสารจากพงไพร ของผู้รายงานสายต่างๆ ที่มีมุมมอง ความตื่นลึก และวิธีรายงานที่แตกต่างกัน ทำให้ผมสามารถปะติดปะต่อภาพการเคลื่อนไหวต่างๆ ของไก่กระเตาะสามตัวจิกโลก ไก่ผู้ตามป่า สิ่งแวดล้อมในเรื่องราว และเจ้าของไก่กับพวกนักตามหาไก่

นักข่าวที่ชอบรายงานข่าวแบบนิยาย ก็จะมีเจ้าตึกแต่นตำข้าว กับแมลงปอ ตึกแต่นตำข้าวค่อนข้างจะช่างสังเกตสภาพแวดล้อมภายนอกแบบละเอียดลออ ถึงขั้นว่า บาดแผลที่เชือกบาดคอ ไก่กระเตาะผู้น้องของเรา ลึกและยาวเท่าไร ส่วนแมลงปอ จะตีวิเคราะห์เจาะลึกผสมลงไปด้วย เป็นนักข่าวที่สนใจในอารมณ์ความรู้สึก และการติดต่อสัมพันธ์ของตัวแสดงหลักกับตัวอื่นๆ และภาวะแวดล้อม เราในฐานะผู้เสพข่าวก็รู้สึกดี ที่มีคนมาบอกอะไรแบบเฉพาะด้าน มากกว่าจะรายงานแต่เปลือกแบบทีวีไทยยุคไร้รัฐธรรมนูญยุคนี้

แต่ข่าวประเภท breaking news ที่ส่งระรั้วมาตามสายลม ก็คอยกระตุ้นให้ผมรับรู้ถึงประเด็นที่เคลื่อนไหวอยู่ แล้วค่อยไปหาเจาะลึกเอากับข่าวละเอียดสายอื่นๆ

ชีวิตในพงไพร ป่าเขาแบบนี้ ใช่ว่าจะตึกกันดาร ต่อข่าวสารเสียทีเดียว ที่จริงเรารับรู้ข่าวสารด้านลึกมากกว่าคนในเมือง ที่กัมหนัจจิกข่าวบนจอทีวีเล็กๆ ในฝ่ามือด้วยซ้ำไป

ผมเริ่มสแกนข่าว...

ไก่อ้อย ไก่หนุ่มสาวหลายสิบตัว เดินกระจายเป็นแนวกว้าง บนทุ่งนา ดาหน้ากันเข้ามาสู่ชายป่า เจ้าของไก่เห็นแล้วก็อุทานในใจ นี่มันมากันทั้งเล้ากุเลยหรือนี่ มันเดินช้าๆ ไม่รีบร้อน เดินไปก้มหน้าจิกไป เหมือนไม่มีอะไรน่าตื่นเต้นเกิดขึ้น บางตัวเดินมาถึงที่ปักแล้วไว้ มันก็หยุดมอง แล้วก็เอี้ยวตัวหลบเร็วไปได้ทุกตัว มีสองสามตัวเดินเข้ามาใกล้ชายร่างเล็ก น้อยผาน จนได้ระยะเหยียดแขน เขาก็ทะยานขึ้นอย่างว่องไว เหยียดแหออกไปอย่างรวดเร็ว แหกกระจายตัวออกเป็นวงตามแรงเหยียด ไก่สามสี่ตัวที่อยู่ในระยะนั้น ก็วิ่งเตลิดขึ้นไปทางตะวันตกที่เจ้าของไก่อรออยู่ เขาก็เหยียดแหอย่างแรง กระจายเป็นวงครอบลงที่ไก่อสองตัว แต่ตัวหนึ่งคอโผล่ออกไปนอกวงแห มันก็เลยดีนหลุดออกจากรวงแหไปได้ ได้ตัวเดียวในวงแห ดิ้นขลุกขลักๆ เป็นไก่หนุ่มที่คอเริ่มออกขนสีทองแลบออกมาสองสามเส้น เจ้าของวิ่งเข้าตะครุบไก่ในแห แล้วก็ค่อยๆ เปิดแหจับไก่ใส่ไปในกระสอบปุ๋ย

ไก่ที่รอดวงแหสองวงไปได้ก็วิ่งเตลิดไปทางทิศเหนือ ใกล้กับอ้ายหวาด และเจ้าของไก่อบ้านใน ทั้งคู่ก็กระโจนเหยียดแหอย่างแคล่วคล่อง แต่แหของอ้ายหวาด ด้านหนึ่งไปติดกับกอหญ้าสูง ทำให้ไก่อพยายามดีนร่นไปทางนั้น แต่แกก็ไวพอตัว จับมาได้ตัวหนึ่ง

เจ้าของไก่อบ้านในวงแหจับไก่ได้สองตัว เป็นไก่เล็กตัวหนึ่ง ไก่สาวตัวหนึ่ง การไล่ล่าทำให้ไก่เตลิดวิ่งด้วยความตกใจ จนมีสองตัวไปติดเร็วอยู่ทางด้านเหนือ ทำให้เจ้าของไก่อบ้านใน และอ้ายหวาด ดีใจนักหนาที่เขาจับไก่ได้ แต่ก็เพราะน้อยผานเริ่มต้นในจังหวะที่ดี ตามมาด้วยหนานเจ้าของไก่อ จึงทำให้ไก่อวิ่งไม่เป็นขบวน เมื่อไหร่ที่กองไก่อไม่มีขบวน ก็ง่ายที่จะถูกเลือกจับไปได้สักตัวสองตัว แต่นี่ขบวนใหญ่ จากยี่สิบกว่าตัว จับมาได้สี่ ก็นับว่าเป็นจำนวนเปอร์เซ็นต์ความสำเร็จที่สูงมากในเชิงสถิติ การจับไก่ด้วยแหและเร็ว

ไก่ที่หลุดรอดมาได้ก็พากันวิ่งกรูแบบไม่มีขบวน เข้าไปในป่า

มีแม่ไก่ตัวหนึ่งมาคอยเรียกกุกๆ ๆ ๆ ๆ อยู่ข้างหลังก้อนหินใหญ่ ทำให้พวกไก่ที่เข้ามาใหม่ เริ่มจับทิศทางที่จะไปได้ แม่ไก่ผู้น้องที่ นำพาพวกเขา มา วิ่งนำหน้าอย่างดีใจที่ได้พบหน้าพี่สาว

ทั้งคู่เต้นระบำ แสดงอาการสวมกอดกัน ด้วยการหันหน้า เข้าหากัน แล้วโยกคอขึ้นลง พร้อมด้วยร้องเสียงกุกๆ ๆ ๆ ๆ เขาๆ ในลำคอ ไก่ตัวอื่นทยอยวิ่งตามกันมา อยู่ล้อมรอบเป็นวงกองไก่ที่ใหญ่ กองหนึ่ง

ชายนักตามไก่ทั้งสี่ยืนอยู่เบื้องล่าง ที่ชายทุ่งพอชายป่า มอง ขึ้นมาที่ก้อนหิน และเห็นถึงเหตุการณ์ หรือปฏิบัติการของไก่ ทั้งหมด อย่างตื่นตะลึง ที่พวกเขาไม่เคยคิดมาก่อน ว่าไก่อะจะมีการแสดงออกใน เชิงขมขื่น ครอบครั้ว และมีการแสดงความรักต่อกันฉันทน์้องได้

สักครู่หนึ่ง พ่อไก่หนุ่มรูปหล่อสง่างามของเรา ก็เดินออกมา จากด้านหลังก้อนหิน ร้องกุกๆ ๆ ๆ ด้วยเสียงทุ้มกังวาน ดุจพ่อไก่ ผู้ทรงอำนาจ ช่างสง่างามเหลือเกิน เจ้าของไก่อู๊สึก แม้จะให้ความ ชัดเคื่องพวกไก่ออยู่เป็นทุนเดิม แต่ระยะเวลาแห่งการรอยกัย กับการ เเชิญหน้ากับไก่อระเตาะจิกโลกของเรา ทำให้เขาู๊สึกประหนึ่งว่า มิตรภาพได้เกิดขึ้นบ้างในใจเขา ต่อไก่อเหล่านี้ ยิ่งภาพที่เขาได้เห็นอยู่ ข้างหน้า ทำให้เขาได้ประจักษ์จริง ว่าไก่อต้องการอยู่แบบไก่อ เหมือนคน ก็ต้องการอยู่แบบคน แต่เรากำลังจะสูญเสียเงินหกพันบาทไปต่อหน้า ต่อตาอย่างนั้นหรือ เมื่อคิดได้เช่นนั้นเขาก็คว้าแหขึ้นสะพายบ่า กูจะ ขึ้นไปเอาพวกมึงมาให้หมด

ใจเย็นๆ หนาน เราต้องค่อยๆ กลับมาวางแร่ไว้จับมันคืนแล้ว ทีละตัวสองตัวอย่างนี้แหละ...ข้าว่า อ้ายหวาดเดือนสติ...

11 กุมภาพันธ์ 2560 (ต่อ)

ไก่อหีนีเข้าป่ามากเกินไป

กลางคืนที่ในราวป่ามีเสียงมากมาย แว่วดังอยู่ที่หลังหู ดิ่งลึกลงไปในท้องไม้ บางทีก็อยากจะเป็นเพลง แต่ที่ถูกต้องก็คือเสียงที่มีแหล่งกำเนิดนับพันๆ แหล่ง เป็นวงออร์เคสตรา ที่มีเครื่องดนตรีไม่เหมือนกันหลายพันชิ้น จะเรียกว่าดังก็ไม่ได้ มันแคว่ระงมอยู่ข้างหลังใบหู นานๆ จะมีเสียงหน้า แหลมปริ๊ดขึ้นมา หรือเป็นจังหวะหวามหวาม หวี่ หวี่ ทำให้เสียงกลางๆ ที่ระงมเลี้ยงความเจียบอยู่นั้น เกิดความโดดเด่นขึ้น พวกเขาช่างบรรเลงกันได้ดีมากๆ โดยที่ไม่ต้องมีวาทยากรเลย

ในลุ่มเสียงที่ระงมอยู่ในความเจียบของป่ากลางคืน มีข่าวสั้นกระแสหลัก บอกว่าไก่อีสัวตัวที่หีนีเล่าถูกจับมาคืนรัง แต่บางข่าวละเอียดขึ้นอีกหน่อย ไก่อีสัวที่ตามแม่ไกอิสรหีนีเล่า ถูกจับมาคืนรัง แต่กระแสข่าวอันอื่น ก็จะมีหลากหลายกว่านั้น เช่นว่า ไกอหีนีเล่าซุดที่สาม ยี่สิบกว่าตัว จับคืนได้แล้วแค่อีสัว และเจ้าของไก่อตามจับไก่อคืนได้แค่อีสัว...แม้แต่การพาดหัวข่าวสั้นๆ ก็แตกต่างกัน บ่งบอกถึงจุดมุ่งหมายของแต่ละสำนักในการนำเสนอข่าว ทางที่ดีที่สุด คือต้องไม่ตามใคร เป็นการเฉพาะ เสพข่าวไปให้ครบถ้วน แล้วก็จ้ะรู้ได้ด้วยความเข้าใจของตนเอง เป็นข่าวเฉพาะตน คนอื่นไม่เกี่ยว

พอไก่อั้นกปลดปล่อย จัดแยกไก่ออกเป็นกลุ่มๆ สีสัวบ้าง สามตัวบ้าง และให้ไก่อหีนีสาวผู้ช่วยรุ่นสอง เป็นคนพาพวกมันเดินขึ้นไบบนดอย ส่วนพ่อไก่อและน้องสาวทั้งสองของมัน เลือกที่จะอยู่ร่วมกัน

ณ ที่ก้อนหิน ใกล้ชายป่าที่นี่

ระยะนี้ มันมัวแต่ยุ่งกับเรื่องการปลดปล่อยไกในเล้า ไม่ได้สนใจ ไก้อิสระที่มีพระคุณต่อมัน พ่อไกก็เลยคิดร่วมกับน้องทั้งสองว่า เราจะต้องไปเยี่ยมพ่อไกอิสระ เพื่อเล่าให้เขาฟังความสำเร็จของเราในขั้นนี้

มีเสียงไก่บ้านขันด้วยกระแสที่ตียิบ แปลว่ามันอาจจะพบกับปัญหาบางอย่างที่แก้ไขไม่ได้ เสียงมันดังมาจากทางด้านบน แถวๆ ที่พ่อไกอิสระเราอยู่ ชะรอยว่าจะไปอยู่ข้างถิ่นกันและเจรจาท้าทายกันไม่ได้

ไก้อิสระไม่ชอบที่จะให้มีไก่หลายตัวมาอยู่ใกล้กัน จะต้องแยกกันอยู่ให้มากจนไม่ได้ยินเสียงขันของกันและกัน จึงจะารู้สึกปลอดภัยต่างจากไก่บ้าน ที่คุ้นเคยกับการอยู่ด้วยกันหลายตัว ทำอะไรก็จะแข่งขันกัน ตั้งแต่เรื่องขันไปจนถึงเรื่องกิน

ไก่กระเตาะนักปลดปล่อยทั้งสาม พวกมันเดินอย่างไม่ชักช้า ขึ้นไปบนดอย ตามเสียงขันที่แว่วกระชั้นมา

ป่าไม่ค่อยจะเปลี่ยนแปลงมากนัก อาจจะมีใบไม้จำนวนหนึ่งแห้งเหลืองกรอบไป แต่ใบไม้ใหม่สีเขียวก็ขึ้นมาปกคลุมเหมือนเดิม ความรกของป่า รกอยู่แค่นั้นก็รกอยู่แค่นั้น ไม่มีรกมากขึ้น ในหน้าแล้งความรกก็น่าจะลดลงไปบ้าง เพราะใบไม้กิ่งไม้แห้งหักผุร่อนไป

มันเห็นพ่อไกอิสระเกาะขอนไม้อันเดิม เดินไปมาอย่างสง่างาม ไม่มีไก่ตัวไหนที่เหมาะสมกับการยืนบนขอนไม้อันนี้อีกแล้ว ยกเว้นพ่อช้า ไก่หนุ่มของเราเอ๋ยตกทาย

เจ้าพาไก่หนีมาอยู่ในป่านี้มากเกินไปแล้ว จะต้องพาไปป่าอื่นบ้าง ไก่มาอยู่รวมกันเยอะๆ เตียวก็จะมีสัตว์กินไก่มา คนมา งูมา แมวมา หมามา ไครๆ ก็จะมา เพื่อจะมาแย่งกันกินไก่ ไก่ต้องออกไปจากป่าของช้า เจ้าสามตัวอยู่ได้...

12 กุมภาพันธ์ 2560

ภารกิจคือปลดปล่อย

ก๊อก ก๊อก ก๊อก ก๊อก กะต๋าก

ก๊อก ก๊อก ก๊อก ก๊อก กะต๋าก

เราชอบที่นี่ เราชอบที่นี่ เราชอบที่นี่ ก๊อก ก๊อก ก๊อก ก๊อก
กะต๋าก

ก๊อก ก๊อก ก๊อก ก๊อก กะต๋าก

เราจะไม่ไปจากที่นี่ เราจะไม่ไปจากที่นี่

กก ก๊อกกกกก กก ก๊อกกกกก กก ก๊อกกกกก

ลูกน้อยๆ ของเรา กำลังจะออกมาหลายตัว

เสียงที่เรามากจะได้ยินตามบ้าน เป็นความหนาวหูลู่สำหรับ

พ่อไก่อิสระ การส่งเสียงอีกทีก็เช่นนี้ ดินักหนาสำหรับนักล่าไก่ ข้าไม่
อยากให้พวกเอ็งมาอยู่แถวนี้ รังแต่จะสร้างความวุ่นวายให้สถานที่
เคยสงบเงียบ ถ้าพวกเอ็งไม่ไป ข้าจะไปเอง

พ่อไก่อิสระของข้า ด้วยความเคารพและรักนับถือท่าน

ประหนึ่งผู้ประสาทพรให้กับชีวิตข้า ข้าจะต้องใช้เวลาระยะหนึ่งที่จะให้
พวกเขาย้ายถิ่นฐานไปที่อื่น ท่านอยู่ที่นี่มาก่อนด้วยความสงบสุข และ
ยอมให้ที่นี่ เป็นที่พักพิงแก่พวกข้า ข้าก็รู้สึกยินดีมาก บัดนี้ข้าก็คิดว่า
ถึงเวลาที่พวกเขาจะต้องไปตามกฎเกณฑ์ของป่า ผู้มาใหม่จะต้องไปหา
ที่อยู่เอาเอง ไม่มาอยู่ทับที่มีเจ้าของเจ้าถิ่นแล้ว ท่านโปรดวางใจข้าเถิด
จะให้พวกไปกันตั้งแต่วันนี้ คาดว่าพวกรุ่นนี้ก็คงจะหมด

ที่บนเขา ขึ้นสูงไปมีพวกข้าอยู่อีกครอบครัวหนึ่ง พ่อไก่อิสระ

บอก แต่เขาจะย้ายถิ่นไปไกลแค่ไหนไม่รู้ พวกเจ้าต้องไปหาที่ทาง
เจรจากันเอาเอง

กองโกที่มารวมตัวกัน ต่อหน้าพ่อโกหนุ่มผู้นำปลดปล่อยของ
มัน และพ่อโกอิสระ ที่เป็นดังอาจารย์ใหญ่ของผู้นำพวกมัน โกเมื่อมา
รวมตัวกันอยู่มากๆ ก็มักจะส่งเสียง ดังที่ขึ้นต้นไว้นั้นแล

พี่น้องของข้า พ่อโกนักปลดปล่อยกล่าว เราจะต้องออกเดิน
ทางไปทางยอดเขา ฝั่งตะวันตก ถิ่นที่อยู่ของเรา จะต้องห่างไกลกันสุด
เสียงชน หากเจ้าชนแล้วมีโกอื่นชนตอบ แสดงว่าเจ้ากำลังทับที่ของ
เขา เจ้าจะต้องไปต่อ จนเสียงชนเจ้าไม่มีใครชานรับ

ชีวิตของพวกเราแต่ต่อไปจะเป็นอิสระ หมายถึง แต่ละกลุ่ม
เป็นอิสระต่อกัน สร้างครอบครัวและเผ่าพันธุ์ของตนเอาเอง หาเลี้ยง
ชีพเอาเอง ป้องกันอันตรายต่างๆ ด้วยตัวเอง เป็นนายแก่ตนเอง และ
กลุ่มของตน เป็นโลกที่จะไม่มีเจ้านายที่ไหนมาเลี้ยงดูเจ้าอีก เจ้าคือโก
อิสระแล้ว

โกทั้งหลายทำคอตกด้วยความเสียดาย พื้นที่ๆ แสนจะ
สะดวกสบายนี้ แล้วก็ค่อยๆ ทอยยกกันเดินขึ้นไปทางยอดเขาด้านตะวัน
ตก ตามคำสั่งของพ่อมัน

อีกปัญหาหนึ่งของโกบ้านโดยทั่วไป มักจะไม่ค่อยแสดงความ
เห็น หรืออาจจะไม่มีความเห็นที่จะแสดง ได้แต่ปฏิบัติตามคำสั่ง หรือ
คำบอกของผู้นำ แต่แล้วพอทำการใดๆ ไปได้ระยะหนึ่ง ก็จะเริ่มซุบซิบ
นินทากัน หรืออาจจะแอบแสดงความไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่กำลังทำอยู่
หรือเริ่มมีคำถามว่าทำไมทำไมกัน แล้วก็มักจะแอบเลิกกลาง คั่น
ทำการใดไม่ค่อยเสร็จ ด้วยเหตุนี้ สังคมโกจึงอ่อนแอ ไม่เข้มแข็ง และ
ไม่สนใจเรื่องอิสรภาพ

พ่อโกหนุ่มยืนมองโกที่ถูกปลดปล่อยทั้งหลาย เดินออกจาก
ถิ่นของโกอิสระไปสู่ถิ่นใหม่ ด้วยความอาลัยอาวรณ์ คิดในใจว่าจะชน

ปลูกเราให้กำลังใจพวกมัน น้องสาวผู้ใกล้ชิดก็เอียงคอมองหน้าแล้วว่า
ปล่อยเขาไปเจียบๆ เกอะพีซ่า เมื่อเขามีที่อยู่อันเหมาะสมของเขาแล้ว
พวกเขาก็จะมีกำลังขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งเป็นแน่

พ่อไก่หนุ่มนักปลดปล่อยค้อมหัวลงคำนับพ่อไก่อิสระ แล้ว
เดินจากลงไปทางเบื้องล่าง พ่อไก่อิสระก็กระโดดขึ้นไปบนต้นไม้
โคงคองขึ้นชั้น ด้วยเสียงอันแหลมเล็ก ไพเราะด้วยเสน่ห์ที่ทางเสียง
เอื้อนยาว เป็นการร่ำลาด้วยสำเนียงอันพิเศษ

อาการบาดเจ็บข้างในของพ่อไก่หนุ่ม ยังแสดงปรากฏเป็น
ครั้งคราว เมื่อมันเดินสะดุดๆ ทำให้น้องไก่ทั้งสองของมันต้องช่วยเข้า
เดินประคองอยู่สองข้าง เราจะต้องพักผ่อนอยู่เจียบๆ ลักพัก เราคิดว่า
จะต้องย้ายที่อยู่ไปทางด้านล่างอีก เพื่อที่ข้าจะได้อาบแดดอุ่นในตอน
เช้า ตรงหินสามก้อนนี้ เจ้าของเขาเห็นเราแล้ว อาจจะกลับมาค้นหา
เราอีกได้ เราไปอยู่ในที่ๆ เราจะเห็นเขาได้ก่อนจะติกว่า

ชีวิตการปลดปล่อยไก่ที่ผ่านมาของมันมีใกล้ไกล สนุกเศร้า
กลัวและตื่นเต้น ดุเดือดจนบาดเจ็บ และมีความสุข สมใจ ประปนกัน
มันได้ทั้งมิตรภาพและศัตรู ในเวลาเดียวกันด้วย เราจะดำเนินชีวิต
อิสระ ตามแต่ลำพังของเราต่อไปได้อย่างไร ถ้าเราไม่ทำการประกาศ
ข่าวเรื่องอิสรภาพ เพื่อพยายามปลดปล่อยไก่บ้านต่อไป ความรู้สึกนี้
มันไม่เคยคิดว่าจะมีมาก่อน มันคิดถึงแต่การทำให้ตัวเองกับพี่น้องมี
อิสระ แต่ตอนนี้มันได้นำอิสรภาพมาให้กับเพื่อนไก่ร่วมแล้ว ซึ่งในทาง
หนึ่งก็คือพี่น้องของมัน และจากนี้ไป มันก็เริ่มรู้แล้วว่า การดำรงชีวิต
อยู่โดยไม่ได้ปลดปล่อยผู้อื่นให้เป็นอิสระ จะเป็นชีวิตที่ไร้ความหมาย
โดยสิ้นเชิง

มันคือภารกิจ ที่ชีวิตอย่างที่มีเลือกมอบให้กับตัวเอง...

13 กุมภาพันธ์ 2560

จิตใจโก้ คนเข้าไม่ถึง

ข้าดูมันตอนที่มันเดินออกมาจากหลังก้อนหิน หมูไก่อ้อย ไก่
หนุ่มสาวของมัน ยืนเป็นวงต้อนรับมันอย่างพระราชินี ข้าไม่เคยเห็น
อะไรอย่างนั้น ไก่มันรักผู้นำของมัน มันเชื่อของมัน และมันก็ตามกันไป
จากไก่อำนาจ มันจะไปเป็นไก่ป่า บอกใครๆ จะเชื่อ แต่แกก็เห็น เขาทั้งสี่
เห็นพร้อมๆ กัน เจ้าของไก่พูด พวกเขาทั้งสี่นั่งพักผ่อนยามบ่ายคล้อย
แดดเย็นๆ ที่แคร่ไม้ไผ่ต้นลำไยหน้าบ้านเจ้าของไก่

ไก่ที่จับคืนมาได้สี่ตัวเข้าไปอยู่ในเล้า ที่บัดนี้เจียบเหงา จาก
เล้าที่คึกคักเต็มไปด้วยไก่ ก็มาโล่งโล่ง เหลือไก่อันๆ นอนๆ อยู่เพียง
แปดเก้าตัว จับคืนได้มาอีกสี่ ก็ราวสิบห้าตัวเท่านั้น เมียเจ้าของไก่อัน
ยงๆ เอามือกุมหัว มันเป็นจะได เธอเลี้ยงมันบดก๊ะ มันถึงหนีไป เกีย
ข้าวสาร ข้าวเปลือก ข้าวโพด ทุกวัน แต่ละตัวผ่องกะ อ้วนท้วน
สมบูรณ์

ทุกคนเจียบ เรื่องแบบนี้คนจะเข้าใจถึงจิตใจของไก่ได้อย่างไร
พวกเขาเองไม่เคยคิดอะไร ไปไกลกว่าการเอาสัตว์ที่เลี้ยง เอาพริกที่
ปลูกไปขาย ข้าวก็มีไว้เก็บกิน พวกเขาทั้งหลายหลายอย่าง แต่ละสิ่ง
ก็มีไว้เพื่อนี้ สิ่งโน้นมีไว้เพื่อโน้น แต่ทุกสิ่งรวมแล้วก็มีไว้กินไว้ใช้สำหรับ
ตัวเองทั้งนั้น

เขาเลี้ยงวัวไว้เพื่อขาย เลี้ยงหมาไว้เพื่อเฝ้าบ้านเฝ้าสวน
ปลูกพริกก็เอาไว้ขาย เลี้ยงไก่ก็เพื่อขายเช่นกัน พวกเขาไม่ได้เลี้ยง
เพราะเขารักไก่ รักวัว รักหมา รักพริก แต่ทุกอย่างล้วนแต่เพื่อ

ประโยชน์ของตน หากใครซึ่งประโยชน์แล้ว ก็เป็นอันว่าไม่รู้จักกัน

ระดับสติปัญญาของมนุษย์พัฒนาขึ้นมาเหนือไก่ เหนือสัตว์อื่นทั้งปวง ก็ตรงที่รู้จักเก็บ รู้จักเลี้ยงให้โตใหญ่งดงาม เพื่อการตั้งราคาให้ได้ซึ่งผลกำไรแก่ตัวเอง

เจ้าแมลงปอเกาะอยู่บนใบลำไย ฟังการสนทนาของคน แล้วมันก็คิดวิเคราะห์อย่างแยบยล คนคิดว่าเขามีสติเหนือชีวิตไก่ จะเอาไปขาย ไปฆ่า ไปแกง อย่างไรก็ตามก็เป็นสิทธิ์ของเขา ไก่และสัตว์เล็ก สัตว์ใหญ่แบบวัว ก็ไม่พ้นจากทัศนะนี้ ไก่เราเห็นท่าจะลำบาก พวกเขาจะต้องวางแผนที่จะเข้ามาจับไปกินแล้วอีกแน่นอน แม้ว่าเจ้าของไก่จะเริ่มรู้สึกใจอ่อน เห็นถึงสภาพอันน่าทึ่งของไก่ที่เข้าไปใช้ชีวิตอิสระอยู่ในป่า อิศรภาพทำให้ไก่มีศักดิ์ศรี กลับเข้ามาอยู่เล้าเมื่อไหร่ ไม่ใช่แต่ อิศรภาพจะหายไป ศักดิ์ศรีก็ถูกทำลายไปด้วย

พวกมนุษย์ไม่เคยคิดที่จะสำรวจตรวจสอบทัศนคติแบบนี้ของพวกเขา ได้ก่อให้เกิดความทุกข์ยากแก่ผู้อื่นอย่างไรบ้าง

พรุ่งนี้ เราจะกลับเข้าไปในป่าตอนบ่ายๆ อีกครั้ง จะหาทางเอาพ่อไก่หนุ่มกับแม่ไก่สองตัวนั้นกลับมาให้ได้ ใครจะไปกับข้าบ้าง เจ้าของไก่ถาม ข้าเองก็อยากจะได้ไก่ลายของข้าคืนสักสี่ห้าห้าตัว แต่ผู้ว่า มันบ่ง่ายละก็ ป่านนี้ไก่มันเข้าป่าลึกไปแล้ว

แต่ข้าว่า พ่อไก่ของข้ายังอยู่แถวแนวหินตรงนั้น ทำเลมันเหมาะ ข้าว่ามันเป็นไก่ที่ฉลาดล้ำเกินไก่ อยากเอามันมาขุนไว้ทำพันธุ์ มันปรายไถ่กันสู้ในบ้านเราไปหลายตัว ไม่ธรรมดาเลย แต่ว่า จะไปล่อมันอย่างไร ไก่มันหลวก*ขนาดนั้น จะล่อให้เข้ามาติดกับ ไม่ใช่ง่ายแต่ก็ต้องลอง

นี่แหละ ความคิดของคน...

* หลวก = ฉลาด

13 กุมภาพันธ์ 2560 (ต่อ)

ลูกไก่ในมือ

เช้าวันนี้ที่ในครัวบ้านผมมีลูกไก่ขนาดเท่าฝ่ามือ เดินร้อง จี๊ๆ ๆ ๆ อยู่พอเห็นผมเดินเข้าไป มันก็วิ่งมาอย่างเฉาะจง มายืนอยู่ บนเท้าผมๆ พยายามเดินไป มันก็ตกลง แล้วมันก็ร้องจี๊ๆ ๆ ๆ ร้องขึ้น มาบนเท้าผมอีก กรรมเวรกับไก่แล้วสิเรา ผมคิดในใจ แต่ลูกไก่ก็ พยายามยืนอยู่บนเท้าผมอย่างไม่ย่อท้อ แม้หลายครั้งการก้าวเดินของผมทำให้มันตกลง

ผมก้มลงจับมันขึ้นมา มันมีท่าทีหนาว และคาดว่าคงจะ หาคความอบอุ่น ผมไปเปิดหม้อข้าว ทียบข้าวมาทียบนิ้วหนึ่ง วางลงบน ปลายนิ้วกลาง มันมองแล้วจิกสะบัด จนก้อนข้าวเล็กๆ หล่นลงไปทีพื้น ผมเอามันวางลงที่พื้นใกล้ๆ ก้อนข้าวที่หล่นเมื่อกี้ มันไม่สนใจ แต่วิ่ง รอบๆ ก้อนข้าว แล้วมาเกาะที่เท้าผมอีก

ทำไมฉันจะต้องอุ้มแก เพราะฉันนอนลงกกแกไม่ได้ ฉันหิว แล้ว และฉันจะต้องกิน แกก็คงจะหิว เพราะนอนกลางแจ้งหนาวมาทั้ง คืน แต่ดูมันไม่สนใจจะกิน ผมพยายามหลายวิธี เอามันไปยืนบนขอบ จานข้าวแมวที่มีอาหารบางอย่างอยู่ แต่มันก็ไม่จิก ร้องจี๊ๆ ๆ ๆ และทำท่าจะให้ผมอุ้มมันอีก แกไม่ใช่แมวนะ ผมว่า แตกัซออนตัวมันขึ้น มาวางไว้บนโต๊ะทำอาหาร มันกระโดดขึ้นมาบนเตียง ที่ผมกำลังจะหัน ผัก ฉันไม่ได้อยากจะกินไก่อันนี้ แกลงจากเตียงฉัน แต่มันก็เฉย ร้อง จี๊ๆ ๆ ๆ ๆ ไม่รู้หยุดหย่อน ถ้าจะให้มันหยุดต้องเอามือช้อนตัวมัน แล้วอุ้มไว้ ถ้าฉันอุ้มแกฉันก็ทำอาหารไม่ได้ ทำอาหารไม่ได้ฉันก็ไม่

ได้กิน และแกก็ไม่ได้กินด้วย เข้าใจมั๊ย ไก่เด็กลน้อย ผมคุยกับมัน มันก็เอาแต่ร้องจ๊ับๆ ๆ ๆ ๆ ๆ

บนโต๊ะอาหาร มีแดดส่องครึ่งโต๊ะ ผมคิดว่ามันคงจะหนาวก็เลยเอาผ้าที่มีอยู่ในครัว ไปม้วนเป็นวงใหญ่ๆ กลมๆ ไว้กลางแสงแดดจับไกววางลงกลางวงผ้า ที่มันจะได้รับแสงแดดด้วย มันนั่งหลับตาพริ้มอยู่ในวงผ้า

ผมได้ทีก็ไปทำอาหาร และคิดว่าเรากำลังเขียนเรื่องไก่ปลดปล่อยตนเอง บัดนี้ ไก่จริงๆ กำลังมาหาเรา เพียงแต่มันเด็กเกินไปเท่านั้น เสียงหันผักหันเนื้อ และทุบกระเทียมของผม ทำให้ไก่มันตื่นและร้องจ๊ับๆ ๆ ๆ ดังมาก ดังมากขึ้น ดังยิ่งขึ้น เหมือนจะให้แม่มันมาหามัน แต่ผมก็ไม่ได้ยินเสียงเรียกของแม่ไก่ที่ไหนเลย ไก่หลงแม่

มันออกมาจากวงผ้าห่มที่ผมทำให้มัน มายืนหลับอยู่กลางแดด แต่ปากยังร้องจ๊ับๆ ๆ ๆ ผมทำกาแพเสร์จก็มานั่งใกล้ๆ มันรีบวิ่งเข้ามาอยู่ใกล้ๆ แขนผม แล้วก็จิกไปที่ถ้วยกาแพ มันจะมากไปไคน้อย กาแพไม่ใช่เครื่องดีมสำหรับไก่แน่นอนซ้ำรู้ ผมบอกมัน

เสียงเจ้าจ่ม แมวอิสระที่กำลังจะมาสมัครใจเป็นทาสผม ร้องเมี้ยวๆ ๆ ๆ มาแต่ไกล ลูกไก่ยิ่งเข้ามาชิดแขนผมมากยิ่งขึ้น แกสมควรจะเป็นอาหารเช้าของเจ้าจ่ม ผมบอกลูกไก่ในฝ่ามือ มันไม่ตอบแต่ทรุดตัวลงนอนในฝ่ามือผมอย่างกับเป็นรังนอนของมัน แม่แกอยู่ไหน ผมไม่ได้ยินเสียงแม่ไก่เรียกหาลูกที่ไหนเลย เจ้าจ่มก็กำลังเดินร้องเมี้ยวๆ ๆ ๆ ใกล้เข้ามาทุกที แต่ลูกไก่หลับเสียสนิทแล้วบนฝ่ามือผม

ผมคิดว่า แม่ไก่สาวของผม กำลังพยายามส่งสาส์นบางอย่างมาให้ ผ่านลูกไก่กำพร้าตัวนี้...

14 กุมภาพันธ์ 2560

Happy Valentine Day

ทุกวันของไก่อคือวันแห่งความรัก

เมื่อชีวิตจริงของเราเผชิญหน้ากับจินตนาการ ความลับสนใน
ใจมันพุ่งขึ้นมาถึงดั่งจุมูก และเล่นเอาทำตัวไม่ถูกไปชั่วขณะหนึ่ง จะ
นานมากน้อยแค่ไหนขึ้นอยู่กับความหนักเบาของการเผชิญหน้า ไก่ตัว
น้อยเต็มฝ่ามือผมพอดี กำลังบอกอะไรบางอย่างกับผม ซึ่งทำให้ผมคิด
ว่าเมื่อถึงหัวเวลาอันเหมาะสม ต้นไม้ก็จะงอกงามขึ้นที่เนื้อหนังมังสา
ของเราได้ เป็นความคิดนึกที่เกิดขึ้นในหัวที่ผมถือลูกไก่ไว้ในอุ้งมือ

แล้วผมก็คิดไปถึงตอนที่ผมเป็นเด็กซุกซน ชอบเอาลูกไก่มา
จิกตามชอกฟัน มันจิกจะจี้ดี บางทีก็จะเคี้ยวถั่วหรืองาดำ ให้มันมีติด
ฟัน แล้วลูกไก่ก็จะกินอาหารจากฟันของผม ภาพชีวิตจริงๆ ที่ถ่ายทอด
จินตนาการอันบรรเจิดเหล่านี้ เป็นต้นกำเนิดของการสื่อสารที่สะพัด
แพร่อยู่ในพงไพรตลอดเวลา และเราก็จะได้ยินเรื่องราวที่เต็มไปด้วย
ความคิดนึกของสัตว์ ที่ส่งเสียงอยู่ในอาณาของอากาศรอบๆ ตัวเรา

ที่พุ่มหญ้านางริมรั้ว นกตัวเล็กๆ ขนปีกสีน้ำตาลแห้งๆ เวลา
ปีกมันต้องแสงแดดตอนเช้าๆ จะมีเหลือบเขี้ยวอ่อนๆ นกชนิดนี้ส่ง
เสียงแหลมเล็ก เป็นจิ้งหะระระรัวๆ แต่ก็อ่อนหวานจับใจ แวบว่าเสียง
จากพงไพรสงบเงียบ แม้จะเต็มไปด้วยความเคลื่อนไหวของบรรดาไก่
พลดปล่อยของเรา ที่มุ่งหน้าขึ้นสูงไปบนยอดภูสอยุดเขาแห่งไก่อิสระ
สมบูรณ์

ในอีกทางหนึ่ง...

ณ แครี่ไม่ได้ตื่นลำโยต้นนั้น ขบวนการจับโกคินเล่า
ก็กำลังจะแปรเปลี่ยนไปสู่อีกจุดมุ่งหมายหนึ่ง เจ้าของโกเวลานี้ไม่ได้
คิดถึงเรื่องเอาโกคินมาหมดแล้ว แต่เขากำลังฝันว่า พ่อโกหนุ่มที่
สวยงามของเราจะมาเป็นพ่อพันธุ์โกนักสู้ตัวใหม่ ในขณะที่เจ้าของโก
บ้านใน ที่เพิ่งจะได้รับประสบการณ์แรกจากโกหนี่เล่า ก็ว่ามันก็แปลกดี
แท้ๆ ผมว่าโกมันจะพากันหนีได้อย่างนั้นเชียว ถ้าผมไม่ได้ไปเห็น ก็จะไม่เชื่อ
ไปบอกใครๆ จะเชื่อหรือ ผมยังอยากจะลองตามเข้าไปดู ว่าเจ้า
พ่อเอาคินมาได้สักตัวสองตัวไหม? น้อยผาน และอ้ายหวาดจะช่วยผม
ก่อน...เอากะ ไปนอนในป่าคินสองคิน ก็มีนอนอยู่ แต่ข้าก็กลัวผีป่า มัน
แรงเอาการอยู่ แต่ตอนหลับนอนเขาก็ไม่ได้มารบกวนอะไร ถ้าเราไม่
ไปเอาโกเพิ่มมากขึ้น...บ่เป็นหยั่ง เขาขอเจ้าป่าไว้แล้ว ถ้าอ้ายหนานจะ
เข้าไป ก็จุดธูปตอกหนึ่ง ไปไหว้ ก็น่าจะบอแล้ว เจ้าของโกของเราบอก
สำหรับผมจะเอาแค่พ่อโกคินตัวอื่นก็บอแล้ว ในขณะที่ในใจเขาคิดว่า
โกชนงามๆ สักตัวราคาก็หลายพันอยู่ แต่ไม่ได้พูดออกไป

กาลเวลาเดินไปข้างหน้า แต่ความคิดของคนก็วนเวียน
ซ้ำซาก...

เสียงนกกาเหว่าร้องดังระงมป่า เตี้ยดังตรงโน้น เตี้ยดัง
ตรงนี้ มันเป็นนกที่ฉลาด และหลอกล่อศัตรูเก่งมาก แม้บางทีมี
กาเหว่าตัวเดียว ก็ทำประหนึ่งมีหลายตัว มันโฉบบินไปตรงโน้น แล้วก็
ร้องเหว้าๆ ๆ ๆ แล้วก็โฉบบินไปอีกที่ เหว้าๆ ๆ ๆ ๆ บางทีมันก็ทำ
เสียงดังน่าตกใจ บางทีก็เสียงค่อยโอดโอยอออดอ่อน

พ่อโกหนุ่มของเรากับน้องสาวทั้งสอง ก็จิกโลกหากินกันอยู่
เจี๊ยบๆ ที่แนวชายป่าด้านตะวันตกซึ่งเป็นพื้นที่สูง มองลงมาที่ท้องนา
ข้างล่าง เห็นได้ชัดเจน นับว่าเป็นที่เฝ้าระวังภัยได้ดีเยี่ยม พื้นที่นี้แม้จะ
เต็มไปด้วยกวาดทราย แต่ข้างใต้ก็เป็นดินชุ่มเย็น มีแมลงตัวเล็กๆ ให้
ได้กินมากมายเกินพอเพียง

การเดินทางของพ่อไก่หนุ่มมุ่งมั่นคงขึ้น อากาเรเจ็บปวดค่อยๆ กลับคืนสู่ปรกติ เมื่อได้รับการพักผ่อน และกินหญ้ากินแมลงไปตามสบาย ไม่ออกแรงผจญภัยมาก มันเริ่มที่จะคิดถึงเรื่องการมีครอบครัว

ข่าวคราวของเราระยะนี้เงียบๆ ไป เราจะปล่อยให้กระแสความคิดเรื่องอิสรภาพของไก่ เจริญหายไบนานไม่ได้ เราอาจจะต้องเดินทางต่อไปยังที่อื่น เพื่อเผยแพร่ความคิดอิสรภาพ ยังไก่เล่าต่อๆ ไปที่หมู่บ้านข้างหน้า ได้ยินไก่ขันอยู่เหมือนกัน เราจะต้องลงไปสำรวจดูว่าจะพอมีไก่สาวๆ มาให้ข้าสักตัวไหม? น้องสาวทั้งสองของข้าก็ควรที่จะมีไข่ให้กก สร้างเผ่าพันธุ์ไก่อิสระรุ่นใหม่ให้ป่าผืนนี้

พี่ข้าอยู่ที่นี้ก่อนเถอะ ข้าเพิ่งจะหายเจ็บ ข้าทั้งสองจะรับภาระการไปสำรวจเล่าไก่ในหมู่บ้านข้างหน้านี่กันเอง เดี่ยวก่อนคำวันนี้ก็จะกลับมารายงาน

ขบวนการปลดปล่อยไก่เล่าสู่อิสรภาพ รอบที่สอง กำลังจะเริ่มขึ้นคู่ขนานกับการกลับมาของเจ้าของไก่ เพื่อสร้างเผ่าพันธุ์ไก่ นักรู้รุ่นต่อไปเช่นกัน...

15 กุมภาพันธ์ 2560

จูโจมฉบับพลัน

ที่บ้านหมูลิบ วันนี้มีงานศพ เป็นธรรมดาที่ชาวบ้านจะพากันไปส่งศพแต่เช้า ฟังพระเทศน์ตอนเพล แล้วก็ต่อด้วยการไปส่งเสียคนตายที่ป่าเฮ่ว* เป็นโอกาสดีมากของแม่ไก่สาวทั้งสองจะค่อยๆ เลาะไปตามคันท้องนาเข้าไปในหมู่บ้าน โดยไม่มีใครสังเกตเห็น ยามที่เจ้าของไม่อยู่บ้าน หมาก็พลอยซี้เกียจ นอนอาบแดดอุ่นสบายใจ ไม่สนใจว่ามีไก่

* ป่าเฮ่ว = ป่าช้า

นอกบ้านเดินมารายใกล้ มีเล้าไก่อยู่สองสามบ้าน แต่เขาเก็บไก่เขา
ทุกตัวไว้ในเล้า ไม่มีไก่หลุดรอดออกมาเลย มีพ่อไก่รูปร่างสวยงามอยู่
ในสุม ปกคลุมด้วยกระสอบด้านบน บังแดดบังลม สามสี่สุม ตามได้
ต้นไม้หน้าบ้าน

สบโอกาสที่ไม่มีคนอยู่บ้าน เพราะไปงานศพกันหมด แม่ไก่
สาวผู้น้อง บอกให้แม่ไก่ผู้พี่รออยู่ข้างนอก ถ้าเห็นอะไรไม่ชอบมา
พากล ให้รีบส่งสัญญาณให้มัน มันจะเข้าไปดูตามเล้าไก่ ว่าจะปล่อยให้
พวกนี้ออกมาได้ไหม

สวัสดิ์พ่อไก่รูปร่างหล่อ มันตกทายพ่อไก่ในสุมที่ตั้งอยู่หน้าเล้าไก่
ที่ตีนบันไดบ้าน ไก่ไกลออกไป มีหมาสีน้ำตาลตัวหนึ่ง นอนหลับสบาย
ไม่สนใจไก่ หมาพวกนี้คุ้นเคยกับไก่ เพราะโตมาด้วยกัน มันทำเป็นเดิน
ไปรอบๆ สุม พรางส่งข่าว เข้าคือโกบ้านริมทะเลสาบ ที่หนีออกจาก
เล้า ไปอยู่ในป่าเพื่อความเป็นอิสระ จะได้หลุดพ้นจากการมีค่าแค่เป็น
อาหาร และเครื่องเล่นของมนุษย์ พ่อไก่รูปร่างหล่อทำเฉย ไม่สนใจคำ
ตกทายของมัน แต่ก็ทำเสียงกุกๆ ๑ ๑ ดูเหมือนมันจะไม่ค่อยเข้าใจ
การสื่อสารของเธอ

เธอก็เลยเดินไปที่ประตูเล้า ร้องบอกไก่ในเล้า ว่าพวกเจ้าไม่
อยากออกมาข้างนอกหรือไร เข้ามาจากป่าที่สุดปลายทุ่งโน้น พวกเรา
หนีจากเล้า เข้าไปอยู่ในป่า เพื่อที่จะได้ไม่ต้องเป็นอาหารมนุษย์ กอบกู้
ศักดิ์ศรีไก่อิสระของเราคืนมา กะต๋ากๆ ๑ ๑ ๑ ก๊อๆ ๑ ๑ เสียงระงม
ดังขึ้นในเล้า เธอปลุกพวกมันขึ้นมา จากการเดินเป็นวงหากินอาหาร
ในที่แคบ พวกเจ้าดูซีข้างนอก อากาศสว่างสดใส อาหารสำหรับพวก
เรามีมากมายบนพื้นดินทั่วไป ไก่สาวตัวหนึ่งวิ่งมาที่ประตู มองออกมา
แล้วบอกว่า เพราะพวกเจ้านี่เองที่หนีออกจากเล้าไปอยู่ในป่า เจ้าของ
เลยไม่ยอมให้พวกข้าออกจากเล้า แต่ก่อนข้าจะออกไปหากินตาม
ท้องนาได้เหมือนกัน กะต๋าก กะต๋าก กะต๋าก มันร้องเสียงดัง พวกข้า

อยากออกไป พวกข้าอยากออกไป หากินข้างนอก อากาศเย็น แดด
อุ่น สบายตัว ไม่ชอบอยู่ในนี้ ไม่ชอบอยู่ในนี้ พวกมันพากันส่งเสียงดัง
จนหมาตื่นขึ้นมาบิดขี้เกียจ หันมามองดูแม่ไก่แปลกถิ่น แต่มันไม่สนใจ
แต่แล้วมันคงจะฉุดคิดได้ หรือไม่ก็เพราะลมโชยกลิ่นไก่แปลกถิ่นเข้า
จมูก มันทะลึ่งพรวดลุกขึ้นเห่า แล้วก็วิ่งไปหาแม่ไก่ที่ยืนอยู่หน้าประตู
เล่า แม่ไก่ผู้กล้าหาญรอให้หมาวิ่งเข้ามาจวนจะถึงตัว ก็กิ้งบิงกิ้ง
กระโดด ขึ้นไปบนขอบประตูเล่าด้านบน หมาเบรคตัวโง่ แต่ก็ชนเข้า
กับประตูตาชายพลาสติกอันอ่อนนุ่ม เปิดรูตรงขอบประตู ให้ไก่ข้างใน
วิ่งออกมาได้ หมาตื่นตื่นใหญ่ เห่าเสียงถี่กระชั้น วิ่งพลา่านไล่ไก่แปลก
ถิ่น แม่ไก่สาวของเราวิ่งไปที่คันทา ไก่ในเล้าก็ทยอยกันมุดรูออกมา
จนหมดแล้ว วิ่งตามหลังมันไป แม่ไก่ของเราถูกหมาไล่ ก็วิ่งอ้อมเป็นวง
กว้าง แล้วซิกแซกเข้าไปในกอไผ่ หมาหยุดเห่าอยู่แค่ออกไผ่ เพียงครู่
เดียว ไม่มีหมาไหนมารวมวงเห่าด้วย มันก็ล่าถอยไป ไก่ทั้งหลายก็พา
กันมาอออยู่ที่กอไผ่

แม่ไก่ผู้พี่ก็เริ่มออกวิ่งนำหน้า ไก่ทั้งหลายตื่นตื่นอยู่ก็พากัน
วิ่งตาม ส่วนมากจะเป็นไก่กระทง และไก่หนุ่มสาว ที่สนุกสนานกับการ
วิ่งแข่งกัน แม่ไก่ผู้น้องวิ่งออกมาจากกอไผ่ ประกบไปข้างหลัง ไก่พวก
นี้ไม่ค่อยจะมีน้ำอดน้ำทน บางตัววิ่งๆ ไปแล้วก็หยุดเสียดกลางคัน ทำให้
ไก่บางตัวลั้งเล แต่ก็มิสื้ห้าตัวที่ไม่สนใจลั้งรอบข้างนอกจากการวิ่งตาม
แม่ไก่ปลดปล่อยไปอย่างไม่ลดละ แม่ไก่ผู้น้องตะโกนบอกผู้พี่
ได้มาแค่ห้าตัวเท่านั้น ที่เหลือเขาไม่อยากมา ก็ช่างเขา

แต่มันก็คาดการณ์ผิด ด้านหลังมันห่างไปราวสิบเมตร มีไก่
หนุ่มสาวอีกกลุ่มหนึ่ง เกาะกลุ่มวิ่งตามมันมาเหมือนกัน

เมื่อไปถึงกลางท้องนา ไกล่แปลงข้าวโพด แม่ไก่ผู้พี่ก็หยุดลง
และรอให้ไก่ทุกตัวมาถึงพร้อมกัน พี่น้องไก่ ชักกับพี่ข้า และน้องข้า ส่ง
ข่าวสารไปยังพวกท่านที่อยู่ตามเล้า มานานนับเดือนแล้ว ท่านคงจะได้

รับรู้ว่า พวกเขาได้นำเส้นทางสู่อิสระภาพมาให้ไก่ ที่ถูกคนจับมาขังแล้ว และเลี้ยงดูให้อ้วนพี เพื่อเป็นอาหารของเขาในวันหนึ่งข้างหน้า หรือ เขาก็จะขายเราไปให้นักฆ่าไก่ในที่สุด โอ...โหดร้ายเหลือเกิน ก๊อก ก๊อก ก๊อก ก๊อก ออกกกกก...

จากนี้ไป เราจะกระจายตัวออก ไม่วิ่งเป็นแถว ไม่มีหน้า ไม่มีหลัง เราจะเดินไปจิกอาหารไปตามใต้ต้นข้าวโพดนี้ ไปจนถึงชายป่า แล้วเราก็จะพบพ่อไก่ผู้เข้มแข็งของเรา เขาจะชี้แนะให้เรา เข้าไปใช้ชีวิตอิสระอยู่ในป่า

ขบวนแห่ศพสู่เชิงตะกอน เดินเป็นระเบียบอย่างช้าๆ อยู่บนถนนในหมู่บ้าน ไปทางทิศตะวันตก ใกล้เคียง กับชายป่าอีกด้านหนึ่ง สุดป่าแล้ว ทางนั้นจะเป็นเขาลาดชันขึ้นไป ถ้าเราไต่ไปตามสันเขาที่นั่น ก็จะไปพบเพื่อนไก่จากหมู่บ้านอื่นมากมาย ทำมาหากินอย่างอิสระอยู่เจียบๆ ที่นั่น แต่เราจะต้องเดินเข้าป่ามาทางนี้ เพื่อให้คนที่จะมาตามจับพวกเราคืนแล้ว...

ตามจับพวกเราคืนแล้ว ไม่ยอม ไม่ยอม...ไก่น้อยทั้งหลายร้องขึ้นแข็งแรงแ...ใช่แล้ว เราจึงต้องขึ้นทางนี้ เพื่อให้คนเขาเดินไกลขึ้น ในป่า เขาจับเราไม่ได้ เพราะคนตัวใหญ่เกินไปไม่แคล่วคล่องเหมือนพวกเราแน่นอน

พูดเสร็จ แม่ไก่น้องก็เริ่มนำการกระจายตัวเป็นแถวหน้า กระดาน บุกเข้าไปที่ร่มเงาต้นข้าวโพด

ปฏิบัติการแบบนี้ง่ายตาย สำหรับไก่น้องที่เชี่ยวชาญ การพาไก่แหกแล้ว มันไม่สนใจถึงเรื่องการหวานล้อมทางความคิด จนไก่ทั้งหมดเห็นด้วยแล้วตามมา มันใช้วิธีการที่แยบยลกว่านั้น เพราะมันรู้ว่า ไก่ที่โตแล้วจะไม่ตามมันมา แต่ไก่น้อยที่เพิ่งจะโต และมีนิสัย ชุกชุน ชอบผจญภัย จะตามมันมาโดยง่ายตาย...

16 กุมภาพันธ์ 2560

ระดมทัพ จับโก๋

บนผืนท้องนาที่บัดนี้กลายเป็นไร่ข้าวโพด พื้นดินข้างใต้มีความเย็น แต่ไม่ชุ่มฉ่ำเหมือนนาข้าว ข้าวโพดไม่ต้องการน้ำ เหมาะสำหรับโก๋ที่จะเดินแทรกตัวไปตามต้นข้าวโพด ที่มีแมลงตัวเล็กๆ เกาะอยู่ตามพื้นดิน และโคนใบมากมาย โกง่อยทั้งหลาย ก็เลยสาละวอนกับการจิกอาหารกิน โดยลืมไปว่ากำลังจะเดินไปสู่ป่าเพื่อปลดปล่อยตนเอง แม้โก๋จะต้องคอยเตือนจนเธอรู้สึกเหนียว ที่ต้องกลายเป็นแม่ที่จ้ำจี้จ้ำไช ขอเตือนเป็นครั้งสุดท้าย หากเราไปถึงชายป่าแล้ว ใครตามมาไม่ทันเป็นอันว่าไม่รอกันนะ

คำเตือนได้ผลกับโก๋น้อยบางตัว แต่สำหรับโก๋หนุ่มสาวที่โตบ้างแล้ว ก็ค่อยจะฟังกันหน่อย ขบวนหน้ากระดานโก๋ จึงมีที่เว้าแหว่งไปบ้าง เย็นนี้ก็คงจะได้เห็นโก๋น้อยพลัดหลง นอนหลับอยู่ในไร่ข้าวโพดเป็นแน่แท้

ย้อนไปทางหมู่บ้าน กว่าที่เจ้าของบ้านจะกลับจากส่งศพ ก็เข้าบ่ายแล้ว...เอาละวา อะหยั่งปอนใจ ไ้อ้หมาจ้อน แกจะไดม่ฝ่อโก๋หมาโดนเซนเคย ทั้งๆ ที่มันก่อวีรกรรมไว้มันน้อยในการขับไล่โก๋แปลก ลิ่นออกไปได้ โก่ออกไปโหมัดเลย มันไปทางใดกันนี่ จัดแจงแต่งตัวให้เล่าโก๋ ดูดีดั้งเดิม แล้วเขาก็เดินออกไปทางท้องนา มีโก๋พ่อโก๋แม่อยู่หกเจ็ดตัว โกง่อยหายไหมด โกง๋หนุ่มสาวก็หายไบทวย บ๊ะ! มันท่าจะบได้การละ รีบเดินจ้าไปทางกลางทุ่งข้าวโพด มันจะมาหากินทางต้นข้าวโพดนี้ก้า เดินไปตามคันทนา แถวทุ่งข้าวโพด ไม่มีโก๋อยู่แถวนั้นเลย

ความสงสัยยิ่งทวีคูณ มันจะไปกันได้ไกลสักแค่ไหน ปกติไก่อจะไม่ไป
หากินไกลถิ่น เดินมาตั้งไกลแล้วยังไม่พบไก่อสักตัวเดียว มันจะเป็นไปได้
หรือไม่...เขาย้อนคิด ที่ได้ยินว่า ไก่ที่หนีไปกลับมาพาไก่หนีไปอยู่ป่า มัน
แต่กำเนิด...

คิดแล้วขลุ่ย...เขาหยุดก็ก อยู่กลางทุ่งข้าวโพด จนดู
เสมือนเป็นหุ่นไล่กา แล้วเขาก็ร้องเรียกหาไก่ กู๊กกกกก กู๊กๆ ๆ ๆ ๆ
กู๊กกก กู๊กๆ ๆ ๆ ๆ ไม่มีที่ท่าว่าจะมีไก่ออกมาให้เห็นเลย

หันหลังกลับวิ่งไปบ้าน เราต้องไปหาหนานเจ้าของไก่อต้นเรื่อง
เห็นว่าจะต้องพากันบุกเข้าป่า ไปจับไก่อพวกนี้คืนมาให้หมดเสียแล้ว

.....

เจ้าของไก่อบ้านใน กับนักตามหาไก่อีกสองคน เดินทางมาถึง
กาดหมุ่ลิบ มีเสียงเล่ากันว่า วันนี้ไก่อบ้านหมุ่ลิบหายไปเล้าหนึ่ง น้อยผาน
ได้ยินแล้วตบขาฉาด ฮัน หันก่อน มันบ่ยอมหยุด เราจะต้องจับตัวพอให้
ได้ เดี่ยวข้าจะไปตามอ้ายหนานมาเดี๋ยวนี้ บอกเป็นที่ไก่อหายว่าให้คอย
อยู่ที่นี้

ว่าแล้วเขาก็บึ่งมอเตอร์ไซค์กลับไป ปล่อยให้เจ้าของไก่อบ้าน
ในกับอ้ายหวาด นั่งคอยอยู่ที่กาดถึงตอนนี้ ผู้คนเริ่มทยอยกันมา ยิ่ง
คนที่ไก่อเพิ่งหายมาถึง ผู้คนก็ยิ่งแข็งแ้ง เขาไม่เอ่ยทักทายใคร แต่พูด
อย่างเอาจริงเอาจังว่า เราจะต้องระดมกำลังกันนักๆ เข้าไปในป่า ไล่
ไก่อหมู่นั้นให้กลับออกมาจากป่า แบบที่สมัยก่อนเขาต้อนหมูป่า จะมีไฟ
อาสาไปจ้วยกันฟ่อง จะเอากี่คน บ่ฮู้ ยิ่งนักยิ่งดี

สักครู่ อ้ายหนานเจ้าของไก่อ ก็ซ็อนมอเตอร์ไซค์น้อยผานมา
ถึง ไก่อเจ้าหายอีกได้ เหลือก้าไก่อบ้อไก่อแม่ทกตัวเท่านั้น ไก่น้อยไก่อหมู่ม
สาวไปโหมัด เมื่อเช้านี้บ่ตาย มัวไปเสียศพกันหมด ละหมาเฝ้าบ้าน
บ้า...มันอ้าย แต่ๆ ไก่อเจ้านี้ มันบ่ใจ้ไก่อเขาแล้วมันหนีไป
แล้วก็มาพาไก่อที่เหลือหนีไปอีก แล้วยังไปเอาที่บ้านอ้ายนี้ไปอีก

วันนี้ก็มาเอาที่นี้อีก แบบนี้มันจะเอาใหญ่ ถ้าเขาบ่หยุดมัน

ข้าก็ว่าจะระดมคนขนานใหญ่ แบบตะกอนดีเขาต้อนหมูป่า
ใช้คนทั้งหมู่บ้าน เราอาจจะต้องทำแบบนั้น...

18 กุมภาพันธ์ 2560

ความมั่นคงลั่นคลอน

กลุ่มชายกว่าสามสิบคน จากสองหมู่บ้าน รวมตัวกันที่กาด
บ้านหมูลิบ ทุกคนถือไม้และถุงปุ๋ยคนละใบ มีเด็กหนุ่มสองคนตั้งตนขึ้น
เป็นกองเสียบึง มีน้ำตีมีใส่กระตักน้ำแข็งสองกระตัก เมียง และกล้วย
ลัม ที่ได้รับการบริจาคจากแม่ค้าในตลาด ทุกคนในหมู่บ้านที่นี่ล้วน
เป็นกองเชียร์ ให้เหล่านักรบผู้กล้าทั้งสามสิบชีวิตที่จะเข้าป่า ปีนเขา
ไปโรงรันทันตู่กับไก่หินเล่า

มันบ่มีความยุติธรรม สำหรับเขาเจ้าของไก่ที่เฝ้าเลี้ยงดูมันมา
ด้วยข้าวเปลือกเขา ข้าวสารเขา ข้าวโพดเขา แปะงั่ว แปะคอนให้มัน
นอน เขาจะขายมันไปได้อย่างมากก็แค่สี่ห้าห้าพันหกพันบาท แล้วมัน
พากันมาหนีจากเราไปแบบนี้ ชาวบ้านที่ไหนจะมีกะจิตกะใจเลี้ยงไก่
ปล่อยมันไปแบบนี้ เดี่ยวไก่ก็หมดไปจากหมู่บ้าน พวกเราก็จะอดกินไก่
หรือต้องไปซื้อไก่ราคาแพงในเวียงมากิน

เป็นเรื่องดีแล้วที่หมู่เฮามาช่วยกัน พาเอาไก่กลับมาเล่า มา
คืนหมู่บ้านเรา ให้มีเสียงไก่ขัน มีไก่ชนสวยงามรุ่นใหม่ๆ ต่อไป มีไก่แม่
น่ารักให้ต้มให้แกงกิน เขาจะจัดเลี้ยงฉลองให้ใหญ่โต ถ้าทำการนี้
สำเร็จ แม้แต่เพียงน้อยนิด หรือเพียงจับไก่ตัวว่าฝูงมาให้ได้ ก็ยังจะดี
กว่าปล่อยให้มันมาแอบลักพาไก่เราหนีไปแบบนี้อยู่เรื่อยๆ เขาก็จะได้
อยู่กันสงบสุขเสียที

ไก่อกลายเป็นสิ่งที่ทำลายความสุขของชีวิตผู้คนในหมู่บ้าน
สองหมู่บ้านนี้ไปเสียแล้ว การแสวงหาอิสรภาพของมันทำให้ความ
มั่นคงด้านไก่ของหมู่บ้านสั่นคลอน ไม่เพียงแค่นั้น ความไม่มั่นคงด้าน
ไก่ได้กระทบกระเทือนถึงความมั่นคงด้านอื่นๆ รวมถึงด้านจิตใจ และ
วัฒนธรรมของชาวบ้านมาก ตั้งแต่เกิดเป็นหมู่บ้าน มีสังคม มีชุมชน
อยู่ร่วมกันมา ก็มีคราวนี้แล้วที่ความมั่นคงและสุขของชาวบ้านถูก
รบกวน ย่ำยีโดยไก่อกระเตาะสามตัวของเรา

กองทัพมนุษย์สามสิบคน อาจจะดูไม่มากนักสำหรับสังคมคน
แต่สำหรับไก่ ที่ตัวเล็กเพียงแคครึ่งหน้าแข้งคน คนสามสิบคนก็คือ
กองทัพยักษ์ขนาดมหึมาที่น่ากลัวยิ่งนัก ป่าทั้งป่าคงจะกระจุยกระจาย
ด้วยกระบองไม้ไผ่ยาวเมตรครึ่ง และถุงกระสอบปุ๋ย อันเป็นสัญลักษณ์
แห่งการจอบำที่โหดร้ายสำหรับไก่ที่เคยถูกจับมาแล้ว

กองไก่อน้อยๆ ของเราที่อยู่กระจัดกระจายกันตามป่าโปร่ง ใน
แนวภูเขาที่ทอดตัวยาวไปตามหมู่บ้านและท้องนา ของผู้คนที่ปลูก
สร้างบ้านเรือนอันมั่นคงมายาวนาน พอที่ข้าวจะก่อสายพันธุ์ และก้อน
หินของภูเขาจะฝังตัวลึกลงไปใแผ่นดิน ที่บรรพบุรุษของชาวบ้านแถว
นี้ได้ลงแรงแ่งสวนแ่งนาเอาไว้ให้ลูกหลาน พวกเขาได้เดินทาง
ไปไหนไกล หรือกระทั่งลึกเข้าไปในป่าที่ทึบรก จนไม่รู้ลึกปลอดภัย
การได้อาศัยอยู่ตามป่าโปร่ง หลับนอนตามสมุมทุมพุ่มไผ่ และกิ่งก้าน
ของไม้ใบหนา เป็นชีวิตอิสระที่น่าอิจฉาของไก่บ้านที่ยังติดอยู่ในเล้า
และเป็นชีวิตที่เต็มไปด้วยศักดิ์ศรีและการผจญภัยวันต่อวันของไก่ปลด
ปล่อยแล้วเหล่านี้

พ่อไก่หนุ่มของเราได้ส่งข่าวสารขึ้นไปบนภูเขา แจ้งให้กองไก่อ
ทั้งหลายทราบถึงความเคลื่อนไหวของผู้คน ที่รู้สึกสูญเสียความเป็น
เจ้าของ ครอบครองไก่อไว้เป็นความมั่นคงของชีวิตตน...

19 กุมภาพันธ์ 2560

กองทัพล่าอิสรภาพ

การแสวงหาอิสรภาพของไก่ ได้กลายเป็นผลกระทบด้าน
ความมั่นคงของผู้คนไปแล้ว

ข้อแตกต่างก็คือ ไก่ที่ได้ปลดปล่อยตนเองไปสู่อิสรภาพในป่า
ไม่ได้รู้สึกเดือดเนื้อร้อนใจมากนัก ที่จะมึมนุขย์ร่างใหญ่กว่ามันหลาย
เท่าตัว จำนวนถึงสามสิบคน จะขึ้นมาตะลุยไล่ต้อนมันในป่า ด้วย
ไม้ยาวคนละท่อน และถุงปุยที่พร้อมจะใส่ไก่ได้ถึงถุงละสองตัว
พวกมันไม่ได้อยู่รวมกัน หากแต่แยกย้ายกระจายกันไปทั่วพื้นที่ป่า
พวกมันจึงค่อนข้างจะมั่นใจว่าจะพากันเอาตัวรอดได้

สาส์นจากพ่อไก่หนุ่มผู้นำของมัน บอกว่า อยู่ใต้ต้นไม้ที่มีกิ่ง
ก้านเยอะๆ เข้าไว้ คนจะเข้ามาจับเราไม่ได้ อย่าตกใจ อย่าวิ่งกลาง
ลานแจ้ง หรือหลบในพุ่มไม้ พวกมันมีผู้นำที่มีประสบการณ์ และข้อ
แนะนำที่ชัดเจน

ตอนนี้ ข้างล่างที่แนวชายป่าพบกับชายทุ่ง กองทัพมนุษย์
พร้อมด้วยอาวุธครบมือเดินทัพกันมาอย่างคึกคักพร้อมที่จะตะลุยจับไก่
ให้ได้ครบครัน

พวกเขามาหยุดรวมพลกันที่ศาลเตี้ย เพื่อไหว้เจ้าป่าเจ้าเขา
ขออนุญาตที่จะเข้าไปเอาไก่บ้านที่หนีเล้ากลับคืน พวกเขาจัดรูปแอก
กันคนละตอก ทุกคนยกมือพนม ส่งใจไปรวมกันที่เจ้าของไก่ ที่เป็น
ผู้นำสวดขอความอำนวยการให้พรจากเจ้าป่าที่ศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขา
จากนั้น พวกเขาก็กระจายกำลังออกเป็นแนว จากเนินหินด้าน

ตะวันตก ไปจนกระทั่งถึงกลุ่มต้นตะแบกด้านเหนือ ทุกคนพร้อม
ดาหน้ากันเข้าไปในป่า แกว่งไม้พลองตีพื้น ตีลม ตีไปตามลมทุ่มพุ่มไม้
บ้างก็เคาะไม้ บ้างตะโกนกันเสียงดังเพื่อให้ไกตื่นตกใจ

พอไกหนุ่มกับน้องสาวมันอีกสองตัว แอบดูอยู่บนต้นไม้ ห่าง
ออกไปทางตะวันตกของแควมมนุษย์อย่างเจี๊ยบๆ หากไม่มีมนุษย์ผู้ใดมา
เขย่าต้นไม้ มันก็คงจะเกาะอยู่อย่างสบายใจ ดูการแสดงรำตะบอง
ของพวกเขาบ้าน

เสียงอึกทึกเพี้ยวฟ้าวน่ากลัวยิ่งนัก เมื่อฟังจากข้างบนเนิน
เขา ไก่น้อยที่ไร้ประสบการณ์จะต้องรู้สึกอกลั่นขวัญแขวนแน่นอน
พวกมันจะขมใจให้เก็บตัวเจี๊ยบภายใต้การข่มขู่อันน่าอกลั่นขวัญแขวน
นี้ได้นานสักเท่าใด แม้ว่าพวกคนจะยังอยู่อีกไกล แต่พวกไกต่างก็เก็บ
ตัวเจี๊ยบอยู่ในที่มันของตน พวกมันต่างต้องรักษาความมั่นใจให้หนัก
แน่นไว้ มันต่างปลอบใจตัวเองอย่างเจี๊ยบๆ ว่า เราต้องหนักแน่นๆ ะ
เข้าไว้ ไม่ตื่นเต้น ไม่กลัว ไม่ออกไปจากที่มัน...

20 กุมภาพันธ์ 2560

ทัพนมนุษย์

ไกตัวน้อยๆ สี่ตัวที่เพิ่งมาถึงเมื่อสองสามวันมานี้ ชีวิตในป่า
เป็นเรื่องสนุก เพราะอาหารธรรมชาติมีมากมายให้หากินได้ทั้งวัน
ที่พักผ่อนหลับนอน ก็ไม่ต้องใช้เวลาเลือกหา คอนนอนมีตามต้นไม้ทุก
ต้น จากกิ่งที่อยู่ต่ำเตี้ย บางตัวก็เริ่มหาที่นอนสูงขึ้น ชีวิตอิสระช่าง
เป็นสุขเหลือเกิน แต่วันนี้มันไม่ได้คิดมาก่อน ว่าเมื่อภัยอันตรายมาถึง
ชีวิตไกอิสระจะต้องหลบหลีกภัยเอาด้วยตัวเอง จะวิ่งไปหาเพื่อนก็ไม่รู้
ว่าแต่ละกลุ่มเขาไปอยู่ที่ไหน หนทางที่มันคิดได้ คือการค่อยๆ เดิน

หลีกทางผู้คน ย้อนกลับลงไป ณ ที่ๆ คนเริ่มต้นเดินขึ้นมา

ปูนไก่น้อยสี่ตัวเดินอยู่โน่น มีคนสังเกตเห็นมันเคลื่อนไหว คนสามคนถือไม้วิ่งกระโดดข้ามขอนไม้ ตรงมาทางของพวกมัน พวกมันวิ่งลงไปยังข้างล่าง มีคนสามคนถือไม้วิ่งตามหลังมันไป มันถูกต้อนให้วิ่งหลบขึ้นไปทางเหนือ ที่มีอ่างน้ำเล็กๆ และมีความชื้นมาก ทำให้คนที่ตามมันมาหกล้มหกลุก แต่ทุกครั้งทีกระโดดเข้าตะครุบมันๆ ก็วิ่งรอดไปได้ทุกครั้ง จนในที่สุดมันก็หลงเข้าไปในพุ่มไม้ใหญ่รก และขึ้นแฉะ แม้มันอยู่ไม่ไกลจากพื้นที่แห่งที่มันวิ่งมา แต่ในปากก็เป็นเช่นนี้ ตรงไหนมีน้ำขังเป็นบ่อใหญ่ พื้นดินก็ชื้นแฉะ ต้นไม้ก็ปกคลุมหนาทึบ

ชายสามคนไม่ลดละความพยายาม ค่อยๆ กวาดแกวงไม้ และเดินล้อมโอบมัน เมื่อมันหลุดเข้าไปในพุ่มไม้ กลางไม้ล้มระเกะระกะ มีคนอีกคนหนึ่งวิ่งตามมา ใช้แหเหวี่ยงครอบมันไว้ ทั้งพุ่มไม้ที่มันตั้งสี่ซ่อนตัวอยู่ มันสังเกตเห็นช่องโหว่ตรงที่ปากแหที่ติดกิ่งไม้ มันทั้งสี่จึงตัดสินใจวิ่งออกไปทางนั้นอย่างรวดเร็ว ชายคนหนึ่งกระโดดตะครุบมันได้ตัวหนึ่ง แต่เขาทรงตัวไม่ได้ เมื่อล้มลงไถ้ก็หลุดมือ ทั้งวิ่ง ทั้งบิน ลึกเข้าไปเรื่อยๆ

ปอเต๊อะ พอเถอะ เสียงร้องดังมาจากทางแนวแถวตั้งเดิม วิ่งไล่ไกลในป่า บ่ทันมันทรอก มันบ่ออกมาที่อจับทรอก

ฮายบมันได้แล้วโตหนึ่ง แต่ปะลาดล้ม มันเลยหลุดมือไป เสียตายแท้ว่า ไม่ว่าจะเป็นการประกาศวิกรรมหรือการบ่นเสียตายในวงเพื่อนฝูง ชายสามคนเนื้อตัวเปื้อนเปราะ และเต็มไปด้วยรอยขีดข่วนของกิ่งไม้ ค่อยๆ เดินย้อนกลับมาเข้าแนวเดินหน้า เขาเดินหน้ามาถูกทางแล้ว แต่ทางตอนปลายทิศเหนือ จะต้องกระจายตัวออกไปอีก ไม่ต้องเดินใกล้กันมาก ถ้าปะไก้ให้ต้อนมันเข้ามาในวง อย่าให้มันหนีออกไปนอกวงแบบเมื่อกี้ เจ้าของไก้ผู้มีประสบการณ์เป็นผู้สั่งการ

เสียงเดินสวบสาบ กับหวีดหวิวของเสียงไม้แหวกลม มีเสียง
ติกระเคาะไม้อีกทีก น่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก จนกร้องตะโกนกันโหวก
เหวก บินพริบพริบข้างบนต้นไม้สูง บริเวณนี้มีไม้ไผ่สั้น อีกกลุ่มหนึ่ง ที่
หลบอาศัยอยู่ในแนวเดินของกลุ่มชายล่าไก่ พวกมันหลบซ่อนอยู่ในพง
ไม้ใกล้กอไผ่สองกอ พวกมันอาจจะวิ่งหลบออกไปได้ แต่มันไม่กล้าที่
จะออกไป จนกระทั่งมีคนมาเห็น ชายสี่คนก็มาล้อมกอไผ่ทั้งสองกอไว้
แต่ไม่มีใครเข้าไปได้ และไก่ก็ไม่ออกมา ชายคนหนึ่งตัดสินใจในเอาไม้ดมา
ฟันไผ่ออกต้นหนึ่ง แล้วผ่าออกเป็นไม้ไผ่เล็กพอที่จะสานล้อมไก่ให้อยู่
ในนั้น เขาใช้เวลาอยู่นานนับชั่วโมง เพื่อที่จะได้เข้าไปอยู่ในกอไผ่ และ
ก็สามารถคว้าจับไก่สาวได้ตัวหนึ่ง และไถ่ปล่อยอีกสองตัว
ส่วนไก่หนุ่มอีกตัวบินขึ้นไปบนกิ่งไผ่สูงขึ้นไป

แล้วในที่สุดมันก็บินออกจากแนวกอไผ่ ไปสู่ข้างนอกลานกว้าง
ที่ทำให้มันต้องเผชิญหน้ากับชายสองคน ที่วิ่งมาดักหน้าหลังมัน มันทำ
ที่วิ่งไปขวาแต่แล้วก็วิ่งไปซ้าย ชะงักนิดหนึ่งเพื่อให้ชายคนหนึ่งถลัน มัน
ก็ปรี๊ดไปข้างหน้า ลอดขาชายอีกคนหนึ่งไป การปลุกปล้ำกับไก่ ทำให้
เกิดความตื่นเต้นในกลุ่มนักตามไก่ทั้งหมด ที่หยุดชมการต่อสู้ที่ระทึกใจ
เมื่อเสร็จสิ้นทุกคนก็ปรบมือให้ด้วยความดีใจ จับไก่ได้สามตัว แต่ไก่ผู้
หนีไปได้ โชคดีที่มันหนีเข้ามาทางแนวคน ทำให้คนถัดไปอีกสามคน
เข้ามาตอนให้ไก่มันวิ่งเตลิดไปข้างหน้า แต่การวิ่งไล่กันในป่า เป็นไปไม่
ได้ ไก่ตัวนั้นก็เลยหลุดรอดไปได้

เสียงร้องของไก่ที่โดนไล่โดนจับ และที่วิ่งเตลิดได้ พ่อไก่หนุ่ม
กับน้องสาวสองตัว นอนนิ่งฟังในที่กำบังด้วยใจระทึก ให้แดดต่ำลงอีก
หน่อย ข้าจะขันให้เขามาสนใจเรา แล้วคืนนี้ถ้าเรารอดได้ เราก็จะ
ย้ายที่ไปข้างบน ให้เขาเข้าถึงเรายากขึ้น มันปรึกษาหารือกันอย่าง
เงิบๆ

21 กุมภาพันธ์ 2560

เปลี่ยนแปลง

โกไม่เข้าใจว่าการเลี้ยงไก่ของชาวบ้าน คือการลงทุน โกไม่เข้าใจเรื่องการลงทุน โกไม่เข้าใจว่าทำไมคนต้องกินไก่ แต่ทำไมไม่กินหมา ไม่กินแมว ไม่กินหนู ไม่กินอะไรอีกหลายอย่างที่กินได้ ตอนไก่อกระเดาะสามตัวของเราเดินไปในเมือง เห็นร้านอาหารมีไก่อตายแขวนไว้ในตู้หน้าร้านมากมาย ข้าวมันไก่ ไก่ย่าง แกงไก่ ต้มไก่ ไก่ทอด แล้วพอพวกเราชาวไก่หนีจากเค้า พวกเขาก็กล่าวหาว่า เราทำให้ความมั่นคงของชีวิตเขาขาดหายไป ไก่มีคุณูปการต่อคนมากมายขนาดที่เป็นความมั่นคงด้านหนึ่งของชีวิตคน นี่มันไม่ใช่ความภาคภูมิใจของไก่หรอก แต่มันเป็นเวรกรรมของไก่ ก็เพราะมันไม่ถูกต้อง เพียงแต่โกไม่ต้องนับถือศาสนา จึงไม่มีเวรไม่มีกรรม ไก่เกิดขึ้นมาเพื่อมีชีวิตเยี่ยงไก่ ไก่จิกอาหารบนพื้นกิน ไก่กินทุกอย่างที่กินได้ ไก่ไม่ต้องการบ้าน ไม่ต้องการเค้า

โกไม่เข้าใจว่า ทำไมคนทั้งหมู่บ้านจึงพากันโมโหโกรธากับโก ทำไมต้องตามเข้ามาไล่ตี ไล่จับไก่ถึงในป่า มันเป็นเรื่องที่ไก่อรับไม่ได้ แต่ไก่อก็ไม่มีหนทางที่จะต่อกรกับคน นอกจากหนีให้เป็น หนีให้พ้น ไก่ทั้งหลายก็ยิ่งเดินลึกเข้าไปในป่า รวมทั้งไก่อิสระเจ้าถิ่น เมื่อเห็นคนมารุกรานขนาดนั้นก็ต้องหนีไว้อีก แม้มันจะคิดว่า เรื่องอะไรก็ตาม ถ้ามันเห็นว่าต้องเข้ามายุ่งเกี่ยวกับชีวิตคนแล้ว มันก็จะยุ่ง เพราะคนจะอ้างสิทธิ์ สิทธิในการครอบครองที่ดิน ที่อยู่ สิทธิในผลหมากรากไม้ สิทธิในสัตว์เลี้ยง รวมไปถึงสิทธิเหนือชีวิตไก่ที่พวกเขาอ้างเอา โดยไก่อ

ไม่ได้เห็นด้วยหรือกระทั่งยินยอมด้วยซ้ำ ทั้งหมดที่เกิดขึ้นในวันนี้ ก็
เพราะเจ้าไก่สามตัวที่ไปพาไก่หนีเข้าป่ามามากมาย

มันอาจจะไม่ใช่เรื่องธรรมดา ที่ไก่ที่เกิดและเติบโตในบ้าน จะ
เปลี่ยนแปลงชีวิตมาอยู่ป่า ไก่ป่าตัวเล็กและไม่นิยมการใช้กำลัง ไก่ป่า
รักสงบ และหากินอยู่อย่างสันโดษ ไม่เบียดเบียนใคร

อะไรก็ตาม ถ้ามันเป็นว่าต้องเข้ามายุ่งเกี่ยวกับชีวิตคนแล้ว
มันก็จะยุ่ง เพราะคนจะอ้างสิทธิ์ สิทธิในการครอบครองที่ดิน ที่อยู่
สิทธิในผลหมากรากไม้ สิทธิในสัตว์เลี้ยง รวมไปถึงสิทธิเหนือชีวิตไก่
ที่พวกเขาอ้างเอา โดยไก่ไม่ได้เห็นด้วยหรือกระทั่งยินยอมด้วยซ้ำ

กลุ่มชายฉกรรจ์สามสิบคนดาหน้ากันกวัดแกว่งไม้พลอง ตี
เกาะเกาะไม้ ส่งเสียงอึกทึก เพื่อขู่ให้ไก่ตื่น ให้ไก่กลัวและออกมา
จากที่ซ่อน

แต่พวกเขาไม่สามารถโอบล้อมไก่ได้ เพราะไก่กระจัด
กระจายอยู่ทั่วไป เวลามาหลายชั่วโมง พวกเขาก็จับไก่ได้แค่
สามตัวเท่านั้น แกรมไม่มีใครเห็นพ่อไก่ผู้นำของไก่หนีแล้วทั้งหมดด้วยซ้ำ

แต่จะหยุดการไล่ล่าไก่กลางคัน ก็ไม่น่าจะเป็นเรื่องที่ดี
เหมือนการยอมแพ้ เจ้าของไก่ทั้งสามคนจึงปรึกษาหารือกัน แล้วมี
ความเห็นร่วมกันว่า การใช้วิธีไล่ล่าไก่แบบนี้ คงจะไม่ใช่วิธีที่ดี เขาจึง
หันหน้ามาปรึกษาหารือกัน ปล่อยให้คนอื่น ๆ ตะลุยไปข้างหน้าต่อไป

มีไก่อีกสี่ตัววิ่งเตลิดอยู่ข้างหน้า พวกมันวิ่งหนีเข้าไปในป่าลึก
มากขึ้น ยิ่งเข้าป่าไปลึกเท่าไร หนทางดินก็ชันขึ้นไปบนเขามากขึ้น ไม่
เหมาะสำหรับการไล่ล่าไก่อย่างแน่นอน

ข่าวว่าทำแบบนี้เราไล่ไก่ให้ เข้าป่าลึกไปอีก ลู่วาฬักก่อนใน
วันนี้ พรุ่งนี้เราจะเข้ามากันแต่เช้า แบ่งกำลังออกเป็นสองกลุ่ม เรียง
แถวเป็นแนวจากบนลงล่าง เดินต้อนไก่เข้ามาตรงกลาง กลุ่มหนึ่งเข้า
ด้านเหนือ กลุ่มหนึ่งเข้าด้านใต้ หาไก่ให้ได้ก่อนสักกลุ่มหนึ่ง แล้วต้อน

มันเข้ามาตรงกลาง เอาตรงที่โล่งโปร่งแถมนี้เป็นจุดที่จะมาบรรจบกัน
ว่าแล้วก็ตะโกนขึ้น วันนี้เขาปอแค่นี้ก่อน มารวมตัวกันตรงนี้
ปรึกษาหารือกันใหม่ ข้าจะบอกแผนอันใหม่ของเราให้ฟัง...

ว่า...เสียงอุทานดังจากบางคน กำลังมันมือ ยังไม่ได้ไ้ แต่ก็
เห็นตัวมันแล้ว...เฮ้ ว่าไงว่ากัน...ฮาจับได้สามตัว โว้ย!!!!...ฮาก้อว่า
เขาต้องมาลักตั้งค่ายป่า จับตอนมันเปลอ จะมาไล่ให้มันตื่น แบบหมู
มันไม่ได้แล้ว หมูมันบินไม่ได้เหมือนไก่ และมันวิ่งช้ากว่าไก่ เสียง
วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจารณ์ เริ่มขึ้นเมื่อมีการพูดถึงเรื่องความเห็นใหม่
วิธีใหม่

เด็กน้อยสองคนที่เป็นกองเสบียง หัวกระดิกน้ำเข้ามา เอาลัม
เอากล้วยมาแจก ให้กับกองคนตามไก่ แต่ละคนเสื่อผ้าเปียกโชกด้วย
เหงื่อ หน้าตามอมแมม เข้ามารวมพลกันทีละคนสองคน...

ที่จริง คนไม่ค่อยจะมีวิธีการคิดร่วมกันเท่าไรนัก ปกติเขาก็จะ
ฟังคนที่เห็นหน้า หรือเจ้าของกิจกรรมเท่านั้น...พวกเขาจึงทำอะไร
ร่วมกันไม่สำเร็จ

21 กุมภาพันธ์ 2560 (ต่อ)

ยุทธศาสตร์ ไม่ธรรมดา

เสียงไก่ขัน เอ้ก อี้ เอ้ก เอออออออกกกก เสียงยาวก้อง
กังวาน บ่งบอกถึงกำลังของพ่อไก่เจ้าของเสียง จะเป็นใครไปไม่ได้
พ่อไก่หนุ่มผู้นำไปลดปล่อยของเรานั้นเอง เสียงมันดังมาจากทาง
ตะวันตก ค่อนข้างใต้ ห่างไปจากที่ทางแควทางตะวันตกไปไกลไม่มาก
นัก แต่ก็บอกยากว่า ไกลแค่ไหน เสียงในป่าบางที่ไกลก็เหมือนใกล้
ใกล้ก็เหมือนไกล เจ้าของไก่ทั้งสามรีบพากันเดินไปทางทิศที่มาของ

เสียง ไม่ง่ายเลย ทางด้านนี้ต้นไม้ กิ่งไม้ หญ้า เถาวัลย์ รกทึบ แต่ถัด
ไปก็เป็นลานหินที่มีหินใหญ่ตั้งอยู่สามก้อน

ข้าเคยเห็นมันตอนที่เรามาตัดไก่อีกหลายวันก่อน มันออกมา
จากหลังก้อนหินตรงนี้ เลยจากก้อนหินใหญ่นี้ไปเป็นเนินสูงชัน เหมือน
เป็นหน้าผา เป็นดินปนหิน แต่ก็มีต้นไม้ขึ้นรกทึบเช่นกัน เราจะต้องหา
ทางเดินอ้อมมาจากข้างล่าง หรือไต่ขึ้นไปสูงขึ้นไปแล้วหาทางย้อนกลับ
ลงมา พื้นที่แบบนี้ไก่อได้เปรียบคนแน่นอน

มันมองเห็นบางอย่างเคลื่อนไหว สีแดงแวบๆ เข้าตามมาจาก
ข้างบน ไก่มันเดินเลาะไปตามโคนต้นไม้ ที่ขึ้นตามเขาสูงชันนี้ มันคงจะ
หลบอยู่แถวนี้ เราล่ามันไม่ได้อาจจะต้องใช้หมามาไล่มัน ไม่ได้หรอก
ไม่ได้ ขำอยากได้มันจริงๆ จะเอาไว้ทำพันธุ์ต่อ มันตีเก่งมาก เอาชนะ
ไก่อ่งๆ ของข้าได้ทุกตัว ไซ้ มันตีฟอโก่งของข้าเหมือนกัน เจ้าของไก่อ
บ้านในสนับสนุน โนน โนนง เห็นมัย ทั้งสามมองไปตามทิศที่นิ้ว
เจ้าของไก่อชี้ไป ไก่นักสู้รูปร่างงดงาม สีสันแดงเหลืองสดใส เห็นได้แต่
ไกล มีแม่ไก่อสองตัว สีดำเหลือบเขียว เดินไปด้วยกัน มันจะต้องขึ้นเพื่อ
ชักชวนให้ไก่อื่นๆ มาอยู่ด้วยกันที่นี่ เพราะเป็นที่สูงชัน คนเราเข้าไม่ถึง
แน่ๆ ถ้าจะไล่มันต้องใช้หมาเท่านั้น...หยุดแค่นั้น ต้องไม่คิดถึงจะใช้
หมา เป็นไปไม่ได้ เพราะในใจของเจ้าของไก่อ เขารู้สึกภูมิใจลึกๆ คิดอยู่
เฉียบๆ ว่า ฟอโก่งของเรามันงามจริงๆ ...

เอาละ เป็นอันว่าอะไรหลายอย่างชัดเจนขึ้น แผนการสำหรับ
พรุ่งนี้จะต้องหาหรือกันให้ละเอียด เจ้าของไก่อส่งสัญญาณเรียก
น้อยหวาน อ้ายหวาด และคนอื่นๆ ให้มาดูทางนี้ ทีมนักตามไก่อทั้งหมด
ค่อยทยอยกันมาทีละคนสองคนจนครบหมด แล้วก็มีความเห็นว่า เป็น
ไปไม่ได้ จะต้องใช้หมาเท่านั้น แต่จะต้องปล่อยหมามาจากข้างบน
เพื่อให้ไก่อหนีลงมาข้างล่าง เป็นไปไม่ได้ หมาเฮาล่าไม่เก่งขนาดนั้น
มันไม่เคยเข้าป่าล่าสัตว์ มันทำไม่ได้หรอก ต้องใช้คนเดินขึ้นไปบนเขา

แล้วค่อยๆ ไต่ลงมา ไก่มันเห็นก็จะหนีลงข้างล่าง เราอาจจะพอเอา
แฉับดักจับมัน หรือใช้แหดักก็ได้

น้อยผานว่าดังนั้น แล้วก็ชวนอ้ายหวาด กับชายอีกสามคน
ไปหาไปวางแหดักมันดูก่อน จะพอทำได้บ่อ ทั้งห้าคนตัดถางพงไม้เป็น
ทางเข้าไป ด้านล่างของเชิงเขา น้อยผานชี้ไม้ชี้หญ้า บอกว่า ชิงแหตรง
นั้นตรงนี้ ไก่มันจะวิ่งมาตรงนั้นตรงนี้ ชายคนอื่นที่มีแหติดตัวมา ก็พา
กันลุยพงหญ้ารถเข้าไป วางแนวแหกระจายไปตามที่ต่างๆ ตลอดแนว
ลงจากภูเขา วันพูกต้องเอาแหมาเพิ่ม วางแนวที่สอง ถ้ามีแหพอกก็ไม่
ต้องใช้แฉับ แต่เราต้องซ่อนตัวอยู่ใกล้แหพอกที่จะไม่ให้มันตื่นหลุดไปได้

น้อยผาน ในงานนี้เขาเป็นเสมือนแม่ทัพใหญ่ เขามีความถนัด
จัดเจน ในด้านการวางกับดัก เดใจไก่ เขาว่าเขาไม่เคยทำมาก่อน
แต่งงานนี้เขารู้ว่าเขาทำได้ และทุกคนก็ดูเหมือนจะยอมรับในความ
มันนอกมันใจของเขา

ยุทธศาสตร์ในวันต่อไปจะยากกว่าวันนี้ แต่พวกเขาจะมีเวลา
ทั้งวัน เตรียมตัวเข้าป่าแต่เช้าตรู่ ทุกคนเตรียมข้าวปลาอาหารติดตัว
มาให้พร้อม ก่อนเที่ยงเราจะต้องเข้าประจำที่ ใช้เสียงเคาะเกราะ
เคาะไม้เป็นสัญญาณกัน ค่อยๆ เดินกันลงมา ไม่ต้องเจาะจงหาไก่
เสียงดังจะทำให้ไก่ตื่น วิ่งหนีลงมาข้างล่าง ไก่มันจะพักนอนตอนที่ร้อน
ที่สุดของวันก็คือราวบ่ายโมง เป็นว่าเรากินข้าวตอน*ก่อน แล้วค่อย
ลงมือก็แล้วกัน ตั้งจุดกระจายกันจุดละสองคน เราก็น่าจะกินพื้นที่ได้
กว้างพอสมควร

ขายนักตามไก่ทั้งหมด ลงมารวมตัวกันที่กาด ก่อนพามีด
เชียงใหม่จัดเตรียมลาบไว้ให้แล้ว เหล้าขาวเพชรตันโพธิ์สองขวด
พร้อมน้ำเย็น แก้วอี๋ และผู้ฟังข่าวทั้งหมดบ้านรออยู่พร้อมหน้า

เรื่องราวมีพร้อมหลักฐานคือไก่สามตัว เอามาใส่ส้มไว้ให้คน

* ข้าวตอน = ข้าวมือเที่ยง

ได้ดูกันเป็นขวัญตา ว่านี่แหละคือไก่ที่หนีตามกันเข้าป่าไปเมื่อสองวัน
มานี้...

ไก่พวกนี้มันไม่ธรรมดาเลย...พวกเขาลงความเห็นกัน

23 กุมภาพันธ์ 2560

ศาลเจ้าป่า

บรรยากาศในกาดบ้านหมูลิบ ยามโพล้เพล้ที่โดยปรกติก็จะ
เจียบเหงาแล้ว แม้ค้าคนสุดท้ายอาจจะกำลังเก็บแผง และแผงผักอื่นๆ
ก็คงจะกลับบ้านกันหมดแล้ว แต่เย็นวันนี้ กาดเปิดไฟแล้ว แต่ผู้คนก็ยัง
อยู่กันเต็มกาด แผงผักบางแผงเก็บผักลงช้ำ*แล้ว แต่มีอีกไม่น้อยที่ยัง
เหมือนว่าเพิ่งมาตั้งแผงขายตอนบ่ายสามวันนี้

แม้ค้าหวยก็ยังอยู่ตามปรกติ แต่ดูเธอจะเจียบๆ ไม่คึกคัก
ทักทายตัวเลขเหมือนเคย วันหวยออกอาจจะยังอยู่อีกไกล แต่ความ
สนใจเฉพาะหน้าของเธออยู่นอยู่ที่ไก่สามตัวในสุม เธอยื่นพิงเสากาด
ใกล้ๆ สุมไก่ จ้องมองมันอย่างไม่กะพริบตา

ไก่สามตัวนี้เป็นไก่บ้านเฮา มันยังเป็นไก่น้อยอยู่ อะหยังถึงคิด
จะหนีไปอยู่ป่า เธอคิดอยู่ในใจ มันจะต้องมีอะไรบางอย่างที่แปลก
ประหลาดเกิดขึ้น มันจะเป็นต้นเหตุจากบ้านเฮาหรือจากชะตากรรม
ของไก่ มันจะต้องมีอะไรบางอย่างที่ไม่เหมาะไม่ควรเกิดขึ้น เธอคิดอยู่
ในใจแต่ไม่กล้าพูดออกมา ในขณะที่ผู้คนกำลังตื่นเต้นกับเรื่องเล่าจาก
นักผจญไก่ทั้งหลาย เล่าถึงวีรกรรมของตน กับเพื่อนๆ ในการตามไล่
ตะปบไก่ จนเป็นเสียงอื้ออึงแข่งกันเล่า แข่งกันดัง หัวร่อและตบเข่า

* ช้ำ = ตะกร้า

ฉลาดฉลาดเป็นครึ่งคราว เด็กน้อยวางจักรยานลง แล้วนั่งยองๆ ลง ฟัง
เรื่องราวที่แทรกแซงกันอย่างไม่เป็นระบบ

บ้างก็เล่าถึงบรรยากาศในป่า ต้นไม้ใบไม้ที่หนาทึบ พื้นดินที่
มองไม่เห็น ปกคลุมแน่นหนาด้วยหญ้าเขียว หญ้าเลื้อยตามดิน
เถาววัลย์ ใบไม้แห้งที่ทับถมมาชั่วนาน และสีส้มของป่าที่สวยงาม
ลำแสงแดดที่ส่องลอดใบไม้ลงมาเป็นลำ และส่องให้พื้นป่าเป็น
ประกายทั่วไปหมด

เราจะต้องไหว้เจ้าป่า ก่อนที่จะเข้าป่าไป ที่เราจับมาได้สาม
ตัวนี้ ก็คงจะเป็นว่าเจ้าป่าท่านให้มาเท่านั้น เจ้าป่าบ้านเฮานี้แรงมาก ไม่
เชื่อถามอ้ายหนานซิชี คราวก่อนเขาจับไก่ป่ามากินตัวหนึ่ง แล้วจะ
เอาไปเลี้ยงตัวหนึ่ง เป็นฝนเป็นลม จนไม้หักโคนใส่ให้ไถ่มนหินไปได้
แม้ว่า น้อยผานพยายามจะแก้ไขเรื่องราวให้ถูกต้องว่า ฝนมันตกมา
ก่อนหน้านั้นแล้วหลายวัน จำไม่ได้หรือ แต่ก็จริงที่กิ่งไม้มันหล่นลงมา
ใส่อ้ายหวาดที่หัวไก่ออยู่ จนไก่อหลุดไปได้ แต่ก็ไม่มีใครสนใจฟังข้อเท็จ
จริงเท่าไร

เรื่องก็เล่าต่อกันไป จากวงเล่า(เหล่า) ริมกาด ไปสู่ผู้คนที่นั่ง
กันอยู่เต็มในกาด ว่าเกิดปาฏิหาริย์ขึ้นในป่าเป็นลมเป็นฝน แต่ดูสิ
บ้านเราวันนี้ทั้งวันแดดจ้า ไม่มีอะไรเลย บ้างก็เริ่มมีความเห็นว่า คงจะ
ต้องตั้งศาลเจ้าป่า

ความเห็นหนึ่งจากกลุ่มคนในกาด ส่วนใหญ่จะเป็นผู้หญิง ว่า
ถ้าเราตั้งศาลให้เจ้าป่ามาอยู่เป็นที่เป็นที่ เป็นทาง และชาวบ้านเราก็จะได้ทำ
พิธีไหว้สาท่าน ท่านก็จะช่วยปกป้องรักษาเรา

เข้าทางแม่ค้าหอยใต้ดินที่เธอนั่งครุ่นคิดอยู่นาน ด้วยการเพ่ง
พินิจไถ่ในสุมด้วยความฉงนในใจ ถึงเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้น เมื่อมี
เสียงเสนอให้ตั้งศาลเจ้าป่าขึ้น เธอก็ลุกขึ้นด้วยดวงตาที่เปล่งประกาย
แมนแต่แล้ว แบบแม่ว่า ข้าก็ได้อยู่ในใจ ว่ามันจะเป็นจะได บ้านเฮา

อะหยั่งมาดลใจให้ไก่เรา คิดจะหนีเข้าป่ามันไม่เคยเป็นมาก่อน

วงสนทนาเริ่มแบ่งออกเป็นสองวง วงหนึ่งยังวนเวียนอยู่ในเรื่องการผจญไก่ในป่า ความตื่นเต้น เรื่องเล่าจริงบ้างผสมน้ำเล้า บ้างปะปนกันไป กับอีกวงหนึ่ง ค่อนข้างจะเอาจริงเอาจัง กับแนวความคิดการตั้งศาลเจ้าป่า ถึงกับมีการเรียกให้เฒ่าจำเรื้อ ที่นั่งฟังอยู่ห่างๆ ระหว่างสองกลุ่มให้เข้ามาปรึกษาหารือในเรื่องนี้

เชื่อว่าค่อยพูดค่อยจากันดีกว่า การตั้งศาล ไม่ใช่เรื่องพูดกันแล้วทำได้เลย จะต้องไปตามอาจารย์มาหาที่หาทาง ที่ได้มันจะเหมาะที่ใดท่านเจ้าป่าจะมา เสียงสนทนาเรื่องศาลเจ้าป่า เริ่มจะดั่งขึ้น และกลายเป็นชักนำให้ วงสนทนาสองวงหันมาคุยเรื่องที่เกี่ยวข้องกันบ้าง

เอาให้เขาได้ไก่คืนมาพอเหมาะพอใจก่อน ถึงจะค่อยมาคิดกันเรื่องศาลเจ้ากันอีกที...

24 กุมภาพันธ์ 2560

ปกป้องไก่อิสระ

ความไม่รู้ บางครั้งก็กลายเป็นเรื่องประเสริฐ โดยเฉพาะในภาวะหน้าลี้วหน้าขวานแบบนี้ แต่ในความเป็นจริง มีแต่คนเท่านั้นที่รู้สึกหน้าลี้วหน้าขวาน พวกไก่ทั้งหลายหาได้รู้สึกไม่ เป็นธรรมชาติของไก่ ที่เมื่อรู้สึกมีอันตรายมากก็หนีไปให้ไกลจากอันตราย เมื่อที่ทำกินเราถูกคุกคาม ไก่อย่างเราก็ย้ายที่อยู่ใหม่ ไปให้ไกลจากการคุกคาม แม้ว่าความตื่นตกใจจากเมื่อเวลากลางวัน จะทำให้ไก่เด็กจำนวนหนึ่งหนีเตลิดลิกขึ้นไปบนภูเขา แต่ที่บนภูเขา ไก่ที่โตกว่าได้ขึ้นมาครอบครองพื้นที่อยู่แล้ว แต่พวกมันก็คือพวกเดียวกัน ไก่โตสำนึกได้ว่าไก่เล็กกว่าคือพวกที่มันยอมให้ได้ พวกมันก็ขยับขยายที่อยู่ให้ขึ้นไปอีก

สำหรับพ่อไก่หนุ่มกับน้องสาวมันทั้งสอง ก็ได้เดินย้อนรอยคน
ขึ้นไปจนถึงแนวป่าไฟ ที่ไถน้อยสามตัวโดนจับไปวันนี้ เพื่อล่อให้คน
ตามมันไปห่างไกลจากไก่อื่นๆ ความเป็นผู้นำของมัน ทำให้มันสำนึกว่า
หน้าที่ปกป้องไก่ทั้งหมดในป่านี้ เป็นภาระอันสำคัญยิ่งกว่าสิ่งใดทั้งหมด
ตอนนี้ความคิดที่จะลงไปในหมู่บ้าน เพื่อปลดปล่อยไก่ในเล้าได้กลายเป็น
ภารกิจรอง มันต้องการที่จะรู้ว่า พวกเจ้าของไก่จะเอาอย่างไร พวก
เขาจะยื่นหยัดไล่ล่าไก่ปลดปล่อยตนเองอย่างไม่หยุดยั้ง หรือว่าเขาจะ
มีอะไรที่น่ากลัวมาอีกในวันรุ่งขึ้น

คืนนี้มันรู้สึกระทึกใจเป็นอย่างมาก เพราะรู้ว่า ที่ที่มันอยู่ไม่ได้
ห่างจากแนวคอกมากนัก ทางหนีที่ไล่ของมันก็มีไม่มาก นอกจากการ
ซ่อนตัวให้ดี และค่อยๆ ลัดเลาะไปตามเขตแนวชาวบ้านป่าด้านเหนือ
ของภูเขา หรือย้อนลงไปข้างล่างทางด้านอ่างน้ำที่ขึ้นแฉะ ซึ่งเป็นวิธี
การทำทายนุขยเป็นอย่างยิ่ง แต่ถ้ามันสามารถเก็บคนให้วนเวียน
อยู่ในพื้นที่ตรงนี้ ก็เท่ากับทำให้พวกไก่ปลดปล่อยของมันปลอดภัยมาก
ขึ้น และที่สำคัญ คือมันจะต้องไม่ถูกจับ และมันจะต้องใช้โอกาสนี้ ส่ง
สัญญาณบางอย่างให้เหล่ามนุษย์เข้าใจว่า พวกมันต้องการความเป็น
อิสระ ยังมีอีกสามสี่เล้าในหมู่บ้าน ที่มันอยากจะไปชักชวนให้หนีเล้า
ออกมา แต่มันจะต้องรอโอกาสที่ดี

อะไรหลายอย่างจะชัดเจนขึ้น เมื่อฟ้าสว่างขึ้นอีกครั้งหนึ่ง...

ในปายามค่ำในคืนเดือนมืด เสียงระงมของแมลงใต้ดิน เป็น
สิ่งเดียวที่จะทำให้ผู้คนอย่างเรา รู้สึกถึงชีวิตที่หลากหลายอยู่ร่วมกับ
เราในโลก เสียงเหล่านี้จะหายไปในเวลากลางวัน เพื่อปล่อยให้แสง
สว่างทำงานอย่างเต็มที่

ในกาดหมูลึบ มีแต่แสงไฟสว่างและแมลงที่บินตอมไฟอยู่
อย่างคึกคัก โต๊ะเก้าอี้ที่ถูกเอาออกมาตั้งวางให้กับกลุ่มชาวบ้านกับนัก
ตามไก่ทั้งสามสิบชีวิตวางระเกะระกะ เมื่อมันไม่มีคนนั่งอยู่อีกต่อไป

ในหมู่บ้านชนบทแบบนี้ พอฟ้ามืดพวกเขา ก็จะเข้าบ้าน ไม่มีใคร
อ้อยอิ่งอยู่นอกบ้านได้จนตึกตื่นอย่างคนในเมืองใหญ่ แต่ที่บ้านเจ้าของ
ไก่ ณ หมู่บ้านริมทะเลสาบ เจ้าของไก่อึงคงนั่งนิ่งอยู่คนเดียวบนแคร่
ใต้ต้นลำไย ในเล้าเหลื่อไก่แก ๆ อยู่ไม่กี่ตัว และพวกมันก็เจียบสนิท
ทำให้เขารู้สึกวังเวงในใจชอบกล เขาหวนคิดถึงท่วงท่าอันสง่างามของ
พ่อไก่หนุ่มที่เขาเห็นป้ายนี้ สีสันของมันเปล่งปลั่งดังดอกไม้ แม่ไก่ขน
ดำ ก็เป็นมันขลับอย่างไม่เคยเห็นมาก่อน เขาเกิดความรู้สึกแปลกๆ ที่
อยากจะผูกมิตรกับพ่อไก่หนุ่ม และเชิญให้มันมาแวะเยี่ยมเยียนบ้าง
เพื่อที่เขาจะได้ไม่รู้สึกสูญเสียมากกว่านี้

เขารู้ดีว่า โอกาสที่เขาจะจับไก่มาคินเล่นนั้นเป็นเรื่องที่เป็นไป
ไม่ได้เลย แต่ถ้าเขาจะวางแผนจับพ่อไก่หนุ่ม หรือแม่ไก่สาวสักตัว
เดี๋ยวก็จะต้องใช้เวลามากกว่าหนึ่งวันเป็นแน่

เขาเริ่มแน่ใจว่า ไก่ทั้งหมดได้เดินหนีขึ้นเขาสูงไปแล้ว เขา
แน่ใจว่าเขาไม่ได้รู้สึกว่าเขาพ่ายแพ้ แต่ตรงกันข้าม เขามีความโล่งใจ
อย่างแปลกประหลาด เหมือนหนึ่งว่าเขายอมรับสิ่งที่เป็นไป แต่ในอีก
ด้านหนึ่ง เขาก็อดที่จะคิดถึงไก่หลากหลายสีล้น วิ่งเล่นอยู่บนลานหญ้าริม
ทะเลสาบที่บัดนี้มันไม่มีให้เห็นอีกแล้ว...

25 กุมภาพันธ์ 2560

รับรู้ความเป็นจริง

ตั้งแสงสว่างลุกโชนขึ้นในดวงความคิดของเขา เจ้าของไก่ที่
บัดนี้ได้เข้าไปนั่งอยู่ในใจพ่อไก่หนุ่มผู้ปลดปล่อยไก่แล้ว ไก่มันออกมา
เดินกรูยกรายให้เราได้เห็น และตายใจเชื่อว่า พวกมันจะอยู่ในพื้นที่
เข้าถึงยาก แต่ที่จริงแล้วไก่คงจะไม่ได้อยู่ที่นั่น พวกมันเข้าไปอยู่ในป่า

มานานพอ ที่จะเข้าไปอยู่ในป่าสักแล้ว เมื่อบายวันนี้ เราจับไก่ได้แค่สามตัว ตัวหนึ่งหนีไปได้ แต่เราก็ไม่เห็นไก่ตัวอื่น อยู่แถวนั้นเลย ไก่ไม่ได้อยู่รวมกันเป็นฝูงใหญ่ แบบตอนอยู่เล้าอยู่บ้าน อาจจะเป็นลักษณะต่างตัวต่างไป หรือไม่ก็แยกจับคู่กันทำมาหากินแบบธรรมชาติเดิมของไก่

การได้นั่งคนเดียวคิดทบทวน ถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาต่างๆ ทำให้เขาเริ่มมองเห็นว่า คนอย่างพวกเราถูกไก่กระเตาะสามตัว หลอกให้เชื่อว่าจะเป็นอย่างไร นี่ มันฉลาดขนาดที่ชักจูงให้เรา คิดวางแผนการตามหาพวกมันในทิศทางหลอกลวงทั้งนั้น แต่เราจะเดาใจมันให้ถูกได้อย่างไร จะให้คนมาเดาความคิดของไก่ มันจะเป็นไปได้อย่างไร พຽງนี้เราจะต้องไปแต่เช้า แต่ปัญหาคือคืนนี้เราอนไม่ลง หลับไม่ลง ในใจมันวนเวียนอยู่แต่ภาพของไก่ที่มันมาเดินกรูยกรายให้เราได้คิด

สมองไก่เล็กนิดเดียว เล็กกว่าหัวมันด้วยซ้ำไป มันคิดได้ทีละอย่าง ไม่มีความซับซ้อนดังเช่นคน แต่ความฉลาดล้ำของคน กลับกลายเป็นจุดอ่อนอย่างไม่น่าเชื่อ เพราะคนคิดหลายแง่หลายมุม คาดเดาเหตุต่างๆ ได้อย่างมีเหตุ มีผล แต่เขาก็คิดอะไรบางอย่างแบบวิธีของไก่คิดไม่ได้หรอก ญาณทัศนะ เป็นเรื่องของสัญชาตญาณกับประสบการณ์ผสมผสานกัน ไก่ใช้สัญชาตญาณมากกว่า แต่ความเป็นคนที่พัฒนาแล้ว สัญชาตญาณตามแบบธรรมชาติไม่มีเหลือ หรือเหลืออยู่น้อยเต็มที ในเกมไล่จับกันในป่า สัญชาตญาณชนะมาโดยตลอด ในระยะหลายวันมานี้

เขาเข้านอนนานแล้ว เพราะยั้งติ๊กอากาศยิ่งหนาวเย็น นอนห่มผ้าในมุ้งในเรือนสบายตัวกว่า แต่เขากลับขมตากลับไม่ลง กล้ามเนื้อเกร็งตื่นตัว ไม่สามารถขมให้ผ่อนคลายหลับได้ พลิกตัวเข้าหาเมีย แหล่งพึ่งพิงยามรู้สึกโดดเดี่ยว...แล้วเขาก็ค่อยๆ เดินทาง

เข้าสู่ความฝัน ที่มีสีสันอันน่าอภิรมย์ของพ่อไก่หนุ่ม ในท่วงท่าเดินที่
สง่างาม คอตั้งชันบนอกอันอวบหนา ขนคอแดงลุกปลั่ง หางแซมเขียว
น้ำเงิน ดำ และเหลืองทอง เป็นพวงอঁางดงามยิ่งนัก...

.....

เขารู้ ก่อนตะวันจะส่องแสง ตลาดคึกคักด้วยอาหารสดของ
เหล่านักขาย และนักซื้อ ก็คือเพื่อนบ้านกันทั้งนั้น ทักทายกันด้วย
ความตื่นเต้นของวันใหม่ที่จะเป็นวันพิชิตไก่ของเหล่าชายฉกรรจ์ของ
หมู่บ้านสองหมู่บ้านรวมกัน พวกเขาไม่ได้เข้ามาในกาต แต่รวมตัวกัน
หลวมๆ พร้อมด้วยเครื่องมือจับไก่ คือถุงปุ๋ย แห และไม้สำหรับเคาะ
ส่งเสียงดัง

เจ้าของไก่ทั้งสามเดินทางมาถึงแล้ว ยกเว้นเจ้าของพ่อไก่
ของเราที่ดูหน้าตาอืดโรย เพราะนอนไม่อิ่ม ข้านอนไม่หลับ มันคิดแต่
เรื่องที่ไก่มันออกมาเดินให้เราดู มันหลอกให้เราเชื่อว่าพวกมันอยู่ใน
พื้นที่ลาดชันแบบนั้น แต่ข้าว่าพวกมันไม่อยู่ที่นั่นแล้ว มันหลอกเรามา
หลายครั้งแล้ว เราจะต้องมานั่งคิดกันก่อนว่า มันจะอยู่ที่ไหน ไม่ใช่
คุยกันว่าจะจับมันอย่างไร

เขากล่าวชวนให้ทุกคนคิด เออ แต่...แล้วเราจะคิดกัน
อย่างไร...คราวที่แล้วมันหลอกเราว่า มันอยู่ทางหน้าผาใกล้อ่างน้ำทาง
เหนือปูน...แต่แล้วมันก็ออกมาเดินทางตะวันตกให้เราเห็น พอเรามา
ทางตะวันตก เราก็จับได้แค่ไก่เด็กสามตัว ที่เป็นไก่เพิ่งหลุดเข้าป่าได้
สองวันมานี้เอง ข้าเลยคิดว่า ตอนนี้พวกมันเดินลึกเข้าไปบนเขากัน
หมดแล้ว ไก่มันตัวเล็กเดินมุดลอดหญ้ารกไม้เลื้อยไปได้ มันเดินในป่า
ได้เร็วกว่าคนอย่างเราแน่ๆ

แล้วยังไง เราจะต้องเดินขึ้นไปบนเขาสูงนี้ จะไม่ต้องใช้เวลา
ทั้งวันเลยหรือไง...ยิ่งเข้าป่าลึกก็ยิ่งจับมันยาก เมื่อก่อนถ้ามันไม่หลุด
เข้าไปในกอไผ่ เราไม่มีทางจับมันได้หรอก

การส่งเสียงอึกทึกของเรา มันได้ผลแค่ให้รู้ว่า มีไก่อยู่ที่ไหน แต่มันก็อยู่กันกระจัดกระจาย เราก็จะจับได้ตัวสองตัวต่อคราวเท่านั้น ไม่มีทางตอนเป็นฝูงได้เหมือนวัวในทุ่ง

ตอนนี้ข้าก็เลยสนใจแต่จะจับพ่อไก่ของข้าให้ได้เท่านั้น สำหรับไก่ตัวอื่นข้าไม่เอาแล้ว เจ้าของพ่อไก่ของเราเย็นยันมันใจ แต่ถ้าเจ้าของไก่อื่นอีกสองบ้าน ยังอยากจะได้ไก่อื่นมาบ้าง ข้าก็จะช่วย ไม่มีกังขาละ

แล้วที่หนานว่าจะไปจับพ่อไก่เจ้าคินนั้น จะไปหามันที่ไหน ถ้ามันไม่อยู่บนดินดอยเมื่อวานนี้ ข้าจะเข้าไปวางแหดักจับมันที่อ่างน้ำ ข้าว่ามันคงจะไปอยู่บนหน้าผาสูงทางเหนือโน้น มันปลอดภัยที่สุดสำหรับมัน และเราไม่มีทางเข้าถึงตัวมันได้ เราต้องดักเอา ข้าจะเข้าไปตอนบ่าย ไปกับน้อยผาน ไปวางแหและขูดกับดักมัน ได้เมื่อไหร่ก็เมื่อนั้น เสร็จแล้วข้าจะออกมารวมกลุ่มกับพวกเจ้า

แบบนี้ก็เท่ากับว่า การไปไล่ต้อนไก่แบบตะวานี้ ไม่ได้ผล บ่... ข้าบได้ว่าจะอัน แต่เราจะต้องเดินขึ้นเขาไปลึกขึ้น จนเราเห็นไก่อีกสองสามตัว ก็จะมีพอรู้พื้นที่หากินของมันอยู่แถวไหน แล้วค่อยว่ากันว่าจะต้อนมันแบบตะวาหรือว่าจะใช้วิธีอื่น

พวกข้าไม่มีเป้าไก่แบบเจ้า พวกข้าก็คงจะต้องใช้วิธีต้อน แต่ถ้าข้าต้อนได้ไก่ของเจ้าละ เจ้ายังจะเอาคินอยู่หรือเปล่า เอาลิ ข้าก็ยังช่วยหาไก่อยู่ แต่ส่วนพ่อไก่ของข้าตัวนั้น ข้าจะแยกไปจับมันต่างหาก

ตกลงไก่อื่นก็คินคนนั้นไป...เป็นอันว่า เราจะไม่มีต้อนมันลงจากเขา แต่จะเดินขึ้นเขาไป กว่าถึงบนเขาก็กินข้าวตอนพอดี... กินข้าวแล้วค่อยว่ากัน ระหว่างทางใครเจอไก่อตรงไหนก็บอกกันไว้ อย่างเพิ่งทำให้มันตื่น เอาไว้บ่ขายค่อยจัดการทีเดี๋ยว...ยังงั้นๆ ทุกคนก็ต้องฟังเขา เจ้าของพ่อไก่หนุ่มผู้มีประสบการณ์

26 กุมภาพันธ์ 2560

ความเปลี่ยนแปลง เริ่มที่ในใจ

กองทัพเล็กๆ ของชาวบ้านชายล้วนสามสิบคน เดินเข้าสู่
ราวป่าตั้งแต่แสงฟ้ายังสลัวแดง ก่อนเวลาที่ดวงตะวันจะโผล่ขอบฟ้า
ขึ้นมา พวกเขาเดินมุ่งขึ้นไปบนภูเขาในป่าลึกอย่างมุ่งมั่น คงมีแต่ชาย
เจ้าของพ่อไก่ที่แยกจากกลุ่ม เดินขึ้นไปทางเหนือตามลำพัง บนป่าเขา
มีแห เชือก ย่ามใส่อาหารและน้ำเอาไว้กินทั้งวัน มีดเหน็บข้างหลังเอว
ผ้าชะมั่วโพกหัว ท่องทำเขาทะเลมดทะเลแมง และเต็มไปด้วยความพร้อมที่
จะเผชิญหน้ากับไก่ที่เป็นขบถต่อเขา

เส้นทางเดินในป่าทางทิศเหนือ ค่อนข้างจะรกและมีต้นไม้
พุ่มไม้ที่มีดอก และผลเล็กๆ ขึ้นหนาแน่น ทำให้บริเวณนี้มีนกเล็ก
และผีเสื้อหลากหลาย บินส่งเสียงจ้อกๆ แจจ ความชุ่มชื้นของน้ำที่
สะสมไว้ในอ่าง ในป่าตอนบนของพื้นที่ ทำให้พื้นดินแถบนี้ชุ่มเย็น และ
มีความชื้นจัดกว่าพื้นที่อื่น ยิ่งเดินลึกเข้าไป เขารู้สึกได้ถึงการถูกล้อม
ล้อมด้วยกลุ่มหมอกสีขาว ทำให้รู้สึกเสมือนได้รับการต้อนรับ พอๆ กับ
ความรู้สึกอยู่ในวงล้อมของศัตรูที่ไม่รู้จัก เขาไม่แน่ใจว่าเขาควรจะรู้สึก
กลัวหรือมีความสุข แต่ความรู้สึกกำกวมเช่นนี้ ทำให้เขารู้สึกว่า การเอา
มีดมาถือไว้ในมือจะทำให้เขามั่นใจขึ้น

เสียงเดินของเขาส่งเสียงเป็นจังหวะ ไปพร้อมๆ กับเสียง
หายใจที่ตั้งอยู่ภายในหัวเขา เขาพยายามที่จะทำให้หัวใจของเขาเต้น
เบาลง เพื่อที่เขาจะได้ยินเสียงอื่นๆ รอบตัว แต่เสียงนกตัวเล็กๆ และ
แมลงกู่และผึ้งที่บินตอมดอกไม้ผลไม้ป่าที่หอมกรุ่นในป่าแห่งนี้ มันก็

ชวนให้น่าพิศวงยิ่งนัก มีเสียงบางอย่างวิ่งอย่างรวดเร็วที่ได้พรหมใบไม้ห่างไปจากเขาลงไปทางขวาไมไกล แต่เขาก็มองไม่เห็นอะไร ทางที่ดีที่สุดของเขาในเวลานี้ คือเดินอย่างมุ่งมั่นขึ้นไปยังอ่างน้ำบนเนินเขาข้างบน

พ่อไก่หนุ่มกับน้องสาวทั้งสองของมัน จิกดินกินอาหารอยู่ด้านบนของอ่างน้ำธรรมชาติ ซึ่งเป็นป่าโปร่งที่มีดอกไม้ดอกหญ้าขึ้นหนาแน่นเป็นพรมหลากสีธรรมชาติที่ทำให้สีสันของพ่อไก่เรากลมกลืนเข้ากับพื้นที่ได้อย่างเหมาะเจาะ มันพร้อมที่จะเดินลงไปในห้องบ้าน เพื่อเผชิญหน้ากับความท้าทายใหม่ๆ ที่มันอยากจะได้ หลังจากที่เขาบ้านเริ่มที่จะโจมตีพวกมันกลับ ซึ่งมันคิดว่า เขาอาจจะไม่ได้เตรียมการป้องกันการตลบหลังได้ดีมากนัก แต่มันก็หาได้คิดไม่ว่า เจ้าของเดิมของมัน กำลังเดินมุ่งหน้ามาหามันด้วยความมุ่งมั่นที่แตกต่างไปจากเดิม

ความเปลี่ยนแปลงบางอย่างที่จะเกิดขึ้น จากการเผชิญหน้าระหว่างไก่กับปลดปล่อยกับเจ้าของไก่ ผู้กำลังเสาะหาการตอบแทนที่ยุติธรรม

ไก่มันมีหูและประสาท อยู่ใกล้พื้นดินมากกว่าคน เมื่อเจ้าของไก่เดินขึ้นมา ไก่มันก็รู้ตัว และเดินหลบเลี่ยงไปทางพงป่า ใกล้หน้าผา และพร้อมที่จะหนีขึ้นหน้าผา หากอันตรายขึ้นมาจากเบื้องล่าง แต่ในเวลาเดียวกัน มันก็อาจจะอาศัยความรกของป่า เดินหลบลงไปเบื้องล่างได้เช่นกัน

เจ้าของไก่ไม่ได้เฉลียวใจแม้แต่แต่น้อยว่า พ่อไก่หนุ่มกับน้องสาวสองของมัน อยู่อีกฟากหนึ่งของอ่างน้ำ ในทำเลที่สามารถเห็นการเคลื่อนไหวของเขาได้ชัดเจนตลอดเวลา เมื่อมาถึง เขาก็เริ่มสร้างเพิงพักอยู่ด้านเหนือของอ่างน้ำ ที่สามารถมองเห็นขึ้นไปบนหน้าผาใกล้ๆ นั้นได้ เขาปูผ้าใบลงที่พื้นแล้วลงนอน ในเวลาไม่นาน เสียงกรนของ

เจ้าของไก่ ก็ดั่งแข่ง สอดแทรกไปกับเสียงนก เสียงแมลงต่างๆ ในป่า
การหลับนอนของเขา สร้างความประหลาดใจให้กับไก่
กระตោះทั้งสามยิ่งนัก เขาจะขึ้นมาทำไมถึงข้างบนนี้ เพื่อจะหลับนอน
กระนั้นหรือ ไม่ แน่นนอน เขาจะต้องมีจุดมุ่งหมายในการหลับนอน
ที่เกี่ยวข้องกับการมาตามจับเราเป็นที่แน่นอน แต่เราควรจะไปไหนลง
ไปที่หมู่บ้านตอนนี้ หรือควรที่จะคอยให้ถึงเวลาบ่าย ค่อยลงไปตามที่
เราเคยปฏิบัติมา...

27 กุมภาพันธ์ 2560

ฝันในความจริง

เจ้าของไก่ในหลับเขาฝันเห็นตัวเขา กับพ่อไก่ผู้มีรูปร่างงาม
สง่า และสีสันเปล่งปลั่งสวยงามยิ่งนัก ทั้งสองอยู่ด้วยกัน หรือตัวเขา
เองคือพ่อไก่อันนั้น การเดินเห็น ท่วงท่า ทั้งหมดประหนึ่งว่า เขาอยู่
ภายในนั้น เขาไม่ได้อยู่ข้างนอก และมองเข้าไปที่พ่อไก่ผู้สง่างาม แต่
เขาอยู่ในนั้น ในท่วงท่า ในการเคลื่อนไหว ซ้ำๆ ไปท่ามกลางดอกไม้
หลากสี ประหนึ่งว่า จะมีกลิ่นหอมอบอวลตลบไปทั่วทั้งดินแดนแห่งใน
ฝันนั้น พ่อไก่หันหน้าเข้ามามองสู่จิตใจของเขา นั่นคือดวงหน้าของเมีย
เขา นั่นคือดวงหน้าของเขา นั่นคือดวงตาอันใสกระจ่างของพ่อไก่
หรือนั่นคือรอยยิ้มแห่งมิตรภาพที่กำลังเปล่งเสียงเข้าไปสู่ดวงใจเขา
อิสรภาพนั่นคือศักดิ์ศรีแห่งตัวตน ท่ามกลางสวนดอกไม้แห่งพงไพร
ดอกไม้ทุกดอกแห่งนี้เติบโตขึ้นมาจากพื้นดินของโลกเราเช่นกัน อยาก
เป็นดังดอกไม้ของพงไพร...

เขาอยากจะตื่นขึ้นจากฝัน และตื่นขึ้นจากหลับ แต่ความฝัน
กลับพาเขาจมดิ่งไปสู่ห้วงลึกแห่งการหลับ เขารู้สึกว่ากลิ่นหอมของ

ดอกไม้ป่าอยู่ในความตื่น แต่สีสันของดอกไม้ กลีบดอกสีแดง สีส้ม สีชมพู สีขาว สีเหลือง สีน้ำเงิน สีทอง สีเงิน สีเมลิองมล้าง ย่อมให้ฝันของเขาสวยงาม จนไม่อาจจะออกมาจากฝันได้ เขาได้ยินบทเพลง ที่ประหนึ่งเป็นเสียงไก่อ้วน แต่มันดังกังวาน และสอดแทรกด้วยน้ำเสียงแห่งดนตรีกาล ดังก้องกังวานอยู่ในหูทั้งสองของเขา ประหนึ่งจะเรียกร้องให้เขาตื่นขึ้น แต่กลีบดอกไม้ที่อบอวลกลิ่นหอมเหล่านั้น กลับชักจูงให้เขาจมดิ่งลงไปสู่ฝันอันประหลาดล้ำ

พลันเขาลืมตาโผล่ขึ้นด้วยความตกใจ นี่เราหลับไปได้อย่างไร เราหลับไปนานเท่าไร แล้วนี่คืออะไร ในมือของเขา บนร่างกายของเขา บนหัวเขา บนใบหน้าเขา เต็มไปด้วยดอกไม้งดงาม เป็นดอกไม้อันงดงาม ทั้งตัวเขาทั้งร่างส่งกลิ่นหอมดั่งสายลมเหนือสวนดอกไม้ เขายังไม่ได้ตื่น เขายังคงหลับ เขาควรจะตื่น เขาจะออกไปจากความฝันอันพิลึกพิลั่นนี้ได้อย่างไร แต่ในอีกทางหนึ่ง เขารู้สึกตราตรึงกับความฝันอันประหลาดล้ำนี้

เขาสลัดความฝันที่ติดตรึงตัวเขาออกมาทิ้งไปได้ และเขาก็ตื่นขึ้นอย่างเต็มตัว เขานั่งอยู่บนพื้นหญ้า ห่างไกลออกมาจากเพิงนอนที่เขาเพิงสร้างขึ้นก่อนหน้านี้ รู้สึกเหน็ดเหนื่อยจากความพยายามสลัดหลุดจากฝัน เราเป็นอะไรไป เกิดอะไรขึ้นกับเรา เขาจับแขน จับหน้า จับขา จับตัว ลูกขี้ขี้มัน ผ้าใบที่ใช้ปูนอนกองเป็นริ้วอยู่ข้างๆ เพิงนอน เราหลับไปจริงๆ หรือเราฝันจริงๆ หรือเราไม่ได้ฝัน แต่เราเข้าไปอยู่ในความฝัน ในโลกที่แสนจะประหลาดล้ำ ฉันทื่นตื่นในความฝัน หรือฉันทื่นตื่นในความเป็นจริง

เขานั่งคุกเข่าลงที่พื้น ยกมือขึ้นพนม ข้าแต่เจ้าป่าเจ้าเขา ข้าไม่ได้มีความตั้งใจจะมาร้าย ข้าเพียงอยากพบกับไก่ของข้า ที่ครั้งหนึ่งมันเคยเป็นไก่ข้า แต่มันได้หลบหนีออกมาอยู่ในป่า ภายใต้การคุ้มครองของท่านเจ้าป่า ข้าเพียงอยากจะได้พบและได้สัมผัสกับ

ความเป็นจริงที่ไก่อ่ของข้าเดินทางออกมาสู่ป่า เพื่อที่จะเป็นอิสระจากการถูกเลี้ยงดู

พ่อไก่หนุ่มและน้องทั้งสองของมัน ฝ้ามองดูเจ้าของไก่ด้วยความฉงนในการกระทำของเขา ทั้งในยามที่เขาหลับนอน และในยามที่เขาตื่นขึ้น ความฉงนทำให้พ่อไก่หนุ่มลืมหิว และเดินออกไปสู่ลานดอกไม้ข้างนอกพุ่มไม้อย่างไม่ได้ตั้งใจ เจ้าของไก่หันหน้ามาทางนั้น และเห็นมันเดินออกมาจากใต้ร่มเงาของแมกไม้ เขาจึงมองมันด้วยดวงตาที่เบิกโพลง จะว่าเขาตกใจ ก็ไม่ใช่ จะว่าเขาแปลกใจ อาจจะใกล้เคียง ต่อสิ่งที่ปรากฏต่อหน้าเขา ห่างออกไปเพียงแค่อ่างน้ำธรรมชาติขนาดเล็กก็ขึ้นอยู่กับ

เขาคิดหาคำพูดไม่ได้ เขาสีมการกระทำที่วางแผนไว้จนหมดสิ้น ในความคิดของเขาเวลานี้ คือ อะไรมันช่างงามเหลือเกิน ความงามของเจ้า มันเหนือไก่ที่ข้าเคยเลี้ยงมาทุกตัว เลื่อมประกายบนขนของเจ้า คือประกายแห่งป่าเขาที่เจ้ามาอยู่อาศัย

เขาจึงมองพ่อไก่หนุ่มอย่างไม่กะพริบตา เขาต้องการจดจำภาพของมันไว้ และเก็บไว้ในความทรงจำตลอดไป เขารู้สึกพอใจที่ไก่หนุ่มสาวทั้งสามของเขาแข็งแรง และสวยงามกว่าไก่ใดๆ ที่เขาเคยรู้เคยเห็นมา

สักครู่หนึ่ง เขาก็ลุกขึ้นเก็บข้าวของ เครื่องมือที่เขาเตรียมมา เอาผ้าขะม้าเคียนหัว เขามีดใส่ปลอกหนังหลังเอว แล้วก็เดินลงไปยังข้างล่างอย่างเงียบๆ ...

28 กุมภาพันธ์ 2560

แถลงการณ์ไก่ Chickenifesto

พอไก่หนุ่มและน้องสาวทั้งสอง แต่งกายด้วยสีล้นของดอกไม้
ตะลึงพรึงเพริดกับกิริยาอาการอันแปลกประหลาดของเจ้าของไก่ ผู้ที่
อดีตเคยครอบครองการกำเนิด และร่างกายของมัน เสียสัญญาณ
จากดวงจิตแห่งมิตรภาพ และการพิจารณาตนที่จะไม่เป็นศัตรูต่อกัน
หลังไหลเข้าสู่สโตแห่งการรับรู้ของไก่ โดยธรรมชาติ การเป็นมิตร
หมายถึงความเท่าเทียม มันรับรู้ด้วยอาการอันสงบ

มันพากันเดินไปอย่างฟินิจพิเคราะห์ สู้เฟิงพักชั่วคราว และ
พื้นดินที่ราบเรียบ ถูกปรับเปลี่ยนให้เป็นที่พักผ่อนหลับนอนของมนุษย์
ผู้ที่หมายมุ่งจะมาล่าเอามันกลับคืนสู่เล้า มันฉงนใจเป็นยิ่งนัก พลันที่
มันประหนึ่งจะเดินเข้าฉากอันชัดเจนว่า ครั้งหนึ่งมันเคยได้เห็น ครั้ง
หนึ่งมันเคยมีเฟิงพักแห่งนี้มาอยู่ก่อน และตัวมันก็พลันเล็กลง สู้ไก่
กระซอธรรมดาสามตัวที่เดินสำรวจพื้นที่บนภูเขา ที่มีกรวดทรายและ
หินผาขนาดมหึมาตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้ามัน มันจำได้แม่นยำ หรือ
ว่าขณะนี้ ทุกสิ่งอย่างเป็นจริงดังนั้น

เฟิงไม้ที่มุงด้วยใบไม้แห้ง ต้นไม้ ใบหนาทึบ ผ่นึงผาหิน และ
กรวดทราย รายเรียงใต้พรมสีเขียวและดอกไม้สีม่วงประปรายไปทั่ว
ต้นหญ้ายังคงถูกย่ำราบเรียบ เป็นแนวยาว กว้างเฟิงพอสำหรับคน
ที่จะนอน ที่จะนั่ง ที่จะพักผ่อน

แน่นอน บัดนี้มันรู้สึกตัวมันเล็กลง ทางมันหดสั้นเข้า
หงอนอันแดงสุกปลั่งของมันก็หดหาย มันทั้งสามกลายเป็นไก่กระทง

ตัวน้อยๆ เดินสำรวจเพิงพักชั่วคราว น้ำมีมนุษย์ในป่า อันเจียบสงบ และพลันมันก็คิดคำนึงถึงอันตราย คน คน คน คน คน คนมากมาย กำลังเดินทางมุ่งหน้ามาทางนี้ จากทางทิศตะวันตก จากทางทิศใต้

ภาพแห่งอดีตได้กลายเป็นปัจจุบัน ความน่าสะพรึงกลัวในอดีต ได้กลายเป็นการตระเตรียมกล้ามเนื้อ และโลดประสาธทั้งหมด ให้พร้อมพริก มันจะต้องย้อนกลับขึ้นไปยังสวนดอกไม้แห่งพงไพร ด้านเหนือของอ่างน้ำ ผู้คนส่งเสียงอ้ออึง พวกมันเดินมาราวกับป่าจะถล่มทลาย นกกาบินส่งเสียงร้องก้องด้วยความตกใจ

ชายเจ้าของโก่ทั้งสามคน เดินนำกลุ่มชายฉกรรจ์ทั้งสามสิบ มุ่งหน้าขึ้นมาจากด้านล่างของภูเขา สู่วิเวณอ่างน้ำ พ้อโก่หนุ่มและน้องมันทั้งสองยืนตั้งมันอยู่ในดงดอกไม้หลากสี เหนืออ่างน้ำ มันจะต้องไม่หลบหนี แต่มันจะต้องรู้ให้ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น สิ่งแปลกประหลาดเกิดขึ้นท่ามกลางความขัดแย้ง ระหว่างโก่กับคน ระหว่างอิสรภาพกับการครอบครอง

จะมีกฎเกณฑ์อันใดหรือ ที่จะทำให้ความขัดแย้งของสิ่งที่อยู่ตรงกันข้ามเช่นนี้ สานสัมพันธ์ให้กลมกลืนประหนึ่งเกลียวเชือก ที่ทั้งนิ่มและแข็ง กลุ่มชายทั้งสามสิบมาหยุดยืนอยู่ด้านใต้ของอ่างน้ำ มองขึ้นมาที่เหนืออ่าง หลายคนชี้ไปชี้เข้มายังมันทั้งสาม ที่ไม่ยอมหลบหนี แต่ยืนประจันหน้า ให้คนทั้งสามสิบที่ไล่ล่ามัน รู้ว่านี่คือตัวตนที่แท้จริงของมัน มันยอมละการกำเนิดมาสู่อิสรภาพแห่งชีวิต ที่ลำบากและเต็มไปด้วยการป้องกันตัว ทุกย่างก้าวของการดำรงตนในป่า ด้วยฐานะของโก่ที่ไม่อาจจะเป็นภัยใดๆ แก่ผู้ใดได้

ชายเจ้าของโก่ชี้ไปยังเพิงนอนของเขา ที่ทางฝั่งตะวันออกของอ่าง พุดขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า ณ ที่ตรงนั้น ชานอนพักผ่อนเอาแรงเพื่อจะรอเวลาที่จะพบกับโก่ของข้า ข้าคาดเดาเอาว่า มันจะต้องอยู่บริเวณนี้ จะด้วยอะไรโหดใจข้า ข้าหาได้คิดไม่ แต่พลันเจ้าป่าก็ดลใจ

ให้ข้าฝัน ว่าข้าคือไก่พ่อตัวนั้น ข้าเดินไปสู่ในฝัน เจ้าปวดลใจให้ข้าเห็น
ถึงสิ่งที่ไก่อันตั้งใจ จะหยัดยืนอยู่ตรงนั้น อย่างที่พวกเราเห็นเป็นจริง
อย่างนี้ หากเรายิงหน้าไม้ฆ่ามันๆ ก็เลยตายลง ณ ตรงนั้น แต่สิ่งที่เกิด
ขึ้นมา การเสียดสละตนจากความสุขสบายเข้ามาอยู่ในป่า เพื่อแสวงหา
อิสรภาพจากการถูกจองจำ เช่นไก่อัน ข้าสำนึก และรู้เห็น ในความ
ฝัน ตัวข้ากลายเป็นดิน มีดอกไม้หญ้าและแมลงไต่ตอมอยู่บนตัวข้า ใน
ฝันข้าไม่ได้กลัว แต่ข้ารู้ว่าในความฝันนั้นข้าก็ตื่นอยู่ นี่แหละ ข้าจึงพา
เจ้าทั้งหลายมาดู ให้รู้ให้เห็นด้วยตาของพวกเจ้าเอง

ชายบางคนเริ่มนั่งลงยองๆ บ้าง แต่บ้างก็คุกเข่า ะรอยว่า
เจ้าป่าจะเข้าสิงในไก่อันตัวนี้ บอกให้เราดู ให้เราเห็น

ไม่ใช่ ข้าว่าไม่ใช่ เจ้าของไก่อันกราน เจ้าป่าให้พลังบาง
อย่างแก่ข้า ที่จะเข้าถึงจิตใจของพ่อไก่ ที่มุ่งมันจะนำไก่อันออกมาสู่
อิสรภาพ และบัดนี้ เป็นเวลาที่มันจะบอกกล่าวแก่เรา ให้ยอมรับใน
การกระทำของมัน และเห็นแก่อิสรภาพของไก่ ข้าจะกลับไปบ้าน รื้อ
เส้าไก่อัน และปล่อยให้ไก่อันอยู่อย่างอิสระ ตามแต่ที่มันอยากจะอยู่
ข้าเพียงแต่ขอไข่มุกกินบ้างก็น่าจะเพียงพอ สิ่งนี้คือสัญญาที่เจ้าป่า
เตือนสติข้าในฝันเมื่อเช้านี้

พ่อไก่อันหนุ่ม และแม่ไก่อันสาวทั้งสองยืนนิ่ง จ้องมองมายังกลุ่ม
ชายทั้งสามสิบที่อยู่คนละด้านของอ่างน้ำธรรมชาติ ความอบอุ่นของ
แดดยามสาย เริ่มแผ่เข้ามาสู่พื้นดินในป่า แสงแดดตรมหญ้าและพื้นดิน
ระอองน้ำค้างที่พรหมมาทั้งคืน ให้เป็นไอสีขางลอยระล่องเป็นม่านสี
ขาว ปกคลุมราวป่าที่อยู่เบื้องหลังคนและไก่อันทั้งหมด การจ้องมองกัน
ตรงจริง จิตให้ทั้งคนและไก่อัน สื่อสารกันด้วยพลังแห่งความเข้าใจ

ข้าจะไม่กลับไปสู่ถิ่นกำเนิดที่กักขังข้า ข้าได้ปลดปล่อยตัวข้า
และพี่น้องของข้าจำนวนหนึ่ง เพื่อจะบอกแก่พวกท่านทั้งหลายว่า หาก
ไก่อันนั้นจะถูกเลี้ยงดูในฐานะอาหาร ก็ท่านจงโปรดเข้าใจด้วยว่า การอยู่

อย่างมีศักดิ์ศรี ในป่าที่มีศัตรูและนักล่าชีวิตมากมาย ไม่ใช่สิ่งที่
ปรารถนา แต่ในอิสรภาพ เรายอมรับความท้าทายเหล่านั้น และ
พยายามอย่างที่สุด ที่จะไม่เป็นผู้ถูกล่า เราจะต้องเผชิญหน้ากันอย่าง
มีศักดิ์ศรี และแบ่งปันศักดิ์ศรีให้แก่กันและกัน ข้าจะอยู่ที่นี้ ท่านมาพบ
ข้าได้ที่นี้ เพราะข้าได้เลือกแล้ว พี่น้องข้าทั้งหมดก็ได้เลือกแล้ว

สวนดอกไม้แห่งพงไพร ปกคลุมร่างอันสुकปลั่งด้วยพลังแห่ง
ชีวิต ไก่กระเดาะสามตัวหันหลัง เดินไปสู่ผืนดินผาอันตั้งตระหง่าน
เป็นปราการหลังให้มัน แหวกม่านหมอกสีขาวแทรกตัวเข้าไปใต้เงาไม้
ภายในความลึกของสีเขียว

ไม่มีความจำเป็นอันใด ที่ผมจะต้องกล่าวรายงานต่อท่านทั้ง
หลาย ว่านับจากนี้เป็นต้นไป อะไรจะเกิดขึ้น ชีวิตของผมไก่และเพื่อน
มนุษย์ที่โน่นปลายแล้ว ต่างเห็นด้วยที่จะอยู่กันอย่างสุขสงบ และ
แบ่งปันซึ่งศักดิ์ศรีแห่งชีวิตอันแตกต่าง...

อิสรภาพ และการครอบครอง

เกลียวเชือก ที่อ่อนนุ่ม และแข็งแกร่ง

ผีเสื้อสีเหลือง หลายสิบตัว บินขึ้นมาจากใต้อ่างน้ำ

โบกโบย สีลัน

และร่ายรำตามบทเพลงแห่งแสงตะวัน

ที่ลาดสองทะเลใบไม้ เป็นลำ เป็นร่องแสง สู้ผืนดิน...

- -จบปริบท- -

ณ วันที่ 100 แห่งการบันทึก

เริ่ม 21 พ.ย. 2559 - 28 ก.พ. 2560

จุมพล อภิสุข

บ้านน้ำครกใหม่ ต.กองควาย อ.เมืองน่าน จ.น่าน

จุมพล อภิสุข เกิดปี 2491 ที่จังหวัดน่าน

เป็นหนึ่งในกลุ่มศิลปินยุคบุกเบิก ศิลปะแสดงสด ในประเทศไทยและในเอเชียอาคเนย์นอกจากนั้นเขายังเป็นที่รู้จักในฐานะนักเคลื่อนไหว เรื่องสิทธิผู้ติดเชื้อเอชไอวี/เอดส์ , สิทธิมนุษยชน/ชุมชน (2533-2547) และประชาธิปไตย

เขาทำงานกับ มูลนิธิเอ็มพาวเวอร์ ที่ก่อตั้งโดยภรรยาของเขา จันทวิภา (น้อย) อภิสุข (2528) เคลื่อนไหวด้านสิทธิแรงงานของพนักงานบริการในประเทศไทย โดยการฝึกอบรมด้านศิลปะ และการรณรงค์ ให้กับผู้นำชุมชนพนักงานบริการ ปัจจุบันนี้เขายังเป็น กรรมการมูลนิธิหอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร ด้วย

เขาเคลื่อนไหวด้านศิลปะแสดงสดมาตั้งแต่ปี 2529 และได้ทำการแสดงสดมากกว่า 200 ชิ้น ทั้งในประเทศและต่างประเทศในยุโรป อเมริกาเหนือ ออสเตรเลีย และเอเชีย เขาก่อตั้ง ศูนย์บ้านตึก-ศิลปะและชุมชน ขึ้นในปี 2536 ซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่าเป็นพื้นที่ศิลปะแสดงสดแห่งแรกในประเทศไทย ในปี 2541 เขาร่วมกับเพื่อนศิลปินหลายคนก่อตั้ง “เทศกาลศิลปะแสดงสดนานาชาติ เอเชียโทเปีย” ขึ้นในประเทศไทย และยังดำเนินกิจกรรมมาจนทุกวันนี้

สำหรับผลงานการเขียน มีทั้งบทความเกี่ยวกับศิลปะร่วมสมัย, เรื่องสั้น, กวีตีพิมพ์เผยแพร่ในนิตยสารเป็นระยะๆ “ก.ไก่จิกโลก” เป็นการ์ตูนตีพิมพ์นวนิยายเรื่องแรกของเขา

ณ ขณะนี้ จุมพล ได้เปิด ศูนย์พำนักและแลกเปลี่ยนศิลปินแสดงสด ขึ้นที่บ้านของเขา ในจังหวัดน่าน

ผลงานเขียนที่ได้รับการคัดสรร ตีพิมพ์ (ไม่รวมนิตยสาร, วารสาร)

วิชาการ

2534 - “เราสบายดีขอบคุณ (We Are Fine, Thank you)” ; พ็อกเก็ตบุ๊ก, แปล จาก “Life Before Death” โดย Herbert Daniel, Brazil. พิมพ์โดย โครงการนาม-ชีวิต, มูลนิธิเอ็มพาวเวอร์

2541 - รู้จักอยู่ รู้จักยา (Knowing Life, Knowing Medicine), และ “เพราะรู้ว่าเราอยู่ด้วยกันได้ (We can Live together)” ; รวมบทบรรณาธิการจากวารสาร นามชีวิต (2535-2538) ส่งเสริมการอยู่ร่วมกันกับ เอชไอวี/เอดส์ และเสนอปัญหาสิทธิมนุษยชน ที่เกี่ยวข้องกับ เอชไอวี/เอดส์, มูลนิธิเอ็มพาวเวอร์

2544 - The Politic of Art in Thailand - 1970 - 1999 ; Art Action 1958-1998, Inter/editeur, 2001, Quebec, Canada

2546 - “Mystory” หนังสือบันทึกแสดงผลงานเดี่ยว และการเสวนา เกี่ยวกับชีวิต ความคิด การทำงานแสดงสด และงานติดตั้งในที่สาธารณะ ระหว่างปี 2543 - 2546

2550 - บทความวิชาการ การสอนศิลปะแสดงสด ตีพิมพ์ใน PEDAGOGIA DE LA PERFORMANCE, BECA RAMON ACIN 2007, DIPUTACION PROVINCIAL DE HUESCA, SPAIN, บรรณาธิการ โดย VALENTIN TORRENS

2555 - วิดีโอการบรรยาย “ศิลปะสาธารณะ ปฏิบัติการสาธารณะ” ; Havana Biennale, Cuba และ ตีพิมพ์ ชื่อ Public Art, Public Action, นิตยสารศิลปะ Inter Art Actual No. 111, Summer series.

2557 - “บรรยายศิลปะแสดงสดของผม” ; สะบัด รัด ฟัด เหวียง : การศึกษาสื่อศิลปะเชิงสร้างสรรค์ ในบริบทของสังคมร่วมสมัยของไทย, โครงการจัดตั้งภาควิชาสื่อผสม คณะจิตรกรรมประติมากรรม และภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, บรรณาธิการ โดย เตยงาม คุปตะบุตร

2558 - “HOW IS THE ART OF PERFORMANCE IN THAILAND POSSIBLE TODAY?” ; นิตยสารศิลปะ ERRATA ฉบับที่ 15 - Performance, Action and Activism; Instituto Distrital de Las Artes and Fundacion Gelber to Alzate, Colombia.

- “30 ปี ศิลปะแสดงสด จุมพล อภิสุข Chumpon Apisuk, 30 years performance art” ; โดย หอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร (BACC) เขียนและบรรณาธิการ โดย นพวรรณ ลีเวชกุล

เรื่องสั้น, บทกวี คัดสรร

2536 เรื่องสั้น “ที่ลึกลับและศพในป่า” ; ตีพิมพ์ใน “พุงนี้ก็สายเสียแล้ว” เนื่องในวาระ 50 ปี แห่ง การสถาปนามหาวิทยาลัยศิลปากร บรรณาธิการ โดย สกฤต บุญยทัต

2541 เรื่องสั้น “สีขาว” ; ตีพิมพ์ใน “ข้อการะเกด ฉ. 38 ก.ค. - ส.ค. 2541” บรรณาธิการ โดย สุชาติ สวัสดิ์ศรี

2543 บทกวี “ดวงตา : การเห็นเฉพาะตัว” ; ตีพิมพ์ใน “ศิลปะยืนยาว ชีวิตสั้น” รวมบทกวีและ วาทกรรมของชาวศิลปากร เนื่องในวาระ 108 ปี ชาตกาลของ ศาสตราจารย์ศิลป์ พีระศรี ตีพิมพ์ บรรณาธิการ โดย เพ็ญ ภัคตะ

2546 บทกวี “ผู้มาเยี่ยมเยือน”, 2516 ; บทกวีคัดสรร ชุดที่ 1 หนังสือชุด ตูลาวรรณกรรม ฉลองครบรอบ 30 ปี 14 ตุลาคม : 2516 - 2546

บทกวี “ชีวิตไร้ค่า”, 2527 ; บทกวีคัดสรร ชุดที่ 2 หนังสือชุด ตูลาวรรณกรรม ฉลองครบรอบ 30 ปี 14 ตุลาคม : 2516 - 2546

๑๑
นิยายเรื่อง

ไถ่จิกโลก นี้ถูกกำหนดขึ้นประหนึ่ง
เป็นปฏิบัติวารศิลปะแสดงสดที่คุ้นเคย
รูปแบบการนำเสนอ ก็เสนอไปเป็นวัน ๆ
ให้เห็นเรื่องที่เกิดขึ้นไป วันต่อวัน เวลาต่อเวลา
ผมหวังว่าผู้อ่านจะเกิดความเพลิดเพลิน และ
ได้สาระบางประการ หากจะมีจากการอ่าน
นวนิยายร้อยวันของผมต่อไปนี้...

จุมพล อภิสุข

9 786164 555372

ราคา 260 บาท

